

ARBORELE VIETII

Christian Jacq

PRIMUL VOLUM DIN SERIA
MISTERELE LUI OSIRIS

Christian Jacq

MISTERELE LUI OSIRIS

Arborele Vieții

rao international publishing company

CHRISTIAN JACQ s-a născut la Paris, în 1947. Doctor în studii de arheologie și egiptologie la Sorbona, el este autorul a peste douăzeci de eseuri și a numeroase romane.

Din creația sa literară se remarcă romanele *Champollion l'Egyptien*, din 1987, care l-a făcut celebru, *La Reine Soleil*, 1988, *L'Affaire Toutankamon*, 1992, ca și seriile *Le Juge d'Egypte* (3 volume), 1993-1994, *Ramses* (5 volume), 1995-1997, *La Pienne de lumiere* (4 volume), 2000.

Carierea sa de egiptolog se întrepătrunde cu cea de romancier, cele două domenii dialogând în eseurile și romanele sale. „Fiind pasional de muzică, consider că romanele mele sunt opere, iar eseurile, sonate“, declară autorul într-un interviu.

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, București, ROMÂNIA

CHRISTIAN JACQ
L 'Aibre de Vie
© XO Editions, Paris, 2003
All rights reserved

Traducere din limba franceză
Mihaela STAN

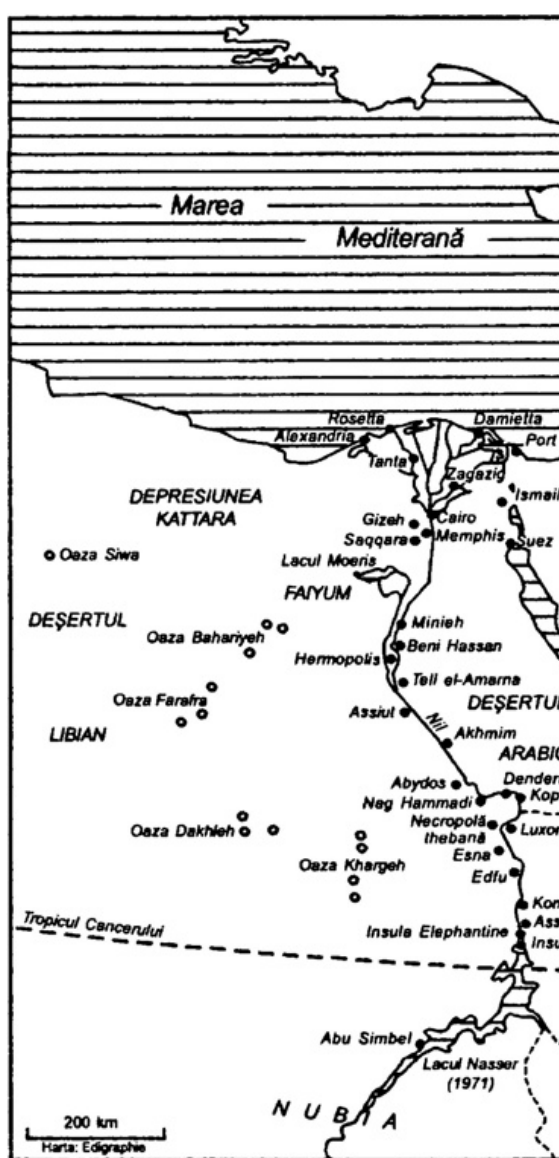
© RAO International Publishing Company, 2003
pentru versiunea în limba română

mai 2005

ISBN 973-576-738-4

„Dacă totul rămâne statornic și se înnoiește
încontinuu, acest lucru se întâmplă pentru că
mișcarea soarelui nu s-a întrerupt niciodată.
Dacă toate lucrurile sunt desăvârșite și întregi,
asta se întâmplă pentru că misterele din Abydos
nu au fost dezvăluite niciodată.”

Iamblichos, *Misterele Egiptului*

Capitolul 1

Iker deschise ochii.

Nu putea să se miște cu niciun chip. Legat cobză, era prins de catargul principal al unui vas puternic, care înainta cu repeziciune pe o mare liniștită.

Îi reveni în minte imaginea țărmului pe care se plimba la sfârșitul unei zile de muncă, apoi a celor cinci bărbați care se năpustiseră asupra lui, lovindu-l cu ciomegele, apoi golul... Îl durea tot trupul, iar capul îi ardea.

— Dezlegați-mă! imploră el.

Un bărbos voinic se apropie de el:

— Ce nu-ți convine, fiule?

— De ce m-ați răpit?

— Pentru că ne vei fi de mare folos. Frumoasă corabie, nu? Numele ei e *Fulgerul*, măsoară 120 de coți în lungime și 40 în lățime. Tocmai ceea ce îmi trebuia pentru a-mi îndeplini misiunea.

— Ce misiune?

— Ești tare curios! Însă dacă mă gândesc la ce te așteaptă, pot să-ți destăinuiesc totuși că ne îndreptăm spre Țara Punt.

— Pământul divin? Dar asta nu e decât o poveste de adormit copiii!

Căpitanul surâse:

— Crezi că 120 de vâslași cu inima mai îndrăzneată decât a leilor s-ar mai fi imbarcat dacă ar fi crezut în aceste basme? Echipajul meu nu e alcătuit din oameni care visează cu ochii deschiși, ci din viteji de temut, care o să ajungă bogați, foarte bogați!

— Puțin îmi pasă de bogățiile lor! Eu vreau doar să ajung scrib.

— Uită de culori, de pensule și de papirusuri! Vezi tu, marea e o zeiță la fel de primejdioasă și cu neputință de înfrânt precum Seth. Când următoarea furtună se va abate asupra noastră, știu cum s-o potolesc. Ar fi numai bună o ofrandă ca să putem ajunge la Punt. De aceea te vom arunca în apă de viu. Prin moartea ta, tu ne vei proteja.

— De ce... De ce eu?

Căpitanul își duse degetul arătător la buze:

— Secret de stat. Nici chiar unui om care își trăiește ultimele

ceasuri nu pot să i-l dezvălui.

După ce căpitanul se îndepărtă, Iker izbucni în hohote de plâns. Să mori la 15 ani pentru o cauză necunoscută nu era, oare, culmea nedreptății?

FuriOS, încercă zadarnic să se elibereze din lațul care-i înconjură gâtul.

— Degeaba, copile, sunt noduri făcute de oameni care-și cunosc meseria, observă un bărbat de vreo 40 de ani, cu trăsături aspre, care mesteca niște ceapă. Eu te-am legat și ce face Ochi-de-Țestoasă e bine făcut.

— De ce vrei să devii un criminal? Zeii te vor pedepsi.

— Când te aud, îmi piere pofta de mâncare.

Ochi-de-Țestoasă se așeză la pupa.

Orfan, educat de un scrib bătrân care îl îndrăgise, Iker arătase o puternică înclinație spre învățătură. Dacă ar fi ținut-o tot așa, ar fi reușit, fără îndoială, să fie angajat de administrația unui templu, unde zilele i s-ar fi scurs fericite.

Dar acum nu mai conta decât această imensă întindere de apă care avea să-l înghită.

Cu o vâslă pe umăr, un tânăr corăbier trecu pe lângă prizonier.

— Ajută-mă!

Omul se opri:

— Ce vrei?

— Dezleagă-mă, te rog!

— Ca să te duci unde, nătărăule? Ar fi o prostie să te îneci înainte să vină vremea potrivită. Cel puțin, dacă mori când trebuie, te dovedești folositor. Și acum, lasă-mă în pace! Dacă nu, pe onoarea lui Cuțit-Tăios, îți retez limba!

Iker încetă să se mai zbată.

Soarta îi era pecetluită.

Dar de ce el? Înainte de a dispărea, voia cel puțin să capete un răspuns la această întrebare. Secret de stat... În ce fel un scrib ucenic, fără noroc, l-ar fi putut amenința pe puternicul SesostriS, al treilea faraon cu acest nume, care cârmuia Egiptul cu mână de fier? Evident, căpitanul își bătuse joc de el. Banda sa de pirați îl înhățase pe primul venit.

Ochi-de-Țestoasă îi dădu să bea puțină apă.

— E mai bine să nu mănânci nimic. Pari să fii dintre aceia care au rău de mare.

— Căpitanul știe într-adevăr să prevadă o furtună?

— Cât despre asta, ai încredere în el!

— Și dacă nu se stârnește nicio nenorocire de acest soi? Atunci, m-ați putea elibera!

Căpitanul îl dădu la o parte pe Ochi-de-Țestoasă:

— Nici să nu-ți treacă prin cap așa ceva, băiete! Ți-e scris să devii jertfă. Împacă-te cu această idee și bucură-te de priveliștea minunată: ce poate fi mai frumos decât marea?

— Părinții mei mă vor căuta, veți fi băgați la închisoare!

— Nu ai părinți și n-o să-ți observe nimeni lipsa. Ești deja mort.

Capitolul 2

Nu se mai simțea nicio adiere de vânt și căldura devenea apăsătoare. Trântiți sub punte, cei mai mulți corăbieri moțăiau. Până și căpitanul ațipise.

Iker ajunsese în culmea disperării. Acest echipaj de hoți era hotărât să-l sacrifice orice s-ar fi întâmplat și nu avea nicio posibilitate să fugă.

Tânărul era îngrozit că va fi înghițit de mare, departe de Egipt, fără un ritual cât de simplu, fără mormânt. Pe lângă moartea trupului, aruncarea lui în apă însemna dispariția pentru totdeauna, pedeapsa rezervată criminalilor.

Ce nelegiuire săvârșise pentru a merita o astfel de soartă?

Iker nu era nici ucigaș, nici tâlhar, nu putea fi acuzat nici de minciună, nici de lene. Și totuși, se afla aici, condamnat la ce-i mai rău.

În depărtare, marea scânteia. Iker crezu că era doar lumina care se reflecta în apă, dar sclipirea se tot întindea. Un soi de coloană prinse să se îngroașe cu viteza cu care o fiară se aruncă asupra prăzii. În același timp, sute de nori mici, apăruți de nicăieri, invadară cerul formând un văl întunecat.

Smuls cu brutalitate din toropeala sa, căpitanul, neîncrezător, privi îndelung această dezlănțuire de forțe.

— Nimic nu anunța această furtună, murmură el, năucit.

— Trezește-te și dă ordinele de care e nevoie, îi ceru Ochi-de-Țestoasă.

— Pânzele... Coborâți pânzele! Fiecare să treacă la locul lui!

Tunetele bubuiau cu o asemenea violență, încât cei mai mulți corăbieri încremeniseră.

— Trebuie împlinit sacrificiul, îi aminti Cuțit-Tăios.

— Ocupă-te de asta imediat! ordonă căpitanul.

Îndată ce fu dezlegat, Iker sări la bătaie. Bineînțeles că nu avea

nicio șansă să-și doboare adversarul, dar măcar murea cu demnitate.

— Prefer să-ți tai gâtul mai întâi, îi spuse Cuțit-Tăios. Vei mai păstra o urmă de viață când te voi arunca peste bord și zeul mării va fi mulțumit.

Iker nu putea să-și desprindă privirea de pe lama de silex care urma să-i ia viața.

În clipa în care ea îi cresta pielea, un fulger străpunse norii și se transformă într-o limbă de foc care-l săgetă pe Cuțit-Tăios. Acesta se prăbuși, urlând.

— Valul, strigă Ochi-de-Țestoasă, valul este monstruos!

Un perete de apă se repezi spre corabie.

Niciunul dintre membrii echipajului, deși toți erau corăbieri încercați, nu văzuse vreodată o asemenea grozăvie. Cu mușchii încordați, conștienți de inutilitatea oricărui gest, rămăseseră nemișcați, cu brațele lipsite de vlagă, cu ochii ținți la valul care se abătu asupra *Fulgerului* cu un vuiet cumplit.

Degetele mâinii sale drepte pipăiră ceva sfărâmicios și umed.

Nisip... Da, trebuia să fie nisip.

Așadar, pământul Lumii de Dincolo era un deșert inundat de o mare nesătulă, fără îndoială, populată de creaturi înfiorătoare care îi devorau pe condamnați.

Dar dacă avea o mână, probabil că Iker poseda și un picior, poate chiar două.

Le mișcă, apoi făcu la fel și cu mâna stângă.

În cele din urmă, tânărul îndrăzni să-și deschidă ochii, iar după aceea, să-și ridice capul.

O plajă strălucitoare de nisip alb se întindea în jur. Nu departe, se vedeau numeroși arbori.

Dar, oare, de ce își simțea corpul atât de greu?

Iker își dădu seama că încă mai avea o bucată din catarg legată de mijloc. Se eliberă cu greu și se ridică încet în picioare, continuând să se întrebe dacă era viu sau mort.

În larg, pluteau în derivă resturile împrăștiate ale *Fulgerului*. Valul uriaș, care smulsese catargul și pe Iker, îi purtase până la această insulă scăldată de soare și cu vegetație luxuriantă.

Tânărul nu se alesese decât cu vreo câteva zgârieturi și vânătăi.

Șovăind, făcu turul insulei. Unii corăbieri avuseseră parte, poate, de același noroc ca și el. În acest caz, trebuia să fie pregătit să se lupte cu ei!

Dar plaja era pustie. Corabia și echipajul fuseseră înghițiți de marea furioasă. Unicul supraviețuitor: Iker, ofranda promisă mării.

Foamea îl chinuia.

Aventurându-se spre mijlocul insulei, descoperi curmali, smochini,

viță de vie și chiar o grădină de castraveți, lângă un izvor cu apă cristalină.

Iker se îndopă cu fructe și de-abia după aceea prinse a se gândi că nu era singurul locuitor al acestui petic de pământ pierdut în mijlocul valurilor.

Oare din ce motiv ceilalți se ascundeau și cum aveau să se poarte cu un intrus?

Cu frica în suflet, Iker cercetă locurile.

Nimeni.

Și nici cea mai mică urmă de așezare omenească. Singurul tovarăș era propria inimă. Dar un băiat de 15 ani și-ar fi golit repede sacul cu amintiri.

Epuizat de atâtea emoții, adormi la umbra unui sicomor.

Cum se trezi, Iker inspectă insula pentru a doua oară, fără a obține mai multe rezultate. Observă pești mari care nu ezitau să vină aproape de plajă, transformându-se astfel într-o pradă ușoară. Dintr-o ramură și un capăt de frânghie, tânărul meșteri o undiță și folosi o rămă drept momeală. Abia băgase cârligul grosolan în apă, că un soi de biban și căzu în capcană.

Cel puțin aici, pe această insulă, naufragiatul nu risca să moară de foame.

Însă trebuia să aprindă și focul, fără să aibă însă cele trebuincioase, dintre care cel mai important era un fel de arcuș sau burghiu cu cremene. Din fericire, Iker găsi un băț ascuțit pe care îl înfipse într-o bucată de lemn moale. Ținând bățul strâns între palme, îl roti cât putu de repede și reuși să încâlzească lemnul până țâșni o scânteie. O întreținut cu frunze de palmier foarte uscate și fripse peștele.

Înainte de a-l gusta, era însă necesar să împlinească o îndatorire esențială: să le mulțumească zeilor pentru că-i salvaseră viața.

În momentul în care Iker își ridică brațele deasupra flăcării într-un gest de rugăciune, tunetul se dezlănțui, arborii se clătinară, iar pământul se cutremură.

Îngrozit, tânărul voi să fugă. Se poticni, izbindu-se cu capul de trunchiul unui smochin.

Fulgere, un cer în flăcări, un șarpe uriaș cu pielea aurie și cu sprâncene de lapislazuli! De data aceasta, Iker era mort de-a binelea și un monstruos spirit al Lumii de Dincolo se îndrepta spre el pentru a-l zdrobi.

Dar reptila rămase pe loc și se mulțumi să-l observe.

— De ce ai aprins acest foc, micuțule?

— Pentru... pentru a te saluta cu respectul cuvenit!

— Cine te-a adus aici?

— Nimeni, a fost un val... Corabia, corăbierii... Și apoi...

— Spune tot adevărul și răspunde fără întârziere. Dacă nu, te prefac în cenușă.

— Niște piraiți m-au răpit în Egipt și aveau de gând să mă arunce de viu în mare, pentru a o liniști. Dar căpitanul n-a știut să prevadă o furtună puternică. Corabia a fost distrusă și eu sunt singurul care a supraviețuit.

— Zeul te-a scăpat de la moarte, îi spuse șarpele. Această insulă aparține lui *Ka*, puterea creatoare, seva universului. Fără ea nimic nu există. Dar o stea căzută din înaltul cerului a lovit acest pământ și totul a fost pârjolit. Eu, stăpânul pământului divin, a minunatului regat Punt, n-am putut să împiedic sfârșitul lumii mele. Dar tu o vei salva pe-a ta?

O arsură îl trezi pe Iker.

Focul cuprinse un tufiș și flăcările îi atinseră pulpele tânărului.

Ferindu-și picioarele, Iker constată că niciun șarpe uriaș nu dădea târcoale prin preajmă. Apoi încercă să stingă flăcările.

Ce vis ciudat... Iker ar fi jurat că animalul nu fusese doar o vedenie și că îi vorbise într-adevăr, cu o voce care nu semăna cu nimic cunoscut și pe care și-o va aminti mereu. După ce și ultimele scântei dispărură, tânărul se îndreptă spre izvor.

Pe pământ, se găseau două lăzi.

Iker se frecă la ochi.

Lăzile rămaseră în același loc. Se apropie încet, ca și cum ele ar fi constituit o amenințare.

Cineva îi punea nervii la încercare.

Cineva care se ascunsese în frunziș și luase în stăpânire această pradă provenită de pe *Fulgerul* sau de pe altă corabie. Cineva care nu ar fi ezitat să scape de un musafir nepoftit pentru a nu fi silit să împartă comoara.

— Nu are de ce să-ți fie frică de mine, urlă Iker, averea ta nu mă interesează! Decât să ne batem, mai bine ne-am ajutat unul pe altul ca să rămânem în viață.

Nimeni nu-i răspunse.

Iker explorează din nou mica insulă, schimbând mereu direcția, întorcându-se pe urmele pașilor săi, iuțindu-și mersul sau încetinindu-l

brusc. Cu toate simțurile treze, pândeă cel mai mic semn al prezenței unui eventual dușman.

Pierdere de vreme.

Așa că Iker se văzu nevoit să admită că, în mod evident, era singurul locuitor al insulei.

Dar aceste lăzi... Fără îndoială, nu le observase de la început, dar ele se aflau aici de mult timp, niște rămășițe ale unui naufragiu, aduse de valuri.

Îi mai rămânea să le deschidă.

Conțineau săculeți din pânză de in și vase mici de ceramică din care se răspândeă un miros plăcut. Erau parfumuri prețioase care valorau, precis, o avere.

Oare Iker chiar scăpase de moarte? Pe insulă, deși ea nu părea așa de îngrozitoare ca și corabia piraților, totuși destinul nu se dovedea prea favorabil. Bineînțeles, putea să reziste aici câteva luni, poate ani, dar singurătatea nu-l va aduce, în cele din urmă, în pragul nebuniei? Și ce se va întâmpla dacă izvorul va seca și peștele se va împutina? Pentru a construi o plută solidă ar fi avut nevoie de unelte. Totuși, să călătorești pe această mare necunoscută la bordul unei luntre șubrede nu însemna moarte sigură?

Tânărul nu înceta să se gândească la dezvăluirile făcute de șarpe, stăpânul minunatului regat Punt. Cum putea această insulă neînsemnată să fie însuși pământul sacru, cel plin de comori neînchipuite și atât de râvnite de oameni?

Nu avea niciun sens!

Poate că reptila aurită nu existase decât în imaginația naufragiatului. Și de ce să evoce necesitatea salvării lumii? Din moment ce avea un faraon care domnea, Egiptul nu era în pericol!

Egiptul atât de îndepărtat, atât de inaccesibil! Iker se gândea la cătunul său care era aproape de sanctuarul din Medamud, un loc misterios la nord de Teba. Datorită bătrânului scrib care îl luase în grija sa, tânărul nu fusese decât rar la muncile câmpului și se dedicase cititului și scrisului. Acest privilegiu îi atrăsese multe invidii de care nu-i păsa pentru că învățătura îi hrănea sufletul.

Iker trasă pe nisip hieroglifile pe care le cunoștea bine. Ele formară o frază ce lăuda meseria de scrib. Apoi privi apusul soarelui, contemplă îndelung cerul plin de stele și adormi cu speranța, amestecată cu teamă, de a-l revedea pe șarpele uriaș.

♀♀♀

Avea poftă să mănânce pește fript.

Înarmat cu undița sa, Iker se îndreptă spre plajă.

Uluit, constată că aceasta fusese acoperită de apa mării.

Fenomen trecător, fără umbră de îndoială!

Își aruncă totuși undița, de mai multe ori, dar niciun pește nu

mușcă momeala. Nedumerit, intră în apă și înotă vreme îndelungată, fără să zărească vreunul.

Întors pe uscat, Iker băgă de seamă că nivelul mării continua să crească. Dacă insula nu s-ar scufunda...

Năucit, tânărul privi cum valurile îi ajung la pulpe, apoi la genunchi, apoi deasupra coapselor. În ritmul acesta, Insula lui Ka nu va întârzia să dispară.

Cuprins de panică, Iker se cățăra în vârful celui mai înalt palmier, zdrelindu-și mâinile și picioarele.

Tremurând, cu răsuflarea tăiată, crezu că este victima unui nou vis, când zări în imensitatea albastră o pânză albă.

Capitolul 4

Cu toată forța plămânilor săi, Iker strigă după ajutor, agitându-și frenetic, în același timp, mâna dreaptă.

Osteneală zadarnică și gest fără urmări... Corabia își continuă drumul în larg, mult prea departe pentru a-l zări.

Totuși, tânărul se încăpățână. Dacă acela care veghea pe corabie avea privirea ageră, poate îl va observa. Iar insula care se scufunda nu va atrage, oare, atenția echipajului?

O clipă, Iker crezu că vasul își schimbă traseul și se apropie. Dar era mai bine să nu-și facă iluzii și preferă să închidă ochii. De astă dată nu vor mai veni nicio furtuna și niciun val monstruos pentru a-l salva. Apa îi va atinge pieptul, fața și el va aluneca ușor în acest giulgiu albastru și calduț.

Dorința de a trăi rămăsese totuși atât de puternică, încât Iker își deschise ochii.

Acum nu mai avea nicio îndoială. Vasul se îndrepta spre insulă.

Iker strigă și gesticulă.

Era o corabie de dimensiuni modeste, cu vreo 20 de oameni la bord. Dat fiind că marea cuprinsese trunchiul palmierului, tânărul coborî cu iuțelă și înotă spre salvatorii săi cât de repede putu.

Brațe puternice îl ridicară pe punte și Iker se pomeni în fața unui bărbat scund și îndesat, cu o figură ostilă.

— Niște lăzi plutesc acolo, jos! Adunați-le! Iar tu cine ești?

— Mă cheamă Iker și sunt singurul supraviețuitor al unui naufragiu.

— Care era numele corăbiei?
— *Fulgerul*... 120 de coți lungime, 40 lățime, cu un echipaj de 120 de oameni.

— N-am auzit de ea. Ce s-a întâmplat?

— Un val enorm ne-a înghițit și m-am trezit singur pe această insulă care e pe cale să dispară.

Surprinși, corăbierii priveau apa care acoperea vârful arborilor.

— Dacă n-aș fi văzut cu ochii mei, n-aș fi crezut niciodată așa ceva, mărturisi căpitanul. Din ce port ați plecat?

— Nu știu.

— Îți bați joc de mine, băiete?

— Nu, dar am fost răpit, m-au lovit cu bâtele până când am leșinat și, când m-am trezit, mă afluam legat de catarg. Căpitanul m-a lămurit că urma să fiu aruncat în valuri, pentru a le potoli furia.

— Și de ce n-a făcut-o?

— Pentru că furtuna l-a luat pe nepregătite. Unul a încercat să împlinească sacrificiul, dar valul i-a luat-o înainte.

Sesizând neîncrederea interlocutorului său, Iker evită să-i vorbească despre apariția șarpelui și dezvăluirile acestuia.

— Cam ciudată povestea ta! Ești sigur că n-a mai scăpat niciun suflet?

— Niciunul.

— Dar lăzile ce conțin?

— Nu știu, răspunse prudent Iker, observând că acestea se închiseseră.

— O să ne uităm în ele mai târziu. Ți-am salvat viața, să nu uiți! Iar povestea ta nu ține. Nimeni n-a văzut vreodată o corabie care se numea *Fulgerul*. Ai ochit lăzile astea din timp, nu-i așa? Și te-ai descotorosit de stăpânul lor. Dar lucrurile au luat o întorsătură urâtă, corabia s-a pierdut în mare și tu te-ai dovedit destul de șiret ca să fugi cu prada.

— V-am spus adevărul! Am fost răpit, am...

— Ajunge, fiule, nu m-am născut ieri! Nu mă păcălești tu pe mine! Și, mai ales, nu încerca să te împotrivești!

La un semn al căpitanului, doi corăbieri îl apucară pe Iker, îi legară mâinile la spate și îi prinseră picioarele de bastingaj.

♀♀♀

Portul gemea de ambarcații. Manevrând cu pricepere, căpitanul acostă încet. Iker încă nu îndrăznea să creadă că era teafăr și nevătămat. Dar, neîndoielnic, soarta care îl aștepta nu era prea plăcută.

Căpitanul se apropie de el:

— În locul tău, băiete, nu aș atrage deloc atenția asupra mea! Naufragiat, hoț, poate și ucigaș... Destule păcate pentru un singur

tâlhar, nu?

— Dar n-am greșit cu nimic. Eu sunt victima.

— Bineînțeles, bineînțeles, dar faptele sunt împotriva ta și judecătorul va lua repede o hotărâre. Fă tu pe deșteptul și nu vei scăpa de pedeapsa cu moartea!

— Eu am sufletul împăcat!

— Nu-mi spune mie asta, copile! Iată ce-ți propun, te învoiești sau nu: ori lăzile îmi rămân mie și nu te-am văzut în viața mea, ori te predau gărzilor și tot echipajul va depune mărturie împotriva ta. Alege, dar fără să stai prea mult pe gânduri!

Să aleagă... Ce ironie!

— Păstrează lăzile!

— Grozav, prietene, te-ai dovedit un om cu judecată! Pierzi comoara, dar îți salvezi viața. Data viitoare când vei încerca să mai dai lovitura, străduiește-te să-ți întocmești un plan mai bun. Și mai ales, nu uita: nu ne-am întâlnit niciodată!

Căpitanul îl legă la ochi pe Iker. Doi corăbieri îi dezlegară picioarele și îl coborâră pe uscat. Apoi îl obligară să meargă repede timp îndelungat, foarte îndelungat.

— Unde mă duceți?

— Taci sau te omorâm!

Lac de sudoare, lui Iker îi era din ce în ce mai greu să țină pasul. Oare călăii săi nu îl purtau departe de port, pentru a-l ucide într-o zonă pustie?

— Puțină apă, fie-vă milă!

Nici măcar nu îi răspunseră.

Nicicând Iker nu s-ar fi crezut capabil să reziste atât. Înăuntrul său, o forță necunoscută refuza să cedeze în fața epuizării. Brusc, fu înbrâncit din spate.

Se rostogoli pe o pantă, iar spinii îi sfâșiară pielea.

În cele din urmă, un nisip moale îi opri căderea. Epuizat, cu limba uscată, Iker avea să moară de sete.

Capitolul 5

Niște dinți îi mestecau părul.

Durerea îl făcu pe Iker să tresară.

Speriată, capra se retrase.

— Îi iei pâinea din gură, îl dezaprobă un păstor cu barba neîngrijită. Un animal așa frumos! Puteai să aștepți să se sature.

— Dezleagă-mă, te rog, și dă-mi ceva să beau!

— Să-ți dau de băut, poate, dar să te dezleg... De unde ai răsarit? Nu te-am mai văzut prin locurile astea.

— Pirații m-au răpit.

— Pirați aici, în mijlocul deșertului?

— Eram pe o corabie, m-au forțat să cobor și să fac un drum lung.

Păstorul se scărpină în cap:

— Am auzit și povești mai demne de crezare! N-oi fi vreun prizonier care a fugit?

Nervii tânărului cedară și izbucni în lacrimi.

N-o să-l creadă nimeni niciodată?

— Bag de seamă ca nu pari prea periculos. Dar cu toți tâlharii care bântuie prin ținuturile astea e mai bine să fii prevăzător. Ține, bea puțin!

Apa din burduf nu era proaspătă, dar Iker o înghiți cu lăcomie.

— Ușurel, ușurel! Ți-o dau înapoi imediat. O să te duc la primarul satului meu. El va ști ce e de făcut cu tine.

Tânărul păși ascultător, în urma turmei de capre. La ce i-ar fi folosit să fugă? Asta ar fi dovedit vinovăția sa. Trebuia să-i convingă pe săteni de buna sa credință.

De îndată ce-l zăriră pe străin, copiii începură să alerge în jurul lui.

— Sigur este un tâlhar! exclamă unul dintre ei. Uite, păstorul l-a prins, o să ceară o recompensă frumoasă!

Bărbatul ridică bâta pentru a speria liota de copii, dar aceștia nu-l slăbiră. Prin urmare, alaiul ajunsese în fața casei primarului însoțit de un amestec gălăgios de râsete și chicoteli.

— Ce se petrece aici?

— Am dat peste băiatul ăsta în deșert, îl lămuri păstorul. N-am avut încredere în el pentru că mâinile îi erau legate la spate. Am dreptul la o răsplată, nu?

— Mai vedem noi. Iar tu intră!

Iker se supuse.

Cu brutalitate, primarul îl împinse într-o încăpere mică, în care, pe un scaun, stătea un bărbat slab, înarmat cu un baston.

— Ai nimerit bine, netrebnicele! Tocmai stăteam de vorbă cu un soldat din gărzile deșertului. Cum te cheamă?

— Iker.

— Cine ți-a legat mâinile?

— Corăbierii care m-au cules de pe o insulă pustie, apoi m-au părăsit nu departe de aici, ca să mor de sete.

— Termină imediat cu minciunile! Probabil nu ești decât un mic hoț care își închipuie că va scăpa de pedeapsă. Ce-ai șterpelit?

— Nimic, vă asigur!
— Cu o bătaie bună, o să-ți aduci aminte!
— Să-l ascultăm totuși, îl sfătui soldatul.
— Dacă aveți timp de pierdut... Bine, lămurii situația! Eu trebuie să mă ocup de hambarele mele. Și înainte de a-l lua pe acest mic tâlhar, lăsați-mi totuși un raport, așa, de formă.

— Bineînțeles.

Iker era pregătit să primească loviturile de baston, dar ce-ar fi putut spune altceva decât adevărul?

— Dă-mi mai multe amănunte, îi ceru soldatul.

— La ce bun, de vreme ce nu mă credeți?

— Ce știi tu? Am obiceiul să-i recunosc pe mincinoși. Dacă ești sincer, nu ai de ce să te temi.

Cu o voce tremurătoare, Iker povesti întâmplările neplăcute prin care trecuse, fără să pomenească însă de visul în care îi apăruse șarpele uriaș.

Bărbatul îl ascultă cu atenție.

— Erai, așadar, singurul supraviețuitor și această insulă a dispărut în valuri.

— Întocmai.

— Și salvatorii tăi au păstrat lăzile?

— Într-adevăr.

— Care era numele corăbiei lor?

— Nu știu.

— Dar al căpitanului?

— Nu-l știu nici pe acesta.

În timp ce răspundea, Iker își dădu seama că povestea sa nu convinge pe nimeni. Niciun om cu mintea întreagă nu i-ar fi dat crezare.

— De unde ești de loc?

— Din regiunea Medamud.

— Ai familie acolo?

— Nu. Un bătrân scrib m-a adăpostit și m-a învățat puțină meserie.

— Susții că știi să citești și să scrii... Dovedește-mi!

Soldatul îi oferi prizonierului o tăbliță de lemn și o pensulă pe care o înmuie în cerneală neagră.

— Am mâinile legate, îi aminti Iker.

— O să te dezleg, dar nu uita că știu să mânuiesc bastonul. Cu caractere atent alese, tânărul scrisese: „Numele meu este Iker și nu am săvârșit nicio nelegiuire”.

— Fără cusur, aprecie bărbatul. Așadar, nu ești un mincinos.

— Mă... mă credeți?

— De ce nu? Ți-am spus, am obiceiul să-i deosebesc pe oamenii sinceri de cei mincinoși.

— Atunci, sunt... sunt liber?

— Întoarce-te acasă și socotește-te fericit că ai scăpat viu din asemenea peripeții.

— Îi veți aresta pe pirații care-mi doreau moartea?

— O să ne ocupăm de ei, în mod sigur.

Iker nu îndrăznea să iasă din încăpere. Omul începuse să-și scrie raportul:

— Ei, băiete, ce mai aștepți?

— Mi-e cam frică de săteni.

Soldatul strigă spre un gură-cască rămas în fața casei primarului:

— Hei, tu, dă-i băiatului o rogojină și apă!

Înzestrat cum se cuvine pentru călătorie, Iker se simțea la fel de pierdut ca și pe Insula lui *Ka*. Era cu adevărat liber, avea cu adevărat dreptul să se întoarcă în satul său?

Bărbatul îl privi cum se îndepărta.

Apoi, fără a aștepta întoarcerea primarului, părăsi în mare grabă locul pentru a-și regăsi tovarășii, care străbăteau în lung și-n lat împrejurimile, în căutare de vești despre echipajul *Fulgerului*.

Și ei făceau parte din gărzile deșertului tot atât de puțin ca el.

Capitolul 6

În miezul zilei, soarele arzător de vară transformase deșertul estic într-un cuptor. Puținele creaturi care reușiseră să rămână în viață în acest infern, precum șerpilor și scorpiunii, se refugiaseră în nisip.

Totuși, micul grup format din cinci bărbați continua să înainteze. În frunte, mergea un individ cu brațele și picioarele lungi, care era mai înalt cu un cap decât însoțitorii săi. Bărbos, cu ochii afundați în orbite, cu buze groase, părea insensibil la căldură, îmbrăcat cu o tunică din lână ce-i ajungea până la călcâie, având capul acoperit cu un turban, își vedea de drum cu pas egal.

— Nu mai pot, se plânse unul dintre cei care-l urmau.

Ca și tovarășii săi, fusese condamnat de mai multe ori pentru furt. La îndemnul bărbosului, fugise din gospodăria unde își ispășea sfârșitul pedepsei, îndeplinind diverse corvezi.

— Nu suntem încă în inima deșertului, estimă cel care-i conducea.

— Și când ai de gând să ne oprim?

— Mulțumește-te să mă ascuți și viitorul tău va fi plin de lumină.

— Eu fac cale întoarsă.

— Gărzile te vor aresta și te vor băga la închisoare, îl avertiză un roșcovan pe nume Shab Strâmbu'.

— Mai bine acolo decât în iadul ăsta. În temniță, o să-mi dea de mâncat și de băut, și nu va trebui să merg la nesfârșit ca să nu ajung nicăieri.

Bărbosul îl privi fix și cu dispreț pe răzvrătit:

— Uți cine sunt eu?

— Un nebun care se crede împluternicit cu o misiune sacră.

— Toți zeii mi-au vorbit, e adevărat, dar vocile lor nu valorează azi mai nimic, fiindcă eu singur dețin adevărul. Și toți cei care mi se împotrivesc vor dispărea.

— Te-am urmat pentru că ne-ai promis averi. Dar aici, sigur nu le vom găsi.

— Eu sunt Prevestitorul. Cei care vor avea încredere în mine vor deveni bogați și puternici, iar ceilalți vor muri.

— Cuvântările tale mă obosesc. Ne-ai înșelat și refuzi să recunoști, asta-i tot!

— Cum îndrăznești să-l jignești pe Prevestitor? Pocăiește-te imediat!

— Adio, biet nebun!

Omul se întoarce din drum.

— Shab, omoară-l, porunci, calm, Prevestitorul.

Roșcatul părea că se codește:

— A venit cu noi, a...

— Sugrumă-l și fie ca stârvul lui să servească drept hrană fiarelor! Apoi o să vă conduc spre locul unde veți avea revelația. Atunci veți înțelege pe de-a-ntregul cine sunt.

Shab nu era la prima crimă. Întotdeauna ataca pe la spate, înfigând în gâtul victimei lama ascuțită a unui cuțit de silex.

Subjugat de bărbosul cel înalt încă de la prima lor întâlnire, avea certitudinea că alături de această căpetenie cu vorba tăioasă, va răzbi până departe.

Fără să se grăbească, roșcatul îl ajunsese din urmă pe fugar, îl execută cu precizie și se alătură din nou micului grup.

— Mai avem mult? întrebă el.

— Nu te teme, îi răspunse Prevestitorul, și mulțumește-te să mă urmezi!

Îngroziți de scena la care tocmai asistaseră, ceilalți doi hoți nu îndrăzniră să ridice nici cea mai mică obiecție. Și ei erau, de asemenea, subjugăți de călăuza lor.

Pe frunte, nu îi apărea nicio picătură de sudoare, nicio senzație de oboseală nu îi afecta mersul. Și dădea impresia că știa exact spre ce anume se îndrepta.

În toiul după-amiezii, în momentul în care însoțitorii săi erau pe punctul de a leșina, Prevestitorul se opri.

— Aici e, declară el. Priviți cu atenție!

Deșertul se schimbase. Ici și colo, se vedeau plăci alburii.

— Răzuiește-le și gustă, Shab!

Roșcovanul îngenunche:

— E sare.

— Nu, e spuma zeului Seth care tâșnește din adâncurile pământului. Îmi este hărăzită ca să devin mai puternic și mai nemilos decât însuși Seth. Această flacără va distruge templele și bogățiile, va nimici puterea faraonului ca să domnească adevărata credință pe care eu o voi răspândi pe pământ.

— Ne e sete, îi reaminti unul dintre hoți, și nu cu așa ceva ne-o vom potoli.

— Shab, dă-mi o bucată mare!

Sub privirile uluite ale însoțitorilor săi, Prevestitorul mănca atâta sare, încât limba și gura sa ar fi trebuit să ia foc!

— Nu se află pe lume o băutură mai bună, afirmă el.

Cel mai tânăr dintre hoți desprinsă o bucată de crustă și o mănca.

Apoi scoase un strigăt sfâșietor și se rostogoli pe jos, în speranța de a potoli arsura care-l mistuia.

— Nimeni în afară de mine nu are dreptul să tălmăcească voința Zeului, spuse Prevestitorul, și oricine încearcă să fie ca mine va avea aceeași soartă. E drept ca acest necredincios să piară.

Nefericitul mai avu câteva tresăriri, apoi muri.

Cei doi discipoli rămași în viață se prosternară în fața învățătorului:

— Stăpâne, noi nu avem puterile tale și îți recunoaștem măreția... Dar suntem însetați! Poți să ne ușurezi suferința?

— Zeul m-a ales pentru a-i ocroti pe credincioșii adevărați. Săpați și veți fi răsplătiți!

Roșcovanul și complicele său săpară cu frenezie.

Curând, dădură la iveală marginile unei fântâni. Încurajați de această descoperire, ajunseră în cele din urmă la un strat de pietre uscate, pe care le scoaseră cu mare grabă.

Și apa se ivi.

Din centurile tunicilor făcură o coardă la care atașară un burduf.

După ce Strâmbu' îl trase plin la suprafață, îl oferă Prevestitorului:

— Stăpâne, beți primul!

— Focul lui Seth îmi e de ajuns.

Shab și tovarășul său își umeziră buzele, apoi sorbiră cu înghițituri mici înainte de a-și uda părul și ceafa.

— Îndată ce vă refaceți forțele, îi anunță Prevestitorul, vom porni pe drumul izbânzii. Marele război tocmai a început.

Capitolul 7

Sobek Păzitorul, căpetenia gărzii personale a faraonului Sesostis, dădea dovadă de o nervozitate neobișnuită. Pentru a asigura paza monarhului, nu folosea decât serviciile a șase zdrahoni. Îi considera mai eficienți decât un batalion de soldați mai mult sau mai puțin vigilenți, căci acești șase oameni semănau cu niște fiare, mereu în alertă și gata de atac la cel mai mic pericol. Dar Sobek Păzitorul nu se mulțumea doar să comande; la fel de voinic, rapid și puternic precum subordonații săi, lua parte la antrenamentele zilnice în cursul cărora nimeni nu lovea cu reținere.

La Memphis, capitala regatului, protecția suveranului ridica deja mii de probleme. Aici, la Abydos, pe teren necunoscut, trebuia să fie pregătit să facă față unor pericole neașteptate.

În timpul călătoriei pe corabie nu avusese loc niciun incident. La debarcader, doar câțiva preoți, neînarmați, îl întâmpinaseră pe faraon, care pornise de îndată spre templul lui Osiris.

În vârstă de 50 de ani, înalt de peste doi metri, regele era un colos cu chipul aspru. Al treilea în linia descendenților lui Sesostis, purta numele de „Sfântul preschimbărilor”, „Sfânt din naștere”, „Cel-care-se-transformă”, „Puterea-luminii-divine-apărute-în-toată-strălucirea-sa” și „Omul-puternicei-zeițe”.

În decursul primilor cinci ani de domnie, în ciuda unei autorități incontestabile, Sesostis nu reușise să-i atragă de partea sa pe cei câțiva guvernatori ai provinciilor, a căror bogăție le permitea să întrețină armate și să se comporte ca niște adevărați suverani.

Sobek Păzitorul se temea de un atac din partea soldaților lor. Oare nu se gândeau ei că Sesostis le-ar putea sta în cale și că, mai devreme sau mai târziu, va lua măsuri împotriva independenței lor? Drumul la Abydos, teritoriu sacru, lipsit de importanță economică, fusese ținut secret. Dar era posibil, în realitate, să păstrezi o taină în palatul din Memphis? Convinși de contrariu, Sobek încercase în zadar să-l determine pe rege să renunțe la această călătorie.

— Nimic nou?

— Nimic, comandante, îi răspunseră pe rând, oamenii săi.

— Împrejurimile sunt pustii și liniștite, adăugă unul dintre ei.

— E normal să fie așa pe pământul lui Osiris, observă Sobek Păzitorul. Așezați-vă în locurile cele mai potrivite și opriți de îndată

pe oricine încearcă să se apropie!

— Chiar și pe preoți?

— Fără abateri de la regulă.

„Marele Pământ“ era numele tradițional al teritoriului rezervat lui Osiris, zeul care deținea secretul nemuririi. Prim suveran al Egiptului, el pusese bazele domniei faraonilor. Fusese ucis, dar învinsese moartea și stăpânea, în prezent, peste Regatul Umbrelor. Numai celebrarea misterelor sale îi conferea faraonului puterea supranaturală și capacitatea de a menține legătura cu forțele creatoare. Fără împlinirea ritualurilor lui Osiris, Egiptul n-ar fi supraviețuit.

Câteva câmpuri fertile, unde creștea cea mai gustoasă ceapă din Egipt, câteva case modeste așezate de-a lungul canalului, deșertul care mărginea lungul țărm abrupt, un lac întins, înconjurat de copaci, o pădure de salcâmi, un mic templu, capele, stele, mormintele primilor faraoni și cel al lui Osiris: astfel se înfățișa Abydos, în afara Timpului, în afara Istoriei.

Aici se găseau Insula Celor Drepti și poarta cerului care avea în păstrare aștrii.

Sesostris pătrunse în mica sală unde îl așteptau preoții care vedeau tot timpul. Toți se ridicară și se înclinară:

— Vă mulțumim că ați venit atât de repede, Maiestate, spuse marele preot, un bărbat în vârstă, cu o voce domoală.

— Scrisoarea ta pomenea de o mare nenorocire.

— O să vă puteți convinge cu propriii ochi.

Când preotul și faraonul ieșiră din templu, Sobek Păzitorul și unul dintre subordonații săi voiră să-i însoțească.

— Peste puțință! obiectă preotul. Locul unde mergem este interzis oamenilor de rând.

— E primejdios! Dacă vreodată...

— Nimeni nu încalcă legea din Abydos! i-o reteză Sesostris.

Regele își scoase brățările de aur pe care le purta la încheieturile mâinilor și i le încredință lui Sobek. Pe pământul lui Osiris trebuia să renunțe la orice obiect din metal.

Cuprins de îngrijorare, soldatul îi privi pe cei doi bărbați cum se îndepărtează, mergând de-a lungul Lacului Vieții, înconjurat de copaci, apoi străbătută un drum mărginit de stele și capele pentru a ajunge la pădurea sacră Peker, centrul vital și tainic al ținutului.

În inima sa se înălța un salcâm.

Arborele care, crescând pe mormântul lui Osiris, le dovedise credincioșilor săi că suveranul Regatului Morților reînviase.

Sesostris își dădu seama imediat de amploarea dezastrului: salcâmul se usca.

— Când Osiris renaște, aminti marele preot, salcâmul se acoperă de

frunze și regatul prosperă. Dar Seth, ucigașul și nimicitorul, încearcă să-l pârlă. Atunci, viața îi părăsește pe oameni. Dacă salcâmul moare, ura și distrugerea vor domni pe acest pământ. Prin acest arbore, Osiris unește Cerul, Pământul și Lumea de Dincolo. În el, moartea se alătură vieții și o altă viață, mai luminoasă, le cuprinde pe amândouă.

— L-ai udat în fiecare zi cu apă și lapte?

— Mi-am împlinit îndatoririle, Maiestate!

— Care vasăzică cineva cu influență nefastă știe să se folosească de puterea lui Seth și o îndreaptă împotriva lui Osiris și a Egiptului.

— Scrierile spun că acest salcâm își prelungește rădăcinile până la Oceanul Începutului și de acolo își ia energia care-l însuflețește. Doar aurul fermecat ar mai putea tămădui arborele.

— Știi unde se găsește?

— Nu, Luminăția Voastră.

— O să-l descopăr. Și cunosc mijlocul prin care să încetinesc, dacă nu chiar să opresc, distrugerea salcâmului: voi construi un templu și un locaș al eternității la Abydos. Ele vor produce o vrajă puternică, îngreunând înaintarea răului și dându-ne timp să obținem leacul.

— Luminăția Voastră, preoții sunt prea puțini pentru...

— Voi aduce oameni care să se îngrijească de ritualuri și constructori care se vor dedica doar acestei sarcini. Toți vor păstra secretul.

Brusc, o idee fără sens îi veni în minte regelui:

— A încercat cineva să pună stăpânire pe vasul sacru?

— Luminăția Voastră, știți bine că nu e cu putință.

— Să verificăm, totuși.

Sesostris constată că ușa mormântului lui Osiris era închisă și sigiliul regal neatins. Doar el putea să dea ordin să fie spart ca să pătrundă în acest sanctuar.

— Chiar dacă un smintit ar forța această ușă, spuse marele preot, nu ar ajunge să se apropie de vas și cu atât mai puțin să-l atingă.

— Abydos nu este suficient de bine apărat, estimează monarhul. De acum înainte, soldații vor veghea asupra lui.

— Luminăția Voastră, niciun neinițiat nu poate...

— Cunosc legea din Abydos, pentru că eu sunt păstrătorul și chezașul ei. Niciun neinițiat nu va păngări pământul lui Osiris, dar toate drumurile care duc aici vor fi păzite.

Din vârful colinei, Sesostris contemplă spațiul sacru unde se hotăra soarta țării sale, a poporului său și mai mult, chiar a lumii în care trăim.

Când urcase pe tron, știuse că sarcina sa nu va fi ușoară din cauza nenumăratelor reforme necesare. Dar nu și-a închipuit că principala încercare va fi noua moarte a lui Osiris.

Cu pași hotărâți, Sesostris înainta prin deșert spre o zonă neumblată, situată între dunele de nisip și marginea câmpurilor cultivate.

În pofida soarelui care-i ardea pielea, faraonul putea să vadă.

Vedea înălțându-se cele două edificii ale sale, templul și mormântul, care ar fi întârziat sfârșitul fatal, având menirea să stăvilească forțele întunericului.

Cine era răspunzător de această agresiune pe cât de neprevăzută, pe atât de bine pusă la punct? Regele avu nevoie de toată tăria de care putea fi capabil un om, pentru a nu se lăsa pradă disperării și a nu abandona lupta cu un adversar încă invizibil.

Capitolul 8

După două zile obositoare de mers, Iker avu norocul să fie lăsat să se alăture unei caravane care se îndrepta spre Teba, pentru a livra mărfuri. Proprietarul se arătă la început reținut pentru că însemna să accepte o gură în plus de hrănit, dar după ce tânărul îi dezvălui că știe să citească și să scrie, își schimbă părerea:

— Am niște tăblițe cu promisiuni de cumpărare. Ai putea să le cercetezi?

— Arătați-mi-le!

Nerăbdător, proprietarul nu se putu abține să nu pună întrebarea esențială:

— Se pomenește ceva despre administratorii palatului care și-au luat angajamentul să mă plătească?

— Într-adevăr, și chiar ați obținut un preț bun.

— Experiența, fiule, experiența! Unde locuiești?

— La Medamud.

— Un sătuc neînsemnat! Ce faci în deșert?

— Nu-i cunoașteți cumva pe doi corăbieri pe nume Ochi-de-Testoasă și Cuțit-Tăios?

Negustorul își frecă bărbia, gânditor.

— Numele astea nu-mi spun nimic. Cum se chema corabia lor?

— *Fulgerul*. 120 de coți lungime, 40 lățime.

— N-am auzit niciodată de ea. Ai putea să-mi mai spui și altceva?

— Cred că m-am înșelat.

— În mod sigur! *Fulgerul*... Îți dai seama că, dacă o astfel de corabie

ar fi existat, negreșit așa fi știut. Ce-ai zice să-mi faci puțină ordine în acte? Cu cel care strânge dările nu ești niciodată îndeajuns de prevăzător.

Iker se supuse, ceea ce îl bucură nespuse pe negustor.

Și călătoria continuă fără grabă. Pe parcursul popasurilor, tânărul se bucură de peștele uscat și ceapă primite în schimbul muncii sale.

Cu toate întrebările care nu încetau să-l frământă, Iker savură momentul când caravana părăsi, în sfârșit, drumul arid pentru a parcurge o câmpie înverzită, presărată cu palmieri. Marea periculoasă și munții amenințători fură dați uitării. Pe câmpurile bine irigate, țăranii recoltau legume.

— Spune, băiete, nu ți-ar plăcea să lucrezi pentru mine? îl întreabă negustorul.

— Nu, eu vreau să mă întorc la învățătorul meu, pentru a continua să-mi însușesc meseria de scrib.

— Ah, te înțeleg! Nu se câștigă prea bine, dar ești respectat. Îți doresc mult noroc, băiete!

Iker inspiră cu plăcere parfumul aerului și simți căldura dulce de primăvară. Nerăbdător să-și revadă satul, porni repede la drum, urmând potecile pe care le străbătuse de atâtea ori pe vremea când era copil, pentru a se izola și a se cufunda în liniștea și pacea pe care i-o inspirau priveliștea. Deși nu-i displăcea să se joace cu ceilalți copii, Iker prefera să mediteze asupra misterelor lumii și a forțelor sale ascunse.

Satul Madamud era alcătuit din case mici și albe, construite pe un deal unde salcâmi, palmieri și tamarini le adăposteau de razele soarelui. La intrarea în sat, se găsea o fântână al cărei paznic crezu că are de-a face cu o vedenie:

— Nu ești... nu ești Iker!

— Ba da, eu sunt în carne și oase.

— Asta-i bună! Iker... Ce-ai pățit?

— Nimic demn de luat în seamă.

Cunoscând înclinația paznicului spre flecăreală, Iker hotărî să-și păstreze confidențele pentru profesorul său.

— Poate că ar trebui să pleci din nou.

— Să plec? Vreau să mă întorc acasă și să-mi continuu învățătura!

Văzând indignarea tânărului, paznicul nu mai insistă.

Nedumerit, Iker se grăbi spre locuința bătrânului scrib care îl adăpostise și îl educase. La trecerea sa, copiii încetau să se mai joace cu păpușile de cârpă, iar femeile care cărau poveri, rămâneau pe loc, privindu-l cu ochi bănuitori.

Găsi ușa încuiată, iar ferestrele astupate cu scânduri.

Iker ciocăni, ciocăni și iar ciocăni.

— Nu te mai strădui degeaba, îl sfătui un vecin. Bătrânul scrib a

murit.

Tânărul avu impresia că se prăbușește cerul peste el.

— A murit... Când?

— Acum o săptămână. După plecarea ta, tristețea l-a doborât.

Iker se așază pe prag și începu să plângă.

Răpindu-l, pirații îi omorâseră tatăl adoptiv.

— Du-te să vorbești cu primarul, îl povățui vecinul. El o să-ți spună mai multe.

În ciuda durerii, Iker simțise ostilitatea sătenilor. Toți îl considerau responsabil de moartea învățătorului său.

Pentru prima dată, Iker simți lovitura de nesuportat a nedreptății. Dar le va explica tot și aceasta va dispărea.

Cu inima împovărată și capul greu, Iker merse încet până la casa primarului, care tocmai dădea ordine muncitorilor însărcinați cu întreținerea canalelor.

— Aș fi jurat... învățăcelul nostru scrib! Chiar tu ești? Ce surpriză! Totuși, eram convins că n-o să te mai văd.

Tonul primarului, un bărbat rotofei, de vreo 50 de ani, era, în același timp, ironic și tăios. Cu un gest disprețuitor, îi dădu afară pe muncitori:

— L-ai făcut să moară de durere pe ocrotitorul tău, Iker! Este o crimă pentru care vei răspunde în fața zeilor. Dacă aș avea posibilitatea, te-aș băga la închisoare.

— Vă înșelați, sunt nevinovat! Pirații m-au răpit, am reușit să scap ca prin minune.

Primarul izbucni în râs:

— Născocește altceva! Sau, mai degrabă, taci și pleacă!

— Dar... Vreau să mă întorc acasă.

— Vorbești de casă? Proprietarul nu a făcut testament în favoarea ta. De aceea am confiscat-o. Sătenii te disprețuiesc, locul tău nu mai este printre noi.

— Trebuie să mă credeți, am fost cu adevărat răpit, am...

— Ajunge! Sper că remușcărilor îți vor otrăvi inima. Dacă nu pleci imediat, voi da ordin slujitorilor să te alunge cu lovituri de baston. Ah... Protectorul tău dorea să-ți dau, drept moștenire din partea lui, acest sipet, în caz că te vei întoarce vreodată. Încă o dovadă a generozității sale naive, dar sunt nevoit să-i împlinesc ultimele dorințe. Părăsește Medamud, Iker, și nu mai reveni sub niciun motiv!

Strângând sipetul la piept, Iker așteptă să se îndepărteze bine de sat pentru a-l deschide. Observă că încuietoarea de lemn fusese spartă.

Înăuntru, găsi un papirus rulat și sigilat.

Sigiliul, de asemenea, fusese rupt și refăcut cu stângăcie.

În cele câteva rânduri, bătrânul scrib își blestema elevul și îi promitea mii de pedepse. Dar Iker cunoștea prea bine scrisul

învățătorului său pentru a observa că fusese imitat într-un mod grosolan.

Pe fundul sipetului, se vedea un strat subțire de ghips. La umbra unui tamarin, tânărul răzui ghipsul cu o bucată de lemn.

Apăru un mesaj care-i umplu inima de bucurie:

Știu că nu ai fugit ca un tâlhar. Mă rog pentru tine să fii teafăr și nevătămat. Viața mea se sfârșește, înalț rugăciuni zeilor pentru ca tu să ajungi scrib. Dacă te întorci la Medamud, sper ca acest hoț de primar să-ți înmâneze testamentul prin care îți las casa și acest sipet ce conține pensulele mele de scris cele mai bune. Dar un străin a sosit în sat. Primarul se înțelege de minune cu el. Simt cum forțe întunecate dau târcoale prin aceste locuri, de aceea prefer să ascund acest mesaj după o metodă pe care te-am învățat s-o folosești. Nu-ți pierde vremea aici, pleacă în provincia Djou-Ka¹. Acesta va fi începutul călătoriei. Fie ca zeii să te călăuzească spre ținta Căutării tale! Oricare ar fi încercările, nu te lăsa pradă disperării. Voi fi mereu alături de tine, fiule, pentru a te ajuta să-ți împlinești destinul pe care nu-l cunoști încă.

Capitolul 9

Când trezorerul Medes intră în somptuoasa sa locuință, situată în centrul orașului Memphis, doi slujitori se grăbiră să-i spele picioarele și mâinile, să-l încălze cu sandale de interior, să-i servească vin alb, proaspăt adus din oaze.

Impozantul personaj, care era adesea invitat la palat și chiar mâncase la aceeași masă cu regele, se număra printre cei mai înalți demnitari din capitală. Îmbrăcat în pânzeturi fine de in, de cea mai bună calitate, el verifica inventarul templelor care redistribuiau lucrurile de valoare după ce erau sfințite.

Încă de la numirea sa, Medes înțelesese toate avantajele de care ar fi putut profita de pe urma poziției sale privilegiate. Folosindu-se cu abilitate de serviciile scribilor contabili, ale intendenților și ale arhivarilor, trezorerul fura puțin, dar des. Acționând cu maximă prudență, nu lăsa nicio urmă a furtişagurilor sale și falsifica documentele administrației cu atâta îndemânare, încât niciun ochi exersat nu și-ar fi dat seama de nimic.

Dar Medes nu era nici mulțumit, nici fericit.

Mai întâi de toate, cariera sa stătea pe loc. E adevărat, faraonul Sesostris îi încredințase un post important, dar trezorerul își dorea

mai mult. Medes se considera cel mai bun și voia să fie recunoscut ca atare. Dacă acest rege încăpățânat continua să nu priceapă acest lucru, se impunea o intervenție, poate una brutală. Sesostris avea mulți dușmani, începând cu foarte bogații guvernatori ai provinciilor, cu care Medes se înțelegea bine. Dacă faraonul făcea greșeala să se lege de privilegiile lor, domnia sa avea să fie scurtă. Nu se zvonea că unul dintre înaintașii săi fusese asasinat?

Apoi Medes reflectă la adevărata față a puterii și la mijlocul cel mai potrivit pentru a și-o însuși. Ca să poată fura mai ușor din transporturile destinate aprovizionării templelor, devenise preot temporar. Participând la ceremonii, se simți atras de sacru. Arătându-și entuziasmul pentru practicile spirituale, flatându-și superiorii, prezentându-se ca un donator generos, Medes era fascinat de misterele la care nu avea acces. Doar faraonului și câtorva preoți permanenți le era permis să le contemple. Și, oare, regele nu-și trăgea adevărata sa putere din ele?

Porțile templului ascuns rămâneau închise pentru trezorer. În acest domeniu, pe care Medes îl considera la fel de important ca și negustoria, nu se bucura de nicio influență. Și nici nu era pregătit să renunțe la funcțiile sale administrative pentru a duce o viață de călugăr.

Situația părea fără ieșire, până când flecăreala unui demnitar al templului lui Hathor, la Memphis, îi furniză o informație prețioasă referitoare la Pământul zeului, Țara Punt. La fel ca și pe ceilalți care o cunoșteau, pe Medes îl amuza această născocire. Pe oamenii de rând și pe copii îi fermeca supranaturalul și de aceea trebuiau să fie hrăniți cu astfel de povești.

Dar, după spusele demnitarului, Punt nu era o legendă.

Pământul zeului exista în realitate, el ascundea bogății extraordinare, printre care un soi de aur care nu se mai găsea nicăieri, folosit cândva, în mare secret, de anumite sanctuare. În schimbul unei mobile scumpe, vorbărețul îi mai dăduse câteva indicații geografice vagi, înainte de a muri în urma unei crize de inimă. Era puțin, dar suficient pentru a începe cercetările.

— Stăpâne, îl anunță intendentul pe Medes, oaspetele a sosit.

— Lasă-l să aștepte, am nevoie de puțină odihnă.

În ultima vreme, Medes se îngrășase. Înzestrat din naștere cu o uriașă energie, care nu se alterase de-a lungul celor 42 de ani de viață, Medes avea tendința să mănânce și să bea prea mult, pentru a-și potoli nemulțumirile. Soția lui Medes fiind și ea la fel de durdulie, trebuia să se arate inventivă și perversă atunci când încercau să guste din plăcerea trupească.

Cu părul negru lipit de capul său rotund, cu fața visătoare, cu pieptul larg, cu gambele scurte și labele picioarelor umflate de

grăsimi, Medes era mărunț și îndesat.

Câteodată, avea senzația că se sufocă, mai ales atunci când nu obținea destul de repede ceea ce-și dorea. Dar lăcomia sa era atât de mare, încât Medes învingea aceste slăbiciuni și continua să meargă mai departe. Și această întrevvedere cu una dintre iscoadele sale se va dovedi, probabil, o întâlnire decisivă.

Dinspre stradă, casa era bine protejată: ferestre cu storuri împodobite cu ornamente din lemn, care permiteau pătrunderea luminii, o poartă principală solidă, din bârne și cu zăvor greu, o intrare pentru servitori supravegheată permanent de un paznic. Două etaje, 15 încăperi, o terasă deschisă spre grădină, în care era amenajat un bazin cu apă.

La adăpostul unui umbrar, Medes își primi musafirul, falsul soldat care îl interogase pe Iker.

— Sper că-mi aduci vești foarte bune.

— Mai mult sau mai puțin, stăpâne!

— Ai aurul?

— Da și nu. În sfârșit, poate...

Medes simți cum îl cuprinde furia:

— În afaceri, mă supără lipsa preciziei. S-o luăm pe rând. Când a revenit *Fulgerul* în port?

— N-a revenit, stăpâne, s-a scufundat cu tot cu echipaj!

— Scufundat? Ești sigur?

— N-am decât o singură mărturie, dar pare serioasă.

— A căpitanului?

— Nu, a tânărului pe care mi-ați poruncit să-l răpim la Medamud și pe care l-am întâlnit de curând într-un tângușor în apropiere de Coptos. Vă amintiți de băiatul acela fără familie, căruia îi plăceau singurătatea și învățătura?

— Îmi amintesc, îmi amintesc! Ofranda ideală pentru a potoli o furtună. Primarul din Medamud mi-a atras atenția asupra acestui tânăr naiv și n-a regretat. Dar cum se poate să fie el singurul martor care a scăpat?

— Nu știu, dar așa s-a întâmplat. Mi-a istorisit că un val enorm a scufundat *Fulgerul*, că el s-a trezit ca prin minune pe o insulă pustie, de unde a fost salvat de o corabie al cărei căpitan n-a crezut un cuvânt din povestea lui. Totuși, a pus mâna pe două lăzi ce proveneau de pe insulă, înainte de a-l debarca pe tânărul pe care toată lumea îl lua drept nebun.

„Să fi ajuns naufragiatul în Punt?” se întrebă Medes.

— Ar putea să regăsească insula?

— După spusele lui, stăpâne, insula a fost înghițită de ape și a dispărut.

— Ce conțineau lăzile?

- Esențe de parfum.
- Atâta tot?
- N-a mai pomenit de nimic altceva.
- Și tu l-ai lăsat să plece!

— Aveam de ales? În calitate de soldat, m-am prefăcut că i-am notat mărturia, primarului nu i s-a părut ceva în neregulă și nu exista niciun motiv să-l rețin pe acest rătăcit cu mintea bolnavă.

- Nu ți-a dat prin gând că te minte?
- Cred că a fost sincer.
- Eu mă îndoiesc. Ți-a spus numele corăbiei care l-a salvat?
- Nu-l cunoștea.

— Băiatul și-a bătut joc de tine! Începu să tune și să fulgere Medes. Te-a păcălit cu povești de adormit copiii ca să-ți ascundă mai bine adevărul.

- Vă asigur că...

— Trebuie să-l găsești! Repede! Fără îndoială că s-a întors la Medamud. Primarul l-a gonit, dar poate știe încotro a luat-o. Când îl prinzi, fă-l să vorbească, apoi scapă de el.

- Vreți să spuneți că...
- M-ai înțeles pe deplin.
- Dar, stăpâne...

— Acest sărăntoc n-are familie, nimeni nu se va îngriji dacă dispăre din nou și de data aceasta, pentru totdeauna. Ascunde-i cadavrul, vulturii și rozătoarele vor avea grija lui. Iar tu vei fi răsplătit cu generozitate. Pleacă imediat!

Trezorierul își ascundea cu greu furia. Pentru a echipa o corabie și a strânge o ceată de pirați capabili să navigheze în direcția Punt, cheltuisse peste măsură, evitând, totodată, să atragă atenția autorităților. Într-un viitor apropiat, nu ar mai fi fost în stare s-o ia de la capăt.

Îndată ce falsul soldat părăsi locuința, Medes se gândi că mai mult ca sigur echipajul care îl salvase pe Iker nu-și va ține gura. În tavernele din porturi, întâmplările vor fi povestite și căpitanul va încerca să negocieze conținutul celor două lăzi. Chiar dacă era vorba doar de niște pomezi, va câștiga, probabil, de pe urma lor o mică avere. Și dacă această ciudată încărcătură cuprindea și obiecte mai prețioase, avea nevoie de un mijlocitor priceput și bogat.

Dincolo de orice îndoială, acest căpitan, dacă există cu adevărat, nu va trece neobservat.

În consecință, Medes îl chemă pe Gergu, câinele său credincios, un petrecăreț înrăit și un temut strângător de dări. Va acționa așa cum trebuia și îi va înapoia ce i se cuvine.

Capitolul 10

Pe corabia ce îl ducea la Memphis, Sesostriș înțelese pe de-a-ntregul îngrozitoare provocare ce îi fusese aruncată tocmai când dorea să-i atace pe acei guvernatori de provincie, care nu voiau să renunțe nici măcar la cele mai mărunte privilegii.

De când Osiris crease Egiptul, format din Deltă și Valea Nilului, faraonul domnea peste Cele Două Regate după ce fuseseră unite. În calitate de „Cel al Albinei” stăpânea Nordul, în calitate de „Cel al Trestiei”, Sudul. Albina producea mierea, aurul vegetal, indispensabil pentru vindecarea bolnavilor, iar trestia era folosită într-o sută de feluri și, sub formă de papirus, devenea suportul „cuvintelor zeului”. Astfel, în persoana faraonului, protejat de Horus, stăpânul cerului și fiul lui Osiris, însărcinat să vegheze asupra tatălui său, toate forțele creației se reuniau. Și era de datoria faraonului să strângă iar la un loc acele părți ale țării care se împrăstiaseră.

Sesostriș numără nu mai puțin de șase adversari redutabili, șase guvernatori care se considerau liberi și-l disprețuiau pe monarhul instalat la Memphis. Din fericire, nu se gândeau să se unească, deoarece fiecare ținea cu sălbăticie la independența proprie. Egiptul sărăcea din pricina acestei dezbinări. Menținerea ei și pe mai departe evita, bineînțeles, conflicte grave, dar ducea regatul la ruină.

Lucru ciudat, cinci din cei șase demnitari ostili faraonului se găseau la cârma unor provincii apropiate de Abydos. Oare unul dintre ei reușise să îndrepte puterea de distrugere a lui Seth împotriva lui Osiris? Dacă bănuiala se adevăra, Sesostriș avea să ducă o luptă fără milă ca să salveze arborele și, în același timp, Egiptul.

Pentru început, avea nevoie să strângă cât mai multe informații despre cei șase demnitari, ca să-l poată afla pe vinovat. Apoi, se impunea o lovitură eficientă care să nu lase inamicului posibilitatea de a se ridica din nou. Dar cui să-i încredințeze o misiune atât de delicată? Curtea de la Memphis gema de lingușitori, intriganți, ambițioși, lași și mincinoși. Doar Sobek Păzitorul se dedica trup și suflet sarcinilor sale, fără să se îngrijească de foloase personale.

Sesostriș se vedea obligat să utilizeze puținele forțe de care dispunea și, mai ales, să se încreadă în intuiția sa. Cât privește căutarea aurului necesar tămăduirii salcâmului, aceasta era și mai anevoioasă. Legenda pretindea că aurul verde din Punt avea însușiri nemaîntâlnite, dar nimeni nu știa unde era situat Pământul zeului. Și

oare acest pământ mai producea încă prețiosul metal? Mai rămâneau minele din deșertul estic, aflate sub controlul unor guvernatori, și cele din Nubia, de care nu se putea atinge.

Acolo, cu atât mai mult, sarcina părea imposibilă. Așadar, soluția se impunea de la sine: trebuia să creeze aurul. Dar înainte de toate, va da o nouă energie Arborelui Vieții.

Astfel că faraonul începu să traseze în minte planurile unui templu și ale unui locaș al eternității ce aveau să se înalțe la Abydos.

Pe câmpuri, se lucra din greu. Recoltele de primăvară erau îmbelșugate și nu era îngăduită nicio risipă.

După ce se îndepărtă la o zi de mers de Medamud, Iker se înfățișă intendentului unui mare domeniu pentru a-i oferi serviciile sale de ucenic-scrib.

— Pici tocmai bine, fiule! Am mulți saci de numărat și de însemnat. După aceea, ai putea să-mi faci inventarul lor.

Pentru o săptămână de muncă, avea să primească o plată convenabilă: hrană, o rogojină, un burduf pentru apă și o pereche de sandale.

În timp ce lucra, Iker clocotea de furie din cauza primarului din Medamud, acest hoț care distrusese testamentul bătrânului scrib, pentru a fura casa lăsată discipolului său. Mai mult chiar, călcase în picioare chiar și ultimele dorințe ale defunctului, deschizând sipetul, furându-i pensulele și scriind un text prin care îl blestema cu cruzime pe Iker.

Cum putea un om să fie atât de josnic? Iker descoperea o lume crudă, nemiloasă, în care minciuna și perfidia triumfau. Dar o imensă bucurie ștergea aceste umilințe: învățătorul său știuse că el nu fugise și își păstrase încrederea în el. Totuși, ce mesaj ciudat! Despre ce Căutare, despre ce destin era vorba? Dintr-o dată, bătrânul i se păru la fel de misterios ca și șarpele uriaș de pe Insula lui Ka.

Lui Iker i-ar fi plăcut să facă o plângere împotriva primarului din Medamud pentru ca acesta să fie condamnat. Dar cine l-ar fi crezut? În lipsa testamentului, tânărul nu avea niciun drept asupra locuinței învățătorului său. La Medamud nu ar fi găsit decât persoane care îl acuzau și îi reproșau că părăsise satul fără să spună un cuvânt.

Odată munca terminată, Iker se pregăti să-și continue drumul.

— Găsesc că ești foarte cinstit și harnic. Nu dorești o slujbă mai stabilă?

— Nu acum.

— Ești tânăr încă, dar nu uita că până la urmă va trebui să te așezi într-un loc. Uite aici mâncare pentru câteva zile!

Oferindu-i pâine, carne uscată, usturoi și smochine, intendentul se arătase generos.

— Încotro ai de gând s-o apuci?

— Spre Muntele înalt.

— E mai bine să te previn că stăpânul acelor locuri nu trece drept un om prea îngăduitor.

Ziduri mici despărteau parcelele și rețineau apa cât era nevoie. Țăranii irigau câmpurile cu o știință desăvârșită. Bunăstarea se obținea prin munca neîncetată și nu existau zile de sărbătoare pentru leneși.

Ajungând în provincia zeiței-șarpe Uadjet, „Cea-care-face-să-înverzească”, Iker își dădu seama cu surprindere că în numele de Dju-Ka, „Muntele înalt”, era cuprins cuvântul *Ka*, la fel ca în „Insula lui *Ka*”, ținutul șarpelui dispărut în vis pentru totdeauna. O simplă întâmplare sau un semn al destinului pomenit de bătrânul scrib?

Ka, adică „înalt, ridicat”... Spre ce țință ascunsă trebuia, așadar, să urce? Și ce era, cu adevărat, *Ka*, această energie secretă, care se scria, ca hieroglifă, cu două brațe ridicate?

Pierdut în gândurile sale, Iker se ciocni de un om înarmat cu un baston:

— Bună, băiete! Ar trebui să te uiți pe unde mergi!

— Iertați-mă, dar... sunteți soldatul care m-a interogat în apropiere de Coptos?

— Chiar el. Mi-a fost puțin cam greu să te gădesc.

— Ce vreți de la mine?

— Mărturia ta nu este completă, mi-ar plăcea să aud mai multe amănunte.

— V-am spus tot. Cel care trebuie arestat e primarul din Medamud.

— Din ce pricină?

— Este un hoț. A distrus testamentul făcut în favoarea mea.

— Poți să dovedești?

— Din păcate, nu.

— Să ne întoarcem atunci la mărturia ta și la cele două lăzi pline de mărfuri prețioase. Forțat de împrejurări le-ai cercetat conținutul. Povestește-mi despre el!

— Uleiuri parfumate, cred.

— Haide, fiule, nu e de ajuns. Știi mai multe.

— Vă asigur că nu.

— Dacă nu te arăți înțelegător, riști să ai mari necazuri.

Și falsul soldat secără picioarele lui Iker cu o lovitură violentă de baston.

Tânărul căzu pe burtă, iar atacatorul său îl ținui la pământ.

— Și acum, să aud adevărul!

— Vi l-am spus deja!

— Care e numele corăbiei ce te-a salvat?

— Nu-l știu.

Vreo zece lovituri de baston peste umeri îi smulseră lui Iker strigăte de durere.

— Cum se numeau corabia și căpitanul ei?

— Nu știu.

— Nu ești deloc înțelept, fiule! Vreau aceste informații și le voi avea. Dacă nu, te omor!

— Vă jur că nu știu nimic.

Falsul soldat lovi din nou, dar nu obținu alt răspuns.

Evident, copilul chiar spunea adevărul și nu mai era nimic altceva de scos de la el.

Ceafa, spatele și șalele lui Iker erau acoperite de sânge. La sfârșitul unei noi serii de lovituri, leșină.

Nu mai respira aproape deloc.

Agresorul târî corpul într-un desiş de papirus, la marginea unui canal. Fiind în agonie, Iker nu va întârzia să-și dea sufletul. Și, din moment ce avea să moară din cauza rănilor, falsul soldat nu putea fi socotit pe de-a-ntregul vinovat, ceea ce era de preferat în fața eventualilor judecători, de aici, de pe pământ sau din Tărâmul Celălalt.

Capitolul 11

La început, simți o durere de neîndurat. Apoi veni alinarea, ca o senzație de răcoare, așa cum Iker nu mai încercase niciodată. Brusc, spatele încetă să îl mai doară și băiatul întredeschise ochii, pentru a vedea în ce lume îl trimisese atacatorul său.

— S-a trezit! exclamă o tânără fată.

— Ești sigură? întrebă o voce aspră de bărbat.

— Se uită la noi, tată!

— În starea în care se afla, n-ar fi avut cum să supraviețuiască.

Iker încercă să se ridice, dar o durere fulgerătoare îl reținu pe rogojină.

— Nu te mișca! îi ceru fata. Ești foarte norocos, să știi. Eu sunt aceea care te-a găsit într-un desiş de papirus închinat zeiței Hathor. De obicei, când merg acolo, depun ofrandele și plec. Dar de data aceasta, am văzut zeci de păsări zburând deasupra și țipând, și am îndrăznit să pătrund în desiş. Voiam să am sufletul împăcat, căci păsările se purtau într-un chip neobișnuit. După ce te-am zărit, l-am anunțat pe tata, iar

țărani te-au adus până aici. De trei zile, te ung întruna cu cel mai bun dintre leacurile noastre. E preparat din ulei alb, grăsime de hipopotam, de crocodil, de somn și de chefal, tămâie și miere. Mai-marele doctorilor din provincia noastră mi-a dat chiar și niște pastile din extract de mirt pentru a-ți potoli durerile. Doar eu am fost convinsă că nu vei muri din pricina rănilor.

Era brunetă, frumoasă și foarte vioaie. Tatăl său, un țăran robust, părea, mai degrabă, neprietenos:

— Ce-ai pățit, băiete?

— Un bărbat s-a repezit la mine ca să mă jefuiască.

— Ce aveai tu atât de prețios?

— O rogojină, un burduf, sandale...

— Atâta tot? Și de unde veneai?

— Sunt orfan și lucrez ca scrib începător.

— M-ai costat cam mult, băiete, chiar foarte mult.

Țăranul se îndepărtă.

— Nu-ți face griji, îl sfătui fata. Deși pare morocănos și aspru, tata e un om de treabă. Pe mine mă cheamă Floare-Mică. Dar pe tine?

— Iker.

— Așa cum arăți acum, nu ești prea plăcut la vedere. Dar când rănilor ți se vor vindeca, n-ar trebui să te dovedești un băiat urât.

— Crezi că voi putea merge din nou?

— În mai puțin de o săptămână, ne vom plimba împreună pe câmp.

Floare-Mică nu se lăudase. Datorită efectelor balsamului, calmantelor și numeroaselor masaje, Iker se puse pe picioare. Numai printr-o minune niciun os nu-i fusese rupt, iar urmele loviturilor începuseră să se șteargă.

Totuși, nu se plimbaseră pe câmp, căci stăpânul gospodăriei avea alte planuri.

— Ești mai solid decât pari, constată el. Și îmi ești dator, căci leacurile tale valorează o avere.

— Cum aș putea să vă plătesc?

— Gospodăria mea nu are nevoie de un amărât de scrib. În schimb, mi-ar trebui un muncitor agricol.

— Mi-e teamă că astfel nu vă sunt de folos.

— Ai de ales: ori îmi plătești muncind, ori îți petreci câțiva ani buni la închisoare. Guvernatorului provinciei noastre nu-i plac pungașii. Pot să te angajez să lucrezi la câmp sub conducerea unui vătaf. Vei avea o casuță în care să stai și un petic de pământ pe care să-ți cultivi legume. Dar înainte de a-ți face aceste daruri, îți cer să-mi spui adevărul. Cine ești și de ce ai fost atacat?

Întrebându-se dacă nu cumva a căzut într-o nouă capcană și dacă gospodarul nu era făcut din același aluat ca și primarul din Medamud,

Iker se arată prudent:

— Vă repet, sunt un scrib începător și vin din regiunea tebană. Dorința mea e să merg din sat în sat și să întocmesc plângerile celor nedreptățiți de administrație. Bărbatul care aproape m-a omorât în bătaie mi-a furat uneltele.

Gospodarul păru convins:

— Plătește-ți mai întâi datoriile! Dacă o să-ți placă munca noastră, poți rămâne și după aceea. Dacă nu, vei fi liber să pleci.

♀♀♀

Vătaful era un om destul de plăcut, dar nu-l cruța deloc pe noul-venit. Iker trebui pentru început să curețe curtea gospodăriei, apoi să îngrijească de ograda păsărilor, un adăpost cu acoperișul susținut de coloane mici din lemn, în formă de tulpină de lotus. Aici trăiau laolaltă găște cu capul alb, prepelițe, rațe și găini. Servitorul însărcinat cu hrana păsărilor aducea coșuri mari, pline cu grăunțe pe care le răsturna în jgheaburi. Animalele puteau bea apă dintr-un bazin care alimenta și rigolele.

În a treia zi, Iker se văzu nevoit să intervină:

— Cred că s-a strecurat o mică greșeală, îi spuse omului care căra coșurile, un lungan cu fața prost rasă.

— Ce fel de greșeală?

— În prima zi ai vărsat în jgheaburi șase coșuri. A doua zi, numai cinci. Iar azi, coșurile nu sunt bine umplute.

— Și te deranjează?

— Am în grijă această ogradă. Păsările trebuie să fie bine hrănite.

— Ceva mai mult sau mai puțin... ce contează? Vrei să împărțim ce rămâne?

— Vreau să aduci șase coșuri umplute bine.

Lunganul înțelese că Iker nu glumea și că orice târguială era imposibilă.

— N-o să-i vorbești despre acest lucru stăpânului, nu?

— Dacă îți îndrepti greșeala, sigur că nu...

Iker nu-și făcu un prieten cu acest prilej, dar viețuitoarele din ogradă îi arătară zgomotos afecțiunea lor.

♀♀♀

— Ți place noua ta muncă? îl întrebă Floare-Mică pe Iker care mângâia o găscă splendidă, aproape domesticită.

— O fac cât pot de bine.

— Nu mai ai dureri?

— Datorită îngrijirilor tale, m-am întremat. Mi-ai salvat viața și îți voi fi întotdeauna recunoscător.

— Nu erai chiar mort și zeița Hathor este aceea care te-a scăpat de la pieire. Eu doar ți-am grăbit vindecarea.

După aceea, Floare-Mică păru nedumerită:

— Tata mi-a interzis să ne mai întâlnim.

— E nemulțumit de mine?

— Dimpotrivă, dar îi dai de gândit pentru că nu ești la fel ca și ceilalți. Mi-a poruncit să iau de bărbat un țăran adevărat căruia să-i dăruiesc copii frumoși și împreună să ne ocupăm de gospodărie.

— Când ai noroc de un tată cinstit și curajos, trebuie să-l ascuți.

— Vorbești ca un om bătrân. Ia spune, Iker, n-ai vrea să devii un țăran adevărat?

— Mai am mult până să-mi achit datoria, dar adevărata mea îndeletnicire e cea de scrib.

— Trebuie să plec. Dacă mă găsește tata aici, o să mă bată.

— N-am văzut în viața mea o ogradă atât de îngrijită, fiule! constată tatăl fetei. Îmi plac oamenii care pun suflet în munca lor. Dar se pare că nu te amesteci deloc printre tovarășii tăi.

— Prefer să stau singur sau cu animalele.

— Ei bine, asta o să se schimbe! E mult orz de strâns și a venit timpul să înveți să mânuiești secera.

Lui Iker nu-i dădu prin gând să protesteze. Își tot punea aceleași întrebări, știind însă că nu aici avea să găsească răspunsuri. Pentru a-și continua drumul, trebuia mai întâi să-și plătească datoria, adică să muncească fără odihnă ca să poată să-și recâștige, cât mai repede, libertatea.

Tânărul fu introdus într-o echipă de secerători aspri și cu multă experiență, care îl priviră insistent și veseli pe novice.

— Să-ți dai toată osteneala, băiete, zise unul dintre ei, câmpurile sunt întinse! Anul se arată bogat, pământul a fost rodnic, nouă nu ne lipsește nimic, iar carnea de miel e mai bună ca orice. Dar trebuie s-o meriți. Așadar, să nu-ți tremure mâna și să nu ne ții pe loc. Nu cunosc pe nimeni care să fi murit de prea multă muncă.

Iker se bronza rapid pe frunte. Ceea ce-l ajută să nu se dea bătut fu muzica unui flautist, care schimba adesea ritmul, dar își încheia toate cântecele în tonuri grave.

— Ai fața umflată, remarcă unul dintre tovarășii săi, ai stat prea mult cu capul aplecat. Du-te să vorbești cu flautistul, o să-ți prindă bine.

Deoarece se simțea tot mai rău, Iker îi urmă, bucuros, sfatul.

După ce bău câteva înghițituri și își stropi gâtul și tâmplele cu apă rece, tânărul își mai reveni.

— Munca voastră e grea, recunosc muzicantul, de aceea cânt pentru Ka-urile voastre. În acest fel, nici ție, nici tovarășilor tăi nu vă lipsește energia.

— Ce este Ka-ul? îl întreabă Iker.

— El este cel care ne îngăduie să trăim, să rezistăm, să supraviețuim. Osiris a creat muzica pentru ca armonia să ne umple

inimile. Ea sărbătorește tăierea orzului și a grâului, moment sacru ce le dezvăluie spiritul, care este însuși Osiris.

Iker sorbea cuvintele instrumentistului.

— Unde ai aflat toate acestea?

— În marele templu al provinciei. Maestrul meu de muzică m-a învățat să cânt la flaut, iar eu, la rândul meu, îmi voi învăța urmașul. Fără ea, fără magia pe care o răspândește muzica, secerișul n-ar fi decât o trudă istovitoare și spiritul lui Osiris ar părăsi spicul copt.

— Osiris... El e secretul vieții?

— La treabă, Iker! îl îndemnă șeful de echipă.

Flautistul porni să cânte din nou.

Iker continuă să mânuiască secera, dar avea senzația că fiecare gest, în loc să-l obosească, îi dădea putere.

Oare aceasta însemna *Ka*, energia care se naștea din lucrul bine făcut?

Capitolul 12

Spre deosebire de ceilalți secerători, care nu erau obligați să strângă spicele, lui Iker îi fu impusă o astfel de corvoadă. Tânărul lega cu sfoară snopii și îi îndesa în sacii pe care îi căra un băiețandru.

— Trebuie să ne mai spetim mult așa? se plânse acesta. Pentru satul nostru am strâns îndeajuns.

— Mai sunt și alte sate, îi reaminti Iker, dar recolta nu va fi peste tot la fel de bogată. De aceea nu e bine să ne gândim doar la noi și să nu ne pese de alții.

Băiatul îl privi chiorâș:

— Nu ții cu stăpânul nostru?

— Țin cu munca bine făcută.

Copilul ridica din umeri și pregăti un nou sac.

— Pauză pentru masă, îi anunță vătaful.

La umbra unei colibe de stuf, bucate îmbietoare fuseseră așezate pe o rogojină: plăcinte umplute cu legume, pâini aurii și crocante, usturoi prăjit în ulei, iaurt sărat din lapte de capră amestecat cu verdețuri, lapte prins, pește uscat, carne condimentată de vacă, smochine, rodii, bere rece.

Iker murea de foame, dar lunganul îl împiedică să se așeze:

— Nu mai e loc aici. Caută în altă parte!

— Dar aceasta e echipa mea! Pe ceilalți nu-i cunosc.

— Noi nu te vrem. Îi urâm pe pârlâcioși.

— Eu, pârlâcios?

— Le-am povestit băieților că m-ai dat de gol stăpânului pentru că nu aduceam destule grăunțe păsărilor din ogradă.

— E o minciună.

— Stai deoparte și vezi-ți de treabă! Nu ne deranja când mâncăm. Dacă te încăpățânezi, nu vom ezita să te pocnim.

Dar Iker nu avea chef să se bată.

— Ia puțină apă și o bucată de pâine, îi îngădui lunganul, triumfător. Dă-ți silința să nu încetinești ritmul după un asemenea ospăț. Dacă nu, te vom pârl stăpânului.

Izgonitul se îndepărtă și savură cele câteva înghițituri care nu aveau cum să-i dea puterea necesară pentru a-și continua munca.

Tocmai se adâncise în gândurile sale, când țipete de groază îl făcure să privească înapoi.

Ieșind din ascunzătoarea sa, o cobră regală, țâșnise drept în mijlocul mesenilor.

Toți se ridicară dintr-un salt.

— Alungați-o înspre Iker! urlă lunganul.

Bătând din picioare și aruncând cu bulgări de pământ, țărani făcure întocmai.

Iker nu se clintise din loc.

Cobra avea ochii neobișnuit de mari, solzi aurii și mișcările de o eleganță fascinantă.

Fermecat, tânărul se gândi la șarpele din insula lui *Ka*.

— E zeița secerișului! spuse un țaran. S-o lăsăm în pace, să nu-i facem niciun rău! Altfel, recolta se va strica.

Iker îngenunche și așeză în fața cobrei resturile din bucata sa de pâine. Apoi își ridică mâinile în semn de venerație.

Se așternu o liniște adâncă.

Între Iker și șarpe erau mai puțin de trei pași. Și unul și celălalt stăteau nemișcați precum statuile, dar cobra nu se mai grăbea să atace.

Timpul parcă se opri.

Și minunea se petrecu, la fel ca în templul lui Osiris, unde măcăcinele nu înțeapă, iar fiarele sălbătice nu mușcă. Mulțumindu-se cu gestul ofrandei, reptila își pierdu urma în terenul învecinat. Nu exista o prevestire mai bună decât asta pentru cantitatea și calitatea recoltelor.

— Eu și băieții îți cerem iertare, îi zise, stânjenit, lunganul lui Iker. Nu aveam cum să știm că tu ești unul dintre aleși zeitei. Sperăm că nu te-ai supărat prea tare și că accepți să mânânci împreună cu noi. Mai mult chiar, găsim că e firesc să fii șeful nostru de echipă. Așa vom fi și

noi protejați.

Lihnit de foame, Iker nu se lăsă rugat încă o dată.

♀♀♀

— Ca șef de echipă, îi spuse vătaful lui Iker, ai voie să-ți mâni măgarii până la aria de treierat. Ai grijă să descarci sacii în liniște, să-i lași pe preoți să îndeplinească ritualurile și să nu pui întrebări.

— Are loc o ceremonie?

— Nu pune întrebări.

Înainte a celor cinci măgari ce cunoșteau drumul mai bine decât el, Iker se îndreptă spre arie, aflată în apropierea unei căpițe înălțate vremelnice din grămezi mici de spice. Patrupedele se opriră singure, fără ca tânărul să folosească nuiua.

Alături, se găseau doi scribi care însemnau numărul sacilor. O parte din ei erau destinați țăranilor și familiilor acestora, cealaltă parte – brutăriei din această provincie. După ce-și încheiară treaba, scribii se retraseră în liniște.

Rămaseră doar nouă șefi de echipă, șapte femei care urmau să vânture boabele și trei preoți, printre care și flautistul.

— Aria pare dreptunghiulară, rosti el, dar, în realitate, e rotundă. În ea se ascunde hieroglifa care înseamnă „prima dată”, clipa când s-a arătat creația. Slăvită fie zeița secerișului!

Ceilalți doi preoți ridicară un mic altar din lemn, pe care depusese un vas cu lapte, pâine și prăjituri.

— Am jelit la înmormântarea bunului păstor Osiris, urmă flautistul. Bobul a fost băgat în pământ și l-am crezut mort pentru totdeauna. Acum, că secerișul a fost îmbelșugat, putem să ne veselim. Grâul și orzul cresc pe spatele lui Osiris, el poartă bogățiile pământului, nu obosește și nu se plânge niciodată. Șefii de echipă să deșarte sacii pe arie!

Iker era așa de fericit că participă la ritual, încât nici nu simțea greutatea poverilor sale.

— Aduceți măgarii, porunci flautistul, și puneți-i să meargă în cerc!

— Să fie dați la o parte, protestă un alt preot, să nu-l lovească pe părintele meu! Măgarii lui Seth nu au dreptul să strice bobul lui Osiris.

— Misterul trebuie împlinit până la capăt, afirmă flautistul.

Măgarii se învârtiră și se tot învârtiră, la fel de liniștiți ca și oamenii care-i priveau.

Fără să înțeleagă toată semnificația, Iker era conștient că asista la un act esențial. Îi venea să pună o sută de întrebări, dar nu voia să tulbure tăcerea.

— Boabele să fie purificate, ceru flautistul.

Preoții scoaseră măgarii de pe arie și veni rândul femeilor să vânture boabele. Odată și această treabă terminată, ele umplură sacii și îi urcară în spatele măgarilor.

— Însoțitorii lui Seth să-l poarte pe Osiris spre cer de unde își va răspândi binefacerile pe pământ, porunci flautistul.

Se organizează o procesiune care porni spre hambare.

— Șefii de echipă să descarce sacii, să-i urce până în vârful hambarelor și să-i verse înăuntru.

„În acest fel, observă Iker, hambarul este asemenea cerului unde trăiește spiritul lui Osiris cuprins în bob.”

Pătruns de ritualul extraordinar la care tocmai asistase, tânărul coborî cu pas încet pentru a-și fixa în memorie fiecare secundă a acestei aventuri. Desculț, atunci când călca pe treptele de calcar simțea cum sporea intensitatea acestui sentiment care îi dezvăluia o nouă față a lumii.

Flautistul, preoții, șefii de echipă și cele șapte femei se închină în fața unui bărbat cu statura impunătoare, cu ochii înfundați în orbite, pleoape grele și pomeți ascuți. Privirea îi era atât de pătrunzătoare, încât Iker rămase înlemnit. Cu nas drept și fin, gură arcuită și piept larg, acest bărbat aspru avea urechi mari și părea să sesizeze și cel mai mic freamăt din univers. Purta o cămașă de in cu o singură bretea petrecută pe umărul stâng și un șorț dreptunghiular pe care era desenat un grifon ce-i nimicea pe dușmanii Egiptului.

Apăsarea puternică a mâinii flautistului îl obligă pe Iker să se întindă la pământ:

— Slăvește-l pe faraon, cel care ne dă viață!

Capitolul 13

Sesostris ridică spre cer ofranda de grâu și de orz care se cuvenea zeilor. Apoi, se sui cu greu pe scara ce ducea în vârful celui mai înalt dintre hambare și, cu un tăciune, aprinse o cădelniță în care erau puse bucăți de tămâie.

În timp ce îndeplinea ritualul, regele se gândea la ochii tânărului care-i ieșise în cale. Nu mai văzuse niciodată o astfel de privire.

Mereu atent, Iker îl asculta pe faraon.

— Osiris moare și renaște, își jertfește trupul pentru a-și hrăni poporul. Părinte al tuturor oamenilor, el dă naștere, cu energia sa ascunsă, grânelor, pentru ca noi să supraviețuim. Toți trăiesc prin respirația și carnea sa, iar el a venit din Insula de Foc ca să se

încarneze în boabe. Noi ne hrănim cu trupul lui Osiris și ne vindecăm datorită aurului vegetal.

Floare-Mică îi întinse regelui o păpușă făcută din spice. Aceasta era logodnica grâului și pe fațada fiecărei case avea să stea atârnată una la fel până la secerișul următor.

Flautistul aduse un coș mare și frumos, împletit din stuf, colorat în galben, albastru și roșu. Fundul coșului era întărit cu ajutorul a două stighii din lemn, dispuse în formă de cruce.

— Iată coșul misterelor, Luminăția Voastră. Tot ce era risipit s-a adunat în el.

— Să se întoarcă în templu! porunci Sesostriș.

Stăpânul gospodăriei apăru deodată, tremurând de emoție și se prosternă:

— Luminăția Voastră, cea mai de soi dintre vacile mele e pe cale să fete! Minunea s-a împlinit încă o dată!

Toți cei prezenți se îndreptară spre staul.

Flautistul rosti formule magice care să ușureze nașterea, în timp ce mai-marele îngrijitorilor de vite ajuta animalul care-i lingea mâna.

Învingându-și durerea, vaca își întinse gâtul și își încovoie picioarele de dinapoi. Îngrijitorul o mângâia pe coaste ca s-o liniștească.

— Cuvântul e al laurilor, aminti faraonul, iar intuiția cunoscătoare – a vacilor. Să le tratăm cu cel mai mare respect!

Vocea blândă a monarhului liniști animalul. Apoi apăru capul unui vițeluş și picioarele din față de care îngrijitorul trase încetișor. Bălțat, cu ochi căprui, mica ființă era de o frumusețe rară.

Bărbatul îl așează înaintea mamei care îl curăță îndelung, cu limba.

Cei de față îi așteptau hotărârea.

Cu o privire adâncă, vaca îl fixă pe Iker.

— Apropie-te și ajută vițelul! îi ceru flautistul.

Puțin stângaci, Iker sprijini cu tandrețe animalul care nu părea deloc speriat.

— Soarele cel nou s-a ivit, încheie faraonul. Fie ca sărbătoarea secerișului să ne strângă laolaltă cu bucurie.

Lui Sobek Păzitorul și oamenilor săi nici nu le dădea prin gând să lase lucrurile în voia sortii și să ia parte la veselia generală. Din pricina sănătății sale șubrezite, Uakha, guvernatorul provinciei Cobrei, nu putuse să-l însoțească pe rege la celebrarea ritualurilor. Dar oare aceasta nu era doar o strategie iscusită ce îi permitea să se ferească de răspundere în cazul în care faraonul era atacat?

Să te avânți astfel într-un teritoriu al dușmanului părea nebunie curată. Totuși, Sesostriș luase această decizie și comandantul gărzii sale personale fu nevoit să se supună. Din fericire, curtea din Memphis

ignora planurile monarhului.

— Ce-ai aflat despre Uakha? îl întrebă Sesostriș.

— Trece drept un bun administrator, îi plac oamenii simpli și nu s-a arătat niciodată pe față împotriva dumneavoastră. Grija sa cea mai mare, asemenea înaintașilor săi, este construirea unui locaș al eternității.

— Are la îndemână o armată gata pregătită?

— Nu, doar forțe de ordine destul de puține și acestea, fără a pune la socoteală însă gărzile din deșert, care supraveghează drumurile înspre oazele Dakleh și Khargeh. Această provincie începe cu ele, de aceea trebuie să se îngrijească de siguranța caravanelor.

— Ai făcut cercetări referitoare la băiatul pe care ți l-am arătat?

— Se numește Iker. Muncește într-o gospodărie, unde a intrat în slujbă de curând.

— Să nu-l scăpăm din ochi!

Sobek se încordă:

— Dacă-l socotiți primejdios, Luminăția Voastră, de ce să nu-l arestez?

— Nu e încă o amenințare.

— Dar atunci...

— Mulțumește-te să veghezi asupra lui, fără ca el să știe.

Măcinat de artroză, guvernatorul Uakha îl întâmpină pe faraon în pragul incredibilului său locaș al eternității care amintea de construcțiile din vremea marilor piramide. Giganticul mormânt se întindea până spre vârful falezei, împrumutând ceva din forța Muntelui Înalt. Legătura între părțile ce-l alcătuiau se făcea cu ajutorul scărilor.

După templul de întâmpinare, începea o lungă alee ce ducea într-o primă curte, apoi rampa ajungea la un portic cu coloane care se deschidea spre o a doua curte închisă între pereți înalți. Urma, după aceea, un soi de sanctuar ce adăpostea camera învierii. La capăt, pe axă, se găsea o nișă pentru Ka, locul de întâlnire între Lumea de Aici și cea de Dincolo.

— Un monument minunat, aproape demn de un rege, constată Sesostriș.

— Îmi dau seama de acest lucru, Luminăția Voastră, dar să nu vedeți în el o provocare. Prin locurile noastre așa era tradiția care se va stinge o dată cu mine.

— Din ce cauză?

— Pentru că domnia Voastră va fi strălucită și pentru că ați hotărât să puneți capăt independenței guvernatorilor din provincii.

— Ce te face să fii așa de convins?

— Prezența Domniei Voastre aici.

— Să zicem că ar fi adevărat. Ce poziție ai lua?

— V-aș aproba fără reținere, căci această dezordine n-a durat prea mult. Pagubele sunt încă neînsemnate, dar e timpul să fie restabilită, fără șovăire, legea lui Maat. Doar reunind provinciile și păstrându-le astfel cu o mână de fier veți face Egiptul înfloritor. Îmi îngăduiți să mă așez pe această bancă de piatră?

Sesostris consimți:

— Sunt fericit că am trăit îndeajuns ca să apuc această clipă, mărturisi bătrânul Uakha. Un rege slab risipește puterea și distruge țara.

— Unii guvernatori nu-ți împărtășesc părerea.

— Știu, Luminăția Voastră. Cu cinci dintre ei, înfruntarea riscă să fie grea, chiar violentă. Totuși, să nu dați înapoi! Marii nobili greșesc ținând neapărat ca demnitățile să fie moștenite din tată în fiu și uitând că priceperea și însușirile unui om trebuie să treacă înaintea originii. Această stare de lucruri nu mai poate continua! Doar Luminăția Voastră domnește, nimeni altcineva.

Impasibil, monarhul nu arată nici cel mai mic semn de satisfacție.

— Adversarii sunt bogați, obraznici și încăpățânați, reluă Uakha. Vă puteți bizui pe mine, pe armata și pe oamenii din provincia mea.

— Un alt război tocmai a fost declarat, îi dezvălui Sesostris.

— Cine ne atacă?

— Un om în stare să folosească forța lui Seth și hotărât să-l facă pe Osiris să moară din nou.

Fața lui Uakha se întunecă:

— Și bănuieți că e vorba de unul dintre guvernatorii care vă sunt potrivnici.

— E o posibilitate pe care nu pot s-o neglijez.

— Cum ar putea pământul nostru să zămislească un asemenea monstru? Acționând astfel, va năruie toate străduințele și toate faptele bune săvârșite încă de pe vremea zeilor și ne va arunca în întuneric!

— De aceea trebuie să-l găsim și să-i redau Egiptului unitatea și puterea.

— Nu am nicio informație despre un astfel de demon, preciză Uakha.

— Ce știi despre Punt?

— E o poveste frumoasă, Luminăția Voastră. Se spune că niște corăbieri ar fi descoperit această țară cu mult timp în urmă și ar fi adus de acolo aur.

— Pe pământurile tale nu se află un astfel de zăcământ?

— Niciunul.

— Ești mulțumit de cioplitorii tăi în piatră, Uakha?

— Creația lor vorbește pentru ei, Luminăția Voastră.

— Aș avea nevoie de acești meșteri pentru un timp mai îndelungat.

Se vor supune unui legământ secret.

Sesostris avea să vadă acum dacă Uakha îi era cu adevărat aliat.

— Meșterii vă stau la dispoziție oricând, Luminăția Voastră.

Capitolul 14

Cel care strângea dărilor, Gergu, era un om greoi, iubitor de băutură, dar rareori beat și amator de femei pe care le considera obiecte menite să-i ofere plăcere. Divorțat pentru a treia oară, se simțise bine chinându-și soțiile și le înspăimântase într-atât cu violența sa, încât acestea nu îndrăzniseră să depună plângere. Până și singura lui fată, care se adăpostise în casa mamei ei, jurase să nu mai dea ochii vreodată cu această brută.

Întâlnirea cu trezorerul Medes, îi schimbase soarta. Fiind mâna dreaptă a acestui important demnitar și la adăpostul funcțiilor sale, câpătase avânt. Putea acum, fără teama de a fi pedepsit, să-și manifeste cruzimea înăscută, atât asupra victimelor care-i erau indicate cât și asupra celor pe care le alegea singur.

Nu numai că munca îi era bine plătită, dar se anunțau și promovări însemnate. Și cum Medes urca rapid treptele ierarhiei, Gergu îl urma îndeaproape.

Orgolios și lacom, fostului corăbier îi plăcea să fie întotdeauna la cârmă. Și cum nu se simțea în largul său în timpul călătoriilor pe uscat, asuda din belșug. Superstițios, nu pleca niciodată la drum fără o duzină de amulete asupra lui.

Ajungând la Coptos, Gergu răsuflă ușurat. Deșertul îl obosea și, asemenea stăpânului său, suporta cu greu căldura. Dar tocmai aici, în acest oraș, dăduse de urma celor două lăzi pe care le voia Medes. Instinctul său de vânător îl înșela arareori și, având în vedere că în viața lui scosese destule fiare sălbatice din bârlog, simțea și acum că această ceată de corăbieri tâlhari nu putea fi departe.

Însoțit de trupa sa de soldați înarmați cu bâte, Gergu nu umblă cu violenții. Făcu turul hanurilor fără să se ascundă și puse întrebări fiecărui proprietar.

A șasea încercare se dovedi norocoasă.

— E adevărat, recunoscui hangul, câțiva petrecăreți s-au lăudat că au pus mâna pe o comoară neașteptată și au băut zdravăn până dimineața.

- Au spus ce fel de comoară? Întrebă Gergu.
- Parfumuri și uleiuri prețioase, din câte am înțeles.
- De unde proveneau?
- N-au vorbit despre asta.
- Și încotro au plecat chefluii?
- Cel mai înflăcărat, căruia ceilalți îi ziceau „căpitane”, a pomenit de casa părinților săi, înspre miazăzi de oraș. Acolo voiau să aștepte în liniște încheierea vânzării. Altceva nu mai știu.
- E bine și atât, hangiu! Cu condiția, bineînțeles, să nu mă fi mințit.
- Sigur că nu! Dar sper să n-am necazuri din această pricină.
- Dimpotrivă, afirmă Gergu cu un zâmbet lacom. Dacă ești de acord să te numeri printre iscoadele mele, vei scoate chiar și un câștig frumușel.
- O să vă arăt unde se găsește casa.

Căpitanul avea ochii ațintiți asupra celor două lăzi din care se răspândea neîncetat o mireasmă foarte plăcută. Însă, de fiecare dată când încerca să le deschidă, lăzile se încingeau așa de tare, încât era nevoit să renunțe. Complicii săi începură să-și piardă răbdarea, dar niciunul nu voia să riște să cadă victima unui blestem. Posedau o comoară, desigur, dar cum să obțină un preț cât mai bun?

Căpitanul se gândi că ar fi fost mai bine să se îndepărteze de Coptos și să încerce s-o vândă într-un oraș mai mare, Memphis chiar, ca să poată trece neobservați.

Câștigul urma să fie împărțit și acest lucru îl enerva cel mai mult. Pentru moment, avea nevoie de oameni care să care lăzile. Dar după aceea, va avea el grijă ca situația să se schimbe.

Zgomotul unei lupte ce răzbătea de afară îl alarmă.

Avea loc o încăierare, cu siguranță. Ar fi trebuit să meargă să vadă ce se petrece, dar nu putea lăsa lăzile nepăzite.

După câteva țipete sălbatice, se așternu tăcerea.

Apoi, Gergu năvăli în cameră:

— Ah! Acesta este, fără îndoială, renumitul căpitan și conducătorul hoților! Și nu-i singur... Ci împreună cu cele două lăzi pe care le caută administratorul tezaurului.

— Tezaur? Dar...

— Ai declarat aceste comori administrației?

— Nu încă, dar...

— Unul dintre oamenii tăi e mort, ceilalți au fost arestați. Se fac vinovați că i-au lovit și rănit pe oamenii legii, săvârșind astfel o greșeală foarte gravă, care se pedepsește aspru. Niciunul dintre voi nu va revedea marea.

— Dar eu nu m-am bătut!

— Numai lași fug de răspunderile ce le revin, îl repezi Gergu.
— Lăzile acestea nu-mi aparțin, luați-le și lăsați-mă să plec!
— Cum le-ai obținut?
— Din întâmplare! Am salvat un naufragiat de pe o insulă pustie.
— Unde anume se găsește această insulă?
— Am văzut-o pierind sub valuri.
Gergu îi dădu o palmă căpitanului:
— Urâsc să-și bată joc cineva joc de mine! Hai, vorbește! Și mai repede!

Continuă să-l lovească pe marinar cu mare plăcere.
Având nasul spart, mai multe coaste rupte și fața plină de sânge, căpitanul îi relatează toată întâmplarea, întocmai cum se petrecuse. Convins de sinceritatea interlocutorului său, Gergu se simți tulburat.

— Cu ce sunt pline lăzile?
— N-am reușit să le deschid! Când încerc, îmi ard degetele.
Gergu nu îndrăzni să-i verifice spusele. Curajul nu era punctul său tare și, oricum, nu era plătit să-și asume riscuri. Această poveste era din ce în ce mai ciudată și era treaba lui Medes să-i descurce ıtele.

Un servitor aduse bere rece pentru Medes și oaspetele său.
— Băiatul a vorbit? Întrebă, nerăbdător, trezorierul.
— Chiar nu știe nimic, stăpâne, răspunse falsul soldat. Nu a făcut decât să repete aceeași poveste cu neputință de crezut. Cred că a fost atât de îngrozit de naufragiu, încât și-a pierdut mințile.

— Ai scăpat de el?
— Am îndeplinit întocmai poruncile pe care mi le-ați dat.
— Atunci e mai bine să părăsești provincia aceasta. Ți-am găsit o slujbă mulțumitoare departe de aici, în Fayyum. Muncă puțină, o casă frumoasă, o plată bunicică. Ai și loc asigurat pe corabia ce pleacă într-acolo cât de curând.

Falsul soldat făcu o plecăciune și părăsi încăperea.
În urma lui, Medes, plin de ciudă, goli pe nerăsuflăte două cupe de bere. Nu se îndoia că cercetările fuseseră făcute temeinic și că micul scrib înnebunise. Mai rămăneau cele două lăzi, dar oare într-adevăr existau?

Iar răspunsul nu întârzie.
În seara zilei următoare, Gergu, roșu la față și voios, se înfățișă portarului casei lui Medes, care îl primi neîntârziat.

— Misiune încheiată, stăpâne!
— Unde sunt lăzile?
— Într-o magazie părăsită, păzite cu grijă. Ar fi bătut la ochi dacă le-aș fi adus până aici.
— Lăudabilă hotărâre. Și echipajul?
— Nu vom mai auzi vorbindu-se de el. Nenorociții ăia vor putrezi

în temniță.

— Ce-ai aflat de la căpitan?

— Nu l-am cruțat, puteți să mă credeți! Dar amărățul de el nu mai are mintea întreagă. Un băiat și două lăzi culese de pe o insulă pustie, corabia care a pierit în urma unei furtuni, insula ce s-a scufundat în mare, băiatul fiind singurul supraviețuitor, asta-i tot ce-am putut scoate de la el.

Medes nu-și ascunse dezamăgirea:

— S-ar părea că acesta-i adevărul, Gergu! Am pierdut *Fulgerul* cu tot cu echipaj, marea nu l-a vrut pe scrib ca jertfă. Această călătorie pentru care am depus atâtea eforturi și atâta răbdare n-a fost o izbândă.

— Da, dar aveți totuși lăzile! Până acum, nimeni nu le-a deschis.

— Cum poți fi așa sigur?

— Un blestem le protejează.

— Dar noi îl vom birui!

Cei doi bărbați porniră fără întârziere spre magazia părăsită, supravegheată de oamenii lui Gergu.

Medes avea, în continuare, convingerea că Țara Punt exista fără puțință de tăgadă și toate aceste întâmplări surprinzătoare nu făceau decât să-l întărească în credința sa. Valul care nimicise corabia și omorâse echipajul nu arăta oare că pământul sacru știuse să-și apere bogățiile?

Având în vedere mărimea lor, cele două lăzi conțineau, probabil, o veritabilă avere.

— Ce curios, observă Gergu, nu se mai simte niciun miros. Până acum, răzbătea din ele un parfum delicat.

— Deschide-le!

Gergu se dădu înapoi:

— Se zice că ard mâinile celor care le ating!

— Dă-mi cuțitul tău!

Cu multă îndârjire, Medes reuși să strecoare lama în locul unde se îmbinau două scânduri.

— Vezi, nu se întâmplă nimic.

Puțin mai liniștit, Gergu duse munca până la capăt.

În interiorul lăzilor, nu găsiră decât noroi, din care se răspândea un miros dezgustător.

După o zi istovitoare, seara era de-o blândețe divină. O dată cu sfârșitul secerișului, ritmul muncii țăranilor încetinea, timpul pentru odihnă sporea și fiecare se bucura de abundența deosebită a recoltei, datorată, fără nicio îndoială, faraonului. Ca și guvernatorul lor, locuitorii provinciei deveniseră partizanii lui Sesostris.

Ultimele raze de lumină ale asfințitului se stinseră repede, lăsând locul unei nopți înmiresmate. Animalelor și oamenilor li se făcuse foame și mese vesele se organizau în jurul bucătăriilor în aer liber.

Singur, așezat pe piatra de hotar a unui câmp, Iker nu avea poftă de mâncare. Nimeni de aici nu auzise de Ochi-de-Țestoasă și de Cuțit-Tăios. Descriindu-l pe falsul soldat care încercase să-l omoare, sperase că îl va recunoaște cineva. Dar asasinul nu locuia în această regiune și, odată nelegiuirea înfăptuită, își luase tălpășița.

Chiar dacă ar fi întrebat în dreapta și în stânga, n-ar fi ajuns totuși la niciun rezultat. Așa că tânărul se închisese în sine și nu mai vorbea aproape deloc. Ar fi trebuit să părăsească acest ținut pentru a-și continua căutările, dar încotro s-o pornească? Și achitarea datoriei avea să-i mai răpească mult timp.

Singura alinare în această stare de dezolare îl constituia ritualul celebrat în prezența faraonului. Niciodată tânărul n-ar fi putut bănui ca pașii săi se vor încrucișa cu aceia ai monarhului. Asemenea celorlalți, abia dacă îndrăznise să-l privească.

— Dacă nu mănânci nimic, murmură cu voce firavă Floare-Mică, o să te prăpădești.

— Ce contează?

— Ești foarte tânăr, Iker, și plin de calități alese. De ce să nu te împaci cu soarta și să-i dovedești tatălui meu că ești demn să-i urmezi?

— Pentru că sunt prea multe întrebări fără răspuns.

— Dă-le uitării!

— Cu neputință.

— Îți îngreunezi viața degeaba, te asigur!

— Ritualul celebrat pe arie nu era atât de simplu.

— Sunt doar vechi obiceiuri de-ale țăranilor, nu te frământa din pricina lor!

— De ce faraonul le-a onorat cu prezența sa?

— Pentru că vrea să fie sigur că guvernatorul nostru e de partea sa. După cum ți-ai dat seama, regele nostru nu-i un om neputincios care acceptă să-și împartă puterea cu alții. În curând, îi va înfrunta pe stăpânii provinciilor care nu i se supun. Noi, cel puțin, putem sta liniștiți. Lasă-ți deoparte trecutul, Iker, și nu te gândi decât la viitor!

Eu exist, asemenea acestei gospodării, acestor pământuri și acestor hambare. Dacă dorești, totul va fi al tău.

— Amintește-ți că tatăl tău ți-a interzis să mă vezi.

Floare-Mică îi zâmbi:

— De când ai fost ales să ridici vițelul, simbolul soarelui renăscut, e altfel. Nimeni de-aici nu mai îndrăznește acum să te vorbească de rău. Această noapte putem s-o petrecem împreună.

Se machiase puțin cam strident, dar farmecul ei nu fusese niciodată atât de puternic.

— Trebuie să mă gândesc înainte.

— Și dacă te-ai gândi... după?

— M-ai disprețuit, Floare-Mică, și pe bună dreptate! Îți mărturisesc că vorbele tale m-au mișcat. Chiar trebuie să mai chibzuiesc.

Posac, după cum îi era obiceiul, stăpânul i se adresă lui Iker:

— Îngrijitorul vitelor este bolnav. Du boii la canal să se adape și să se scalde!

În curtea gospodăriei se pregătea ospățul ce marca sfârșitul secerișului. Pretutindeni, pe câmpuri, avea să fie mare sărbătoare, urmată de mai multe zile de odihnă. Această fericire tihnită nu era, oare, rodul faptelor lui Sesostris, care tocmai părăsise provincia, după ce îndeplinisese ritualul din templul principal?

Abia așteptând să se răcorească, boii nu se lăsară prea mult îndemnați. Apucară singuri pe drumul potrivit și tânărului nu-i rămase decât să-i însoțească.

Locul preferat al animalelor era mărginit de sălcii bătrâne, care dădeau o umbră plăcută. Unul după altul, boii coborau panta și gustau apa din canal cu vădită plăcere.

Iker se așază pe malul râpos.

Nu dormise toată noaptea, străduindu-se să-și imagineze cum ar arata o existență liniștită, alături de Floare-Mică. Dar scenele pe care și le închipuia, el – un bun tată de familie și țăran destoinic, ea – o soție desăvârșită și o mamă grijulie, recolte și cirezi bogate, hambare bine umplute, nu trezi în el nicio dorință.

Iker nu putea să se mintă singur; încercările prin care trecuse lăseseră urme de neșters. Să le dezlege taina rămânea scopul său principal.

Deodată, se porni un vânt ciudat ce bătea, parcă, din toate părțile, în același timp.

Boii rămaseră nemișcați.

Apoi, Iker o văzu.

O femeie de o frumusețe nepământească, cu păr de aur și piele foarte netedă, ieși din frunziș. Lunga sa rochie albă împrăștiă o lumină orbitoare.

O secundă, o singură secundă, privirile lor se întâlneau.

Ea.

Era ea și nicio altă n-ar fi reușit vreodată s-o întâlnească.

♀♀♀

— Arați ciudat, îi spuse lunganul lui Iker. De unde vii cu boii?

— De la canalul mărginit de sălcii.

— A, înțeleg! Și tu crezi că ai văzut-o pe zeiță. Nu ești primul, liniștește-te! Jocurile de lumini și umbre desenează trupul unei femei splendide, despre care îngrijitorii de vite vorbesc cu înflăcărare. Din păcate, nu e decât o iluzie.

Lunganul îi aruncă o privire cu subînțeles:

— Dar Floare-Mică e adevărată. Și, după cum umblă zvonul, a pus ochii pe tine. E ceva serios?

— Zvonul este o otravă cu care oamenii n-ar trebui să se hrănească.

— Încă o cugetare fără rost! Ești pe calea cea bună, Iker! Toți visează la Floare-Mică! Fata stăpânului, îți dai seama? Hai mai bine să pregătim ospățul! Anul acesta se anunță nemaipomenit.

Mai multe umbrare de stuf fuseseră ridicate pentru a-i proteja pe meseni de soare și copiii nu încetau să le necăjească pe bucătărese care, ca să scape, le oferiră până la urmă, câteva bucăți de prăjituri.

Indiferent față de toată această agitație, Iker duse boii înapoi în grajd.

Când ieși, se ciocni de Floare-Mică.

— Te-ai gândit?

— Nu mă cred în stare să te fac fericită.

— Te înșeli, Iker!

— Îmi dai prea multă atenție, Floare-Mică!

— Tu nu semeni cu ceilalți și eu pe tine te vreau.

Supărată, îi întoarse spatele și se alătură tatălui ei, care supraveghea prepararea bucatelor.

♀♀♀

Înainte ca foamea oamenilor să fie potolită, trebuiau cinstiți zeii.

Astfel că douăzeci de purtătoare de ofrande umplură un altar cu mâncăruri sfințite în templu și închinare puterii nevăzute, care veghea asupra ospățului. Împodobite cu peruci negre, îmbrăcate în rochii strâmte, acoperite cu văluri încărcate de perle albastre, cu brățări la încheieturile mâinilor și la glezne, preotesele erau una mai fermecătoare decât alta.

Dar ultima le întâlnea pe toate. Grația ei fără egal îi cuceri până și pe cei mai plictisiți. Cu mersul său de regină, cu trăsăturile feței de o rară finețe, cu șolduri înguste, părea răsărită dintr-o lume unde domnea perfecțiunea. Un făurar divin îi modelase frumusețea, îi trasase curba sprâncenelor și dăduse ochilor ei o strălucire asemenea stelilor.

Încet, cu calm, de parcă s-ar fi aflat singură într-un templu, tânăra

preoteasă depuse pe altar o floare de lotus deschisă.

Astfel, parfumul lumii de dincolo avea să plutească peste bucuria oamenilor.

Apoi preoteasa se retrase cu o eleganță care îi vrăji pe cei de față.

Când trecu prin dreptul său, Iker se văzu nevoit să recunoască un lucru evident: era chiar femeia minunată care i se arătase în frunzișul sălciilor.

Capitolul 16

— Cum te simți? îl întrebă Floare-Mică pe Iker, care zăcea întins pe o rogojină, cu o cârpă umedă pe frunte.

— Închide ușa, nu suport nici cea mai palidă rază de soare.

Tânăra îi schimbă cârpa:

— Vrei să-ți fac un masaj?

— Nu-i nevoie.

— Această indigestie pare foarte severă.

— Da, este...

— Nu știi să minți, Iker! Te-am observat: n-ai mâncat aproape nimic. Nu indigestia te ține la pat.

— Nu are nicio importanță.

— Ba dimpotrivă, chiar prea multă! De ce te afli în starea aceasta?

— Nu știu.

— Eu da! Crezi că nu te-am văzut cum o priveai cu ochi pătimiși?

— Despre cine vorbești?

— Despre această preoteasă pe care toți bărbații, și mai ales tu, o sorbeați din ochi! Ești în stare să te îndrăgostești și să te îmbolnăvești în același timp.

— Nu poți să înțelegi, Floare-Mică!

— Înțeleg eu destul! Te înșeli dacă te lași furat de un vis cu neputință de atins. Fata aceasta este o preoteasă care trăiește în templu și nu-l părăsește decât pentru celebrarea ritualurilor. N-o s-o mai vezi niciodată.

Iker se ridică:

— În ce templu?

— Doar atât te interesează! Nimeni nu știe, las-o să rămână doar în visele tale, e mai bine așa! O să te trezești, într-un sfârșit, și o să-ți dai seama că eu nu sunt un vis!

— Lasă-mă în pace, te rog!

Iker voia să-și fixeze bine în minte clipa magică în care tânăra preoteasă îi acordase atenție. Ar fi trebuit să-i vorbească, s-o întrebe cum o cheamă, să facă un gest, oricât de mărunț, pentru a o reține.

— E prima dată când vine aici?

— Prima și ultima.

— Știi, cu siguranță, cum o cheamă, Floare-Mică!

— Îmi pare rău că te dezamăgesc.

— Cineva a invitat-o în mod special, cineva care ar putea să-mi vorbească despre ea!

— Nu te bizui pe așa ceva. Și acum, lasă rogojina și du-te să muncești! Minciuna cu indigestia nu poate să țină la nesfârșit. Ai o datorie de plătit, adu-ți aminte!

Viața fără să o revadă nu avea niciun rost.

Dar vai! După cum spusese fata stăpânului său, nimeni nu cunoștea numele frumoasei preotese. Nu fusese decât o superbă apariție în timpul unui ritual și nu exista altă soluție decât să o uite.

Dar Iker o iubea și nu-l atrăgea nicio altă femeie. Oricât de greu i-ar fi, trebuia să o regăsească.

— Urmează cel mai neplăcut moment al anului, îl anunță lunganul. Scribii contabili vin să controleze câte animale numără fiecare cireadă. Nici nu intră în discuție să-i înșeli, că te alegi cu o ciomăgeală bună și o amendă usturătoare. În plus, trebuie să te arăți și binevoitor față de mutrele lor nesuferite.

Scribii luară loc la umbra unui baldachin, iar receptorul avu parte, în plus, și de o pernă. Iker îi detesta imediat îngâmfarea și figura satisfăcută.

Boi, vaci, măgari, capre și porci începură să se perinde fără prea multă grabă prin fața lor.

Iker se așează discret în spatele unui scrib pentru a-l vedea cum lucrează.

În mai multe rânduri, receptorul, care nu nota nimic și se mulțumea doar să observe, ceru bere rece. Odată numărătoarea încheiată, îl chemă pe gospodar.

— Am cercetat din nou socotelile colegilor mei, afirmă el cu răceală. La 700 de urcioare de miere datorezi 70 statului, iar pentru 70 000 de saci cu grâu datorezi 7 000.

— Dărilor au crescut și nimeni nu m-a prevenit.

— Tocmai am făcut-o eu.

— O să depun plângere la tribunalul provinciei.

— E dreptul tău, dar amintește-ți că fac parte și eu din el. Sănătatea animalelor nu mi se pare prea grozavă. Dacă refuzi să plătești, vei primi o amendă usturătoare.

— Nu-l ascultați pe acest hoț! interveni Iker fluturând papirusul pe care îl smulsese scribului. Priviți mai degrabă actul din mâna mea: din ordinul acestui tâlhar, slujbașii săi au scris cifre false! Au mărit numărul de vite ca să sporească dărilor.

Un tic nervos făcu să se miște buza superioară a receptorului, luat pe nepregătite.

În rândul țăranilor, furia clocotea.

— Arestați-l pe acest obraznic! porunci demnitarul. Nu vedeți că minte pentru a vă îndemna la răzmeriță? Dacă îndrăzniți să vă atingeți de mine, veți merge cu toții la închisoare.

Preț de câteva clipe, oamenii rămaseră nemișcați.

— Fără prostii, băieți! îi sfătui lunganul. Receptorul are dreptate. Și apoi e treaba lui și a stăpânului. Pe noi nu ne privește.

— Puneți mâna pe acel netrebnic! ordonă omul care strângea dările celor patru soldați înarmați cu bastoane.

Iker o rupse la fugă mâncând pământul. Și, întrucât cunoștea bine locurile, avea șanse să scape.

Cu ajutorul lunganului, bucuros că scăpase de un rival care-l stânjenea, soldații scotociră prin colibe, prin adăposturile de stuf, prin grajduri, străbătura câmpurile, cercetară tufișurile.

Urmăritul dispăruse.

— Nu va putea ajunge prea departe, zise receptorul.

— Numai să nu părăsească provincia, îl corectă stăpânul gospodăriei.

— Tu nu pierzi nimic dacă aștepti!

— Și cu acest act ce-ai de gând să faci? îl ironiză țăranul fluturând papirusul.

— Tu de-abia știi să citești!

— Îndeajuns pentru a-mi da seama că ești de-a dreptul un hoț. Și oamenii mei nu vă vor lăsa baltă.

— Să zicem că e așa... Hai mai bine să uităm această poveste. Nu e decât o simplă greșală la mijloc, pe care o s-o îndrept imediat.

— Să uităm și creșterea nedreaptă a dărilor mele.

— Ai mare noroc că sunt un om înțeleghător. Dar nu-mi cere mai mult!

Soldații se hotărâseră să străbată-n lung și-n lat împrejurimile gospodăriei încă vreo două zile în speranța de a găsi ceva urme.

Întorcându-se acasă, Floare-Mică se gândea la tânărul frumos, cu frunte înaltă și ochi strălucitori, care îi scăpase. Și în sufletul ei ardea un foc a cărui intensitate îi displăcea, dar pe care va ști ea să-l potolească în cele din urmă. Spre deosebire de ceilalți băieți care o curtaseră, Iker avea o ținută impunătoare și hotărârea unui stăpân. În calitate de soție, ea l-ar fi îndemnat să cumpere și alte pământuri, să-și

mărească domeniile și să angajeze și alți muncitori. S-ar fi dus vestea despre prosperitatea lor.

Dar „alesul” ei nu mai era acum decât un fugar.

Floare-Mică închise ușa camerei sale, unde nimeni, nici chiar tatăl său, nu avea voie să intre. În coșuri mari, erau rânduite cu grijă rochiile, perucile și mantilele sale. O bună parte din câștigurile adunate se duceau pe veșminte și podoabe. În sala de baie, se găseau două cufere mai mici, din alabastru, în care erau păstrate produsele pentru îngrijirea pielii și a părului.

Fata scoase un strigăt de surpriză când îl descoperi pe intrus:

— Iker! Ce faci aici?

— E cea mai bună ascunzătoare.

— Soldații te caută, a...

— N-am făcut nimic rău, dimpotrivă.

— Nu te poți pune cu acest perceptor.

— Ba bine că nu! Avem dovada că fură și va fi condamnat.

— Nu e atât de simplu, Iker.

— Cheamă-l pe tatăl tău și să punem la punct împreună un plan. Voi fi martorul principal.

— Îți repet: nu e așa simplu.

— Lămurește-mă, Floare-Mică!

— De fapt, orice este posibil, cu condiția să accepți să te căsătorești cu mine.

— Ai priceput că nu știu să mint. Nu sunt îndrăgostit de tine.

— Ce contează? Important este că suntem o pereche frumoasă și că ne vom îmbogăți.

— Nenorocirea s-ar abate până la urmă asupra noastră, cu siguranță.

— Nu e chip să te răzgândești?

— Nu.

— Habar n-ai ce pierzi!

— Îmi pare rău, dar îmi doresc altceva.

— Preoteasa după care ți s-au aprins călcâiele!

— Vreau ca acest perceptor să fie condamnat. Fără dreptate, lumea ar fi de nesuportat. Ești de acord să te duci să-l cauți pe tatăl tău?

Floare-Mică reflectă puțin.

— Facem precum ai spus.

Iker o sărută tandru pe frunte.

— Niciun slujbaș care ia mită nu va mai îndrăzni să vă necăjească, o să vezi.

Fata plecă, dar Iker nu avu prea mult de așteptat.

— Poți să vii, Iker! strigă ea, după un timp.

Când ieși din cameră, trei soldați se repeziră asupra lui și îi legară mâinile la spate.

Ghemuită în brațele tatălui său, Floare-Mică privea în altă parte.

— Pentru mine totul e limpede, declară țăranul. Fiica mea a făcut bine dând de știre soldaților că te ascunzi aici și că o ameninți. La urma urmelor, nu ești decât un pierde-vară, plin de datorii și obraznic. Meriți o pedeapsă aspră și nimeni nu va plânge după tine.

— Adio, Floare-Mică, zise Iker. Acum nu-ți mai datorez nimic.

Capitolul 17

Condamnarea era definitivă: un an de muncă silnică pentru învinuirea adusă unui demnitar aflat în exercițiul funcțiunii, violență față de gărzile deșertului și tentativă de evadare.

Judecătorul care prezida un juriu format din primarii provinciilor nu arătase niciun fel de interes față de explicațiile lui Iker. Mărturiile zdrobitoare ale perceptorului, scribilor, țăranului și ale fiicei sale, precum și cea a lunganului l-au convins însă.

În timpul îndelungatei călătorii spre minele de aramă din Sinai, Iker nu căzuse victimă nici unei brutalități. În plus, nu dusesese lipsă nici de mâncare, nici de apă și se bucură de simpatia soldaților care nu-i ascunseră asprimea încercării ce-l aștepta.

— Din fericire pentru tine, îi spuse mai-marele lor, ești tânăr și sănătos. Un trup bolnav și îmbătrânit n-ar rezista niciun an.

— Nu sunt vinovat de nimic! Doar am dat pe față că un perceptor lua mită.

— Știu, fiule! Noi doar ne supunem ordinelor primite. Dacă te-am lăsa să fugi în deșert, am atrage asupra noastră mari necazuri. Iar tu n-ai avea nicio șansă să scapi cu fața curată. Mai bine îți ispășești pedeapsa, chiar dacă e nedreaptă.

Convoiul era pus sub protecția lui Sopdu „Cel Ascuțit”, un șoim cu ciocul tăios, ce domnea peste pustietățile dogoritoare de la Răsărit. Ascuns într-o piatră sacră în formă de triunghi, pe care era gravată imaginea unei raze de lumină ce cobora din înaltul cerului, zeul îi ferea pe adoratorii săi de atacurile conduse de tâlharii nisipurilor, jefuitori fără credință, care nu se temeau de lege și care atacau caravanele și-i omorau pe negustori.

Fascinat de deșert, Iker uită gospodăria și pe locuitorii ei. Cum nu mai simțea nicio ranchiună, înaintea ochilor îi apărea adesea chipul frumoasei preotese. Când ea îl privea, Iker devenea atât de puternic,

încât ar fi mișcat munții din loc și n-ar fi băgat în seamă oboseala! Îndată ce preoteasa dispărea, se simțea vlăguit, abătut, aproape incapabil să meargă mai departe. Dorința de a o revedea era însă atât de arzătoare, încât își recăpăta încrederea în sine. Da, va depăși și această nouă piedică și va pleca în căutarea ei.

La Timna³, o depresiune semicirculară, pustie, mărginită de faleze cu pante abrupte, adăpostea minele de aramă exploatare încă din timpul primelor dinastii. Convoaiele de măgari le aduceau regulat minerilor hrană, îmbrăcămintă și unelte. Având în vedere asprimea condițiilor de muncă, meșterii erau înlocuiți des. Condamnații trebuiau să se adapteze sau să moară. Cei câțiva criminali, supravegheați de paznici vigilenți, n-aveau vreme să lenevească. Săpau și consolidau puțurile și galeriile ca să ușureze munca minerilor.

Clădirile – casele, depozitele și închisoarea – erau construite din piatră tăiată grosolan. Piatra șlefuită fusese folosită doar pentru sanctuarul zeului Min, stăpânul vieții, protectorul carierelor și minerilor, cel care dezlanțuia tunetul și furtunile ce umpleau rezervoarele. Datorită lui, muncitorilor care scoteau arama din măruntaiele pământului, nu le lipsea niciodată apa.

La sosirea convoiului, responsabilul carierei, un bărbat scund și îndesat, cu pielea arsă de soare și vocea răgușită, se arătă foarte mirat:

— Unde sunt condamnații?

— Nu e decât unul singur, răspunse soldatul. Băiatul acesta.

— E vorba de o glumă?

— Pentru el, nu.

— Ce crimă a făptuit?

— A scos la iveală necinstea unuia dintre perceptorii provinciei Cobra.

— Dar... aceasta nu-i o vină.

— Un țăran împreună cu fiica și slugile sale au depus mărturie împotriva lui. Condamnarea: un an aici.

— Mult prea mult! De ce nu a făcut plângere?

— N-a fost timp. În mod evident, toată lumea părea dornică să scape de el.

Scundul își scărpină ceafa.

— Nu-mi place... Da' deloc! Ai actele?

— Uite-le! Îți lăsăm băiatul și plecăm. Data viitoare, vom încerca să-ți aducem cea mai bună mână de lucru.

În timp ce soldații își refăceau forțele mâncând, scundul îl privea stăruitor pe condamnat:

— Numele tău?

— Iker.

— Vârsta?

— 16 ani.

— Țăran?

— Nu, ucenic scrib. Am fost atacat, jefuit, apoi...

— Povestea vieții tale nu mă interesează. Și, oricum, n-ar fi trebuit să te afli aici. Dar e un fapt împlinit și nimeni nu poate să schimbe ceva.

Scundul îl cercetă apoi pe Iker din creștet până în tălpi.

— Ia să vedem... Ești prea înalt ca să te poți strecura prin galeriile înguste și nici nu ești suficient de puternic ca să te repartizez la săpat. O să te pun în echipa care se ocupă de cuptoare. Nu pot să fac pentru tine mai mult de atât, fiule!

— Vă mulțumesc!

— Încearcă să ții pasul și nu te lăsa călcat în picioare de nimeni.

Doi supraveghetori îl conduseră pe Iker într-un adăpost mic din piatră neșlefuită. Pe jos, erau întinse doua rogojini.

— Așteaptă aici!

Locul nu era deloc vesel, iar muntele părea de-a dreptul dușmănos. Iker se simțea atât de departe de Egipt, încât avea impresia că nu va mai ajunge vreodată acolo. Dar refuză să se lase pradă disperării. Avea să iasă din această închisoare și să o regăsească pe tânăra preoteasă.

Un tânăr de vreo 20 de ani, cu fața pătrată, sprâncenele groase și cu burtă, intră în adăpost.

— Tu ești nou-venitul?

— Mă numesc Iker.

— Iar eu, Sekari. Suntem în aceeași echipă. Am auzit că ești nevinovat.

— Într-adevăr.

— Și eu la fel. Dar mai bine să nu vorbim despre trecut și să ne îngrijim de prezent. Mai-marele nostru este Gură-Pocită. Un om prost și rău. A fost condamnat de mai multe ori și e de zece ani aici. A supraviețuit lucrului în mină și acum se poartă de parcă ar fi stăpânul cuptoarelor de aramă. Niciun supraveghetor nu îndrăznește să se lege de el. Fii foarte atent! Încearcă să-i fii pe plac. Cât despre rațiile de mâncare, te previn, sunt mici și deloc consistente. Dar ai nimerit bine. Bucătarul mă are la inimă și primesc niște porții în plus. Și pentru că îmi ești mai degrabă simpatic, vreau să te fac părtaș la această taină, dar cu două condiții: mai întâi să-ți ții gura și apoi să iei asupra ta o parte din corvezile mele.

— Mă învoiesc.

Sekari îngenunche și începu să sape în colțul cel mai întunecat al încăperii. Scoase un mic vas de alabastru căruia îi înlătură acoperământul de pânză. Apoi răsturnă în palmă câteva pastile pe care i le oferă lui Iker.

— Înghite-le!

— Ce sunt?

— Un amestec de boabe de roșcovă și de mărar. Acest leac te va ajuta să eviți diareea și alte necazuri cu stomacul. Să știi că unii au murit din cauza acestor boli.

Iker le înghiți, iar Sekari dezgropă o altă comoară.

— Să te îngrijești de trup nu-i de ajuns, trebuie să te ocupi și de suflet. Dacă nu, tristețea te va copleși și-ți vei pierde vigoarea. Ca să rămâi liniștit, poartă asta la gât!

Sekari îi oferi lui Iker o sforică împodobită cu o serie întreagă de amulete mici, din cornalină, care reprezentau șoimi, păsările lui Horus și babuini, animalele lui Thot, ocrotitorul scribilor.

Tânărul le frecă îndelung între degete.

— Bun! Și acum să mergem, că de nu, vom fi pedepsiți.

Gură-Pocită era un soi de monstru păros, care nu se speria de temperaturile ce variau de la 700 la 1 000 de grade ale cuptoarelor în care era pregătită arama.

De la prima privire, îl detestă pe noul-venit.

— Aici, băiete, nimeni nu e nevinovat. Fii ascultător, altfel te strivesc. Și să știi că nimeni n-o să mă învinuiască. O gură mai puțin de hrănit înseamnă o veste bună.

Iker înfruntă privirea lui Gură-Pocită:

— Ești mai voinic decât mine, dar nu mi-e frică de tine.

— Pentru început, aranjează lingourile. Apoi mai vedem.

După ce impuritățile se ridicau la suprafață, arama topită se lăsa pe fundul cuptorului și se scurgea în canalele de unde se scotea metalul brut. Retopit într-un cazan, acesta era turnat în forme înainte de a se întări. Transformat apoi în lingouri, inventariate și numerotate, metalul lua calea Egiptului.

O lună mai târziu, Iker continua să stivuiască lingourile în magazii. Gură-Pocită nu-i făcu niciun reproș.

— E ciudat, observă Sekari, gustând dintr-o smochină. De obicei, nu se arată atât de îngăduitor.

— Îl ascult și tac. Poate că acest lucru e de ajuns. Și apoi, mi-ai dat amuletele care s-au dovedit eficiente.

— Cu atât mai bine pentru tine, dar fii în continuare cu băgare de seamă.

— N-ai auzit vorbindu-se de doi corăbieri pe nume Ochi-de-Țestoasă și Cuțit-Tăios?

Sekari se gândi.

— Nu, numele acestea nu-mi spun nimic.

— Ai putea să-i întrebi și pe ceilalți prizonieri?

— Dacă vrei tu. Cei doi sunt prietenii tăi?

— Le-am pierdut urma și mi-ar plăcea să știu de unde sunt de fel. Și

mi-ar mai plăcea, de asemenea, să-l revăd pe falsul soldat care a încercat să mă omoare.

— Un fals soldat! Ești sigur că...

Iker îl descrie pe agresorul său.

— Bine, o să mă interesez. Dar nu-ți promit nimic.

♀♀♀

Demersurile lui Sekari nu dădură roade. Niciunul dintre condamnați nu putuse să-i furnizeze nici cea mai vagă informație.

Trecând peste această dezamăgire, Iker își îndeplinea mai departe, cu râvnă, sarcinile, care nu erau prea anevoioase.

— Buna treabă, băiețăș, recunosc Gură-Pocită, aproape binevoitor. Meriți mai mult de atât. Ca să tragi și tu un folos de pe urma șederii tale aici, trebuie să cunoști totul despre aramă, începând cu cuptoarele. Măine le curățăm împreună. Este o favoare sacră, să știi. Ți-o acord pentru că ai învățat care ți-e locul. E o însușire rară care merită răsplătită.

Cu pasul său greoi, Gură-Pocită se îndepărtă. Nu-l mai suporta pe acest băiețandru care, bineînțeles, era o iscodă trimisă în grabă de gărzile din deșert ca să afle cum funcționează ierarhia condamnaților.

Și ținta principală era el, Gură-Pocită. Acest Iker o să-l pârască și el va fi trimis într-o ocnă.

Exista o singură soluție: să-l ardă într-un cuptor, dar să facă în așa fel încât să pară un accident.

♀♀♀

Când soarele răsări, Sekari se întinse și căscă:

— Astăzi, îl ajut pe bucătar. Dar tu ce-ai de făcut?

— O să curăț cuptoarele cu Gură-Pocită, răspunse Iker.

— Chiar că i-ai intrat sub piele! Ai putea jura că vrea să-ți transmită toată învățătura necesară ca să-i urmezi.

Ieșind din adăpostul lor, Iker și Sekari dădură peste responsabilul carierei și peste o mică trupă de soldați ai deșertului.

— Voi doi, Gură-Pocită și încă trei condamnați veți fi mutați.

— Unde anume? întrebă Sekari.

— La minele de turcoaz ale zeiței Hathor.

— De ce?

— Așa am primit ordin.

— Dar ne-am purtat bine, n-am fost pedepsiți, am...

— La minele de turcoaz e nevoie grabnică de muncitori. Fiți supuși și lucrați din greu, că altfel vă vor trimite înapoi aici. Și dacă se întâmplă așa ceva, vă promit că o să vă „răsplătesc” pe măsură.

Capitolul 18

Toate căile de acces pe uscat către Abydos erau păzite de soldați care nu lăsau pe nimeni să treacă. Pentru a pătrunde pe pământul sacru al lui Osiris, nu exista altă posibilitate decât debarcaderul, aflat, de asemenea, sub strictă supraveghere. Și chiar acolo acostă flota în fruntea căreia se afla corabia faraonului.

Sub privirea sa, marinarii descărcară blocuri de piatră, socluri de coloane și dale pentru pavat. Apoi coborî echipa de meșteri din provincia Cobrei, numărând un șef de echipă, sculptori și dulgheri. Toți depuseseră jurământ că vor păstra tăcerea asupra lucrului pe care aveau să-l înceapă. Știau, de asemenea, că nu-și vor revedea familiile înainte de încheierea lui.

Marele preot din Abydos se înclină în fața monarhului.

— Cum îi mai merge salcâmului?

— Starea lui e neschimbată, Luminăția Voastră.

— Am venit să înalț un templu, un locaș al eternității și un oraș, îl informă Sesostris. Spre miazăzi va fi construit orașul Uah-sut, „Cetatea Întărită”. În fiecare zi, vor fi aduse provizii de legume, carne și pește. Vor locui aici măcelari și bucătari, astfel ca preoților și meșterilor să nu le lipsească nimic.

— Care hotărâți să fie menirea preoților, Luminăția Voastră?

— După cum am dat poruncă, niciun sacerdot din Abydos nu se va putea muta la alt templu. Niciunul însă nu va fi supus corvezilor și nimeni nu va avea dreptul să se atingă nici măcar de un bulgăre de pământ din teritoriul lui Osiris. Vor fi primiți aici două feluri de preoți: permanenți și temporari. Înainte ca un cortegiu de preoți temporari să se poată retrage pentru a lăsa locul altuia, trebuie să-și împlinească în chip desăvârșit îndatoririle, sub amenințarea cu pedeapsa. Preoții permanenți vor fi: Chelul, răspunzător de ritualurile din Locașul Vieții, Slujitorul lui Ka, cel care venerează și întreține energia spiritului, „Cel care varsă libațiile pe mesele de ofrandă”, „Cel care veghează asupra integrității marelui corp al lui Osiris”, „Cel a cărui sarcină e ascunsă și care cercetează tainele”, „Cei șapte muzicanți care desfată sufletul divin” și, în sfârșit, „Cel care poartă paleta de aur” pe care sunt înscrise formulele cunoașterii și pe care ți-o încredințez ție.

Regele înmână bătrânului prețiosul obiect.

— Mă voi arăta demn de această încredere, Luminăția Voastră. Când veți face cunoscute și numele celorlalți?

— Alege-i tu pe sacerdoții cei mai devotați! Dar înainte de a merge mai departe, trebuie să știi dacă spiritul locului ne este favorabil.

Și Sesostriș porni singur spre deșert.

În ciuda insistențelor și a avertismentelor repetate ale lui Sobek Păzitorul, faraonul nu-i îngădui să-l urmeze.

Încă din cele mai vechi timpuri, asupra lui Abydos veghea o misterioasă divinitate, „Cel care este în fruntea ființelor Apusului”. Deși trecut în „Lumea Cealaltă” a tenebrelor, străbătea totuși pământul celor vii când se deschideau porțile nevăzutului.

Fără aprobarea sa, planul faraonului era sortit eșecului.

Sesostriș se opri și rămase nemișcat chiar în locul unde urma să fie ridicat sanctuarul templului său. Aici, pământul intra în rezonanță, într-un fel aparte, cu cerul.

Natura întreagă amuțise.

Nu se auzea niciun cânt, nu se simțea nicio adiere.

Și brusc, parcă ieșit de nicăieri, un șacal negru, cu picioare lungi, bot imens și urechi mari, drepte, își făcu apariția.

Neîncrezător, se ținu la distanță de intrus. Foarte repede, Sesostriș înțelese ce voia de la el. Încarnarea Primului dintre oamenii Apusului îi cerea să-și dezvăluie intențiile.

— Trebuie să împiedic veștejirea salcâmului, rosti monarhul. Pentru a reuși, voi ridica un templu unde în fiecare seară se va celebra un ritual care va păstra vigoarea acestui loc. Dar n-ar fi de prea mare folos fără prezența unui locaș al eternității, unde se vor împlini misterele morții și reînvierii. Nu pentru mărirea mea vor înălța meșterii toate acestea, ci pentru ca Osiris să rămână stâlpul lumii egiptene. Citește direct în inima mea planurile construcțiilor și însemnează-le cu pecetea puterii tale, fără de care ele nu se vor împlini niciodată.

Șacalul se așează pe picioarele din spate, își îndreaptă ochii spre soare și cântă o melodie duioasă atât de pătimasă, atât de profundă, încât făcu să vibreze sufletele tuturor ființelor vii de pe Marele Pământ al lui Abydos.

Prevestitorul și însoțitorii săi tocmai trecuseră de un nou platou calcaros, ce urmasse unei serii de coline pietroase pe care se înălțau câteva piscuri. Ici și colo, întâlнисeră, în mod neașteptat, câte o mică insulă de verdeață, unde se odihniseră câteva ore înainte de a porni iar prin deșert.

Subjugați de căpetenia lor, care ignora oboseala și îndoiala, oamenii încă reușeau să pășească. Și nici măcar nu se mai întrebau cât timp aveau să mai reziste în arșița aceasta.

— N-o să le găsim, afirmă Shab Strâmbu'. Mai bine ne-am lăsa păgubași, stăpâne!

- Te-am dezamăgit deja?
- Niciodată, dar cum să crezi în astfel de povești?
- Ai văzut vreodată leșuri ciopârțite de monștrii deșertului?
- Nu.

— Eu da. Și în acea zi am priceput că aceste creaturi stăpânesc forța de care avem noi nevoie. Cu ea, vom fi de neînvins.

- Niște trupe bine antrenate n-ar fi mai potrivite?

— Deși orice armată poate fi înfrântă, totuși aceea pe care o voi strânge eu va fi altfel.

— Cu tot respectul, pentru moment, nu e decât o adunătură de păduchioși.

— Crezi că niște amărâți de păduchioși ar mai fi acum în viață dacă nu mi-ar fi auzit cuvintele?

— Da, trebuie să mărturisesc... E de necrezut că ne ținem încă pe picioare!

Nu erau decât vreo douăzeci de oameni, dar acceptaseră să-l urmeze pe Prevestitor după ce acesta le promisese că, la capătul unor încercări dure, îi așteaptă norocul și bogăția. Răufăcători condamnați de mai multe ori la închisoare se bucurară să scape de pedeapsă în acest fel. De fiecare dată când unul dintre ei era pe punctul să renunțe sau să se revolte, Prevestitorul se apropia de el și îl încuraja din priviri. Câteva cuvinte, rostite pe un ton liniștitor, ca un descântec magic, îl readucea pe rătăcit pe drumul cel bun. Un drum care totuși se îndrepta spre adâncurile deșertului fără sfârșit.

Pe înserat, cel care mergea în fruntea coloanei crezu că zărește un *sedja*, monstrul cu cap de șarpe și corp de leu.

— Băieți, am vedenii! Și dacă nu e o nălucire, o să vadă ea, pocitania, ce-i fac!

Și o rupse la fugă în direcția lighioanei pentru a-i zdrobi capul cu o lovitură de băț. Totuși, gâtul șarpelui se feri și ghearele leului se înfipseră în pieptul atacatorului.

- Așadar, există cu adevărat, murmură Shab, îngrozit.

Apoi se iviră un *seref*, cu cap de șoim și trup de leu, și un *abu*, berbecul enorm cu corn de rinocer deasupra botului.

Doi dintre însoțitorii Prevestitorului încercaseră să fugă, dar monștrii îi prinseră din urmă și-i sfâșiară.

Apoi, într-o lumină roșie, care îmbrățișa deșertul, se arată *sha*, sălbăticiunea lui Seth, un patruped înzestrat cu un cap ca de girafă. Chiar dacă părea mai puțin înfricoșător decât ceilalți trei, totuși ochii săi cu sclipiri roșietice îi împietri pe supraviețuitori.

- Ce ne facem? întrebă Shab, căruia îi clănțaneau dinții.

Prevestitorul își ridică brațele.

— Toate divinitățile mă inspiră, cele ale răului deopotrivă cu cele ale binelui, vorbi el cu patimă. Lumina zilei și forța întunericului

sălășluiesc în spiritul meu. Ele nu-mi vorbesc decât mie și eu sunt singurul lor tălmăci. Cine nu mi se supune, va fi distrus, cine mă ascultă, va fi răsplătit. Din aceste felurite puteri voi face una și voi fi singurul care o va răspândi. Pământul întreg îmi va da ascultare, nu va mai exista decât o singură credință și un singur stăpân.

Doar Shab Strâmbu' nu se lungise pe nisip ca să nu fie zărit de prădători. Cu toate acestea nu-și crezu ochilor.

Prevestitorul se apropie de cei trei, își trecu încet mâinile peste ghearele, peste pliscul și cornul lor și se unse cu sângele victimelor.

Apoi smulse ochii de jăratice ai sălbăticiunii lui Seth și îi lipi peste propriii ochi.

O furtună de nisip se ridică dintr-o dată, obligându-l pe Shab să se arunce pe burtă. Pe cât de violentă, pe atât de scurtă, furtuna cedă în curând locul unui vânt rece.

Prevestitorul stătea pe un colț de stâncă, iar de monștri nu mai era nici urmă.

— Stăpâne... N-a fost decât un vis urât?

— Bineînțeles, prietene! Astfel de creaturi nu trăiesc decât în închipuirile fricoșilor.

— Totuși, acolo sunt niște morți, sfârtecați!

— Victime ale unei fiare pe care prezența noastră a înfuriat-o. Am aflat ceea ce doream și vom porni acum să împlinim prima noastră faptă măreață.

Shab căzuse, așadar, pradă unuia dintre acele miraje atât de des întâlnite în deșert. Dar atunci, de ce ochii Prevestitorului deveniseră roșii ca sângele?

Capitolul 19

Înainte de a pleca spre minele de turcoaz din Sinai, situate la sud-vest de cele de aramă, Sekari prepară un leac compus din chimen, miere, bere dulce, piatră de var și o plantă numită „păr de babuin”. După ce măcinase și strecurase ingredientele, obținuse o băutură indispensabilă pentru păstrarea vigoriei și alungarea numeroaselor reptile ce dădeau târcoale prin deșert. O altă precauție necesară o constituia ungerea întregului corp cu o pastă de ceapă fiartă și zdrobită, pentru a îndepărta șerpilor și scorpionii. În plus, această ultimă

măsură prezenta și avantajul că ascuțea cele cinci simțuri, avantaj deloc neglijabil într-un loc ostil.

Doar Gură-Pocită refuzase aceste leacuri, dar el oricum duhnea atât de tare, încât nici chiar o viperă cu corn nu s-ar fi încumetat să-l muște.

— Cunoști tainele plantelor, Sekari? se miră Iker.

— Înainte de a face mari prostii, am fost grădinar și îngrijitor de păsări. Uite aici, pe gât, cicatricea unui abces cu care m-am ales din cauza prăjinii grele la capetele căreia erau atârinate gălețile umplute cu apă. De câte ori nu le-am cărat! Însă lucrul la care mă pricepeam cel mai bine era să vânez păsărelele din grădini. Îmi plăceau mult vietățile acestea mici, dar unele distrugeau tot! Dacă stăteai cu mâinile în sân, nu mai mâncai niciun fruct. Le prindeam cu capcana și cu lațul, ca să le fac să înțeleagă totuși că trebuie să se ducă să ciugulească în altă parte. În afara prepelițelor care sfârșeau pe jar sau în tocană, celorlalte le dădeam drumul. Învățasem chiar să le vorbesc! Unora le era de ajuns să le imit cântecul ca să ocolească livada.

— Și care au fost... marile tale prostii?

Sekari ezită:

— Știi, în meseria noastră, nu poți să declari tot strângătorului de dări, că nu te mai alegi cu nimic. Și un scrib pusese ochii pe mine. Era înalt, foarte urât, cu nasul plin de bube. Un prefăcut care se dădea cinstit, deși mințea așa cum respira. Pe scurt, când mi-a atacat livada, am pus capcana la treabă. Și pentru că prostul era foarte neîndemânatic, s-a vârat în capcană până-n gât și s-a sufocat puțin. Nimeni n-a plâns după el, dar judecătorul a socotit că eram vinovat. Pentru că părea doar o întâmplare nefericită, n-am fost condamnat la moarte, dar nu voi părăsi minele prea curând.

— Hotărât lucru, nu avem noroc la percepatori. Nu spera să-ți fie micșorată pedeapsa pentru bună purtare?

— Ba tocmai de aceea îmi țin capul plecat. Tăcut și îndatoritor, aceasta e deviza mea. Astfel sunt apreciat de supraveghetori.

— Cunoști minele de turcoaz?

— Nu, dar se aude că acolo munca e mai puțin aspră decât cea din minele de aramă.

— De ce am fost trimiși de aici?

— N-am idee. Dacă vrei un sfat, nu te încrede în Gură-Pocită!

— Se poartă mai degrabă cu bunăvoință față de mine, obiectă Iker.

— Tocmai acest lucru nu e firesc! E totuși un ucigaș, chiar dacă n-a fost condamnat decât pentru furt, vătămare și rănire. Sunt convins că doar se preface și că, de fapt, te urăște.

Iker își frecă amuletele și luă avertismentul în serios. La drept vorbind, uitase prima impresie pe care i-o făcuse Gură-Pocită și coborâse garda.

El, ucenicul scrib, era cel care va purta piatra triumfiulară a lui Sopdu, acoperită cu un vâl. În regiune, nu fuseseră observați tâlhari ai nisipurilor, dar era mai bine să-ți asiguri protecția zeului.

— În curând ajungem, îi preveni un soldat.

Priveliștea era măreață. Șiruri de munți, la nesfârșit, și oaze mici înconjurau un platou înalt ce domina depresiunile. Câteva tufe de măcăcini, stânci sfârmate, gresie galbenă și neagră, coline roșii și un vânt violent animau acest peisaj neprimitor și atrăgător în același timp.

Alcătuită din soldați, prizonieri și măgarii care cărau apa și hrana, caravana apucă pe o cărare abruptă, ce permitea accesul pe platou.

La marginea unui drum destinat procesiunilor ce treceau pe lângă numeroase stele, îndreptându-se spre templu, îi aștepta un bărbat solid, de vreo 50 de ani:

— Mă numesc Horure și sunt comandantul corpului de armată trimis aici de faraonul Sesostriș. Mai ales din pricina vremii, misiunea mea e îngreunată și am nevoie de mai mulți mineri. De aceea ați fost mutați aici. Suntem în cea de-a patra lună a sezonului cald, total neprielnic extragerii turcoazelor, care nu suportă această temperatură. Își pierd culoarea verde-albastră, atât de intensă. Totuși, faraonul mi-a poruncit să-i aduc cea mai frumoasă piatră descoperită vreodată și de aceea trebuie să reușim. În fiecare zi, o venerăm pe Hathor, suverana acestor locuri, ca să ne călăuzească mâinile. Odihniți-vă astăzi, iar mâine, în zori, la muncă!

Locuințele se găseau la est de templu. Oamenii liberi, care munceau la mine pentru o plată bună, îi priveau cu ochi plini de îngrijorare pe acești răufăcători, alături de care se vedeau nevoiți să lucreze. Iar înfățișarea lui Gură-Pocită nu avea darul să-i liniștească.

Mai multe adăposturi făcute din blocuri de piatră nelegate între ele cu mortar fuseseră transformate în închisoare, cu ușile ferecate și păzite.

Pe rogojini, Iker și Sekari găsiră plăcinte umplute cu năut, curmale și vase cu apă.

— Am trăit și mai rău, mărturisi Sekari, aruncându-se asupra mâncării.

Sever supravegheați din toate părțile, condamnații se înfățișară înaintea lui Horure.

Fără un cuvânt, acesta îi conduse într-un templu format dintr-o înșiruire de curți cu coloane, ale cărui altare erau încărcate de ofrande. Împăcat cu sine, Iker avu impresia că se află pe altă lume când pași în acest loc sacru, unde domneau liniștea și mirosul de tămâie.

Horure înaintă până la o curte mare, având de o parte și de cealaltă rezervoare și bazine de purificare.

Ajuns aici, își ridică ochii spre munte:

— Vă găsiți în fața sanctuarului lui Hathor, protectoarea noastră. Ea poate să ne îndrume căutările și să ne ofere piatra desăvârșită.

Horure depuse pe un altar o cupă de alabastru plină cu vin, un colier, două sistre și o statueta reprezentând o pisică.

— Atunci când zeița e furioasă și vrea să-i pedepsească pe oameni, ia înfățișarea unei leoaice și îi nimicește pe cei răătăciți în deșert. Când îndepărtata revine pe un pământ iubit de zei, se transformă în pisică, blândă și afectuoasă. Ea deține turcoaza, simbolul bucuriei și al înnoirii, capabil să triumfe asupra nenorocirii și distrugerii. Această piatră transmite energia sa copiilor luminii și trezește în ei veselia. Hathor, tu ești aceea care îngăduie soarelui să răsară și să reînvie lumea noastră în fiecare dimineață. Fie ca strălucirea ta să pătrundă în inimile noastre!

Iker trăi fiecare frază ca pe o revelație. Se simțea atât de bine în acest sanctuar, încât chipul tinerei preotese îi apărui din nou. Era acolo, aproape de el și-i împărtășea emoția.

Scurta ceremonie se încheie repede, toți cei prezenți părăsind templul. Horure îi duse pe condamnați până la baza unei faleze cu aspect respingător.

— Locul e periculos, recunosc el. Din această pricină l-am păstrat pentru voi. Când am adus-o aici, statuia lui Min s-a dat înapoi. Altfel spus, cariera are rod, dar refuză să ni-l ofere. Dacă am încerca să săpăm o galerie ar însemna s-o sfidăm și s-ar răzbuna omorându-i pe mineri. Prudența ne îndeamnă să așteptăm până ce muntele însuși ne va da voie să-l cercetăm. Dar, așa cum v-am spus, n-avem timp de pierdut.

— De ce nu săpați în altă parte? întrebă Sekari.

— Pentru că sunt convins că o turcoază unică, una care nu-și schimba culoarea, se ascunde aici. Aveți de ales: ori vă asumați riscul, ori veți fi trimiși înapoi la minele de aramă. Cine reușește își câștigă libertatea.

„Libertate!” Cuvântul acesta răsună cu intensitate în mintea lui Iker.

— Eu refuz, declară ferm Gură-Pocită. Prefer să mă întorc la cuptoarele mele. E ceva necurat la mijloc, dacă până și cei care se pricep la treburile acestea se feresc.

Ceilalți prizonieri îl aprobă.

— Eu mă încumet, spuse răspicat Iker.

— Ești nebun, protestă Sekari. Nu l-ai auzit pe comandant? Însuși zeul Min a dat înapoi.

— Să-mi fie aduse uneltele necesare!

— Iker, fii om cu judecată, te îndrepti spre o nenorocire! De unul singur, nu vei reuși.

— Atunci de ce nu vii și tu cu mine? Stai pe gânduri când, în loc să zaci în mizeria dintr-o mină de aramă de unde ai puține șanse să scapi, poți să-ți redobândești grabnic libertatea?

Tulburat, Sekari contemplă peretele de stâncă:

— Dacă o iei așa... Dar tu intri primul!

— Desigur!

— Mai sunt și alți doritori? întrebă Horure.

— Niciunul, răspunse Gură-Pocită, încântat că scăpase de iscoadă.

Horure îngenunche și ridică brațele spre munte în semn de venerație.

— Galeria pe care o veți săpa va purta numele de „Cea care aduce bunăstare minerilor și îngăduie să fie văzută desăvârșirea lui Hathor”. Fie ca piatra cea vie să primească loviturile uneltelor cu bunăvoință și să știe că lucrăm pentru Lumină, și nu pentru noi înșine!

Comandantul corpului de armată le dădu celor doi tineri târnăcoape și burghie din silex.

— De unde începem? întrebă Sekari.

Horure le indică un punct anume. Și cântecul uneltelor rupse tăcerea muntelui.

Capitolul 20

Țâfnosul putea fi mulțumit de propria persoană. După ce jefuise timp de zece ani drumurile din istmul de Suez și prădase nenumărate caravane, își biruise fără luptă principalul rival. Căpetenia bandei potrivnice murise prostește căzând într-o râpă și oamenii săi nu fuseseră în stare să se înțeleagă între ei pentru a alege o nouă căpetenie. Așa că preferară să se adune sub conducerea Țâfnosului, formând astfel cea mai de temut bandă de tâlhari ai nisipurilor din întreaga regiune. De acum înainte, puterea lor va spori într-atât, încât niciun negustor nu va reuși să le scape.

Uneori, tâlharii luau tot, alteori, se mulțumeau să-și însușească doar o parte din mărfuri, obligându-și victimele să jure că nu vor depune plângere, sub amenințarea cu pedepse crunte. Nu uitau să le violeze pe femei, supuse, de asemenea, legii tăcerii.

— Pradă în zare, anunță un pândar.

— O caravană frumoasă? întrebă Țâfnosul, ațâțat.

— Nu s-ar zice.

— Atunci ce e?

— Vreo douăzeci de oameni cumsecade.

— Soldați?

— După înfățișare, nu. Cred că s-or fi rătăcit pe aici. O adunătură de sărăntoci care nu prezintă nici cel mai mic interes.

— Pe unii i-am putea primi în banda noastră, iar pe ceilalți i-am omorî.

— Rămâne de văzut.

Ținuta impunătoare a conducătorului jalnicei trupe îi impresiona pe tâlharii nisipului. Mergând cu vreo câțiva pași înaintea celorlalți, avea ochi agresivi și o privire de fiară.

Rușinat că simțise oarecare teamă, Țâfnosul îl luă la rost pe bărbatul înalt și slab.

— Cine ești tu, prietene?

— Prevestitorul.

— Și ce prevestești?

— Că dușmanii faraonului trebuie să se supună voinței mele, ca să-l strivim pe acest tiran.

Țâfnosul își puse mâinile în șold:

— Ia te uită! Și de ce-ar trebui să fim de partea ta?

— Pentru că prin mine vorbesc toate puterile pământului. Și doar eu pot învinge.

— Ți-ai pierdut mințile, prietene, dar măcar m-ai înveselit!

— În acest caz, de ce-ți tremură vocea?

— Obrăznicia ta nu mă sperie.

— Dacă vrei să mai trăiești, supune-te imediat Prevestitorului!

Țâfnosul izbucni în râs:

— Destul cu trăncăneala! O să vă cercetez pe rând. Pe cei mai vâjnoși îi iau în banda mea, ceilalți se vor usca în deșert.

Prevestitorul întinse brațul stâng:

— Îți spun pentru ultima dată. Supune-te!

Și pe când Țâfnosul se pregătea să-l lovească, mâna Prevestitorului se transformă în gheară și nasul, într-un cioc de pasăre de pradă.

— E șoimul-om! exclamă un tâlhar al nisipului. Ne va distruge pe toți.

Tovarășii săi se întinseră pe nisip, cu mâinile la cap. Rămânând complet nemișcați, sperau să scape de furia monstrului.

Un vânt înghețat îi făcu să se înfioare.

Unul dintre ei îndrăzni să ridice capul și să privească.

Și atunci văzu cadavrul Țâfnosului, cu gâtul tăiat.

— Cine refuză să mi se supună? întrebă Prevestitorul, cu o voce blândă.

Iar tâlharii nisipurilor se prosternară cu toții în fața noului lor stăpân.

— Gata, zise Sekari, lac de sudoare, stâlpii de susținere au fost ridicați! Acum avem ceva șanse să ieșim de aici.

Înaintând în galeria pe care tocmai o descoperise, Iker nu se gândise că tavanul risca să se prăbușească. Fără ajutorul tovarășului său, amândoi ar fi fost îngropați de vii.

— Nu s-ar zice că avem ghinion, aprecie Sekari. Săpăm doar de câteva zile și nimerim drept peste această galerie îngustă din inima stâncilor. Mai că-ți vine să crezi că tocmai pe noi ne aștepta!

— Nu mi se pare de prisos să mai punem câțiva stâlpi.

— Ai dreptate, înainte de a merge mai departe, să întărim galeria.

Horure fu uimit să-i vadă, din nou, pe cei doi smintiți ieșind teferi afară.

— Frumoasă descoperire, stăpâne! strigă, în gura mare, Iker.

— Turcoaze?

— Nu încă, dar am găsit o galerie ce duce sigur la comoară.

Vestea făcu repede înconjurul domeniului zeiței Hathor, unde Gură-Pocită și ceilalți îndărătnici mai aveau de trudit înainte de întoarcerea în minele de aramă. La amărăciunea pe care-o încercau deja, se adăugă acum și invidia.

De la începutul periculoasei lor aventuri, Iker și Sekari nu mai stăteau împreună cu foștii lor tovarăși. În plus, porțiile lor de hrană erau mult mai consistente.

Pe când soarele apunea, Horure se așeză în fața lor:

— Nici unuia, nici celuiilalt nu vă lipsește curajul.

— La mine, protestă Sekari, curajul e pe terminate. Nu credeți că am făcut destul?

— Îmi trebuie cea mai frumoasă dintre turcoaze. Până când nu dați de ea, sarcina voastră nu se termină.

— Pot să vă pun o întrebare? i se adresă Iker.

— Te ascult.

— Îi cunoașteți pe doi corăbieri pe nume Ochi-de-Țestoasă și Cuțit-Tăios sau ați auzit vorbindu-se de corabia lor, *Fulgerul*?

— Eu mă pricep la deșert, nu la corăbii. Încercați să vă odihniți, poimăine vă întoarceți în măruntaiele muntelui.

Caravana se opri la marginea micuței oaze, unde mai curgea încă puțină apă. Sub supravegherea soldaților, negustorii descărcară poverile de pe măgarii care se grăbiră să se adape.

— Încă trei zile de mers, estimă călăuza, și vom ajunge la marginea Deltei. Acolo, jos, se găsesc canale, copaci și apă. Sunt mulțumit că scap, în sfârșit, din aceste pustietăți fierbinți! De astă dată, călătoria mi s-a părut foarte lungă.

— Socotește-te fericit să scapi cu viață, îl corectă gradatul. Regiunea este din ce în ce mai primejdioasă.

— E vorba de atacurile tâlharilor nisipurilor?
— Ultimul a fost un adevărat măcel.
— De ce nu intervine faraonul cu mai multă hotărâre?
— Cred că are alte griji. Dar eu sunt aici cu o patrulă de zece soldați cu experiență.

— Atunci să căutăm urciorele cu provizii. Merităm o masă bogată.

Fiecare călăuză cunoștea locurile unde, sub protecția magică a micilor stele și a amuletelor, erau ascunse provizii care se reînnoiau în mod regulat. Ele constituiau un sprijin pentru călătorii obosiți care își calculaseră greșit hrana necesară drumului pe care-l aveau de străbătut.

Stela era spartă și amuletele smulse din locașul lor.

— Cine a îndrăznit să facă asta? se indignă gradatul. Netrebnicii așteția nu mai respectă nimic!

Călăuza observă că mâncarea dispăruse.

— Voi întocmi îndată un raport care va produce multă tulburare! promise bărbatul. Până la urmă, armata va cerceta și va curăța regiunea.

Deodată, izbucniră niște urlete care îi alertară pe cei doi bărbați:

— Caravana e atacată!

Călăuza încercă să fugă, dar doi tâlhari ai nisipurilor o ajunseră din urmă și îi zdrobiră capul cu lovituri de bătă.

Gradatul ținu piept inamicului, dar până la urmă fu copleșit.

Surprins că nu a fost omorât, se pomeni târât în fața unui bărbat neobișnuit de înalt și de slab, cu ochii roșii.

— De câți ani umbli prin deșert? îl întreabă Prevestitorul.

— De mai bine de zece ani.

— Așadar, cunoști întregul ținut. Dacă vrei să scapi de tortură, spune-mi care sunt cele mai importante locuri pentru faraon și descrie-mi-le în amănunt!

— Pentru care motiv?

— Tu fă bine și răspunde! Și, mai ales, vorbește limpede!

Soldatul îi povesti despre fortărețe, despre locurile de popas ale caravelor, despre minele de aramă și despre turcoaze.

— Turcoazele, repetă Prevestitorul pe un ton ciudat. Nu sunt protejate de o divinitate?

— Ba da, de zeița Hathor.

— Și se arată mereu binevoitoare?

— Nu și atunci când ia înfățișarea unei leoaice fioroase care străbate Nubia și îi devorează pe cei răzvrățiți. Dar datorită turcoazei s-ar putea să se liniștească.

— Cariera e supravegheată?

— Soldații o păzesc fără încetare.

— Nu mai am nevoie de tine, viteazule soldat, deoarece nu ești

unul dintre aceia care-și trădează țara.

Și Prevestitorul îi întoarse spatele soldatului, pe care Shab Strâmbu' se hotărâse să-l execute.

Capitolul 21

Iker se sufoca, tușea, dar continua să sape în galeria care se îndrepta spre inima muntelui. După ce întărise stâlpii de susținere, Sekari, epuizat, se mulțumea să-și observe atent tovarășul de suferință.

— Nu duce nicăieri, Iker! Dacă îți forțezi norocul, vom sfârși striviți amândoi.

— Aici stânca e solidă. Mi-e foarte greu să înaintez.

— Și tot ca până acum, nici cea mai mică urmă de turcoază.

Furios, Sekari lovi cu târnăcopul în perete:

— Acolo, privește... Ai făcut o spărtură.

Amândoi zăriră o sclipire verde-albastră.

Sekari apropie de stâncă fitilul lămpii sale, aranjat cu grijă ca să nu fumege.

— Turcoaze... Am găsit turcoaze!

Mutra comandantului Horure nu anunța nimic bun.

— Sunt pietre obișnuite, aprecie el. Culoarea e ștearsă, n-are pic de strălucire. Nu pot să le duc la curtea faraonului.

— Dar ați spus că anotimpul nu e prielnic turcoazelor, îi reaminti Iker.

— O zi de odihnă și apoi vă continuați munca. Știu că regina turcoazelor se ascunde în acest munte și am nevoie de ea. Acesta e prețul libertății voastre.

Trecând peste decepția pe care-o resimțeau, Iker și Sekari se întoarseră în mină. Ucenicul scrib avea voință pentru amândoi.

— Am o idee, spuse el.

— Hei! Nu cumva, din întâmplare, e una nebunească?

— Ce-ar fi dacă am săpa noaptea? Am lăsa lumina lunii să intre în galerie și am privi viața pereților. Sunt sigur că piatra nu respiră la fel ca ziua.

— Și noi când dormim?

— Măcar să încercăm.

Sekari ridică din umeri.

Într-adevăr, atmosfera era cu totul alta. Cei doi avură impresia că pătrund într-un sanctuar în care lucrau forțe misterioase. Liniștiți, înaintară cu grijă pentru a ajunge la capătul galeriei.

Lampa lui Sekari se stinse:

— Numai asta mai lipsea! Mă duc să caut alta.

— Așteaptă puțin!

— Stăm în întuneric!

— Nu tocmai.

— Ah, ai dreptate!

Din perete izvora o rază de lumină albastră, intensă și blândă în același timp.

— Ar trebui, poate, să ieșim cât mai repede afară, sugeră Sekari.

— Dă-mi târnăcopul cel mic!

Cu grijă, Iker scobi în stâncă de jur împrejurul razei.

Apăru o turcoază magnifică, a cărei strălucire îi uimi pe descoperitori.

Tânărul își contemplă fața în ea. Din mijlocul pietrei, frumoasa preoteasă îl privea surâzătoare.

— Grozavă treabă, recunosc Horure. N-am văzut vreodată o turcoază de o asemenea calitate.

— Atunci... suntem liberi? întrebă Iker.

— Cuvântul dat nu se ia înapoi. Veți pleca în valea Nilului cu următoarea caravană.

— Avem nevoie de documente care să dovedească acest lucru.

— Iată-le!

Tânărul strânse la piept tăblița de lemn care îi reda viitorul.

— O ispravă ca a noastră nu merită puțin vin? sugeră Iker.

Horure păru că stă pe gânduri:

— Ceri mult... Dar m-am gândit deja.

Sekari goli trei cupe una după alta, apoi sorbi pe îndelete vinul tare, mâncând în același timp cât patru.

— Păcat că prin locurile acestea lipsesc femeile! Fericirea ar fi fost deplină. Dar curând vom petrece seri mai vesele. Ai o iubită, Iker?

— Sunt în căutarea unei femei.

— Una anume! Unde ai întâlnit-o?

— Mai întâi, în apropierea unui canal, sub o salcie.

— Ah, zeița care se arată îngrijitorilor de vite! O veche legendă care are farmecul ei. Eu te întreb de o femeie adevărată.

— Dar ea chiar există.

— Cum adică, chiar există?

— Am întâlnit-o și a doua oară.

— Tot sub o salcie?

— Nu, pe o câmpie, în timpul unei sărbători. Și tocmai am văzut-o

pentru a treia oară în inima turcoazei.

Sekari goli încă o cupă cu vin:

— Ai muncit mult, Iker, ai dormit puțin și emoțiile din ultimele zile te-au tulburat. După câteva ore de somn, o să fii iar în apele tale.

— Nu-i cunosc numele, dar știu că este preoteasă.

— Ah... Mai degrabă fermecătoare sau mai degrabă severă?

— Nu se află pe lume o alta mai frumoasă ca ea.

— Pari îndrăgostit de-a binelea! Sper că nu aparține Cercului de Aur din Abydos.

— Despre ce vorbești, Sekari?

— Între noi, grădinarii, așa îi numim pe inițiații care se retrag într-un templu.

— Nu e cazul ei, pentru că a participat la sărbătoare ca purtătoare de ofrandă.

— Cu atât mai bine pentru tine. Poate n-o fi fost ultima ei ieșire în lume, înainte de a se alătura tovarășelor sale.

— De ce i se zice „Cercul de Aur” și de ce la Abydos?

— Acum vrei prea multe! După cum știe fiecare, Abydos este locul cel mai misterios din Egipt, unde Osiris renaște pentru ca țara să trăiască mereu în armonie. Restul nu-i privește pe oamenii ca noi.

— Crezi că e cu putință să intri în acest Cerc?

— Ca să-ți răspund sincer, nu-mi pasă deloc! Și nici ție, de fapt!

— Cum poți să spui așa ceva?

— Pentru că ai treburi mai grabnice. Nu mai cauți urmele a doi corăbieri care sunt cauza nenorocirilor tale?

— Doi corăbieri, o corabie, un fals soldat care a încercat să mă omoare, murmură Iker. Și Țara Punt...

— Ah, nu, nu te pierde iar în poveștile tale! Îți dai seama că ai devenit cel mai mare descoperitor de turcoaze și că această faptă strălucită va ajunge poate la urechile faraonului însuși?

— Uiți că Horure este comandantul corpului de armată. Laudele pentru această ispravă îi vor reveni lui.

— Ai dreptate, fără îndoială, recunosc Sekari. Dar, oricum, ești liber!

— Mă vei ajuta în căutările mele?

Grădinarul păru stânjenit:

— Știi, eu sunt un om pașnic, care nu visează decât o viață liniștită, departe de orice neînțelegeri. Nu prea mă descurc în încăierări.

— Înțeleg. Prin urmare, drumurile noastre se despart aici.

Beat, Sekari căzu într-un somn profund, de îndată ce se întinse pe rogojină. Nereușind să adoarmă, Iker ieși din adăpost și contemplă stelele. De ce destinul îi juca feste? Spre ce îl târa?

Gândul la tână preoteasă îl calmă și îl făcu să sufere, în același

timp. Dacă era, într-adevăr, cu neputință de ajuns la ea, nu avea să mai cunoască vreodată fericirea. Dar de ce să dispere, când putea acum să-și reia și îndeletnicirea de scrib, și Căutarea? Descoperirea turcoazei nu reprezenta un semn de încurajare? Asumându-și riscuri, înțelegând secretul muntelui, Iker își atinse scopul. Continuând să se comporte așa, va regăsi urma atacatorilor săi și va afla, în cele din urmă, de ce a fost ales ca victimă, își închipui chiar că zeița Hathor îl va conduce până la cea pe care o iubea.

Lui Iker i se păru că aude un strigăt înăbușit, provenind din locul unde se sfârșea principalul drum de acces pe platou. Acolo stătea permanent o strajă.

Tânărul porni în această direcție, dar instinctul îi interzise să-și trădeze prezența.

Văzu mai multe siluete ascunzându-se în spatele stâncilor.

Totul se petrecuse atât de repede și fără zgomot, încât somnul celorlalți nu fusese tulburat.

Dar Iker nu se înșelase: intrușii pângăriseră pământurile zeiței, după ce înlăturaseră santinela.

Cu fruntea brusc scăldată de sudoare, tânărul voi să se îndrepte spre locuința lui Horure, dar câteva siluete îi barară trecerea.

Apoi un strigăt curmă liniștea nopții:

— La atac, urlă Shab Strâmbu', și omorâți-i pe toți!

Capitolul 22

După ce eliminaseră toate străjile care supravegheau platoul, atacatorii se repeziră cu puterea unui val asupra așezării.

Sub privirea calmă a Prevestitorului, care nici nu fu nevoit să intervină, Shab Strâmbu' și tâlharii nisipului îi masacrară pe soldați și pe mineri.

Pe când Horure încerca să organizeze o oarecare rezistență, capul îi fu zdrobit de niște pietre pe care le aruncase Gură-Pocită.

— Bateți-i zdravăn, prieteni, sunt cu voi! striga el către agresori. Dezorientat, Iker voia să se arunce în luptă, când deodată fu trântit la pământ.

— Fă pe mortul, îi ordonă Sekari, tâlharii vin încoace.

Cu băte pline de sânge în mâini, mai mulți ucigași trecură pe lângă ei, fără să-i bage în seamă.

— Ş-o ştergem iute de aici!

— Tu eşti, Sekari?

— Atât de tare m-am schimbat încât nu mă recunoaşteţi? Mişcă-te!

— Trebuie să ne batem, trebuie...

— Nu avem nicio şansă.

Iker se lăasă târât de Sekari, de parcă ar fi fost beat.

♀♀♀

— Numele tău? Întrebă scurt Prevestitorul.

— Gură-Pocită.

— De ce ne-ai ajutat?

— Sunt condamnat pe viaţă în minele de aramă. Am fost mutat aici pentru a o găsi pe regina turcoazelor.

— Şi ai reuşit?

— Eu nu. Dar o iscoadă a gărzilor din deşert, numit Iker, a scos-o din inima muntelui.

— Unde se găseşte acum această minunăţie?

— Probabil în locuinţa comandantului Horure pe care l-am omorât cu mâinile mele! Mi-a făcut mare plăcere să scap de temnicerii mei. O să le aplic cea mai crudă pedeapsă, cea rezervată criminalilor, şi o să le ard trupurile.

Prevestitorul încuviinţă, în calitate de căpetenie şi, în timp ce Gură-Pocită şi Shab Strâmbu' aprindeau rugurile, el pătrunse în încăperile pe care le ocupase Horure. Nu-i trebui mult ca să pună mâna pe sipetul de alabastru în care era pusă la păstrare nepreţuita turcoază.

Pe când oamenii săi petreceau, mândri de prima lor victorie, Prevestitorul ridică piatra preţioasă în lumina lunii, ca să se umple de energie. Astfel, turcoaza devenea o armă hotărâtoare în drumul său spre izbândă.

— Cine sunteţi cu adevărat? îl întrerupse Gură-Pocită, destul de ameţit de băutură.

— Cel cu ajutorul căruia vei omorî un număr cât mai mare de egipteni.

— Atunci, sunteţi un general!

— Mai mult decât atât. Sunt Prevestitorul şi noua mea credinţă se va răspândi pe întreg pământul.

— Şi ce folos am eu de aici?

— Discipolii mei vor cunoaşte gloria şi bogăţia.

— Puţin îmi pasă de glorie. Bogăţia însă mă interesează.

— Jumătate din turcoazele păstrate în comorile acestor mine îţi aparţine.

Gură-Pocită saliva deja:

— Sunteţi un stăpân straşnic! Eu nu am cap de comandant. Dar pentru aşa răsplată vă urmez. Doar să nu vă înmuiaţi mai târziu!

— Fii fără grijă!

— Ce mă supără e că n-am văzut cadavrul lui Iker. Dar hoiturile acestea ard atât de bine, că nu mai recunoști pe nimeni. Nu beți cu noi?

— Cineva trebuie să-și păstreze mintea limpede.

Clătinându-se, Gură-Pocită se călăuzi după lumina jarului pe care se topeau trupurile soldaților și minerilor, pentru a regăsi ceata gălăgioasă a învingătorilor.

Nici Sekari, nici Iker nu se crezuseră vreodată capabili să alerge atât de mult. Cu răsuflarea tăiată, se așezară pe niște pietre netede.

— Nu e bine să ne oprim, zise Sekari. Hoții vor încerca, în mod sigur, să ne ajungă din urmă.

— Cine sunt, după părerea ta?

— Probabil, tâlharii nisipurilor. De obicei, se reped asupra caravelor.

— Gură-Pocită i-a ajutat!

— Să nu te mire, Iker! Are o inimă rea.

Porniră din nou și meraseră până la epuizare. Setea le uscaseră gâtul.

— Cum afli unde sunt locurile cu apă? îl întrebă Iker.

— N-am nicio idee.

— Să privim adevărul în față, Sekari: supraviețuirea se anunță anevoioasă.

— Nu-mi place deloc adevărul tău.

— Ar fi fost, fără îndoială, mai bine să murim luptând.

— Nu, pentru că acum, de bine, de rău, suntem încă în viață. Freacă amuletele unele de altele și lipește-le de gât!

Iker se supuse și senzația de sete se domoli.

— Acum e rândul meu.

Mai puțin chinuiți de sete, continuară apoi să se îndepărteze de locul măcelului.

În miezul zilei, nisipul se încingea într-atât, că te frigea la picioare. Iker și Sekari săpară o groapă în care se adăpostiră și, pentru a se apăra de soare, își acoperiră capul cu bucata de pânză pe care o purtasera până atunci în jurul șoldurilor.

Când arșița se potoli, porniră din nou la drum, dar le era atât de sete, încât nici amuletele nu mai reușeau s-o potolească.

În fața lor se ridica un munte ciudat, cu reflexe aurii.

— Nu vom avea forța să trecem peste această piedică, observă Sekari.

— Se mișcă.

— Ce tot zici?

— Muntele se mișcă, Sekari.

— E o vedenie... O simplă nălucire.

— Vine spre noi.

Privind cu atenție, Sekari se văzu nevoit să-i dea dreptate tovarășului său:

— Îneebunim, sărmanul meu Iker!

Din vârful muntelui se desprinseră niște stânci care se rostogoliră de-a lungul pantelor și căzură bubuind.

— Cutremur! exclamă Sekari, neștiind în ce direcție să fugă.

— Uită-te la culoarea muntelui, îl sfătui Iker, netulburat.

Pe măsură ce stâncile se crăpau, muntele căpăta o nuanță verde-albastră.

— E Hathor, ea ne protejează. Să nu ne mișcăm de aici și s-o venerăm.

Deși convins doar în mică măsură de adevărul spuselor lui Iker, Sekari îngenunche și o invocă pe zeița cerului. La două degete de piciorul său stâng, se deschise o crăpătură.

— Locul nu e tocmai sigur!

— Iată ce-a înfăptuit zeița!

Muntele întreg devenise de culoarea turcoazei, iar zgomotele nelineștitoare se atenuară.

Când pământul încetă să geamă, Sekari aruncă o privire în crăpătură. Și ceea ce găsi acolo îl năuci de tot.

— S-ar zice că e... apă!

Își strecură mâna înăuntru și o scoase udă.

— Apă, Iker, suntem salvați!

— Să bem cu înghițituri mici.

Pentru prima dată în viața sa, Sekari găsi acest lichid la fel de gustos ca vinul. Cei doi tovarăși se stropiră, se spălară și își potoliră setea.

— N-avem un burduf, se plânse Sekari. Așa că, dacă ne îndepărtăm de acest izvor, suntem pierduți. Pe deasupra, începe să-mi fie tare foame.

— Hathor ne protejează, îi reaminti Iker. Să petrecem noaptea aici și să așteptăm un alt semn.

— Dacă te bucuri de favorurile tuturor zeițelor, spune-mi imediat ca să mă liniștesc!

— Ca și tine, nu sunt decât un om flămând, pierdut în deșert. Dar lumea aceasta nu cumva e mai misterioasă decât pare? Dacă știm să citim anumite semne, vom găsi poate o scăpare.

— Ei bine, să dormim atunci!

Tocmai când Sekari visa o enormă coastă de vacă friptă și aromată cu verdețuri, alături de un urcior cu bere rece, Iker îl zgâlțâi.

— Ce s-a întâmplat?... Muntele s-a mișcat iar?

— Soarele de-abia a răsărit. La drum, Sekari! Trebuie să pornim înainte să se încălzească prea tare.

— Cum adică, la drum? Eu nu plec de lângă izvor.

— Să n-o facem pe călăuza noastră să aștepte.

Grădinarul se ridică dintr-o săritură și privi înapoi.

— Nu văd pe nimeni!

— Uite acolo, sus, pe cer!

Un șoim descria cercuri largi deasupra celor doi băieți.

— Îți bați joc de mine, Iker?

— Bătrânul meu învățător mi-a spus că numele de Hathor înseamnă „Sălașul lui Horus”⁴. Și încarnarea lui Horus este chiar acest șoim pe care zeița ni l-a trimis să ne arate drumul.

— Deșertul ți-a luat mințile!

— Hai, să-l urmărim!

— Și izvorul?

— O să aibă șoimul grijă să găsim altul.

— Prefer să rămân aici.

— Să-i vezi sosind pe tâlharii nisipului?

Argumentul dădu roade. Bombănind, Sekari porni în urma lui Iker.

— Șoimului tău nu îi pasă de noi, ci de viitoarea sa pradă. Vezi, se îndepărtează și ne lasă aici!

Dar pasărea reveni.

Când zbura înainte, când se rotea deasupra protejaților săi.

La capătul mai multor ore de mers, Iker și Sekari simțiră din nou arsurile setei.

— Șoimul tocmai a coborât! exclamă Sekari, împiedicându-se de o piatră.

— Și tu te-ai izbit de o mică stelă. Ce-ar fi să săpăm?

La baza modestului monument, găsiră două urcioare cu fructe uscate și, puțin mai departe, un izvor.

— Nu e un ospăț, aprecie Sekari, dar ne vom mulțumi și cu atât.

Capitolul 23

Trecuse multă vreme de când cei doi călători nu mai numărau zilele. Îl urmau pe șoimul care, după ce-i călăuzise spre răsărit, se îndrepta acum spre miazăzi. De fiecare dată când pasărea răpitoare cobora, Iker și Sekari găseau fie apă, fie mâncare, fie și una, și alta. Și nu le ieșise în drum nici măcar un singur tâlhar al nisipurilor.

Apoi, deșertul deveni mai arid, iar tufele de măracini și tamarini

pitici însuflețeau peisajul.

Cu o puternică bătaie de aripi, șoimul urca spre soare și dispăru în orbitoarea lumină a amiezii.

— Călăuza noastră ne părăsește, zise, cu regret, Sekari.

— Privește acolo jos, o alta îi urmează.

Pe o colină apăru o frumoasă gazelă albă cu coarnele în formă de liră.

— Un înțelept m-a învățat că aceasta e făptura lui Isis și că îi ajută pe rătăciți să regăsească drumul cel bun, arătă Sekari.

Gazela se îndepărtă în galop.

— Din nefericire, nu e decât o legendă!

— Nu fi atât de sigur! obiecta Iker.

— N-ai văzut că a luat-o la sănătoasa?

— Să ne luăm după urmele lăsate de ea în nisip. Poate ne așteaptă ceva mai încolo.

Iker avea dreptate.

Gingașul patruped se juca, dispărând și reapărând, arătându-le niște salturi impresionante și o goană nebunească, dar fără să uite de cei doi tineri pe care-i avea în grijă.

Peisajul se schimba, deșertul se împuțina, vegetația devenea mai abundentă.

— Dacă intuiția mea e corectă, zise Sekari, ne apropiem de platourile care domină valea Nilului. Ce pline de farmec sunt aceste locuri! Aici, plantele răsar după cea mai slabă ploaie. Curând, vom vedea tufișuri și salcâmi. Ți dai seama, am scăpat cu viață din deșert!

— Datorită lui Hathor, șoimului și gazelei, îi reaminti Iker.

— Eu o să mă întorc la grădinile mele. Iar tu, ce-ar fi dacă ți-ai uita trecutul?

— Nu numai că nu-l uit, dar am de împlinit o nouă îndatorire: să o regăsesc pe regina turcoazelor. Ea mi-a permis să o revăd pe femeia pe care o iubesc. Fără îndoială că această piatră mă va mai ajuta.

— Tâlharii nisipurilor au furat-o cu siguranță, Iker! Dacă, din nenorocire, o să le ieși în cale, te vor uide. Femei frumoase există cu miile!

Brusc, ucenicul scrib rămase nemișcat, apoi îl obligă pe Sekari să se ghemuiască la pământ.

— Vreo 20 de oameni cu arcuri și câini... Vin spre noi.

— Cu siguranță, sunt vânători.

Fără să-și dea seama de pericol, gazela păștea iarbă fragedă.

Iker se ridică și făcu gesturi largi cu mâinile.

— Fugi, fugi repede!

Abia o rupse la fugă animalul că se și auzi lătratul câinilor.

O săgeată șuieră pe la urechea lui Iker și un ordin aspru lovi aerul ca un bici:

— Nu mișca sau te dobor!

În poziție de atac, arcașul nu glumea.

Imediat i se alăturară ceilalți și o haită de câini agitați. Sekari nici măcar nu încercase să fugă.

— Suntem oameni pașnici! declară el.

— Mai degrabă tâlhari ai nisipurilor care ne fură vânatul, fu de părere un ofițer prost ras și cu pieptul plin de cicatrice, amintiri de la o fiară îndărătnică. În provincia Oryxului aceasta e o nelegiuire sever pedepsită. Și pentru că voi ne-ați atacat, noi vom fi obligați să tragem, dar vă dau totuși o șansă: alergați cât de repede puteți. Poate greșim ținta.

— Nu vom alerga, hotărî Iker. Tocmai ce-am scăpat de criminalii care au devastat domeniile turcoazei și nu ne-am fi închipuit că vom cădea sub loviturile unor barbari încă și mai cruzi.

Câțiva vânători părău stânjeniți.

— Nu suntem barbari, protestă unul dintre ei, ci soldați aflați în slujba guvernatorului provinciei, Khnum-Hotep. Datoria noastră e să protejăm caravanele și să le aducem vânat. Tu cine ești?

— Iker, ucenic scrib. Și însoțitorul meu este grădinarul Sekari.

— Povești! i-o reteză ofițerul. Sunteți iscoade și hoți. Dacă refuzați să vă îndepărtați, vă tai beregata aici și acum.

— Subordonații tăi te vor acuza de crimă.

Ofițerul își scoase pumnalul din teacă, dar un soldat îl prinse de braț:

— Nu aveți dreptul să procedați astfel. Guvernatorul provinciei va hotărî. Noi ne vom mulțumi doar să-i ducem în fața lui pe acești doi suspecti.

Când cei patru purtători ai litierei în care era instalat Khnum-Hotep își depuseră povara pe pământ, scoaseră un suspin de ușurare. Corpulent, musculos și un mare mâncăcios, guvernatorul bogatei provincii Oryx era greu. Deoarece dispunea de trei litiere decorate pe laterale cu flori de lotus și se deplasa mult, transportarea lui nu era lucru ușor.

De îndată ce puse piciorul pe pământ, câinii săi de vânătoare, un mascul foarte vioi și două femele dolofane, se repeziră înaintea lui.

— În dimineața asta nu v-am văzut deloc, iubiții mei!

Masculul se ridică și își puse etichete pe umerii stăpânului. Geloase, femelele scheunau. Mângâierile îndelungate le liniștiră.

— Au fost hrăniți cum trebuie? întrebă Khnum-Hotep pe slujitorul care-i ducea umbrela.

— Desigur, stăpâne!

— Sper că nu mă minți!

— Bineînțeles că nu! De altfel, au mâncat tot.

— În această seară, vor mânca iepure cu sos, la fel ca mine! Cine nu-și răsfăță câinii, îi jignește pe zei.

La gândul ospățului, cei trei câini care știau ce înseamnă „iepure cu sos” își linseră boturile. Apoi își urmară stăpânul când acesta intră în luxosul palat din capitală⁵, locul de naștere al lui Kheops, acela care ridicase cea mai mare piramidă de pe platoul de la Gizeh.

După ce inspectase unul dintre bogatele terenuri agricole unde țăranii trudeau din greu, dar se bucurau de câștiguri excelente, lui Khnum-Hotep îi plăcea să se afunde într-un jilț cu spătar înalt. Format din două plăci mari de lemn unite la vârf, jilțul suporta fără să scârțâie greutatea celui mai bogat guvernator de provincie. Datorită calităților sale de administrator, supușii săi trăiau în belșug. Și nici nu se punea problema ca un faraon, fie el și Sesostris, să se amestece în treburile sale. În cazul în care monarhul instalat la Memphis ar încerca o lovitură în forță, va întâmpina o rezistență crâncenă.

Un slujitor aduse un lighean mare, iar altul, un vas din aramă prevăzut cu un cioc alungit. Al doilea slujitor turnă apă pe mâinile lui Khnum-Hotep care se spăla îndelung, de mai multe ori pe zi, cu săpun vegetal.

Apoi, slujitorii îi dădură pomezile sale preferate, pe bază de grăsime purificată, fiartă în vin aromat. Se împrăștie un miros fin, care îndepărtă insectele.

Fără să fie nevoie să dea poruncă, servitorul îi aduse o splendidă cupă placată cu aur, a cărei ornamentație reprezenta niște petale de lotus. Cupa conținea băutura preferată a stăpânului, un amestec rafinat din trei feluri de vin vechi, care împrăștiă puterile.

— Îmi pare rău că vă deranjez, stăpâne, dar comandantul unei patrule a deșertului dorește să vă vadă cât mai repede.

— Să vină!

Ofițerul se închină până la pământ:

— Am arestat doi indivizi periculoși. Vâneau pe pământurile voastre și ne-au atacat. Dacă nu interveneam, oamenii mei i-ar fi omorât. Cum anume doriți să scap de ei, stăpâne?

— Sunt tâlhari ai nisipurilor?

— E greu de spus, eu...

— Pentru un om cu meseria și cu experiența ta, nu judeci prea limpede! Adu-i în fața mea!

— Nu e nevoie, ei...

— Eu hotărâsc ce e nevoie.

Cu mâinile legate la spate, Iker și Sekari fură înfățișați guvernatorului provinciei Oryx.

— Celui înfometat îi dau pâine, celui însetat – apă, veșmânt celui gol și corabie celui care n-are, afirmă impozantul personaj, dar îi pedepsesc aspru pe criminali.

— Stăpâne, declară Iker cu gravitate, nu suntem tâlhari, ci, victimele lor.

— Asta nu e și părerea ofițerului care v-a arestat.

— Am gonit gazela pentru că era mesagera unei zeițe care ne-a salvat viața.

— Ticălosul ăsta e nebun sau mincinos! strigă comandantul.

— Dezleagă-i pe prizonieri și pleacă! ordonă Khnum-Hotep.

— Stăpâne, siguranța dumneavoastră...

— O să mă ocup eu însumi de ea.

Sekari nu se simțea în largul lui, dar Iker își păstră seninătatea.

— Acum, voinicilor, spuneți adevărul! Sunteți pe teritoriul meu și vreau să știu tot.

— Lucram în minele de turcoaze ale zeiței Hathor, îi spuse Iker.

— În calitate de meseriași sau de condamnați?

— Condamnați mutați la minele de aramă.

— Atunci chiar sunteți niște criminali!

— Eu am primit un an de muncă silnică, pentru că l-am înfruntat pe un perceptor necinstit.

— Și tu? îl întrebă Khnum-Hotep pe Sekari.

— Și eu la fel, stăpâne, bâigui grădinarul.

— Vă înșelați dacă mă credeți naiv!

— Prietenul meu și cu mine am fost însărcinați să cercetăm muntele pentru a o descoperi pe regina turcoazelor, continuă Iker, fără să se lase tulburat. Pentru că am împlinit cu bine această sarcină periculoasă, am fost eliberați.

— Și ai asupra ta dovada că e adevărat ceea ce spui, nu?

— Iat-o!

Iker scoase din pânza înfășurată în jurul șoldurilor tăblița de lemn semnată de Horure, care făcea din el și din Sekari niște oameni liberi, spălați de păcate.

Khnum-Hotep o citi cu atenție, o încercă în dinți, apoi cu unghiile.

— Pare adevărată.

Șeful provinciei auzise vorbindu-se despre acest Horure, un supus credincios al lui Sesostris, faimos pentru priceperea sa în treburile legate de ținuturile deșertice. Evident, tânărul acesta mândru și hotărât nu mințea.

— Ce s-a întâmplat cu regina turcoazelor?

— Domeniul zeiței a fost atacat de o bandă înarmată care a primit sprijin din partea unui prizonier, Gură-Pocită. El l-a ucis pe Horure, soldații și minerii au fost măcelăriți, iar cadavrele lor, arse. Fără îndoială, suntem singurii care au scăpat.

— Iker voia să se bată, interveni Sekari, dar ar fi fost curată sinucidere! De aceea am fugit!

— Și ați traversat deșertul fără apă și hrană?

Iker nu trecu sub tăcere niciunul dintre miracolele care le permiseseră să supraviețuiască.

Sinceritatea tânărului era atât de evidentă, încât Khnum-Hotep nu-i puse la îndoială povestea, cu atât mai mult cu cât divinitățile se iveau adesea în deșert.

Pentru prima dată, tâlharii nisipurilor îndrăzniseră să atace minele de turcoaze care se aflau totuși sub protecția faraonului.

Dar nu era de datoria guvernatorului provinciei Oryx să-l anunțe pe Sesostriș. Alții îl vor preveni în cele din urmă că autoritatea sa era spulberată. Astfel, monarhul, slăbit, se va ocupa de sarcini mai urgente decât confruntarea cu înalții demnitari potrivnici extinderii puterii sale.

— Ce știți să faceți, fiecare din voi?

— Eu sunt grădinar, îi răspunse Sekari.

— Și eu – ucenic scrib.

— Provincia mea e bogată pentru că aici se muncește mult, preciză Khnum-Hotep. Un grădinar mi-ar fi de folos. Dar n-am nevoie de încă un scrib.

Capitolul 24

— În schimb, reluă Khnum-Hotep, îmi trebuie mai mulți soldați pentru ca gărzile mele să poată respinge orice atacator. Pentru că ești tânăr și sănătos, locul tău e printre ele.

— Vreau să fiu scrib, stăpâne, nu soldat!

— Ascultă-mă bine, copile, zeii mi-au încredințat o misiune: să fac ca această provincie să fie cea mai înfloritoare din întreaga țară. Aici, văduvelor nu le lipsește nimic, tinerele fete sunt respectate, fiecare mănâncă după pofta inimii, nimeni nu cere de pomană. Cei slabi nu sunt asupriți de cei puternici și nu există nicio neînțelegere între cei bogați și oamenii simpli. De ce? Pentru că eu rămân stâlpul acestui ținut, oricât ar fi de greu. În timpul inundațiilor, i-am plătit eu însumi pe țărani și i-am scutit de dările din urmă. Cu cât se pun mai multe dări, cu atât scade dorința de muncă. Nici pungașii, nici slujbașii care iau mită nu au dreptul să stea pe teritoriul meu. Dar nimic nu e mai firav decât fericirea aceasta. Astăzi se conturează un pericol pe nume Sesostriș. Mai devreme sau mai târziu, va încerca să pună stăpânire pe provincia mea. Ori ești cu mine, ori ești împotriva mea! Dacă vrei să

te bucuri de bunăvoința mea, fii unul dintre soldații mei! N-o să-ți pară rău și vei învăța multe aici!

Khnum-Hotep se miră el însuși că folosise atâtea argumente pentru a-l convinge pe acest tânăr necunoscut. De obicei, se mulțumea să dea ordine și nu-i suporta pe cei care-l contraziceau.

— Am încredere în dumneavoastră, stăpâne!

♀♀♀

Încă o dată, trezorierul Medes lăasă impresia că e foarte dornic. Marele preot al templului lui Ptah îi mulțumise călduros, fără să bănuiască faptul că ofranda provenea dintr-un furt. Dar Medes se lovea mereu de ușa veșnic închisă a templului ascuns. Și trebuia să admită că nu va reuși niciodată să-i cumpere pe cei care dețineau cheia.

Ce metodă să folosească pentru a descoperi în sfârșit secretul sanctuarelor? Înaltul demnitar lăasă această grijă pentru mai târziu, căci capitala fremăta de zvonuri nu lipsite de interes. Sesostris decisese să pornească într-o adevărată recucerire a provinciilor, începând cu Cobra, peste care domnea bătrânul Uakha.

La prima vedere, monarhul nu avea nicio șansă să reușească; totuși hotărârea sa trebuia tratată cu toată seriozitatea, căci, puternic din fire, Sesostris nu dădea înapoi în fața obstacolelor.

Dar averea lui Medes depindea, în mare parte, de excelentele sale relații cu guvernatorii provinciilor, pe care îi informa prin mijlocitori despre ceea ce se petrecea la curte. Cu excepția câinelui său credincios, Gergu, nimeni nu știa cine era cu adevărat Medes, care nu înceta să uneltească din umbră.

De ceva vreme, întâmpina mari greutăți în verificarea zvonurilor care se contraziceau între ele. Evident, Sesostris îi strunise pe cei mai mulți din curteni și întreținea el însuși această confuzie, pentru a putea înainta mai ușor pe drumul pe care-l alesese.

Și dacă monarhul reușea să stârnească o veritabilă furtună, aceasta nu-l va smulge și pe Medes? Nu exista decât o singură soluție pentru a evita catastrofa. Înlăturarea celui care a cauzat-o.

Dar asasinarea unui rege nu se poate face la repezeală, mai ales când este protejat de un soldat atât de eficient ca Sobek, care nu avea încredere în nimeni, nici chiar sau mai ales în apropiatii faraonului. De aceea Medes nu putea comite nici cea mai mică imprudență.

Să se bazeze pe noroc era fantezie curată. Însemna să fie rupt de realitate. Trebuia, prin urmare, să pună la punct un plan care să-i permită să meargă la sigur.

♀♀♀

Instructorul îi seceră picioarele lui Iker care căzu greoi pe spate.

— Nu ești atent, fiule! Ridică-te și străduiește-te să mă lovești în burtă!

Încercarea se sfârși cu un eșec dureros și tânărul se trezi iar doborât

la pământ, cu vreo câteva vânătași în plus.

— O să am ceva de lucru cu tine... Dar cu multă voință vei învăța, în cele din urmă, să te bați.

Iker strânse din dinți și porni iar la atac, știind că vor trece săptămâni, luni chiar, înainte de a-i ajunge din urmă pe tinerii recruți care-și băteau joc de el.

Cel mai important era să nu se plângă de soarta care-l purtase până aici, ci să tragă toate învățămintele din această situație; apoi era necesar să-i observe tot timpul pe cei mai pricepuți și să-i imite.

Faptul că nu avea nici prieteni, nici aliați, îi înzeca energia, în loc să i-o slăbească. Neputându-se baza decât pe el însuși, Iker găsi în singurătate forța de a se concentra asupra acestei noi ucenicii și doar asupra ei.

De la răsuciri bruște până la loviturile de picior, își însuși numeroasele moduri de prindere a adversarului, corectându-și greșelile. Înțelese că rapiditatea conta mai mult decât brutalitatea și că era posibil să întorci împotriva atacatorului violența sa.

Instructorul nu era mai vorbăreț decât Iker. Zgârcit în explicații și comentarii, îl punea să repete de o sută de ori mișcarea corectă, indiferent de suferința sau oboseala elevului. Și cum acesta nu ridica vreodată nici cea mai mică obiecție, îl muncea și mai mult decât pe tovarășii săi.

— Măine, anunță el, vor avea loc primele probe eliminatorii în vederea alergării de rezistență. Vă veți bate cu mâinile goale. Doar cei care vor obține două victorii vor merge mai departe.

Primul adversar al lui Iker era mai înalt și mai solid decât el.

— Vino, încoace, băiete, să te strivesc!

Iker puse un genunchi la pământ.

— Ah, te recunoști învins fără luptă! Nu mă miră! Numai băieții din provincia noastră sunt în stare să ajungă buni războinici.

— Totuși, nu e cazul tău.

— Ce-ai îndrăznit să spui?

Voinicul se repezi înainte cu pumnii strânși. Iker se feri, întinse piciorul pentru a-i pune piedică, îl întoarse pe spate și îi prinse gâtul cu brațul drept.

Când învinsul lovi pământul cu mâna stângă, instructorul îi ordonă lui Iker să îi dea drumul prăzii. Cel de-al doilea adversar nu era așa de prost ca primul. Atacă pe nepregătite și reuși să-și petreacă brațul drept pe sub coapsa dreaptă a lui Iker, încercând să-l ridice. Dar tânărul nu se lăsă, se eliberă, trecu în spatele luptătorului cu o iuțeală neașteptată și îl apucă de glezne. Învinsul se prăbuși, iar învingătorul îl ținut la pământ, strângându-l de gât.

— Două victorii, e bine! Du-te să mănânci și să bei acum!

Vreo 50 de tineri soldați se repezică cu viteză înainte. Deși instructorul vorbise de o cursă de rezistență, unii porniră mai repede pentru a-și uimi camarazii. Iker părea rămas în urmă, dar beneficia de experiența dobândită în timpul groaznicului marș prin deșert. Fără să se forțeze, își depășii unul câte unul concurenții, surprins el însuși de rezistența sa.

A doua zi, proba reîncepu, încă mai exigentă.

— Cei mai buni dintre voi trebuie să alerge 100 de kilometri în opt ore⁶, anunță instructorul. Cele mai multe mesaje sunt trimise cu ajutorul corăbiilor, dar mesagerii armatelor vor fi nevoiți uneori să urmeze drumurile de pe uscat. Vreau, așadar, oameni bine pregătiți.

Alergând într-un ritm din ce în ce mai alert, Iker nu înceta să se gândească la chipul desăvârșit pe care îl contemplant în turcoază. Cum să nu-i dea încredere un semn atât de minunat? O va regăsi, oare, pe tână preoteasă și pe cei care îl condamnaseră la moarte?

Când zări, în ultimul moment, bucățile ascuțite de silex împrăștiate pe potecă, avu inspirația să se arunce pe-o parte. Apoi se rostogoli pe o pantă și își încheie căderea, izbindu-se de trunchiul unui tamarin. Mort pe jumătate, evitase însă ce era mai rău, căci rănilor adânci de la picioare l-ar fi imobilizat pentru o perioadă lungă. După ce-și veni în fire, Iker acoperi puțin câte puțin distanța care-l separa de cel aflat în frunte, fiul unui soldat care îl ura și nu înceta să-l ponegrească în fața camarazilor săi.

În momentul în care îl depășii, celălalt încercă să-l dezechilibreze cu o lovitură de umăr. Iker se feri:

— N-o să-i spun nimic instructorului despre silex. Vom pune lucrurile la punct între noi, la cazarmă.

♀♀♀

— Cei mai buni mânători ai bastonului sunt nubienii, arată instructorul. De la unul dintre ei am deprins metodele pe care v-am învățat să le folosiți. Le veți pune în practică într-o luptă în care veți lovi din toate puterile. Am nevoie de doi voluntari.

— Eu mă ofer, zise Iker, știind că provoacă astfel reacția fiului soldatului.

Într-adevăr, acesta nu rată ocazia.

Cei doi adversari erau deopotrivă în privința înălțimii și a forței, dar, conform obiceiului său, Iker se bază pe agerimea sa. Îl lăsă pe celălalt, care era furios la culme, să creadă că se teme de atacurile lui și îl făcu să-și irosească puterile tot învărtindu-se și atacând fără niciun rezultat.

Cu bastonul său tare și ușor, Iker nu-l lovi decât o singură dată, drept în mijlocul frunții.

Celălalt căzu grămadă.

Instructorul îl examinează.

— Când se va trezi, o să-l doară foarte rău capul.

— Aș fi putut să dau și mai tare.

— Nu te mai recunosc, Iker!

— Nu suport lașii.

Instructorul îl privi cu coada ochiului.

— Ai ceva de mărturisit?

— Problema este rezolvată.

— Îmi place asta, Iker! Ce se petrece între soldați nu mă interesează, cu condiția să fie disciplinați, pricepuți și curajoși. Dar tu nu ești încă destul de pregătit pentru sărituri.

La început, frânghia prinsă între doi țărushi nu era întinsă prea sus. Dar o ridicară așa de mult, încât părea de netrecut. Iker avu nevoie în aceeași măsură de pricepere și voință, ca să se obișnuiască și să nu se oprească în fața obstacolului. Și la acest joc, ca și la celelalte, se dovedi cel mai bun.

O brunetă frumoasă, de vreo 40 de ani, se apropie de instructor.

— Doamnă Tchat! Ce ne-ați adus bun?

— Brânză și legume. Spune-mi, cum se numește acest tânăr?

— Iker.

— E din regiunea noastră?

— Nu, dar e un recrutar de excepție. Sigur voi face din el un ofițer!

Trezoriera provinciei surâse enigmatic. Din punctul său de vedere, Iker merita ceva mai bun.

Capitolul 25

Când prima piatră a sanctuarului lui Sesostriș fu așezată după încheierea ritualului de întemeiere condus de însuși monarhul, una dintre ramurile salcâmului înverzi.

Din nefericire, niciuna nu mai făcu la fel. Totuși, speranța renăștea și calea de urmat era stabilită: construirea unui nou templu și a unui nou locaș al eternității, pentru a lupta împotriva tenebrelor care amenințau să invadeze domeniul lui Osiris.

Sesostriș verificase calitatea materialelor și stătuse de vorbă cu fiecare meșter. Deși lucrare repede, bineînțeles, construcțiile trebuiau să dăinuiască peste timp. Și încă de la începutul muncii pe șantier, noul grup de sacerdoți numiți de purtătorul paletei de aur se pusese, de asemenea, pe treabă.

Preotul chel se îngrijea de arhivele secrete din Casa Vieții, unde nimeni nu putea să intre fără acordul său. Cel însărcinat să vegheze asupra integrității corpului lui Osiris nu se arăta mai puțin vigilent și controla de mai multe ori pe zi sigiliile de pe ușa mormântului divin. Cât despre preotul care păzea secretele, acesta celebra, în numele faraonului, ritualurile zilnice în compania purtătorului paletei. Grație magiei cuvântului, legătura cu nevăzutul era menținută. Venerându-i pe strămoși și pe ființele luminii, servitorul lui *Ka* înlesnea, în mod eficace, sporirea puterii acesteia; iar cel care vărsa zilnic libația de apă proaspătă pe masa ofrandelor elibera substanțele delicate și ascunse ale materiei pentru ca divinitatea, hrănindu-se cu ele, să protejeze Abydos-ul.

Toți erau pe deplin conștienți de importanța sarcinilor lor. Preoții permanenți organizau ritualurile celor temporari, cercetați amănunțit de către forțele de ordine. Fiecare fusese interogat și declarațiile sale verificate. La cea mai mică greșală, un preot temporar putea fi exclus de pe domeniul lui Osiris. Gravitatea situației nu permitea nicio îngăduință. Aceeași severitate era aplicată și față de preotesele muzicante. Acestea aveau origini diferite, o doamnă de vază de la Curte luând parte la ritualuri alături de fiica unui țăran. Una dintre ele era atât de frumoasă și de cucernică, încât nici bătrânul purtător al paletei nu rămase insensibil la farmecul ei. Cine n-ar fi dorit să fie tatăl unei fete atât de tinere și de luminoase, a cărei privire oferea bucurie și speranță? Fără nicio îndoială, într-o zi va fi inițiată în marele mistere și nu va mai îndeplini îndatoririle de purtătoare de ofrandă în timpul sărbătorilor din lumea exterioară. Dar pentru a ajunge la statutul de preot permanent, mai ales la Abydos, trebuiau parcurse toate treptele ierarhiei și toate etapele care duceau spre templul ascuns. Așa era Legea încă de la începuturi, așa se păstra și acum.

Devotat în întregime sarcinii sale, însuflețit de misiunea pe care i-o încredințase faraonul și ferm hotărât să lupte împotriva întunericului până la ultima suflare, bătrânul preot nu sesiză un pericol neașteptat.

Unul dintre preoții permanenți, un lungan cu figură dezagreabilă și nasul proeminent, nu era mulțumit de poziția pe care o ocupa. Trecea drept un om îndrăgostit de spiritualitate, iluzie cu care se amăgise înainte să iasă la iveală adevărata sa natură: gustul pentru putere. Nu cea a unui rege expus evenimentelor și supus la o mie și una de constrângeri, ci puterea exercitată din umbră.

Pe măsură ce anii trecuseră, înțelesese cât de importante erau Abydos-ul și misterele lui Osiris. Însăși existența și puterea faraonilor depindeau de ele. Trebuia să stăpânească acest domeniu, care adăpostea secretele vieții și morții.

Instruit la o școală de geometri și matematicieni, cu o fire rece ca

un vânt de iarnă, își propusese să-i urmeze celui mai bătrân dintre preoți și să devină superiorul lor. Cu toate acestea, apariția bruscă și neașteptată a lui Sesostris și reorganizarea corpului de preoți îi spulberaseră planurile. Și culmea ironiei, purtătorul paletelor de aur îi încredințase o sarcină pe care o considera mai prejos, foarte îndepărtată de cea la care spera. Aparținea, desigur, vârfului ierarhiei, dar voia mai mult decât atât.

Blestematul ăsta de Sesostris se făcea responsabil de ura și dezamăgirea sa, care creșteau în fiecare zi. Dar cum să scape de el și să obțină ceea ce i se cuvenea?

Pentru ceata Prevestitorului, care se ridica la mai bine de 200 de oameni, traversarea zonei mlăștinoase se dovedise deosebit de anevoioasă din cauza căldurii umede și a insectelor care îi înțepau neîncetat. Doi oameni muriseră mușcați de șerpi, iar unul fusese înghățat de un crocodil. Totuși, nimic nu clintea hotărârea călăuzei care nu ezita niciodată asupra căii ce trebuia urmată.

După o vreme, fură nevoiți să treacă printr-un desiș de stuf pe jumătate inundat și să meargă prin noroi. Dar evitau astfel să aibă de-a face cu soldații lui Sesostris și puteau în fiecare seară să petreacă pe cinste, mâncând pește fript.

În ciuda dorințelor lui Shab Strâmbu' și Gură-Pocită, Prevestitorul le interzisese să jefuiască rarele sate de pescari prin apropierea cărora treceau.

— Nu ne-ar lua mult timp, protestă Gură-Pocită.

— Prada ar fi neînsemnată și noi nu trebuie să lăsăm nicio urmă. Atacul asupra domeniului lui Hathor n-a fost decât un avertisment. Curând, vom lovi cu și mai multă putere.

— Și încotro mergem?

— Dincolo de Zidurile Regelui. Din acest motiv trebuie să fim cu băgare de seamă și să străbatem ținuturi care sunt socotite de netrecut.

— Nici măcar nu aveți de gând să atacăm fortărețele egiptene!

Fiecare auzise vorbindu-se despre sistemul de apărare pus la punct de primul Sesostris pentru întărirea graniței de nord-est a regatului și respingerea oricărei încercări de cotoire. Comunicând între ele prin semnale vizuale, numeroasele posturi de pază și control îi adăposteau pe arcașii împuterniciți să tragă asupra oricui și-ar fi asumat riscul să forțeze trecerea graniței.

— E încă prea devreme, recunosc Prevestitorul, dar va veni și vremea noastră. Zidurile Regelui dau Egiptului un amăgitor sentiment de siguranță.

— Totuși, obiectă Shab Strâmbu', sunt păzite de soldați adevărați și...

— Continuă să ai încredere în mine și totul va fi bine! Prima noastră țință este să trecem hotarul fără să fim descoperiți. Apoi vom lua legătura cu noii noștri aliați.

— Despre cine vorbiți, stăpâne?

— Despre asiatici și beduini, care trăiesc în sărăcie în Canaan și sunt persecutați de administrația egipteană. Umiliți fără încetare, nu visează decât să se răskoale, dar se tem de o pedeapsă sângeroasă. Nu așteaptă decât un conducător. Pe mine, Prevestitorul!

Shab Strâmbu' era deja subjugat. Iar Gură-Pocită, deși îl socotea nebun pe conducătorul lor, îl credea totuși în stare să pună la cale o serie strașnică de jafuri, care i-ar fi îmbogățit pe adepții săi. Însă trebuiau, într-adevăr, să treacă de Zidurile Regelui fără să fie prinși și evadatul din minele de aramă nu credea că e posibil așa ceva.

Însă Gură-Pocită se înșela.

Fără grabă, Prevestitorul trimise mai multe iscoade pentru a găsi punctul de trecere cel mai puțin supravegheat. Odată sfârșită cu bine această misiune, observă timp de câteva zile comportamentul soldaților și al vameșilor. Apoi, în toiul unei nopți fără lună, își trezi din somn credincioșii și le porunci să-l urmeze.

Într-o liniște desăvârșită, merseă de-a lungul liniei din spatele fortului pe care nicio strață n-o păzea.

— Stăpânul e om deștept! recunosc Gură-Pocită.

— Când ai norocul să găsești pe unul ca el, aprobă Shab Strâmbu', nu trebuie să-l mai părăsești.

— Dar în privința prăzii nu e lacom?

— Nici nu-i pasă. Ești de acord ca noi doi să luăm partea cea mai grasă, fiindcă suntem mâna dreaptă a Prevestitorului, și restul să-l împărțim celorlalți?

— Îmi convine. Dacă vreunul bombăne, îi rup șalele. Doar ca să le fie învățătură de minte. Dar spune-mi... stăpânul ce caută?

— Obsesia sa este ca adevărul suprem pe care el singur îl deține și care trebuie impus tuturor oamenilor să domnească pentru totdeauna. Ori i te supui, ori mori! Și principalul său dușman e faraonul care se împotrivește acestei credințe.

— Ești grozav de învățat, Strâmbule!

— După ce l-am ascultat atâta pe Prevestitor, pot să repet ce spune el.

— Mie, unuia, nu-mi pasă! Important este să se dovedească o adevărată căpetenie războinică și să impună noua sa credință prin luptă și prin sânge. Cu cât vom omorî mai mulți egipteni, cu atât vom fi mai bogați.

Când Prevestitorul îi întâlnește pe primii asiatici, stăpânii unor turme, se prezintă imediat drept dușmanul de temut al lui Sesostis și câștigă atenția căpeteniilor de clan. Acceptă jocul obligatoriu al lungilor

tratative care nu duceau nicăieri, dar obțin u ceea ce dorea: o întrevedere cu înalta lor căpetenie secretă, un bătrân beduin orb, cu barba albă, a cărui ură față de egipteni nu înceta să crească. El hotărâ atacurile împotriva caravelor prost apărute și ordona executarea cananeenilor bănuți de a se fi înțeles cu dușmanul.

Abia pași Prevestitorul în camera lipsită de orice podoabe în care moșneagul stătea înțepenit într-un scaun, că bărbosul și surâse încântat:

— Iată-te, în sfârșit! De atâta vreme trag nădejde să apari... Loviturile mele sunt doar ca niște înțepături de insectă. Dar tu, tu vei stârni fulgerul și măcelul! Trebuie să i se pună capăt legii lui Maat și domniei fiului ei, faraonul!

— Ce mă sfătuiești?

— Un război pe față este pierdut dinainte. Cu vreo câțiva credincioși, gata să-și dea viața pentru cauza noastră, poți semăna groaza pe pământul egiptean. Trebuie ca atacurile să fie precise, să facă un număr cât mai mare de victime și să răspândească spaima în rândul oamenilor. Sesostis va fi socotit răspunzător și tronul său va începe să se clatine.

— Eu sunt Prevestitorul și cer supunere absolută din partea războinicilor pe care mi-i încredințezi.

— Ai dobândit-o deja! Dar e nevoie să îi mai instruiesti și pe mulți alții. Lasă-mă să-ți ating mâinile!

Prevestitorul se apropie.

— Ciudat... Pot să jur că sunt gheare de șoim! Ești exact așa cum visam: crud, neîndurător, cu neputință de distrus.

— Dacă ai avea mijloacele necesare, de unde ai începe cuceririle?

— Fără șovăială, de la Sichem! Acolo nu se află decât o mică garnizoană egipteană. Localnicii vor fi ușor de ațâțat, iar victoria – impresionantă.

— Să fie, așadar, Sichem.

— Cheamă-i pe slujitori și cere-le să mă ducă pe pragul casei mele! Să se strângă toți susținătorii războiului!

Cu o vehemență uluitoare pentru un om de vârsta lui, orbul predică războiul total împotriva Egiptului și îl prezintă pe Prevestitor drept urmașul său și, în același timp, singurul comandant capabil să-și poarte adepții spre victorie.

Apoi, cu o ultimă tresărire de ură, muri.

Micul oraș Sichem era adormit sub razele soarelui și garnizoana egipteană se îndeletnicea, fără tragere de inimă, cu treburile zilnice, printre care exercițiile militare ocupau un loc neînsemnat. După zece ani petrecuți în acest colț pierdut de lume, comandantul nu mai încerca să se opună permanentelor „negoțuri” pe furiș ale populației locale. Capii marilor familii, al căror număr de copii era imposibil de socotit, se înțelegeau între ei. Se furau reciproc, asasinau din când în când, își rezolvau problemele lovindu-se pe la spate, dar fără a pricinui tulburări ale ordinii. Asupra acestui aspect, comandantul se arătase de neclintit: acceptând să nu știe nimic, nu voia să vadă nimic.

Cât despre strângerea dărilor, renunțase, de asemenea, și la treaba aceasta. Cananeenii mințeau cu atâta ușurință, încât nu mai reușeau să distingă adevărul de plăsmuire. Și nu dispunea de un număr suficient de oameni care să facă verificările necesare. Se mulțumea, așadar, să ia o foarte mică parte din recoltele pe care i le arătau. De fiecare dată, lucrurile se petreceau la fel: supușii se plâneau de căldură, de frig, de insecte, de vânt, de secetă, de furtună și de o sută de alte nenorociri, care îi aduceau în pragul mizeriei. Ofițerul nici nu mai asculta aceste jelanii atât de plictisitoare, care l-ar fi adormit și pe cel mai încăpățânat insomniac.

În fiecare zi, comandantul se ruga zeului Min, a cărui capelă fusese construită în nordul cazarmii, să-i permită să se întoarcă în Egipt cât mai curând. Visa să-și revadă satul natal din Deltă, să-și facă siesta sub palmierii ce se întindeau de-a lungul canalului unde se putea scălda în anotimpul cald și să aibă grijă de bătrâna sa mamă, pe care n-o văzuse de foarte mult timp.

Cu perseverență, scria la Memphis cerând mutarea sa, dar maimarii săi păreau să fi uitat de el. Suferind cu resemnare, ofițerul își rânduise o viață tihnită în care berea tare, adesea de o calitate îndoielnică, ocupa primul loc.

— Caravana de la miazănoapte a sosit, îl avertiză aghiotantul său.

— A avut loc vreo întâmplare neplăcută?

— Încă n-am făcut controlul obligatoriu.

— Uită de el!

— Dar regulamentul...

— Cananeenii vor face munca în locul nostru. Se înțeleg bine cu stăpânii sirieni de caravane.

— O să măsluiască documentele, o să ne înșele în privința cantităților mărfurilor și...

— Ca de obicei, îi reaminti comandantul. Mi se pare mie sau ți s-au aprins călcâiele după o localnică?

— Ne întâlnim, e adevărat.

— E frumoasă?

— Atrăgătoare și bine înzestrată de zei.

— Nu te căsători cu ea! Fetele de aici se supun mai mult clanului lor decât bărbatului pe care sfârșesc întotdeauna prin a-l distruge.

— Unul dintre paznicii noștri de noapte mi-a raportat despre un început de răzmeriță la intrarea dinspre sud a orașului.

Comandantul ieși brusc din toropeala sa:

— Glumești?

— N-am verificat încă.

— Ocupă-te imediat de asta! Înțelegerea-i înțelegere. În cazul în care cananeenii au uitat-o, o să le-aduc eu aminte.

Două ore mai târziu, aghiotantul său tot nu se întorsese.

Cuprins de o presimțire rea, comandantul ordonă soldaților să ia armele și să-l urmeze. Și dacă localnicii îi pricinuiseră subordonatului său cel mai mic necaz, atunci o să afle ei cine deține puterea la Sichem.

La intrarea dinspre sud, era strânsă o mulțime, formată din mai bine de 300 de oameni. Ofițerul egiptean fu surprins: cei mai mulți dintre ei îi erau necunoscuți.

Neîndoielnic, nu putea înfrunta o astfel de mulțime cu slabele sale puteri, mai ales că soldaților săi, prea puțin pregătiți pentru o astfel de ciocnire, le clănțăneau deja dinții de frică.

— Comandante, îi sugeră unul dintre ei, am face poate mai bine să ne retragem.

— Noi reprezentăm ordinea și legea în Sichem, pe care nu le vor pune în pericol o adunătură de străini.

O tânără femeie înaintă spre el:

— Vrei vești de la aghiotantul tău, comandante?

— Cine ești tu?

— Femeia pe care a dezonorat-o și a necinstit-o. Își închipuia că voi fi pentru totdeauna obligată să tac și să fac ce vrea el, dar niciunul dintre voi nu v-ați gândit la venirea Prevestitorului! Datorită lui, cananeenii vor șterge Egiptul de pe fața pământului.

— Eliberați-l imediat pe aghiotantul meu!

Tânăra femeie îi surâse cu cruzime:

— Cum zici tu, comandante!

Gură-Pocită aruncă trei saci la picioarele ofițerului egiptean:

— Iată ce a mai rămas din acest călău!

Cu mâinile tremurânde, comandantul desfăcu sacii. Primul conținea capul aghiotantului, al doilea – mâinile, al treilea – sexul.

Apoi, apăru un bărbat înalt, cu barba tăiată îngrijit și cu ochi ciudați, roșii:

— Depune armele și poruncește-le oamenilor tăi să mi se supună, îi

propuse el cu voce blândă.

— Cine te crezi?

— Eu sunt Prevestitorul și trebuie să mi te supui, la fel ca toți locuitorii din Sichem.

— Tu ești cel care trebuie să se supună reprezentantului puterii! Dacă tu ai comis această crimă, vei fi executat, la fel și cei care au înfăptuit-o.

— Nu ești un om cu judecată, comandante! Dacă eu încep lupta, ceata ta de fricoși nu va mai rezista mult timp.

— Ascultă-mă fără împotrivire! Dacă nu...

— Îți ofer o ultimă șansă, egipteanule! Sau mi te supui, sau mori.

— Puneți mâna pe acest răsculat! ordonă comandantul oamenilor săi.

Credincioșii Prevestitorului se năpustiseră la atac.

Gură-Pocită străpunsese pieptul gradatului, înainte ca Shab Strâmbu', apucat de o criză de isterie, să-i dea lovitura de grație, călcându-i fața în picioare. Niciunul dintre soldați nu fugi destul de repede pentru a scăpa de urmăritori.

Populația din Sichem își aclamă noul stăpân care o converti la religia al cărui singur chezaș și interpret era. Cum planul său era să-l răstoarne pe faraon și să extindă teritoriul cananeenilor, aceștia îi îmbrățișară cu entuziasm ideile și credința.

Într-un acces de ură, cazarma și templul lui Min fură șterse de pe fața pământului. De acum înainte, niciun templu nu va mai fi ridicat în onoarea vreunei divinități și niciun chip al vreunui zeu nu va mai fi sculptat în piatră. Doar cuvintele Prevestitorului urmau să fie gravate pentru ca fiecare să le pătrundă sensul, repetându-le fără încetare.

Învingătorul și ajutoarele sale se instalează în casa primarului, omorât cu pietre din cauza relațiilor strânse pe care le avea cu egiptenii.

— Cer jumătate din pământuri, declară Gură-Pocită.

— Bineînțeles, dar e chiar puțin, estimează Prevestitorul, năucindu-și interlocutorul. După atâtea suferințe îndurate în minele de aramă, nu meriți mai mult?

— Dacă o iei așa... Ce propuneți?

— Trebuie să pregătim tineri războinici gata să moară pentru cauza noastră și să pricinuiască Egiptului răni adânci. Dorești să te ocupi de ei?

— Pe cinstea lui Gură-Pocită, îmi place! Dar nu va fi vorba de o joacă. Chiar și la antrenamente, o să lovesc fără milă.

— Așa zic și eu. Doar cei mai buni, pe de-a-ntregul căliți, vor fi trimiși în misiunile pe care le vom alege împreună cu Shab. Și în fiecare dimineață, le voi explica tuturor credincioșilor mei motivele

luptei noastre.

Shab Strâmbu' era din ce în ce mai mândru să participe îndeaproape la o asemenea cucerire. Cuvintele simple ale Prevestitorului îl copleșiseră și făcuseră din el cel mai credincios dintre adepții săi.

Chiar aici, la Sichem, marea aventură prindea contur.

Capitolul 27

Curtea de la Memphis era neliniștită. Potrivit unor zvonuri stăruitoare, Sesostriș, la întoarcerea în capitală, nu întârziase să-i convoace pe înalții demnitari care formau Casa Regelui, adevăratul trup simbolic al monarhului. Funcția lor nu se mărginea la cea a miniștrilor obișnuiți; comparați cu razele soarelui, rolul lor consta, cu precizie, în transmiterea și aplicarea decretelor faraonului, în calitate de manifestări pământene ale luminii creatoare.

Dar, în acest domeniu ca și în multe altele, Sesostriș tocmai efectuase o reformă profundă, reducând numărul celor care aveau funcții importante în Casa Regelui, și păstrase secretul asupra deciziilor privitoare la acest consiliu secret, unde urma să se hotărască viitorul țării.

Și fiecare se întreba, cu neliniște și plin de dorință, dacă va fi unul dintre fericiții aleși. Câțiva bătrâni curteni potoliră elanurile celor ambițioși, amintindu-le despre povara enormă ce va apăsa pe umerii lor în acest caz.

Așteptând numirile, Medes tremura de emoție. Își va păstra rangul? Va fi mutat sau, și mai rău, exilat într-un oraș din provincii? Era sigur că nu comisese nicio greșală și, prin urmare, nu risca să primească vreun reproș. Dar va ști, oare, regele să-i aprecieze calitățile la adevărata lor valoare?

Când cei doi soldați ai lui Sobek Păzitorul cerură să-l vadă, Medes simți cum îl lasă puterile. Ce semn îl îndrumară spre el pe acest blestemat? Gergu... Gergu se arătase prea vorbăreț! Nenorocitul nu avea să scape cu viață dacă-și încălcase îndatoririle, căci Medes îi va pune în spate multe păcate.

- Vă ducem cu noi la palat, îl anunță unul dintre zbiri.
- Pentru ce anume?
- O să vă spună mai-marele nostru.

Era inutil să se opună. Medes nu trebuia să lase să se vadă teama pe care o resimțea, pentru ca la o adică să-și poată susține nevinovăția și să-l convingă pe monarh.

Dar în fața lui Sobek, curajul îi dispăru, iar cuvintele pe care și le pregătise îi rămaseră pe buze:

— Luminăția Sa mi-a poruncit să vă anunț că nu mai răspundeți de trezorerie.

Medes parcă și auzi trântindu-se poarta temniței.

— Acum sunteți numit secretar al Casei Regelui. În această calitate, sunteți însărcinat să înregistrați decretele regale și să vegheați asupra aplicării lor în toată țara.

Pentru o lungă perioadă, Medes se crezu pierdut într-un vis. El, unit cu inima puterii! Desigur, nu intra în cercul de bază al cărui centru era faraonul, dar era lipit de el. Situat chiar dedesubtul celor mai importante persoane din regat, va fi primul care le va cunoaște adevăratele intenții.

Îi rămânea doar să profite cât mai mult de această nouă situație.

♀♀♀

Nu erau decât patru oameni în sala de audiențe a palatului regal din Memphis: Sobek Păzitorul, Sehotep⁷, Senankh și generalul Nesmontu.

Tăcuți, nu îndrăzneau nici să se privească, nici să se gândească la faptul că fuseseră într-adevăr aleși de către rege ca să formeze consiliul său restrâns. Niciunul nu aspira la onoruri, toți cântăreau dificultățile care-i așteptau, știind că Sesostis nu admitea nici înfrângerile, nici justificările șirete.

Când apăru faraonul, simbolul lui Unu care aducea armonia în diversitate, se ridicară și se înclinară. Datorită tiarei sale, gândurile monarhului străbăteau cerul asemenea șoimului divin, primind energia soarelui și celebrând cea mai misterioasă dintre legături, cea a lui Ra și Osiris; bucata de pânză care înfășura coapsele regelui simboliza cunoașterea marilor mistere, iar brățările din aur masiv, apartenența la sfera divinului.

Faraonul se așeză încet pe tron.

— Principala noastră îndatorire este să facem să domnească Maat pe acest pământ. Fără dreptate și judecată corectă, omul devine fiară pentru aproapele său și în lumea aceasta nu s-ar putea trăi. Inima noastră trebuie să vegheze, limba să vorbească răspicat și buzele să rostească numai adevărul. Avem obligația să continuăm opera Zeului și a celorlalte divinități, să refacem în fiecare zi creația, să punem din nou temelile acestei țări, ca pe cele ale unui templu. Glorios este Cel Mare ai cărui principali slujitori sunt puternici. Niciunul dintre voi nu va putea alege calea de mijloc, niciunul dintre voi nu trebuie să risipească darul regal.

Privirea monarhului se opri asupra lui Sehotep, un bărbat de vreo 30 de ani, elegant și distins, cu trăsături fine și fața însuflețită de ochii ce scăpărau de inteligență. Moștenitorul unei familii bogate, scrib cu experiență, înzestrat cu un spirit viu care îl făcea uneori nervos, nu-i aprecia deloc pe curteni.

— Te numesc însoțitor unic, Purtător al sigiliului regal și Mai-Mare peste toate lucrările faraonului. Vei veghea asupra respectării secretului templelor și a îngrijirii și înmulțirii vitelor. Fii drept și adevărat ca Thot! Te angajezi să-ți îndeplinești sarcinile fără să dai greș?

— Da, jură Sehotep, cu voce emoționată.

Sesostris se adresează apoi unui bărbat de vreo 40 de ani, cu obraji plini și o burtă pe măsură. Această înfățișare de om vesel, amator de mâncăruri rafinate, ascundea un iscusit administrator al tezaurului, cu un caracter aspru, capabil să-și supravegheze oamenii cu severitate. Deoarece nu poseda decât prea puțin tact, se împiedica adesea de lingușitori și trântori.

— Pe tine, Senankh, te numesc Mare Trezorier al regatului, în fruntea Dublei Case Albe. Vei veghea asupra unei drepte împărțiri a bogățiilor, astfel ca nimeni să nu sufere de foame.

— Jur, Luminăția Ta!

Considerat prea sobru și prea autoritar, bătrânul general Nesmontu se remarcase sub domnia lui Amenemhat I. Nepăsător față de onoruri, trăind simplu ca un soldat la cazarma principală din Memphis, nu avea decât un scop: să apere teritoriul egiptean, orice s-ar întâmpla.

— Pe tine, Nesmontu, te numesc în fruntea întregii noastre armate.

Învinuit de multe ori că vorbea prea direct, bătrânul ofițer nu-și trădă faima.

— Se înțelege de la sine, Luminăția Ta, că mă voi supune cu grijă poruncilor voastre, dar trebuie oare să vă aduc aminte că trupele guvernatorilor de provincie, odată adunate, vor forma o armată mai bună decât a noastră? Și nu vorbesc nici de echipamentul care nu e îndestulător, nici de ruina cazărmilor noastre.

— Asupra acestor ultime două probleme, întocmește, fără întârziere, un raport amănunțit ca să putem înlătura lipsurile. Cât privește restul, îmi dau seama că situația e periculoasă și nu voi sta cu mâinile în sân.

— Puteți să vă bizuiți pe devotamentul meu absolut, Luminăția Voastră, promise generalul Nesmontu.

Sobek Păzitorul s-ar fi retras bucuros din această adunare unde socotea că nu e locul său, dar monarhul îl privi insistent, cu gravitate.

— Pe tine, Sobek, te numesc căpetenia gărzilor regatului. Fără slăbiciune sau lipsă de cumpătare, tu trebuie să faci să domnească siguranța, oamenii să aibă încredere că pot umbla liberi și că-și pot

transporta liniștiți mărfurile. Să veghezi la respectarea legilor călătoriei pe mare și să-i arestezi pe cei care-i îndeamnă pe oameni la răsccoală.

— Mă supun cu credință, îl asigură Sobek pe faraon, dar aş putea cere Luminăției Voastre favoarea de a nu mă închide într-o încăpere în care să citesc rapoarte? Mi-ar plăcea să vă asigur în continuare protecția îndeaproape, împreună cu mica mea trupă.

— Găsește tu însuși mijlocul de a-ți îndeplini toate îndatoririle.

— Bizuiți-vă pe mine, Luminăția Voastră.

— Faraonii au o misiune însemnată și hotărâtoare, reluă Sesostris. Fiecare dintre ei trebuie să repare ce a construit înaintașul său și să facă în așa fel încât numele să-i fie pomenit în veci. Doar un om slab nu are dușmani și lupta lui Maat împotriva lui *isefet*, care înseamnă violență, minciună și neliniște, nu se va întrerupe niciodată. Dar astăzi, această luptă capătă o înfățișare nouă, căci unii dintre dușmanii noștri, și mai ales cei porniți să-i nimicească pe faraoni și Egiptul însuși, nu pot fi văzuți.

— Vă temeți pentru propria viață, Luminăția Voastră? se îngrijoră Sehotep.

— Nu acesta e lucrul cel mai important. Dacă eu dispar, zeii îl vor alege pe cel care-mi va urma. Însă Abydos-ul e în pericol. Copleșit de forțe ale întunericului, salcâmul lui Osiris se usucă. Cu ajutorul construcțiilor ce vor înălța acolo și care vor transmite o energie înnoitoare, sper, cel puțin, să opresc răspândirea răului. Dar nu știu cine este făptașul și, atâta timp cât nu-l vom afla, ar trebui să ne fie frică de ce e mai rău. Cine îndrăznește să se slujească de energia lui Seth și să pună astfel în pericol renașterea lui Osiris?

— Pentru mine, interveni generalul Nesmontu, nu există nici cea mai mică îndoială: e unul dintre guvernatorii provinciilor care refuză să vă recunoască puterea și autoritatea. Decât să se supună și să-și piardă înlesnirile, unul dintre acești nelegiuiți s-a hotărât să se alieze cu răul.

— Un egiptean ar putea fi destul de nebun ca să-și distrugă țara? întrebă Senankh.

— Un om cu influența lui Khnum-Hotep nu s-ar da înapoi de la nimic pentru a-și păstra puterea pe care o moștenește din tată în fiu. Și nu e singurul!

— Garantez pentru Uakha, șeful provinciei Cobra, spuse Sesostris spre marea surpriză a bătrânului general.

— Cu tot respectul, Luminăția Voastră, nu cumva doar s-a prefăcut?

— Sinceritatea sa nu poate fi pusă la îndoială. Uakha dorește să-mi devină un slujitor devotat.

— Rămân alți cinci nesupuși și mai de temut decât el.

— Sobek are sarcina să adune informații despre ei. Eu mă voi strădui să-i conving.

— Nu vreau să par neîncrezător, Luminăția Voastră, dar ce ați prevăzut în caz de nereușită?

— De bunăvoie sau cu forța, Egiptul trebuie să se unească.

— Începând de azi, îmi voi pregăti oamenii pentru orice fel de înfruntări.

— Nimic nu e mai distrugător decât un război între oamenii de același neam, protestă Sehotep.

— Nu-l voi porni decât atunci când nu va mai fi altă cale, îl asigură regele. O altă misiune care trebuie îndeplinită e găsirea aurului care poate vindeca salcâmul.

— Căutați-l la guvernatorii provinciilor! sări imediat generalul Nesmontu. Ei controlează drumurile din deșert care duc spre mine și strâng averi. Cu atâtea bogății pot să-și plătească soldații și mercenarii, cu generozitate.

— Probabil, ai dreptate, îl aprobă monarhul, dar las totuși în grija lui Senankh cercetarea comorilor din fiecare templu. Poate va găsi acolo aurul de care avem nevoie.

Faraonul se ridică.

Acum, fiecare cunoștea răspunderile ce-i reveneau.

Sobek deschise ușa sălii de audiențe și dădu peste unul dintre oamenii săi, vizibil îngrozit:

— Vești proaste, comandante! Soldatul deșertului care tocmai mi-a adus acest raport este un om serios.

Pe când citea textul scurt și înspăimântător, Sobek socoti că trebuie să-l roage pe faraon să prelungească sfatul Consiliului restrâns.

Capitolul 28

— După cum scrie în acest raport, declară Sobek descumpănit, minele de turcoaze ale zeiței Hathor au fost atacate și minerii, omorâți. Soldații deșertului care patrulau în această regiune n-au găsit decât leșurile arse.

Toți membrii Casei Regelui erau tulburați. Sesostris părea încă și mai încruntat ca de obicei.

— Cine a putut înfăptui o crimă atât de mârșavă? întrebă Sehotep.

— Tâlharii nisipurilor, aprecie generalul Nesmontu. Fiecare

guvernator de provincie care ar trebui să se îngrijească de aceste lucruri nu se ocupă decât de propria siguranță și îi lasă să prospere.

— În mod obișnuit, nu atacă decât caravanele, obiectă Sobek. Și sunt îndeajuns de lași pentru a ști că jefuirea unui domeniu regal va atrage asupra lor cele mai rele necazuri!

— Uită că nu poți pune mâna pe ei niciodată? Această nenorocire trebuie analizată cu toată seriozitatea. Ea dovedește că deja clanurile s-au unit, pregătindu-se de o răscoală generală.

— În acest caz, interveni Sesostriș, nu se vor mulțumi doar să atace minele. Să-mi fie aduse cât mai repede rapoartele privitoare la Zidurile Regelui și la garnizoanele din Canaan.

Senankh încredință această sarcină lui Medes care dovedi o remarcabilă eficiență.

Când examinează documentul, monarhul observă că o singură localitate rămânea neimplicată: Sichem.

— Acolo se găsește o trupă mică și fără valoare, comandată de un ofițer dezamăgit care nu încetează să solicite mutarea sa, arată generalul Nesmontu. În fața unui asalt al beduinilor suficient de numeroși și hotărâți, n-ar rezista. După câte se pare, trebuie să ne pregătim pentru o răzmeriță a întregii regiuni și atacarea posturilor noastre de la granițe.

— Să fie prevenite, porunci Sesostriș. Tu, generale, mobilizează imediat toate regimintele pe care le avem! Îndată ce vor fi gata de marș, vom pleca spre Sichem.

Gură-Pocită se bucura din toată inima. Noua sa îndeletnicire de instructor al viitorilor războinici din umbră îi plăcea atât de mult, încât nu mai număra orele de antrenament dur în cursul cărora nicio bătaie nu era mimată. În fiecare zi, mureau mai mulți tineri. În ochii lui Gură-Pocită erau niște neputincioși, tot mai exigent și mai brutal. Prevestitorul își dorea trupe capabile de acțiuni rapide și eficiente, care să nu dea înapoi în fața nici unui pericol.

Predicile sale zilnice, la care toți locuitorii din Sichem erau obligați să asiste, cu excepția femeilor care erau izolate în casele lor, încingeau spiritele. Prevestitorul nu le ascundea iminența unei lupte crâncene, căci izbânda deplină nu putea fi obținută fără acest preț. În ceea ce-i privește pe vitejii care vor muri în timpul înfruntărilor, ei vor merge direct în Paradis, unde femeii superbe le vor satisface toate poftele, iar vinul va curge în valuri.

Shab Strâmbu' îi descoperea pe cei slabi și îi preda lui Gură-Pocită, care îi folosea drept țință pentru arcașii și aruncătorii săi de cuțite. Îmbătat de această funcție neașteptată, mâna dreaptă a Prevestitorului nu putea totuși să-și ascundă frământările:

— Stăpâne, mă tem ca victoria noastră de acum să nu fie de scurtă

durată. Nu credeți că faraonul va răspunde atacului nostru?

— Bineînțeles.

— Și-atunci, nu ar trebui să ne ascundem?

— Deocamdată nu, căci felul și vigoarea acestui răspuns mă interesează. Ea mă va ajuta să cunosc adevărata fire a lui Sesostris și să-mi stabilesc strategia. Egiptenii respectă atât de mult viața semenilor săi, încât se poartă ca niște fricoși. Dar cei care-mi sunt devotați știu că trebuie să-i nimicească pe necredincioși și că adevăratul rege se va impune cu armele.

Prevestitorul vizita familiile cele mai sărace din Sichem ca să le explice că singura cauză a nenorocirilor lor era faraonul. De aceea ele trebuiau să-și încredințeze copiii, de la o vârstă fragedă Prevestitorului, pentru a-i transforma în luptători ai adevăratei credințe.

În ultima probă, aceea cu mâinile goale, Iker, datorită rapidității sale, pusese la pământ doi adversari cu o statură mult mai impresionantă decât a lui. Și împreună cu zece dintre colegii săi devenise luptător de trupă al provinciei Oryx, în slujba lui Khnum-Hotep.

— Ești trimis să păzești șantierul de corăbii, îl anunță instructorul. Te vei supune poruncilor doamnei Techat. Să nu-ți închipui că se va arăta binevoitoare pentru că este femeie. Guvernatorul provinciei noastre a numit-o trezorier și i-a dat în grijă dărilor tocmai pentru că este foarte hotărâtă și curajoasă. I-a încredințat chiar și administrarea propriei averi, împotriva sfătuitorilor săi! Ca să fiu sincer, fiule, nu puteai nimeri mai rău! Să nu ai încredere în această leoaică! Ea nu se gândește decât cum să-i distrugă pe bărbați.

Instructorul își conduse elevul până la șantier unde îi întâmpină un șef de echipă respingător.

— Doar n-o să aibă grijă de siguranța noastră copilandrul ăsta! îi ironiză el.

— Nu te lua după aparențe și, mai ales, nu te pune cu el!

Șeful de echipă îl cântări din priviri pe Iker, cu mai multă atenție.

— Dacă aceste cuvinte n-ar veni din partea instructorului trupelor noastre, m-ar fi făcut să râd. Urmează-mă, băiete, o să-ți arăt unde e locul tău. Ai de îndeplinit un singur ordin: să nu lași pe nimeni să intre pe șantier, fără să mă anunți.

Iker descoperi o lume nouă în care meșterii modelau diversele părți ale unei corăbii. Sub ochii săi, dintr-un pin se nascură un catarg o cârmă, o etravă, o cocă, un bastingaj și băncile vâslașilor. Cu o îndemânare extraordinară, dulgherii asamblară micile scânduri de lemn, pe când colegii lor împletiră parâme solide și croiră vele din țesătură de in.

Fascinat, tânărul le urmărea cu toată atenția gesturile și le repeta în minte.

Dar fu trezit brutal la realitate când un zdrahon îl îmbrânci pentru a forța trecerea.

— Cine ești? îl întrebă Iker, apucându-l de braț.

— Merg să-l văd pe fratele meu, unul dintre dulgheri.

— Trebuie să-l anunț pe șeful de echipă.

— Cine te crezi? Eu n-am nevoie de aprobarea lui!

— Am ordinele mele.

— Vrei să te bați cu mine?

— Dacă trebuie!

— Împreună cu toată echipa, o să te învățăm minte!

Zdrahonul ridică brațul pentru a-i chema pe meșteri în ajutor, dar îl coborî aproape imediat și se trase înapoi cu un pas, de parcă tocmai ar fi zărit un monstru.

Iker se întoarse și o descoperi pe doamna Techat, foarte elegantă în rochia sa verde-pal.

— Pleacă, îi porunci ea nepofitului care își luă tălpășița pe furiș.

Apoi Techat îl cercetă pe tânărul luptător care stătea nemișcat ca o statuie.

— Îi apreciez pe cei care pun îndatoririle înaintea propriului interes și chiar a propriei siguranțe. Se pare că te-ai comportat strălucit în perioada instruirii. Te tragi dintr-o familie de ofițeri?

— Sunt orfan.

— Și vrei să devii soldat?

— Doresc să devin scrib.

— Știi să citești, să scrii și să socotești?

— Într-adevăr.

— Dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi spui mai multe.

— Mi-au furat viața și vreau să știu de ce.

Doamna Techat păru nedumerită:

— Cine caută să-ți facă rău?

Iker își încercă norocul:

— Doi corăbieri, Ochi-de-Țestoasă și Cuțit-Tăios. Corabia lor se numea *Fulgerul*.

Se lăsă o lungă tăcere.

— Spune-mi cum arată acest Ochi-de-Țestoasă?

Tânărul făcu întocmai.

— Am impresia că persoana aceasta nu-mi este necunoscută, dar amintirile mele sunt foarte neclare. Trebuie să mă apuc de niște cercetări care-mi vor lua, fără îndoială, mult timp.

Iker începu să viseze. În sfârșit, o speranță! Dar neîncrederea i se făcu repede simțită.

— De ce m-ați ajutat?

— Pentru că îmi plăci. Oh, să nu-ți faci idei greșite, băiete! Nu-i iubesc decât pe bărbații de aceeași vârstă cu mine, cu condiția să nu mă încurce în munca mea, pretinzând că sunt mai pricepuți decât mine. Tu, Iker, nu semeni cu nimeni. Un foc necunoscut te însuflețește, un foc atât de puternic, încât invidioșii nu se gândesc decât să-l stingă. Aceasta e, probabil, cauza necazurilor tale.

Rămânând totuși prudent, Iker conținu cu destăinuirile.

— O să fac tot posibilul să-ți obțin mutarea, îl anunță doamna Techat. Începând de mâine, vei deveni ajutorul supraveghetorului arhivelor provinciei. Numeroase acte așteaptă să fie așezate în ordine, poate-ți vei găsi printre ele fericirea.

Capitolul 29

Toată casa lui Medes era cuprinsă de agitație. După unele zvonuri pesimiste, fostul trezorier al palatului fusese demis din funcțiile pe care le ocupa și mutat într-un mic oraș din sud, unde urma să-și încheie cariera uitat de toți. Frumoasa locuință din Memphis avea să fie vândută, iar servitorii – împrăștiați.

Încă din zori, soția lui Medes, pradă unei mari îngrijorări, nu înceta să-și pună la treabă servitoarele care se ocupau cu aranjarea părului și cu machiajul.

— Ai găsit, până la urmă, vasul cu cele cinci grăsimi?

— Nu încă, îi răspunse slujnica.

— Atâta neatenție este de nesuportat!

— Nu ați pus-o în lădița de fildeș?

Enervată, stăpâna casei trebui să recunoască acest fapt evident. Fără să-și ceară scuze, se unse cu pomada miraculoasă, compusă din grăsime de leu, de crocodil, de șarpe, de muflon și de hipopotam.

— Fă-o să pătrundă în firul de păr, îi ordonă ea. Apoi masează-mi capul cu ulei de ricin. Astfel, nu voi avea niciodată fire de păr alb!

După căderea lui Medes, soția lui nu avea să-și mai cumpere aceste preparate pentru înfrumusețare, scumpe, dar absolut necesare. Să divorțeze? Era imposibil, căci averea era a soțului. Totuși, dacă l-ar acuza de adulter, i-ar reveni și ei jumătate. Dar îi trebuiau dovezi solide, că de nu, risca pedeapsa de a nu mai primi nimic.

— Fardează-mă mai bine! se răsti. Se mai văd pete roșii pe față și pe gât.

Slujnica aplică un strat de pudră făcută din păstăi, miere și alabastru, un amestec special care ascundea ridurile și vârsta pe care o avea.

Când Medes intră în camera soției sale, se trase un pas înapoi.

— Cum te simți, draga mea?

Ea se ridică dintr-o mișcare, împingându-le la o parte pe servitoare:

— Tu... Noi... Noi suntem dați afară din slujbă?

— Dați afară? Dimpotrivă, am fost înaintat. În înțelepciunea sa, faraonul mi-a recunoscut meritele.

Lui Medes îi veni greu să potolească patima cu care femeia îl acoperi de sărutări.

— Simțeam, știam eu, ești cel mai bun, cel mai mare, cel mai...

— Mă așteaptă răspunderi grele, scumpa mea!

— Vom fi și mai bogați?

— E sigur.

— Ce sarcină ți-a încredințat regele?

— Secretar permanent al Marelui Consiliu.

— Înseamnă că vei cunoaște multe secrete?

— Evident, dar trebuie să păstrez tăcerea.

— Chiar și față de mine?

— Chiar și față de tine.

Treburile statului nu o pasionau deloc pe soția înaltului demnitar, a cărui avere îi permitea să-și satisfacă toate capriciile. Și nu asta conta cel mai mult?

În timp ce extraordinara veste se răspândea la toate etajele casei și prin vecini, Medes se retrase în camera sa de lucru unde, câteva minute mai târziu, îl primi pe Gergu.

Acesta mesteca două bucați de rădăcini mirositoare, îmbibate cu rășină de terebint, care serveau la curățarea gurii și dădeau o răsuflare parfumată.

— Felicitări pentru numirea în slujbă! Vom avea mâinile și mai libere, nu?

Medes desfășura un papirus:

— Este o plângere împotriva ta.

— O plângere! Din partea cui?

— A uneia dintre fostele tale soții, pe care ai lovit-o când erai beat.

— Se poate...

— Există un martor. Ai forțat ușa, ai amenințat-o și ai pălmuit-o.

— Nu e atât de grav.

— În Egipt, este!

— Și acest martor... cine este?

— Camerista, o fată tânără de la țară.

— Aș încerca să...

— M-am ocupat eu, i se destăinuie Medes. S-a întors în satul ei uitat

de lume, iar soția ta a primit mai multă mobilă nouă, însoțită de o scrisoare în care îți cereai iertare și pe care am compus-o eu însumi. Plângerea a fost retrasă!

Gergu se lăsă să cadă pe un scăunel.

— Vă datorez cel puțin un urcior din cea mai bună bere, stăpâne!

— Uită vechile cuceriri și stăpânește-ți ura față de femei, Gergu! Administratorul principal al hambarelor trebuie să impună respect.

— Eu, administrator principal...

— Senankh, mai-marele meu, ți-a semnat numirea.

— De mâine, plec la vânătoare! O să vă aduc o adevărată avere, storcându-i la sânge pe cei din subordinea mea.

— Tocmai așa ceva să nu faci.

Gergu rămase cu gura căscată.

— Dar acum că am puterea, eu...

— Noi doi ne vom schimba tactica. De-a lungul mai multor ani, am lucrat bine, dar modest. Noua noastră poziție ne permite să sperăm la mai mult. De acum încolo, vom fi supuși mai des pericolelor și prudența noastră trebuie să sporească.

— Nu vă înțeleg prea bine, mărturisi Gergu, pipăindu-și amuletele pentru a se liniști și a-și limpezi mintea, în același timp.

Medes, nervos măsură cu pași mari încăperea, în lung și-n lat.

— De acum încolo, sunt primul care află ce hotărâri au fost luate în consiliu. Sarcina mea e să copiez decretele date de faraon și să le fac publice. Orice pas greșit, orice trădare grosolană vor dovedi că eu sunt vinovat. Va fi anevoios să trag sforile pentru propriul interes, pentru că regele și sfetnicii săi îmi vor observa cu atenție toate gesturile și faptele.

— Atunci... această promovare e un dezastru!

— Nu și dacă mă folosesc de ea cum se cuvine. Datorită ție, care ai mai multă libertate de mișcare, voi continua să-mi întăresc relațiile de prietenie și influență. În sânul înaltei administrații îmi voi crea altele noi.

— Și noua noastră corabie necesară pentru a ajunge în Punt și a găsi aurul?

— Nu ne vom mai gândi la ea în viitorul apropiat. Sesostris a dat un ordin neobișnuit: să se întocmească inventarul tuturor comorilor din temple, ca să știe cât de mari sunt aceste bogății.

— De ce neobișnuit?

— Pentru că regele are deja aceste informații. Sunt convins că, de fapt, caută altceva, dar ce anume? Deoarece vei participa și tu la îndeplinirea acestei porunci, încearcă să afli și alte amănunte! Cu aceeași ocazie, vei vedea care sunt sanctuarele care prezintă interes pentru noi. Și asta nu e tot. Faraonul decretează mobilizarea generală.

— S-a hotărât, așadar, să-i atace pe guvernatorii provinciilor!

— N-ai ghicit, Gergu! Tocmai s-au petrecut niște întâmplări neașteptate și deloc plăcute în Canaan, dar nu le cunosc nici importanța, nici gravitatea.

— Ceva neînsemnat nu stârnea o astfel de reacție!

— Asta este și părerea mea. Nu știm încă dacă generalul Nesmontu va merge în fruntea trupelor sau dacă faraonul în persoană va lua asupra sa această sarcină.

— Cu alte cuvinte, e posibil ca Sesostris să piardă lupta și puterea să fie luată cu forța de altcineva la Memphis!

— Să fim pregătiți pentru orice răsturnare a ordinii, recunosc Medes. Cei patru demnitari care alcătuiesc Consiliul restrâns al faraonului sunt considerați cinstiți, pe deplin devotați lui. Dar, la urma urmelor, sunt doar niște oameni. Vizitându-i des, le voi descoperi slăbiciunile și voi profita de ele. Cât despre monarh, el se bucură de o protecție deosebită, dobândită prin cunoașterea secretelor templului ascuns. Fără ea, orice încercare de a lua puterea ar fi doar o amăgire sortită pieirii. Și încă nu știu cum să străpung acest zid de netrecut.

— Veți izbuti, să nu vă îndoiiți de asta!

— Până atunci, Gergu, nicio greșeală! Trebuie să devii un om cinstit, respectat, un model pentru subordonații tăi.

Cel căruia îi erau adresate aceste cuvinte surâse batjocoritor.

— Dacă unul singur încearcă să mă imite, îi sparg capul!

Cei doi aliați râseră în hohote. Apoi Gergu deveni brusc serios.

— Și dacă ne-am mulțumi cu ce-am obținut până acum? Rezultatele nu sunt de lepădat. Primejdia are o înfățișare care te încântă și te îmbată, dar rămâne totuși primejdie. Țara Punt s-a îndepărtat foarte mult.

— Nu atâta pe cât crezi, obiectă Medes. Tu, un corăbier nemaipomenit, care nu se simte bine decât pe furtună, cum ai putea să renunți? Nu suntem decât la începutul călătoriei, Gergu! Și, în plus, îmi semeni: îți place puterea de dragul puterii și forța de dragul forței.

Gergu se învoi.

— Înțelepții Egiptului condamnă lăcomia și ambiția. Nu au dreptate. Sunt două porniri fără egal, datorită cărora nu mai există hotare. Și faptele de seamă pe care le presimt îmi întăresc această convingere.

— Nu-mi da pace o întrebare. Dar înainte de a o rosti, lăsați-mă să beau ceva tare!

Gergu goli până la fund două cupe cu alcool de curmale.

— De ce facem noi rău, Medes?

— Pentru că ne atrage. Și ce înseamnă răul?

— Să te opui lui Maat, dreptății și luminii!

— Repeti neghiobiile bătrânilor înțelepți. Crezi că ele te vor

îmbogăți și îți vor oferi locul la care râvnești?

— Tot mi-e sete.

Medes se gândi că trebuia să se îngrijească din când în când de dispoziția sufletească, uneori schimbătoare, a omului său de încredere. Gergu se înșela: ei nu făceau încă rău, căci le lipsea un ajutor în interiorul unui templu.

Capitolul 30

Într-o singură zi, Iker muncise mai mult decât doi slujbași într-o săptămână și această atitudine îi atrase numeroase invidii. Fără protecția doamnei Techat, asupra tânărului s-ar fi abătut multe necazuri. Superiorul său îi încredințase sarcinile cele mai complicate, dar Iker nu se lăsă impresionat. Meticulos și încăpățânat, rânduia documentele cu speranța că va găsi în ele numele lui Ochi-de-Testoasă, al lui Cuțit-Tăios și al *Fulgerului*.

Dar strădaniile sale rămâneau în continuare lipsite de roade.

Când fu chemat de stăpâna sa, ajutorul de arhivar nu părea descurajat.

— N-ai obținut niciun rezultat, Iker?

— Niciunul. Dumneavoastră ați aflat ceva?

— Nimic, îl compătimi doamna Techat.

— Totuși, acești oameni și corabia lor nu sunt o închipuire a mea!

— Nu-ți pun cuvintele la îndoială, dar amintește-ți ce ți-am spus: căutările s-ar putea dovedi îndelungate.

— Nu vi s-au limpezit amintirile?

— Din nefericire, nu, dar sunt aproape sigură că acest Ochi-de-Testoasă a trecut prin provincia noastră. Trebuie să-ți schimbi dispoziția, fiule! Curând, vom merge să celebrăm sărbătoarea zeiței Pakhet și tu îmi vei duce umbrela.

Pakhet, „Cea-care-zgârie”, era o femelă ghepard și își avea culcușul într-o grotă venerată de preotese, cele mai multe dintre ele, soții ale nobililor din provincie.

Pe corabia doamnei Techat, care se îndrepta spre locul sacru al zeiței, Iker se bucura de aerul curat și de blândețea vântului. Să plutești pe Nil rămânea o încântare! Timp de câteva secunde, tânărul se gândi că ar putea să-și întrerupă călătoria și să se stabilească în

această provincie, pentru a-și petrece zilele în liniște. Dar întrebări fără răspuns îl măcinau, de parcă era un om însetat, pentru care apa era vitală. Nu, întâmplările care-l copleșiseră nu erau lipsite de sens! Iar lui îi revenea talmăcirea lor și dezlegarea tainei destinului său.

Corabia acostă la mare distanță de un magnific abanos, ale cărui crengi mascau intrarea în grotă sacră.

— Nu atinge acest arbore, îl sfătui doamna Techat. Aici se ascunde adesea ghepardul în care se încarnează zeița. Se aruncă asupra oricărui neinițiat care nu cunoaște formulele pentru a o liniști.

— Cum poți să le înveți?

— Ești tare curios!

— Spuneți-mi, cel puțin, care este menirea lui Pakhet.

„Hotărât lucru, gândi doamna Techat, băiatul acesta nu e făcut din același aluat ca majoritatea oamenilor.”

— Această zeiță stăpânește focurile distrugătoare și poate să se transforme într-un șarpe care se aruncă asupra dușmanilor soarelui care vor să-l distrugă. Dar rostul ei nu se reduce la lupta pentru izbânda luminii. Prin magia sa, ea înlesnește revărsarea apelor, care aduce bunăstare țării întregi.

— În ce fel?

— Nu crezi că mergi prea departe cu întrebările, Iker?

— O să merg atât cât îmi dați voie.

— Să spunem că este aliata lui Osiris și nu mă întreba nimic mai mult. Mulțumește-te să observi și păstrează tăcerea!

Fie doamna Techat știa și tăcea, fie nu știa și se prefăcea, pentru Iker, și într-un caz, și în celălalt, urmarea era aceeași. Plictisită de stăruințele lui, ea nu i-ar mai oferi nici cea mai mărunță explicație.

Pe când tânărul își proteja stăpâna cu o umbrelă de soare, alcătuită dintr-o prăjină și o pânză de in de formă dreptunghiulară, o preoteasa în vârstă ieși din grotă.

— Fie ca porților cerului să le cadă zăvoarele, astfel încât puterea divină să apară în toată splendoarea sa!

Apoi, ieșiră pe rând alte patru preotese, care se înclinară în fața celei dintâi. Părul lor era adunat la spate, formând o ciudată pieptănătură care te făcea să te gândești la coroana albă a faraonului. Purtau înfășurate în jurul șoldurilor bucăți scurte de pânză, susținute de bretele care le acopereau sânii.

— Astfel sosesc cele patru vânturi ale cerului, le spuse marea preoteasă. Fie ca ele să se domolească pentru ca bogăția țării să fie asigurată. Iată vântul de la miazănoapte răcoros și dătător de viață!

Prima fată începu un dans lent și solemn. Grația gesturilor ei îl fascină pe Iker.

— Iată vântul de la răsărit, deschizătorul porților cerești, cel care arată drumul luminii divine și calea spre paradisul celeilalte lumi.

Cea de-a doua dansatoare nu era mai puțin grațioasă decât prima. Pașii nu-i șovăiră niciodată, iar ritmul ei te vrăjea.

— Iată vântul de la apus, care provine din Unu, înainte de apariția lui Doi. El țâșnește de dincolo de moarte.

A treia dansatoare își depăși colegele. Deoarece era pătrunsă de mesajul spiritual pe care-l simboliza, le dezvălui privitorilor o artă a dansului mai profundă și mai zguduitoare. Anumite figuri aminteau lupta împotriva morții și dorința de a o învinge.

— Iată, în sfârșit, vântul de la miazăzi care aduce cu sine apa înnoitoare și face viața să dăinuie.

La început, Iker crezu că se înșală, amăgit de o asemănare uimitoare.

Apoi, își concentrează toată atenția asupra chipului tinerei preotese, ale cărei mișcări erau de o grație fără egal. Din toată ființa ei se răspândea o lumină ce reda intensitatea vieții renăscute, oferite de vântul de la miazăzi.

Ea.

Era chiar ea, Iker o recunoscuse în ciuda costumului și a pieptănăturii neobișnuite.

— Ține umbrela cum trebuie, se plânse doamna Techat, mă arde soarele!

Iker își corectă poziția, fără a înceta să o privească pe femeia iubită, al cărei dans i se păru îngrozitor de scurt.

Cele patru vânturi rămaseră nemișcate. Conducătoarea ceremoniei împodobi frunțile preoteselor cu flori de lotus.

— Astfel sunt dezvăluite cuvintele divine ascunse în natură. Fie ca aceste flori al căror parfum delicat dă viață luminii să fie chezașul miracolului reînvierii.

Din fiecare floare de lotus țâșni o lumină orbitoare.

Apoi cele cinci preotese se urcară pe o corabie care se îndepărtă de ținutul sacru al lui Pakhet, unde urma un banchet în onoarea soțiilor demnitarilor. Iker și ceilalți slujitori mâncară deoparte.

— Pari răvășit, remarcă doamna Techat.

— Nu, în sfârșit, da... Acest ritual este atât de tulburător!

— Te-a tulburat frumusețea dansatoarelor?

— Pe cine n-ar tulbura? Aceea care întruchipează vântul de la miazăzi atinge desăvârșirea. Știți cine este și cum o cheamă?

— N-am nicio idee. Aceste preotese au venit de la Abydos pentru a celebra ritualurile zeiței Pakhet, apoi se vor întoarce în templul lor.

— N-ați mai văzut-o niciodată până acum?

— Nu, probabil că e sosită de curând la templu. Mai bine uit-o!

— Pentru că aparține Cercului de Aur din Abydos?

Doamna Techat se încruntă:

— Cine ți-a vorbit de el?

— Un grădinar.

— O plăsmuire de-a poezilor, Iker! Nu îi da atenție! Și îți repet: uit-o pe această tânără femeie! Ea trăiește într-o lume pe care tu n-o vei cunoaște niciodată. Dacă îți plac dansatoarele, există altele și mai fermecătoare și la care, în plus, se poate ajunge.

♀♀♀

Mai repede decât se aștepta oricine, Iker puse în ordine arhivele provinciei Oryx, dar fără a găsi nici cea mai mică urmă a celor doi marinari sau a corăbiei lor. Ca să aibă mintea ocupată, Techat îi încredință altă sarcină.

Pe de altă parte și ea resimțea aceeași dezamăgire: niciunul dintre oamenii trimiși în acest scop nu fusese capabil să-i aducă o informație cât de cât credibilă. De aceea, trebuia să scoată din inima acestui tânăr deosebit dorința de răzbunare și să-l convingă să se stabilească în această regiune, unde ar fi ajuns un scrib influent.

Își căuta argumente în acest scop, contemplând din înaltul terasei luna nouă care dovedea victoria lui Osiris, când o voce o făcu să tresară:

— Pot să vă vorbesc, doamnă Techat? Liniștiți-vă, nu vă fac niciun rău! Dar nu vă întoarceți. Dacă încercați să vă uitați la mine, vă omor.

— Ce... ce vrei?

— În ceea ce-i privește pe cei doi oameni și corabia lor, s-ar putea să am o urmă care trece prin provincia marilor preoți ai lui Thot. Lăsați-l pe Iker să plece acolo!

— Cine ești tu ca să îndrăznești să-mi dai ordine?

— Un aliat.

— Minți! Spune adevărul sau pun să fii arestat!

— Dacă vi l-aș dezvălui, m-ați arunca în închisoare.

— Îți propun un târg: adevărul în schimbul libertății tale.

— Am cuvântul vostru?

— Îl ai.

— Acționez din ordinul faraonului Sesostris. Protejându-l pe Iker m-ați ajutat mult. Acum însă, trebuie să-i dați voie să-și continue Căutarea.

— Aș vrea să-și uite trecutul și să trăiască fericit.

— Dacă reușiți să-l convingeți, de ce nu? Dar fiți cinstiți cu el și vorbiți-i despre aceste urme.

♀♀♀

— Trebuie să ne gândim la viitorul tău, îi spuse doamna Techat lui Iker. Ce-ai zice să te stabilești aici și să-ți continui ucenicia de scrib?

— Oferta voastră e generoasă, dar sunt nevoit să o refuz. Pentru că nu ați obținut nicio informație, o să merg să caut în altă parte.

— Și dacă rătăcirea ta prin lume nu te va duce nicăieri?

— Mi-au furat viața, vreau să o găsesc și să-mi înțeleg destinul, oricât m-ar costa.

— Ai putea pierde această viață pentru totdeauna.
— Să nu fac nimic ar însemna să mor și mai repede.
— Pentru că nu e posibil să te conving, o să te ajut, dar pentru ultima dată.

— Mă goniți?
— Vei pleca în Provincia Iepurelui.
— Adică, vreți să spuneți... că ați dat peste un semn?
— Atât de slab, încât nu am alte informații precise să-ți dau. Du-te acolo și descurcă-te!

— Stăpânul Khnum-Hotep mă va lăsa să plec?
— Mă socotesc eu cu el. Vei purta la tine o scrisoare către guvernatorul Djehuty. Te voi înfățișa ca pe un ucenic scrib dornic să se perfecționeze. Și cum aici la noi nu e loc, îl rog să fie binevoitor cu tine. Să sperăm că te va primi. Dacă ai acest noroc, folosește-te de el cât mai discret cu putință în căutările tale. Djehuty nu e un om prea îngăduitor, să nu-l jignești cu niciun chip.

— Cum să vă mulțumesc, doamnă Techat?
— Mi-ar fi plăcut să te rețin aici, Iker, dar provincia Oryx e prea mică pentru tine. Iată ultimul meu cadou, o să te apere.

Îi înmână tânărului un obiect în formă de semilună.

— Acest talisman a fost cioplit dintr-un dinte de hipopotam. Tatăl meu, un mare vraci care a murit, a gravat pe el un grifon și câteva hieroglife. Reușești să le citești?

— „Sunt spiritul care taie capul tuturor dușmanilor, fie ei bărbați sau femei.”

— În fiecare seară, înainte de a te culca, pune-l pe burtă. Va îndepărta de lângă tine forțele care vor să te distrugă.

Capitolul 31

Cuvântarea Prevestitorului stârnise și mai multe aclamații decât de obicei. În numele zeului unic ale cărui porunci le propovăduia el, toate orașele din Cannan se vor uni ca să atace împreună Egiptul, să-l ucidă pe faraon, să-i zdrobească pe asupritori și să preia puterea. Apoi învingătorii vor impune credința lor tuturor popoarelor, dacă e nevoie, chiar și cu forța.

— I-ați trezit pe cei adormiți, constată Shab Strâmbu'. Vor alcătui curând o armată nemaipomenită, care va birui întreaga lume.

— Nu sunt atât de sigur, i-o retează Prevestitorul, potolind entuziasmul omului care reprezenta mâna sa dreaptă.

— Dar oamenii ăștia cred în dumneavoastră și vă vor urma până la moarte!

— Nu mă îndoiesc, dar nu au arme și nu sunt buni războinici.

— Vă temeți de... o înfrângere?

— Totul depinde de puterea egiptenilor.

— Până acum, nu s-a făcut simțită!

— Nu fi naiv, prietene! Dacă faraonul nu se grăbește înseamnă că va lovi cu mai multă forță.

— Dar atunci... populația din Sichem va fi măcelărită!

— Nu aceasta-i soarta ușor de ghicit a unei capcane? Primii credincioși nu au altă menire. Vor pieri cu demnitate, iar unii vor ajunge în Paradis, așa cum le-am promis. Importanți sunt însă războinicii pe care-i pregătește Gură-Pocită. Ei trebuie să scape din lupta care va urma și să se ascundă în umbră, pentru a acționa când voi alege eu momentul.

Cei doi bărbați se înapoiară în tabăra de antrenament de unde era scos cadavrul unui băiețandru, al cărui craniu se dovedise prea moale. Lovind fără încetare, Gură-Pocită nu înceta să înăsprească pregătirea trupelor sale.

— Ești mulțumit? îl întreabă Prevestitorul.

— Nu încă. Cei mai mulți dintre băiețandrii ăștia sunt prea fragezi! Nu-mi pierd speranța că voi reuși să-i formez pe câțiva, dar va dura ceva vreme.

— Mă tem că nu prea avem.

— În caz de atac, le vom vedea priceperea pe câmpul de bătaie!

— Nu, Gură-Pocită! Tu și cei mai buni elevi ai tăi veți părăsi regiunea și vă veți adăposti într-un loc sigur, la două zile de mers de Imet, în Deltă. Ținutul e nelocuit. Mă așteptați acolo.

— Pentru ce această dezordine?

— Te-am dezamăgit eu cândva, Gură-Pocită?

— Nu!

— Atunci, ai în continuare încredere în mine.

Cu plămâni gata să ia foc de atâta fugă, un pândar se opri la oarecare distanță de Prevestitor.

— Stăpâne, sosesc! Soldați egipteni, sute de soldați!

— Liniștește-te, viteazul meu! N-am prezis așa? Anunță-i pe toți susținătorii noștri să se pregătească să apere Sichem-ul. Zeul va fi alături de ei.

Prevestitorul adună căpeteniile trupelor de luptători în piața principală și le reaminti strategia pe care aveau s-o urmeze. Fiecare trebuia să se bată până la moarte. Victorioși sau învinși, adepții săi aveau să cunoască fericirea veșnică.

Comandanții micilor fortărețe care formau Zidurile Regelui mulțumiră zeilor că erau încă în viață. Chemați de faraonul însuși, îndurată muștrările și mânia sa stăpânită, care îi înspăimânta mai mult decât dacă ar fi țipat la ei. Socotiți neputincioși și nefolositori pentru că nici nu au prevăzut, nici nu au împiedicat răscoala de la Sichem, se vedeau cel puțin condamnați la muncă silnică într-o temniță din oaze.

Sesostris luase însă o altă decizie: să-i mențină în posturile lor, fără să le mai tolereze nicio greșală. Și acest spin înfipt în inima unor ofițeri de carieră, amorțiți în iluzia siguranței lor, și-a dovedit eficiența. Scoși din toropeala lor, ofițerii se angajară să supravegheze zona așa cum o făcuseră altădată, să-și încurajeze oamenii și să se transforme într-o stavilă în calea năvălirilor.

Fermitatea și autoritatea lui Sesostris acționaseră ca un adevărat imbold. A sluji un rege de o asemenea valoare stârnise entuziasmul tuturor.

Situația liniei de fortificație odată stabilizată, monarhul, în fruntea trupelor sale, porni spre Sichem.

— Tot n-a sosit nicio veste din acest oraș? îl întreabă pe generalul Nesmontu.

— Niciuna, Luminăția Voastră. În schimb, ținem în mod normal legătura cu celelalte așezări din zonă, ceea ce ne întărește speranța că răscoala nu s-a extins.

— Aspectul unei răni nu-i trădează totdeauna gravitatea, obiectă faraonul. Trimite vreo zece iscoade să cerceteze orașul din toate părțile.

Rapoartele coincideau: războinicii cananeeni erau așezați în cele patru puncte cardinale.

— Întregul oraș s-a răsculat, concluzionează generalul Nesmontu. Mica noastră garnizoană a fost, probabil, spulberată. Dar de ce atâtătorii la răscoala n-au încercat și în alte așezări?

— Dintr-o pricină ușor de înțeles: vor să știe, mai întâi, cum va acționa faraonul. Înainte de a recâștiga Sichem-ul, închide toate drumurile, căările, potecile care duc spre el. Vreau ca nimeni să nu scape. După ce soldații noștri își vor ocupa pozițiile, atacăm.

Convinși de Prevestitor că ajutorul zeului le va permite să-i respingă pe atacatori, locuitorii din Sichem se năpustiră urlând asupra infanteriei lui Sesostris. Deși surprinși la început de agresivitatea adversarului înarmat cu unelte agricole, soldații se dezmeticiră repede. Sub îndemnul generalului Nesmontu, cananeenii fură zdrobiți fără întârziere.

Victoria se contura atât de iute, încât Sesostris nu fu nevoit să intre în luptă. Dar pierderea a 30 de soldați dovedea violența înfruntării.

Femei și copii preferaseră mai degrabă să piară decât să se predea.

Odată orașul recucerit, casele fură scotocite una câte una, dar nici vorbă de vreun depozit de arme.

— L-ai arestat pe conducătorul lor? îl întrebă regele pe Nesmontu.

— Nu încă, Luminăția Voastră.

— Supraviețuitorii trebuie interogați cu atenție.

— Jumătate din populație a pierit. N-au mai rămas decât bătrâni, bolnavi, copii și femei. Acestea pretind că soții lor au vrut să se elibereze de sub asuprirea egipteană cu ajutorul zeului unic.

— Cum îl numesc?

— Zeul Prevestitorului. El le-a arătat adevărul locuitorilor din Sichem și ei l-au urmat cu toții.

— Așadar, el este cauza acestui dezastru! Adună cât mai multe mărturii despre el.

— Trebuie să ștergem de pe fața pământului acest oraș?

— O să folosesc vrăjile necesare pentru ca astfel de răzvrătiri să nu se mai repete. O nouă garnizoană, mai mare, va asigura paza oamenilor care vor fi trimiși să se stabilească aici, începând de luna viitoare. În plus, generale, vei face un tur de verificare a tuturor orașelor din Canaan. Vreau ca locuitorii lor să vadă armata noastră și să știe că ea va interveni fără rețineri împotriva dușmanilor Egiptului.

În mai multe locuri, îndeosebi în apropierea templului devastat, a cărui reconstrucție urma să înceapă fără întârziere, Sesostriș îngropă cioburi din ceramică roșie pe care erau înscrise texte pline de imprecății, referitoare la forțele întunecate și la cananeeni. Dacă tulburau încă o dată pacea, blestemul avea să cadă asupra lor.

Apoi regele se întrebă dacă acest Prevestitor nu era decât un nebun însetat de sânge sau chiar reprezenta un pericol real.

Acum, Prevestitorul știa.

Sesostriș nu era unul dintre acei monarhi slabi și nehotărâți care se lăsau în voia sorții, fără să știe ce decizie să ia. Acest faraon nu se dădea înapoi de la folosirea forței și era greu de crezut că poate fi laș.

În aceste condiții, lupta pentru victoria finală îl înflăcăra și mai mult pe Prevestitor. Dar se adeverise faptul că un război deschis, pe față, nu avea sorți de izbândă. Chiar și unite, ceea ce era puțin probabil să se întâmple prea curând, triburile cananeenilor și beduinilor nu ar forma o armată destul de numeroasă pentru a o înfrunta pe cea a lui Sesostriș.

Singura metoda eficientă rămânea războiul din umbră.

Răspândind teama în rândul egiptenilor, adunând împotriva lor răsculați nemulțumiți, va sfârși prin a-i otrăvi și spulbera.

Gură-Pocită și trupele sale fugiseră prin sud, înainte ca inamicul să blocheze drumurile. Prevestitorul, Shab Strâmbu' și alți trei oameni

încercați aleseseră o cărare spre est, plină de cotituri, care șerpuia printre colinele arse de soare.

— Întotro mergem? întrebă Shab, neliniștit la gândul unei noi călătorii prin deșert.

— Să atragem de partea noastră câteva triburi de beduini. Apoi, ne vom alătura lui Gură-Pocită.

Pe înserate, micul grup făcu popas într-o văgăună. Prevestitorul se urcă pe o movilă ca să deslușească drumul pe care trebuiau să-l urmeze pe mai departe.

— Nu mișca! îi ordonă o voce aspră. Dacă încerci să fugi, te dobor!

Vreo 20 de soldați ai deșertului, însoțiți de câini, înarmați cu arcuri și bastoane, se iviseră de nicăieri. Chiar folosindu-și puterile ascunse, Prevestitorul nu ar fi reușit să-i omoare pe toți acești războinici căliți și nici pe câinii lor care nu se temeau de demonii deșertului.

— Ești singur?

— Da, sunt singur, strigă Prevestitorul suficient de tare pentru ca oamenii săi să-l audă. Și după cum se vede, nu am nicio armă asupra mea. Sunt un beduin de rând care-și caută caprele rătăcite.

— Nu vii de la Sichem, din întâmplare?

— Nu, trăiesc aici, departe de oraș, cu turma mea. Merg acolo numai ca să vând brânză și lapte.

— Bine, urmează-ne! O să cercetăm dacă e adevărat!

Un soldat îi legă Prevestitorului mâinile strâns cu o sfoară. În jurul gâtului îi petrecu alta, ca unui animal greu de stăpânit.

— Se mai zărește cineva? întrebă comandantul trupei.

— Nimeni în afara acestui păstor, îi răspunse unul dintre oamenii săi.

Capitolul 32

Doamna Tchat îi plătise lui Iker călătoria cu corabia până la Khemenu, „Orașul lui Opt”⁹, capitala provinciei Iepurelui. În timp ce contempla fluviul a cărui măreție îl fascina, Iker simți fixată asupra lui o privire insistentă.

Întorcându-se, descoperi un bărbat înalt, mai degrabă slab, cu o privire autoritară.

— Te oprești la Khemenu, îl întrebă bărbatul cu voce tăioasă, sau mergi mai departe spre miazăzi?

— De ce ar trebui să vă răspund?

— Pentru că te găsești pe teritoriul meu.

— Sunteți guvernatorul acestei provincii?

— Sunt mâna sa dreaptă, generalul Sepi, și veghez la respectarea legilor noastre. Orice străin cu situație neclară este alungat. Așadar, spune-mi ce gânduri ai, dacă nu, șterge-o!

— Numele meu este Iker, vin din provincia Oryx cu o scrisoare din partea doamnei Techat pentru a cere permisiunea să-mi continui învățătura de scribe aici.

— Doamna Techat... n-a murit?

— E bine sănătoasă, vă asigur!

— Spune-mi cum arată.

Iker făcu întocmai. Pe fața generalului Sepi, nu se citea nimic.

— Arată-mi această scrisoare!

— Nu pot, pentru că este adresată stăpânului Djehuty, nimănui altcuiva!

— Ești îndărătnic, tinere! Ascunzi ceva?

— Am învățat să nu mă încred în necunoscuți. De unde să știu că sunteți, într-adevăr, general?

— Îndărătnic și bănuitor... Sunt mai degrabă niște calități.

Corabia ajunsese la țarm.

Douăzeci de soldați îi controlau amănunțit pe călători, supunându-i unui lung interogatoriu. Un ofițer se îndreptă spre Sepi și îl salută.

— Sunt fericit să vă văd din nou, generale! Nu îndrăznesc să vă întreb dacă...

— Mama s-a stins. Am avut norocul să fiu lângă ea în ultimele ei clipe și să conduc funeraliile. Era o femeie cinstită și știu că judecata lui Osiris va fi binevoitoare.

Iker nu se încumetă să se îndepărteze.

— Băiatul acesta vă însoțește, generale?

— Îl conduc în capitală. Pune-ți lucrurile în spatele unui măgar, Iker!

Ucenicul scribe se supuse. Oricum animalul nu era în primejdie să ducă o povară prea mare.

Generalul Sepi mergea cu pas grăbit.

— Dacă ești de fel din provincia Oryx, cum de ai plecat de acolo?

— Khnum-Hotep nu are nevoie de alți scribi. M-am născut la Medamud.

— La Medamud, într-adevăr?

— Într-adevăr.

— Și de ce te-ai îndepărtat de familia ta?

— Sunt orfan. Bătrânul scribe care m-a învățat câte ceva din tainele indeletnicirii de scribe a murit.

— Și ți-ai încercat norocul în provincia Oryx... Din ce cauză?

- Din întâmplare.
- Întâmplarea!? repetă generalul neîncrezător. Nu cauți pe cineva anume, din întâmplare?
- N-am venit aici decât ca să devin un bun scrib.
- Pari așa de sigur pe tine, încât un foc deosebit trebuie să te însuflețească. Dacă nu îmi spui imediat adevărul, te înțeleg, dar dacă vrei să ocupi o poziție înaltă e nevoie să-mi dai amănunte.
- Când aş putea să-l văd pe stăpânul Djehuty?
- O să-i vorbesc despre tine și el va hotărî. Ești destul de răbdător, Iker?
- Numai dacă este necesar.

Guvernatorul vestitei provincii a Iepurelui, Djehuty¹⁰, își uitase vârsta. Mare preot al misterelor lui Thot, sacerdot al zeiței Maat, se trăgea dintr-o străveche familie, ale cărei origini ajungeau până în vremea piramidelor. După ce cunoscuse domniile faraonilor Amenemhat al II-lea și Sesostriș al II-lea, trebuia acum s-o suporte pe cea a lui Sesostriș, al treilea cu acest nume, despre care sfătuitoarii și iscoadele sale îi spuneau cele mai rele lucruri. De ce monarhul nu rămânea închis în palatul său din Memphis, unde curtenii nu încetau să-i aducă laude? Dacă își alcătuia, cu adevărat, un plan pentru a înlătura privilegiile guvernatorilor de provincie, un război în interiorul țării era inevitabil.

Dar ce le putea reproșa regele unor administratori atât de conștiințioși ca Khnum-Hotep sau el însuși? Pământurile lor erau bine cultivate, turmele – numeroase și sănătoase, atelierile – înfloritoare. Bineînțeles, dispuneau de trupe bine echipate, dar firava armată a faraonului nu era, oare, incapabilă să garanteze siguranța provinciilor?

Nu trebuia să se schimbe nimic, asta era tot! Și Djehuty avea suficientă autoritate pentru a-i convinge și pe ceilalți guvernatori.

Una dintre micile lui plăceri consta în schimbarea zilnică a lecticiilor folosite pentru numeroasele sale deplasări. Avea trei, încăpătoare și confortabile, înzestrate cu umbrele de soare, în care putea aproape să se întindă pe spate. Mai multe echipe de câte opt oameni îl cărau cu schimbul, intonând cu bucurie, vechiul cântec: „Purtătorii sunt mulțumiți când scaunul e încărcat. Când stăpânul e aici, moartea se îndepărtează, viața e reînnoită de Sokaris, domnul adâncurilor, iar cei morți renasc”.

Cu capul ras, Djehuty făcea o chestiune de onoare din a nu purta perucă, ceea ce nu-l împiedica să se preocupe de înfățișarea sa. Purta cu plăcere o elegantă mantie țesută cu mare atenție și o pânză înnodată în jurul șoldurilor, care-i acoperea picioarele în întregime. Grijă pentru propria persoană îi întârziase îmbătrânirea.

După ce ascultă rapoartele pozitive ale arendașilor, demnitarul se decide să se bucure de o plimbare pe câmp. Dar în clipa când ieșea din palat, îl văzu pe vechiul său prieten, generalul Sepi.

Un simplu schimb de priviri îi fu de ajuns pentru a înțelege că acesta trece printr-o încercare dureroasă.

— Nimeni nu poate să-ți ușureze suferința. Știu că nu aștepti de la mine cuvinte care să ți-o aline. Dacă dorești să te odihnești înainte de a întocmi raportul...

— În ciuda morții mamei mele, mi-am îndeplinit misiunea. Veștile nu sunt deloc îmbucurătoare.

— Sesostriș s-a hotărât să încerce să-și arate puterea?

— Nu știu, căci legăturile mele de la Curte au amuțit brusc.

— Cu alte cuvinte, faraonul a luat frâiele în mână! Semn rău, foarte rău... Altceva?

— Orașul Sicheș s-a răsculat, cei de acolo au măcelărit garnizoana egipteană.

— Regele a răspuns?

— Într-un mod violent: a ordonat generalului Nesmontu să pornească un atac puternic. Sicheș-ul se găsește din nou sub control egiptean.

Așadar, monarhul nu ezita să folosească forța! Era un mesaj clar pentru guvernatorii care refuzau să i se supună.

Djehuty refuză plimbarea cu litiera.

— Vino, să bem o cupă de vin sub umbrar. Sicheș, zici, Sicheș cu care noi facem schimburi de mărfuri, nu-i așa?

Sepi aprobă cu o înclinare a capului.

— Războinic cum este, acest rege mă va învinovăți că sunt complicele răsculaților! Pune imediat trupele noastre în stare de alertă!

— Egipteni omorâți de alți egipteni... Ce dezastru se va abate asupra noastră!

— Știu, Sepi, dar Sesostriș nu ne dă de ales. Scrie-i lui Khnum-Hotep și celorlalți guvernatori că înfruntarea nu mai poate fi evitată.

— Vor crede că încercați să vă folosiți de asta pentru a obține o alianță pe care ei n-o vor cu niciun chip.

— Ai dreptate! Atunci, lasă scrisorile! Fiecare pentru sine!

Vinul era excelent, dar Djehuty îl socoti mediocru.

— Un străin dorește să vă vadă, îndrăzni generalul.

— Sper că nu un cananean din Sicheș.

— Nu, un tânăr care vine din provincia Oryx cu o scrisoare de recomandare din partea doamnei Techat.

— Nu-i stă în fire! De obicei, nu se recomandă decât pe ea însăși. Mai amână-l, nu primesc vizite astăzi!

— Îndrăznesc să insist.

Djehuty fu nedumerit:

— Ce are atât de ieșit din comun protejatul tău?

— Mi-ar plăcea să descoperiți chiar dumneavoastră!

Generalul nu era un mincinos și nu solicita niciodată favoruri.

— Adu-mi-l pe acest băiat!

Îndată ce-l văzu pe Iker, înțelese interesul pe care i-l trezise lui Sepi. Cu toată modestia lui aparentă, în tânăr ardea un foc atât de mistuitor, încât nici măcar o revărsare a apelor Nilului n-ar fi fost suficientă pentru a-l stinge.

Scrisoarea de recomandare a doamnei Techat era plină de laude.

— În împrejurările de acum, declară Djehuty, am nevoie mai mult de soldați decât de scribi.

— Dar eu, stăpâne, am venit aici pentru a deveni scrib. Unde aş putea învăța mai bine această meserie decât în provincia lui Thot?

— De ce atâta râvnă?

— Pentru că sunt convins că secretul vieții se ascunde în formulele cunoașterii. Și doar învățătura adâncă a hieroglifelor îmi va permite să ajung la el.

— Nu ai pretenții prea mari?

— Sunt gata să muncesc zi și noapte.

— Dovedește-o fără întârziere! Intendentul meu se va ocupa de tine, vei locui în cartierul ucenicilor scribi. Încearcă să nu te cerți cu nimeni, nu suport dezordinea! Dacă învățătorul tău nu va fi mulțumit de tine, vei fi izgonit de pe teritoriul meu.

Iker se retrase:

— Încăpățânat, curajos, liber... Nu te-ai înșelat, Sepi! Băiatul acesta nu e unul obișnuit.

— Ca și mine, v-ați dat seama că nu are doar un caracter puternic.

— Îl crezi în stare să intre într-un templu?

— Să depășească mai întâi toate încercările!

Capitolul 33

Așteptându-se la o izbucnire de furie din partea lui Khnum-Hotep, doamna Techat lăsa furtuna să treacă.

— De ce ai permis acestui băiat să plece?

— Pentru că avea ceva deosebit, stăpâne!

— Făcusem din el un bun luptător și am nevoie de soldați buni ca

să-mi păstrez independența.

— Fără îndoială, dar Iker voia să fie scrib.

— Nu scribii se vor bate cu soldații lui Sesostriș!

— El singur n-ar fi învins!

Prost dispus, Khnum-Hotep își încrucișă brațele.

— Repet întrebarea: de ce i-ai permis să plece?

— Pentru că mi se părea foarte înzestrat pentru viitoarea meserie și pentru că provincia asta nu putea să-i asigure învățătura potrivită. Cea a zeului Thot, în schimb, îi va oferi ce-și dorește. N-ai spus tu însuși, stăpâne, că n-ai nevoie de scribi noi?

— Se poate, se poate... Dar eu sunt cel care ia hotărârile, nimeni altcineva!

Doamna Tchat surâse.

— Dacă nu mă ocupam eu însămi de acest băiat, stăpâne, ai fi făcut o muncă în plus. Și știi la fel de bine ca și mine că Iker trebuie să-și îplinească destinul.

— Și tu crezi că acest destin trece prin provincia Iepurelui?

— O simplă presimțire.

— Băiatul acesta este ciudat. Pare atât de hotărât, încât nimic nu l-ar abate din drumul său. Mi-ar fi plăcut să-l cunosc mai bine.

— Poate-l vom revedea.

După ce au avut parte de o masă de dimineață consistentă, în timpul căreia Iker se ținu deoparte, ucenicii scribi intrară în camera unde se desfășurau lecțiile și se așezară pe rogojini.

Când învățătorul intră, Iker fu dezamăgit și mâhnit totodată. Era generalul Sepi! Așadar, guvernatorul provinciei Iepurelui îl amăgise trimițându-l într-o cazarmă unde erau instruite gărzile deșertului.

Tânărul se ridică:

— Iertați-mă, eu nu am ce căuta aici!

— Nu vrei să devii scrib? Îl întrebă Sepi.

— Aceasta este chiar dorința mea.

— Atunci, așază-te la loc!

— Dar sunteți general și...

— ... responsabil al celei mai importante școli de scribi din provincia Iepurelui. Sau mă ascuți fără să crâcnești, sau te duci să-ți cauți norocul în altă parte. Cei care lucrează sub îndrumarea mea trebuie să fie disciplinați și atenți. Vă cer să nu întârziați și să aveți o ținută fără cusur. La cea mai mică greșală, veți fi dați afară. Să începem prin a-l saluta cu respect pe stăpânul divin, Thot, și pe strămoșul tuturor scribilor, înțeleptul Imhotep.

Sepi agăță un fir cu plumb de grinda principală a încăperii:

— Priviți-l cu atenție, ucenici, căci e simbolul lui Thot, din inima balanței. Alungă răul, cântărește cuvintele, oferă pace cunoscătorului

și face să reapară ceea ce a fost uitat.

Dintr-un coș de papirus căptușit cu pânză, generalul Sepi scoase instrumentele folosite de scribi: o paletă de sicomor, o cutie cilindrică plină cu pene de scris și cu pensule, un sac conținând papirusuri, un altul cu pigmenți, o mică unealtă în formă de ciocan cu două capete care servea la șlefuit, indispensabilă pentru corecturile pe papirus, cupe cu cerneală, calupuri roșii și negre, tăblițe din lemn și un răzuitor.

— Cum se numește paleta?

— „Vede și Aude”¹¹, răspunse un ucenic.

— Corect, aprobă Sepi. Nu uitați că paleta e una din încarnările lui Thot. Doar el vă va permite să cunoașteți cuvintele Zeului¹² și să le pătrundeți înțelesul. Datorită paletei sale cunoaștem durata de viață a lui Ra, lumina divină, și regalitatea lui Horus, protectorul faraonului. Mânuierea paletei este un act important și sacru. De aceea, mai înainte trebuie împlinit un ritual.

Generalul puse pe pământ o statueta ce reprezenta un babuin în poziție șezândă, cu ochii adânci și gânditori. Încarnarea lui Thot, el îl inspira pe scribul cufundat în meditație. Apoi, învățătorul umplu cu apă o cupă.

— Pentru tine, stăpân al limbii sacre, vărs energia care însuflețește spiritul și mâna. Iată apă din călimară pentru *Ka*-ul tău, Imhotep!

După o lungă tăcere, învățătorul corectă pozițiile mai multor scribi, pe care le socotea prea lipsite de vigoare sau prea țepene. Apoi le prezentă pensulele de scris și bețișoarele de trestie ascuțite cu finețe și lungi de 25 de centimetri.

— Vreunul dintre voi știe care este cel mai bun material pentru producerea lor?

— Stuful care a crescut într-o mlaștină cu apă sărată din apropierea malului mării, îi răspunse un elev.

— Planta numită *buplevreum*¹³ n-ar fi mai bună? îi sugeră Iker.

— Din ce cauză? îl întrebă Sepi.

— Pentru că este rezistentă și îndepărtează insectele.

— Nu veți scrie imediat pe papirus, reluă Sepi, ci pe tăblițele de lemn acoperite cu un strat subțire de ipsos întărit. Veți putea șterge greșelile și curăța cu ușurință această suprafață. Când acest strat va fi distrus, veți așterne altul. Principalii voștri dușmani sunt lenea, delăsarea și nesupunerea. Vor face din voi niște proști și vă vor împiedica să înaintați în învățătură. De aceea veți asculta sfaturile celor care știu mai mult decât voi și veți munci în fiecare zi din greu. Dacă nu sunteți pregătiți, părăsiți imediat această școală!

Îngroziți de severitatea învățătorului, doi ucenici ieșiră din încăpere.

— Thot a separat limbile, continuă Sepi. Deosebind cuvintele

rostitute de la un ținut la altul, el a schimbat gândurile oamenilor care s-au abătut de la adevăr și de la calea cea dreaptă. În timpurile de aur, trăiau zeii care vorbeau aceeași limbă, astăzi se înfruntă oamenii care s-au îndepărtat de zei și nu se înțeleg. Dar Thot ne-a transmis cuvintele puterii pe care voi veți învăța să le deslușiți și să le scrieți pe lemn, piele, papirus și piatră. Pentru aceasta trebuie să respectați o regulă de bază: nu puneți un cuvânt în locul altuia, nu confundați un lucru cu altul. Aici veți primi lecții despre scrierea Casei Vieții, formată din semne care sunt tot atâtea părți ale cunoașterii, simboluri încărcate de magie și mister. De scriere depinde strălucirea spiritului. Dacă vă închipuiți că hieroglifile nu sunt decât desene și sunete, nu le veți înțelege niciodată. Ele conțin, cu adevărat, însușirile secrete ale ființelor și lucrurilor, esențele cele mai ascunse. Limba sacră este o forță cerească, ea a dat naștere lumii. Doar faraonul, primul dintre scribi, este în stare să o stăpânească. De aceea, numele său, *per-aa*, înseamnă „marele templu”. Hieroglifile n-au nevoie de oameni, ele acționează prin ele însele. De aceea trebuie să respectați scrierile pe care le veți descoperi sau le veți copia, căci sunt mai importante decât neînsemnata voastră persoană.

Iker era fermecat.

Presimțise toate acestea, dar generalul Sepi le formulase cu o asemenea claritate, încât mai multe porți păreau că se deschid în fața lui.

— Nu pentru gloria voastră veți deveni scribi, preciză învățătorul, ci pentru a continua creația lui Thot. El a măsurat cerul, a numărat stelele, a stabilit timpul, anii, anotimpurile și lunile. Suflul vieții își are sălașul în pumnul său, cotul său este baza oricărei măsurii. El, care nu știe ce-i nici dezordinea, nici lipsa de precizie, stabilește planurile templelor. Știința lui Thot nu e alcătuită din cercetări fără rost, din care nu se pot trage foloase, căci prea multă învățătură și prea multă cunoaștere dăunează. Prin cuvintele sale, veți afla cum se ridică un edificiu, cum se împarte corect hrana sau cum se apreciază suprafața unui ogor. Ceea ce e sus e la fel cu ceea ce e jos, ceea ce e jos e aidoma cu ceea ce e sus și Thot vă va învăța să nu separați cerul de pământ.

— Așadar, nouă nu ne rămâne decât să copiem din nou formulele gata făcute, protestă un ucenic. Nu e aceasta o mărturie a slăbiciunii noastre?

— Dacă dorești să ajungi puternic, îi răspunse Sepi, fii un maestru al cuvintelor! Adevărata putere este alcătuirea formulelor, căci cuvintele bine închegate sunt mai eficiente decât orice armă. Unii doar copiază, într-adevăr, dar nu sunt de disprețuit, totuși. Alții, foarte puțini, ating înțelepciunea creației.

— Ce calități se cer de la aceștia? îl întrebă Iker.

— Ascultare, putere de înțelegere și inspirație. Tu și colegii tăi sunteți încă foarte departe de ele! Luați tăblițele și penele! O să vă dictez *Cartea lui Kemit* și apoi vom corecta greșelile. Ce înseamnă acest cuvânt?

— *Kemit* este un cuvânt format din rădăcina *Kem*, spuse Iker, și înseamnă fie „pământ negru” altfel spus, pământul Egiptului pe care mărul îl face roditor, fie „ceea ce este terminat, desăvârșit”.

— Cele două înțelesuri sunt demne de luat în seamă, adăugă Sepi. Cartea aceasta poartă în ea, cu adevărat, o învățătură completă pentru ucenicii scribi și are drept țintă să le îmbogățească spiritul. Pregătiți-vă uneltele pentru scris!

Iker umplu cu apă două cochilii, în care își dizolva bucățile de cerneală.

Învățătorul le dictă capitolele *Cărții lui Kemit*. La început, ele îi urau Stăpânului viață lungă, armonie și înflorire veșnică. Apoi, vorbeau despre atât de necesara dreptate față de divinități și față de sufletele din Heliopolis, orașul sacru al lui Ra. Lui Montu, zeul-taur al provinciei tebane, îi cereau putere și ajutor, iar lui Ptah – bucurie și viață lungă.

„Fie ca scrierile să te facă fericit” era urarea adresată scribului, cu condiția să-și asculte învățătorul, să-i respecte pe cei mai în vârstă decât el, să nu vorbească prea mult, să aleagă limpezimea și să citească scrierile folositoare, cunoscându-le pe cele din care răzbătea lumina.

O frază îl făcu pe Iker să tresară: „Scribul priceput ar putea fi salvat de mireasma Țării Punt”, și fu la un pas să piardă ritmul dictării.

La capătul a două ore de eforturi și atenție, ucenicii erau obosiți. Unii aveau cârcei, pe alții îi dureau spatele.

Generalul Sepi trecu încet printre rânduri.

— Foarte rău, concluzionează el. Niciunul dintre voi nu a reușit să scrie corect toate cuvintele mele. Mintea voastră șovăie, degetele vă sunt nesigure. Măine dimineață o vom lua de la capăt. Cei care au comis prea multe greșeli vor fi mutați la altă școală.

Iker își aranjă îndelung lucrurile. Când încăperea se goli, elevul se apropie de învățător.

— Pot să vă pun o întrebare?

— Una singură, pentru că mă grăbesc.

— Cartea vorbește despre „mireasma lui Punt”. E o țară închipuită, nu-i așa?

— Aceasta e părerea ta?

— Și-atunci de ce un viitor scrib ar recopia astfel de himere? Și de ce mireasma unei țări închipuite l-ar salva?

— Am spus o singură întrebare, Iker! Alătură-te acum colegilor tăi!

Primirea pe care aceștia i-o făcuseră nu fu deloc călduroasă. Toți

erau născuți în provincia Iepurelui și prezența unui străin în clasa generalului Sepi, unde se ajungea atât de greu, îi irita pe cei mai mulți.

Un băiat micuț, oacheș, cu privire agresivă, începu ostilitățile:

— Tu de unde vii?

— Important e că acum mă aflu aici, îi răspunse Iker.

— Cine te-a recomandat?

— Ce contează? Fiecare trebuie să facă dovada calităților pe care le are. În fața acestei încercări suntem singuri.

— Dacă o iei așa, vei fi și mai singur decât ceilalți!

Grupul ucenicilor se îndepărtă de intrus, uitându-se la el cu ură. Le-ar fi plăcut să-i tragă o bătaie zdravănă, ca să-l învețe minte, dar generalul Sepi i-ar fi pedepsit cu asprime.

Iker mănă separat, recitindu-și copia după *Cartea lui Kemit*. Cuvântul „Punt” nu înceta să-i frământă mintea. Tocmai din cauza acestei țări misterioase era cât pe-acți să moară.

Capitolul 34

— Pregătiți-vă uneltele, ordonă sec generalul Sepi.

Iker pricepu imediat amplexarea dezastrului.

Îi înlocuiseră tăblița cu o alta, atât de tocită, încât n-o putea folosi. Îi rupseseră penele și pensulele. Din bucățile sale de cerneală, tari ca piatra, nu mai putea scoate nimic.

Tânărul se ridică:

— Uneltele mele au fost distruse.

Amuzate și satisfăcute, toate privirile se îndreptau către el.

— Îl cunoști pe vinovat? îl întreabă Sepi.

— Îl cunosc.

Un freamăt străbătu rândurile ucenicilor scribi.

— A aduce o acuzație e un lucru grav, îi reaminti generalul. Ești sigur de ce spui?

— Sunt.

— Atunci, rostește-i numele!

— Vinovatul sunt eu însumi. M-am arătat prea naiv crezând că nimeni n-ar îndrăzni să facă un astfel de gest demn de dispreț. Îmi dau seama prea târziu cât de mare e prostia mea.

Cu capul plecat și picioarele ca de plumb, Iker se îndreptă spre ușă, sub privirile batjocoritoare ale învingătorilor.

— E vreodată prea târziu pentru a te îndrepta? îl întreabă generalul. Uite un sac ce conține toate uneltele necesare unui scrib adevărat. Ți-l încredințez, Iker! Dacă atenția și grija ta slăbesc încă o dată, nu mai are rost să pui piciorul aici.

Ucenicul primi cu venerație acest dar neprețuit. Căută degeaba o formulă de mulțumire pentru a-și exprima recunoștința.

— Du-te să te așezi la locul tău, îi ceru învățătorul, și pregătește-te repede!

Iker își uită dușmanii și se concentrează asupra obiectelor noi și de bună calitate pe care generalul tocmai i le oferise. Fără ezitări, prepară o superbă cerneală neagră.

— Scrieți aceste cugetări ale înțeleptului Ptah-Hotep, le spuse Sepi:

*Inima-ți să nu fie îngâmfată pentru că știi multe,
Sfătuiește-te cu cel neștiutor la fel ca și cu cel cunoscător,
Căci marginile cunoașterii nu pot fi atinse
Și nu există un meșter care să dobândească desăvârșirea.
Un cuvânt înțelept este mai ascuns decât piatra verde,
Și poate fi găsit câteodată chiar la slujnicele care muncesc la moară.*

Textul nu era ușor, prilejurile de a greși – numeroase, dar mâna lui Iker „alerga” cu dibăcie. Urmărea atent fiecare cuvânt, păstrând totuși în minte înțelesul întregii fraze.

Când Sepi tăcu, Iker nu resimți nicio senzație de oboseală. Ar fi continuat, bucuros, încă mult timp.

Generalul cercetă tăblițele. Pe rând, fiecare elev își ținu respirația.

— Jumătate dintre voi nu merită să lucreze cu mine. Își vor continua ucenicia cu alți învățători. Alții mai au mult de muncă și nu îi voi păstra pe toți. Un singur elev n-a greșit decât de două ori: Iker. El va răspunde, așadar, de aceste încăperi pe care le va curăța zilnic. Îi încredințez cheia!

Ceilalți ucenici fură mulțumiți de această decizie. Nu era oare o înjosire a străinului? Ei nu se coborâseră niciodată până la munca destinată servitorilor. Dar Iker consideră această însărcinare o onoare, nu o jignire. Și fu, de asemenea, fericit, când i se dădu în grijă tăblițele, de care se ocupă cu pasiunea lui obișnuită.

Ce bucurie să atingă aceste suporturi pentru scris! Le împărți după materialul din care erau făcute și le dădu numere: tăblițe din argilă nearsă care cereau pene cu vârful tare; tăblițe din lemn de sicomor și de smochin, de formă dreptunghiulară, compuse din mai multe bucăți prinse în cuie mici de lemn, tăblițe de calcar a căror suprafață fusese nivelată cu grijă.

În plus, să nu-și vadă toată ziua tovarășii de învățătură era un adevărat noroc. Spera că generalul Sepi renunțase la ideea că Iker se

formase ca soldat și va continua să-i impună să muncească tot mai mult.

Noaptea coborâse deja atunci când Iker ieși din magazie pentru a merge în sala de mese, unde înghiți câteva resturi de dovlecei și puțină brânză proaspătă. Cugetările lui Ptah-Hotep i se gravaseră atât de adânc în minte, încât nu încetau să-l farmece ca o muzică învăluitoare.

O rază de lumină se zărea pe sub ușa camerei sale.

Totuși, el nu lăsase lampa aprinsă. Îngrijorat, împinse ușa încet și descoperi prăpădul.

Rogojina fusese sfâșiată, bucățile de pânză care serveau la acoperirea coapselor – transformate în zdrențe, lada cu rufărie făcută fărâme, produsele pentru îngrijirea corpului – distruse, sandalele – rupte, iar pereții – murdăriți cu desene...

Mâhnit, cu lacrimi în ochi, se întreba cum va obține oare cele necesare traiului?

Dar din moment ce trebuia să rămână aici, adormi, cu sufletul distrus.

Când se trezi, morocănos, Iker se gândi dacă servea la ceva să continue într-o astfel de atmosferă, în care loviturile pe la spate riscau să se înmulțească. Ce aveau să mai scorească tovarășii săi de învățătură pentru a-l descuraja? Să fii singur împotriva tuturor era o situație prea supărătoare, ca s-o poți îndura timp îndelungat.

Ucenicul scrib își pusese în gând să măture încăperea unde aveau loc lecțiile, apoi, înainte ca acestea să înceapă, să-i spună generalului Sepi că renunță.

În fața ușii se găsea un pachet.

„Încă o răutate”, se gândi Iker, care ezită să dezlege sforicica.

Două cămăși și două bucăți de pânză noi, o pereche de sandale, produse pentru igienă, o rogojină trainică... Așadar, una peste alta, câștigase ceva! Unul dintre dușmanii săi avusese oare remușcări? Sau se bucura de ajutorul unui protector care rămânea în umbră?

Un Iker elegant își întâmpină învățătorul într-o încăpere curată ca un papirus neatins.

Colegii săi rămaseră cu gura căscată: cum se descurcase să-și facă rost de veșminte noi? Judecând după fața sa liniștită, ai fi jurat chiar că nu suferise nicio pagubă.

— Iată alte cugetări ale lui Ptah-Hotep, le zise generalul Sepi. Din această școală vor trebui să iasă cât de curând mai multe papirusuri care să cuprindă toate aceste scrieri importante:

Când ascultarea e atentă, cuvântul e înțelept.

Cel care ascultă stăpânește ceea ce e util,

Cel care ascultă folosește ceea ce aude.

Ascultarea e mai bună decât orice,
Așa se naște dragostea desăvârșită.

Brusc, Iker avu senzația că nu mai copiază, ci că scrie cu adevărat. Nu se mai limita să transmită frazele deja rostite, pătrundea acum în înțelesul lor. Prin forma hieroglifelor sale, prin particularitățile desenului său, dădea o culoare încă necunoscută gândului înțelept. Era ceva neînsemnat, bineînțeles, totuși, pentru prima dată, ucenicul simțea puterea scrisului.

După terminarea lecțiilor, Iker mătură încăperea. În timp ce ieșea, se lovi de grupul colegilor săi, strânși în jurul băiatului oacheș cu privire agresivă.

— Eu zic să nu mai puneți la cale încă o lovitură josnică, îi sfătuia Iker, cu o voce fermă. De data aceasta, nu voi sta cu mâinile în sân.

— Crezi că ne sperii? Noi suntem zece, iar tu ești singur!

— Urăsc violența! Dar dacă vă încăpățânați, voi fi nevoit să vă pedepsesc.

— Încearcă și-ai să vezi!

Furios, oacheșul vru să-l lovească pe Iker cu pumnul.

Fără să înțeleagă ce i se întâmplă, fu aruncat în aer și căzu greoi pe spate. Sărindu-i iute în ajutor, unul dintre prietenii săi devotați avu parte de aceeași soarta. Și când un al treilea, cel mai solid din tot grupul, le împărtăși umilința înfrângerii, ceilalți dădură înapoi.

Din privirile pe care Iker le îndreptase către ei, toți înțelesesă că putea fi mult mai violent decât până acum.

— Cu siguranță a fost antrenat ca soldat! spuse, mirat, un slăbănog. Băiatul acesta e în stare să ne rupă oasele. Să-l lăsăm în pace înainte să se enfurie prea tare.

Nici măcar oacheșul nu mai insistă.

Când jalnicul grup se îndepărtă, Iker mulțumi norocului său. Dacă ei ar fi avut ideea să-l atace toți odată, l-ar fi doborât. Și îi mulțumi, de asemenea, guvernatorului Khnum-Hotep pentru că-l obligase să devină un luptător.

În drumul spre sala de mese, ucenicul scrib văzu zburând un ibis, atât de impunător, încât se opri să-l contemple.

Pasărea lui Thot începu să descrie cercuri largi deasupra lui Iker, ca și cum ar fi vrut să-i dea de înțeles că o făcea anume pentru el. Apoi se îndreptă spre Nil, se întoarse spre Iker și zbură din nou în direcția fluviului.

Tânărul îl urmă. De mai multe ori, ibisul se îndepărtă și veni iar înapoi. Datorită experienței sale, dobândite la alergările din deșert, ucenicul scrib parcurse într-un timp foarte scurt distanța care-l despărțea de Nil. Pasărea aștepta deasupra unui desiș de papirus. Se așeză câteva clipe în vârful inflorescențelor pe care le ciuguli cu ciocul ei ascuțit, apoi se înălță spre cer.

Fără nicio îndoială, mesagerul zeului scribilor îl condusesese în acest loc pustiu ca să-i arate ceva.

Să se aventureze în acest talmeș-balmeș de plante nu era lipsit de pericol. Un crocodil sau un șarpe se puteau ascunde aici. De aceea Iker încercă pământul cu piciorul înainte de a da la o parte trestile și a se afunda în papirus.

Niște gemete îl făcură să rămână pe loc.

În acest desiş se afla un copil!

Uitând de pericole, înaintă cât putu de repede și dădu peste un... măgăruș. Rănit la un picior, se ghemuise în așteptarea morții.

Cu grijă, ca să nu-l sperie, Iker îl scoase din mărul care-l ținea prizonier. Nefericitul nu era decât piele și os și îi puteai număra coastele.

— O să te iau în brațe! îi spuse Iker. Și o să te îngrijesc.

În ochii mari și câprui ai animalului, se citea spaima. Nu păstra, evident, o amintire frumoasă din primele sale relații cu specia umană.

Ca să-l liniștească, Iker se așeză lângă el și încercă să-l mângâie. Măgărușul rănit tremura de spaimă, convins că urma să fie lovit. Atingerea unei mâini blânde și iubitoare îl surprinse și îl potoli. Puțin câte puțin, tânărul scrib îi câștigă încrederea.

— Trebuie să te scot de aici și să-ți dau să mănânci.

Măgărușul nu era deloc greu. Iker se temea să nu se zbată; dimpotrivă, protejatul său se liniștise, simțindu-se, în sfârșit, în siguranță.

Brusc, pe când salvatorul său apuca pe drumul care ducea spre zona cultivată, măgărușul începu să se zbată și să geamă. Motivul spaimei sale nu era greu de ghicit: un țăran înarmat cu o furcă venea spre ei cu pași mari.

— Aruncă acest monstru în smârcuri, urlă el, să fie mâncat de crocodili!

— Unde vezi tu monstru? Nu e decât un măgăruș rănit și flămând.

— Nu te-ai uitat bine la el!

— Ba cred că da și am băgat de seamă că a fost chinuit. Dacă ești vinovat, vei fi condamnat.

— Vinovat pentru că am scăpat de un animal care aduce răul? Din contră, mă vor felicita!

— De ce îl învinuiești?

— O să-ți arăt.

— Nu, nu te-apropia!

— Privește-i ceafa! Privește semnul!

Iker observă câteva fire de păr roșu.

— Această fiară este o creatură a lui Seth, aduce nenorocire!

— Ibisul, pasărea lui Thot, m-a condus spre locul unde tu l-ai părăsit după ce l-ai bătut. Crezi că zeul scribilor nu e în stare să

deosebească răul de bine?

— Dar pata... Animalele cu părul roșu sunt creaturile lui Seth!

— Poate că acesta a fost purificat de către ibisul lui Thot.

— Dar tu cine ești?

— Un ucenic scrib al generalului Sepi.

Tonul țăranului se schimbă:

— Bine, am putea să ne-nțelegem. Acest măgăruș este al meu, dar ți-l dau cu condiția să nu faci plângere împotriva mea.

— Îmi ceri mult.

— Ascultă, am crezut că fac bine și un judecător m-ar socoti nevinovat. Cum puteam să prevăd că Thot va interveni?

— Am încheiat târgul, prietene!

Bucuros că a scăpat din încurcătură așa de ieftin, țăranul plecă repede. Aproape imediat, măgărușul se liniștise.

În momentul în care briza blândă venită dinspre miazănoapte se porni, măgarul adulmecă aerul cu interes. Apoi i se citi în ochi curiozitatea față de lumea ce-l înconjură. Cu privirea plină de o dragoste nesfârșită față de salvatorul său, se trezea la viață.

— Numele tău se impune de la sine, socoti Iker. O să te cheme Vânt-de-Miazănoapte.

Capitolul 35

Ascunși în Deltă, la două zile de mers de orașul Imet, Gură-Pocită și elevii săi trăiau din pescuit și vânat. Se ospătau și petreceau în fiecare zi, iar căpetenia lor profita de aceasta pentru a-și înăspri antrenamentul. Într-o asemenea zonă, era ușor de întins capcane și de plănuit anumite manevre. Doi recruți își pierdura viața, dar numărul fiind atât de mic, era mai degrabă mulțumitor. El dovedea că munca dădea roade și că trupele vor fi în curând gata de luptă.

Să devină căpetenia celei mai grozave cete de tâlhari care s-a pomenit vreodată pe pământul Egiptului, acesta era țelul lui Gură-Pocită. Va produce atâtea suferințe dușmanilor săi, încât vor sfârși prin a-i rosti numele cu groază.

— Pândarul ne vestește că a zărit niște străini, comandante!

— Nu se poate... O să ne distrăm! Fiecare să-și ocupe locul!

Bineînțele, această eventualitate fusese prevăzută. Și banda lui Gură-Pocită se pregăti să-i elimine pe nepoștiți.

— Câți sunt?

— Patru oameni.

— Prea ușor! O să ne ocupăm noi doi de ei.

Era o zi fastă pentru Shab Strâmbu', căci Gură-Pocită îl recunoscuse deja înainte să arunce cuțitul.

Împreună cu un elev de-al său, țâșni din stof ca o fiară.

— Salut, prietene! Ai călătorit bine?

— M-ai speriat, tâmpitule!

— Dar... unde e marele stăpân?

— O patrulă de soldați ai deșertului l-au arestat și l-au dus probabil la Sichem.

— De ce nu i-ați omorât?

— Erau prea mulți. Și apoi Prevestitorul ne-a ordonat să fugim.

— Trist sfârșit pentru un om ca el, îl compătimi Gură-Pocită.

— Ce tot pălăvrăgești? Vom merge la Sichem să-l eliberăm.

— Aiurezi, Strâmbule! Crezi că egiptenii vor face greșeala să lase orașul nesupravegheat? Un întreg regiment de soldați adevărați a rămas acolo și nu ne putem măsura cu ei.

— Elevii tăi nu sunt bine pregătiți?

— Numai pentru atacuri precise, dar nu și atunci când sunt luați prin surprindere.

— Nu atacăm cazarma, ci închisoarea!

— Mai întâi, va fi bine păzită și nimic nu dovedește că vom reuși

să-l eliberăm pe Prevestitor. Și vom ajunge oricum prea târziu.

— Din ce cauză?

— Pentru că-l vor executa până atunci. Crezi că faraonul se va purta cu blândețe față de cel care a stârnit răcoala?

Shab se strâmbă:

— Prevestitorul tău e deja mort. Să ne ducem la Sichem ar fi curată sinucidere, Strâmbule!

— Și ce propui?

— Să ne împăcăm cu soarta și să ne ocupăm de propriul viitor. Cu o trupă ca aceasta, vom realiza mai multe decât tâlharii nisipului.

— Fără îndoială, fără îndoială, dar Prevestitorul...

— Uită-! Acum arde în cazanele infernului.

— Și dacă ar mai avea o șansă?

— Ce șansă? zise uimit Gură-Pocită.

— Să evadeze. Știi bine că nu e un om obișnuit. Puterile sale îi permit să scape de dușmani.

— Totuși, a fost arestat!

— Și dacă el a vrut-o?

— Pentru ce?

— Ca să arate că nimeni nu-l poate întemnița.

— Îl iei drept un zeu pe Prevestitorul ăsta al tău!

— Are puterea demonilor deșertului și va ști să o folosească.

— Vorbe, atâta tot... Noi suntem liberi, vii și gata să-i prădăm pe egipteni.

— Să rămânem aici până va fi lună nouă, propuse Shab Strâmbu'. Dacă Prevestitorul nu vine până atunci, plecăm.

— Așa vom face, își dădu acordul Gură-Pocită. Ne vom sluji însă de acest prilej ca să mâncăm bine și să bem pe măsură. Prin sate, trebuie să fie rezerve frumoase de vin și bere. De fete, ne vom ocupa la urmă!

Într-o celulă cu podeaua din pământ bătătorit, se aflau douăzeci de oameni. Erau cu toții abătuți, în afară de Prevestitor. Ascunsă într-un fald al mantiei sale, regina turcoazelor alunga răul. De fapt, deși fusese aruncat în această temniță rău-mirositoare, viitorul i se luminase, căci unul dintre prizonieri îi semăna ca un frate. Aproape tot atât de înalt ca și el, avea aceeași înfățișare și față suptă. Doar barba trebuia să-i mai crească puțin. Prevestitorul era sigur că va obține acest răgaz, pentru că soldații egipteni îi interogau îndelung pe locuitorii din Sichem, înainte de a se ocupa de păstorii pe care pusese mână în împrejurimile orașului și pe care-i strânseseră aici.

— Voi nu mă cunoașteți, li se adresă el, dar eu vă cunosc.

Priviri întrebătoare se ridicară spre el:

— Ați trudit cu mult curaj, asupriți de un stăpân atât de crud, încât ați renunțat la luptă. Eu am venit să vă ajut.

— Crezi că ești în stare să dărați pereții temniței? Îl zeflemisi stăpânul unei turme de oi.

— Sunt, dar nu așa cum îți închipui tu.

— Și cum vei face?

— Ați auzit vorbindu-se despre Prevestitor?

Un singur păstor tresări:

— Nu e un vrăjitor care are legătură cu demonii deșertului?

— Într-adevăr.

— Și de ce ar veni să ne elibereze?

— Nu va veni.

— Atunci, vorbești aiurea!

— Nu va veni, pentru că el este deja aici!

Prevestitorul își puse mâna pe umărul prostănacului celui înalt.

— Iată-l pe salvatorul vostru!

— El? Dar abia știe să vorbească!

— Până acum nu l-ați recunoscut și a fost cea mai gravă greșală a voastră. În mai puțin de o săptămână, va fi gata să-l doboare pe dușman și să ne elibereze.

Păstorii ridicară din umeri și fiecare rămase tăcut în colțul său. Prevestitorul porni să-și instruiască înlocuitorul, punându-l să repete câteva fraze simple pe care locuitorii din Sichem le auziseră de o mie de ori. Foarte fericit că era băgat în seamă și că scăpa de atmosfera apăsătoare a temniței, prostănacul dădu dovadă de o nemaipomenită voință.

Trecuse o săptămână.

Ușa celei se deschise cu zgomot.

— Ieșiți cu toții, veți fi interogați, îi anunță un soldat egiptean.

— Nu ne supunem decât Prevestitorului, rosti răspicat un păstor care acceptase să intre în joc.

Soldatul se sufocă de indignare:

— Mai zi o dată!

— Prevestitorul este călăuza noastră. El și numai el ne poate porunci ce să facem.

— Unde se află această faimoasă călăuză?

— Aici, printre noi.

Prizonierii se dădură în lături pentru ca prostănacul să poată fi văzut. Prevestitorul îi pusese pe cap turbanul său și îl îmbrăcase cu mantia sa. Soldatul puse capătul bastonului său pe pieptul ciudatului personaj.

— Tu ești Prevestitorul?

— Eu sunt.

— Cel care a pornit răzmerița din Sichem?

— Zeul m-a ales ca să-i stârpesc pe asupritorii poporului și să-l port

spre victorie.

— Ei bine, o să fii dus în fața generalului Nesmontu, voinicule!

— Niciun dușman nu va reuși să mă învingă, căci demonii deșertului sunt aliații mei.

— Legați-l strâns! ordonă soldatul colegilor săi.

Adevăratul Prevestitor se apropie.

— Noi suntem păstori, murmură el și nu înțelegem nimic din povestea aceasta. Dacă nu ne îngrijim de animalele noastre cât mai repede, vom pierde tot.

Fiu de țăran, soldatul fu impresionat de acest argument:

— Bine, o să fiți interogați! Apoi mai vedem!

Urmând planul prevăzut, păstorii dădură asigurări că sunt nevinovați. Unul după altul, fură lăsați să plece. Soldații erau prea fericiți că prinseseră peștele cel mare pentru a se mai ocupa și de cei mici.

Generalul Nesmontu îl privi bănuitor pe bărbatul cu turban.

— Tu ești, așadar, nemulțumitul care a ordonat măcelul de la garnizoana egipteană din Sichem?

— Eu sunt Prevestitorul. Zeul m-a ales ca să-i dobor pe asupritorii poporului!

— ... Pe care îl vei călăuzi spre victorie. De douăzeci de ori ai repetat-o. Cine se ascunde în spatele tău? Asiaticii, libienii sau doar cananeenii?

— Zeul m-a ales pentru...

Generalul îl palmui pe prizonier.

— Câteodată îmi pare rău că faraonul nu îngăduie tortura. La o întrebare limpede vreau un răspuns clar: acționezi de unul singur sau te sprijină cineva?

— Zeul m-a ales...

— Ajunge! Luați-l de aici și continuați să-l interogați! Când va fi mort de sete, poate va vorbi, în sfârșit.

Datorită învățăturilor Prevestitorului, prostănacul era convins că va reuși să țină piept egiptenilor. Dar niciunul dintre ei nu izbuti să-i smulgă alte cuvinte în afara formulelor stabilite, pe care le rostea netulburat.

— Bine că am pus mâna pe ucigașul acesta nebun, îi spuse aghiotantul generalului.

— O ultimă verificare mi se pare necesară: să fie purtat pe străzile orașului!

De la primii pași, patrula însărcinată cu această misiune crezu că prizonierul nu era decât un șarlatan, căci nimeni nu dădu vreun semn când trecea pe lângă el.

Apoi, brusc, o femeie strigă:

— El e! îl recunosc.

Un bătrân o susținu:

— Prevestitorul s-a întors!

În câteva secunde, oamenii se îmbulziră, gălăgioși, în jurul lui. Soldații își făcură loc cu greutate și îl conduseră pe prizonier înapoi la cazarmă.

— Nu mai e nicio îndoială, generale! declară un ofițer. Smintitul acesta e chiar Prevestitorul. Dacă vrem să înlăturăm alte necazuri, trebuie să-i arătăm populației cât mai repede hoitul lui.

— Dați-i să bea otravă! le ordonă Nesmontu.

Și în timp ce generalul întocmea un lung raport către faraon, prostănacul se lăsă pradă morții cu o totală nepăsare. Nu-i promisese oare Prevestitorul că va fi primit într-un palat minunat, plin de făpturi binevoitoare care îi vor împlini toate dorințele, iar servitorii îi vor oferi cele mai bune vinuri?

Capitolul 36

Iker nu legase nicio prietenie cu colegii săi și se dedica, exclusiv, muncii sale. Seara se mulțumea cu o supă de linte, cu o fiertură de bob, o ceapă și cu un colț de pâine freat cu usturoi, înainte de a aprinde mai multe lămpi cu ulei de ricin. Foarte ieftin, folosit pentru ungerea corpului de cei mai săraci, uleiul de ricin servea mai ales pentru iluminat.

Ucenicul scrib nu înceta să recopieze textele cunoscute pentru a și le fixa în memorie, a-și forma mâna și a deprinde o scriere rapidă și, totodată, ușor de citit. Desenând gândurile, le dădea atâta viață, încât în ele se îmbrățișau o mulțime de forme. Hieroglifile erau mai mult decât o înșiruire de imagini, în ele își făceau simțită prezența divinitățile care dădeau fiecărui cuvânt deplină înțelepciune.

Putea, oare, viața să fie prelungită și să capete mai multă strălucire prin scris? Iker era tot mai convins de acest lucru, pe măsură ce mintea sa își însușea semnele și se transforma în ele și prin ele. Să rămână un simplu scrib, prizonier al sarcinilor administrației, nu-l interesa; el dorea să pătrundă misterul acestei limbi, în același timp abstractă și concretă, care crease civilizația egipteană.

Muncind cu atâta încredințare, tânărul evita să se gândească la preoteasă. Dar pe când scria o frază, chipul ei reapăru și trezi în el o

speranță fără rost. Niciodată n-o va mai revedea, decât dacă priceperea sa de scrib i-ar deschide porțile Abydosului.

Însă poate că vor mai fi și alte sărbători sau ritualuri la care o va putea întâlni!

Nu, el nu va renunța. Pentru ea, va porni să „cucerească” gramatica, vocabularul, înlănțuirea hieroglifelor care, prin așezarea lor pe lemn, papirus sau piatră, degajă o armonie pe care doar cei care stăpânesc scrisul în chip desăvârșit o cunosc.

Iker mergea adesea să-și vadă măgărușul, așezat comod pe un strat de paie ce era schimbat zilnic. Înzestrat cu o mare poftă de mâncare, Vânt-de-Miazănoapte se îngrășa văzând cu ochii și rana sa nu va fi în curând decât o amintire urâtă.

În timpul primei lor plimbări pe câmp, măgarul i-o luă înainte și regăsi drumul de întoarcere fără cea mai mică greșală, în ochii săi, lucea o bucurie intensă.

— E bine să ai un prieten adevărat, i se destăinuie Iker. Ție pot să-ți spun tot!

Ucenicul scrib îi povestește măgărușului toate întâmplările prin care trecuse, fără să lase deoparte nimic. Animalul își ciulise urechile mari.

— Nu-mi pasă că adunătura asta de scribi nepricepuți și înfumurați nu mă place! Mai degrabă îmi dă putere! Când îi văd atât de plini de ei, așa încât nu respectă nici semnele sacre, nici pe aproapele lor, nu am altă dorință decât să merg pe calea mea, fără să țin seamă de părerea lor. Nătărăii nu sunt în stare să facă nimic, ceea ce-i face invidioși și geloși. Încearcă să-i distrugă pe cei care nu le seamănă. Noi doi suntem frați cu adevărat. Împreună le vom ține piept.

Măgarul îi linse mâna salvatorului său, care îl răsplăti cu mângâieri îndelungate, înainte de a se întoarce în camera sa. Ca în fiecare seară, își așază pe burtă fildeșul fermecat pe care i-l dăruise doamna Techat, ca să îndepărteze spiritele rele. Dimineța, îndată ce se trezea, îl puneă alături de cele două amulete ale sale, care reprezentau un șoim și un babuin, ca să se reîncarce cu energie.

— Mâine, îi anunță generalul Sepi pe cei zece elevi ai săi aleși să devină scribi de elită, aveți zi de odihnă!

Ca de obicei, Iker rămase la urmă.

— Generale, vă cer o favoare!

— Îți dau voie să nu mături mâine în sala de lecții.

— Permiteți-mi să cercetez arhivele provinciei.

— Nu preferi să te distrezi sau să te odihnești?

— Mai devreme sau mai târziu, voi avea de-a face cu acest soi de acte. Doresc să încep cât mai repede.

— Ce fel de acte te interesează?

— Oh, aproape toate! Vreau să învăț cât mai multe.

— Îți scriu un permis de liberă trecere.

Tânărul își ascunse încântarea.

Înarmat cu prețiosul permis, se prezentă în fața administratorului arhivelor.

— Ce acte vrei să vezi?

— Tot ce se referă la corăbii, echipaje și călătorii pentru aducerea de mărfuri.

— De când anume?

— Să zicem... din ultimii trei ani.

Fu condus într-o sală imensă, făcută din cărămizi. Pe rafturi, erau rânduite cu grijă papirusuri și tăblițe.

— Nu îngădui niciun fel de dezordine. La cea mai mică neatenție, voi cere învățătorului tău să-ți retragă permisul de trecere.

— Voi respecta întru totul regulamentul, promise Iker.

Deși era foarte nerăbdător, lucră ordonat și pe-ndelete. Numărul orelor necesare căutării nu-l înspăimânta, dimpotrivă! Într-o asemenea mulțime de documente, va descoperi, cu siguranță, o urmă.

♀♀♀

Provincia Iepurelui avea numeroase corăbii, dar niciuna nu se numea *Fulgerul*. Uitând de această dezamăgire, Iker spera că, poate, cei doi corăbieri, al căror nume îl cunoștea, aparținuseră altor echipaje înregistrate de administrație. Dar nu dădu peste nicio urmă a lui Ochi-de-Țestoasă sau Cuțit-Tăios.

Cât privește călătoriile pentru aducerea de mărfuri, niciuna nu se îndreptase spre Punt.

Doar sănătatea bună a lui Vânt-de-Miazănoapte care creștea de la o zi la alta și frumusețea lecțiilor dăruite de generalul Sepi elevilor săi, îl ajutară pe Iker să nu se lase prada deznădejdi.

Când ieși din sala de lecții, pe care tocmai o măturase până în cele mai ascunse unghere, tânărul se lovi de trei fete pe cât de elegante, pe atât de zeflemitoare. Purtau rochiile ușoare, brățări la mâini și la glezne, coliere de perle și coronițe împodobite cu albastrele... Adevărate prințese, mândre că-și puteau etala bogățiile!

— Tu ești scribul Iker? întrebă cea mai mare, cu o voce seducătoare.

— Nu sunt decât un ucenic.

— Se pare că muncești prea mult, șopti cea mai tânără, cu privire poznașă.

— Din punctul meu de vedere, niciodată nu muncești destul. Sunt atâtea de învățat!

— Nu e cam plictisitor, până la urmă?

— Dimpotrivă! Cu cât desenezi mai multe hieroglife, cu atât descoperi alte minuni.

— Dar despre noi, ce părere ai?

Iker roși până în vârfurile urechilor.

— Dar eu... Cum să apreciez dacă... Iertați-mă, trebuie să am grijă de măgarul meu.

— Nu suntem mai atrăgătoare decât acest animal? îl întrebă aceea care nu deschise gura până atunci.

— Vă rog mult să mă iertați, sunt, într-adevăr, grăbit!

Luând-o la fugă, Iker reuși să scape de cele trei zeițe ale frumuseții și gingășiei; care semănau surprinzător de mult. Diferența de vârstă era, în mod sigur, foarte mică și numai anevoie le puteai deosebi. Dar farmecul lor era rodul fardurilor și a veșmintelor, gesturile lor păreau nefirești și ucenicul nu avu decât o dorință: să nu le mai întâlnească.

Dar această dorință nu se împlini.

În aceeași seară, cea mai mică dintre surori bătu la ușa camerei sale.

— Nu te deranjez, Iker?

— Nu... În sfârșit, da... Nu puteți intra aici, pentru că...

— Pentru că se află deja o altă tânără fată?

— Nu, bineînțeles că nu!

— Atunci, lasă-mă să-ți ofer ce ți-am pregătit.

Era fardată din belșug: prea mult verde-n jurul ochilor, prea mult ocre roșu pe buze și prea mult parfum.

Fata așeză pe jos două talere.

— Primul conține prăjituri cu smochine, îi explică ea. Slujnica mea le-a măcinat ca să obțină o făină foarte fină și eu cu mâna mea am adăugat mierea înainte de a băga aluatul să se coacă în cuptor. Pe cel de-al doilea taler, se găsește brânză cu ierburi făcută din laptele celei mai frumoase dintre vacile noastre. Presupun că niciodată n-ai gustat mâncăruri atât de alese! Dacă ești drăguț cu mine, nu-ți va mai lipsi nimic.

— Nu pot să primesc.

— Din ce cauză?

— Sunteți, cu siguranță, o persoană de rang înalt, iar eu nu sunt decât un ucenic scrib.

— De ce n-ai ajunge și tu un mare demnitar? Ajutorul meu va da roade, crede-mă!

— Prefer să mă descurc singur.

— Haide, n-o face pe încăpățânatul! Îndrăznește să spui că nu-ți place de mine!

Iker o privi direct în ochi.

— Nu-mi place!

— Te joci cu focul, Iker! Nu știi cine sunt?

— Oricine ați fi, vă refuz darurile.

— Inima ta aparține deja altcuiva?

— Asta nu mă privește decât pe mine.

— Uit-o! Cum ar îndrăzni ea să se compare cu fiica lui Djehuty,

stăpânul provinciei Iepurelui! Surorile mele și cu mine ne alegem bărbații care să ne ofere plăcere. Tu ești unul dintre fericiții aleși.

Făcu să-i alunece încet de pe umăr una din bretelele rochiei.

— Plecați imediat! Îi ceru Iker.

— Nu mă jigni, o să plătești scump!

— Terminați cu glumele acestea primejdioase și lăsați-mă în pace!

— E ultimul tău cuvânt?

— Ați înțeles bine.

Fata își așează la loc breteaua, aruncându-i o privire dușmănoasă ucenicului scrib, care aduna talerele.

— Nu uitați să luați ceea ce vă aparține.

— Îți trăiești ultimele ceasuri în această provincie, neobrăzatule!

♀♀♀

După ce-și hrăni măgarul, Iker se duse în sala de mese. Abia la ultima înghițitură de supă simți un gust ciudat. Bău multă apă ca să scape de această impresie neplăcută, dar degeaba. Chiar și apa căpătase un iz neplăcut.

Ucenicul scrib vru să-i vorbească bucătarului, dar acesta dispăruse.

Apoi, brusc, capul începu să i se învârtă. Cuprins de amețeală, Iker se prăbuși și nu reuși să se mai ridice.

Cu toate că vederea i se încețoșase, desluși siluetele celor trei fete ale lui Djehuty.

Cea mică se aplecă asupra victimei:

— Liniștește-te, n-o să mori otrăvit! Noi ți-am dat un somnifer ca să te facem să ne fii pe plac. Acum, o să-ți dăm să bei vin de curmale, mult vin. Îți vom stropi pielea și veșmintele cu el. Slujitorii din sala de mese vor descoperi un biet scrib, beat turtă. E de râs, nu?

Iker încercă să se împotrivească, dar cuvintele sale se înlănțuiau anapoda, contrazicându-se între ele.

— Somn ușor, obraznicule care ai îndrăznit să ne respingi! Când te vei trezi, vom fi răzbunate. Iar tu vei pierde totul!

♀♀♀

— Ești la fel ca o cârmă stricată, îi spuse generalul lui Iker, ca o capelă fără zeul său, ca o casă goală! Poți face o maimuță să danseze, un câine să te asculte, poți reuși să prinzi o pasăre din zbor, dar pe tine... cum să te învâț? Inima ta e zbuciumată, urechile – surde! Tu, unul dintre elevii mei, te-ai îmbătat și ai necinstit veșmintele de scrib.

— Am căzut pradă unei uneltiri, declară învinuitul, a cărui minte era încă tulbure.

Furia generalului păru să se mai domolească:

— Și cine sunt uneltitorii?

— Oameni care au profitat de încrederea mea.

— Spune-le numele!

— Sunt singurul vinovat, trebuia să mă arăt mai prudent. Ei mi-au otrăvit mâncarea și m-au forțat să beau.

— Care „ei”?

— Dacă v-aș spune, nu m-ați crede. Și chiar dacă m-ați crede, n-ați putea face nimic să-i pedepsiți pe vinovați. Singura lor țință este să pierd prețuirea pe care mi-ați arătat-o. Ce i se cuvine unui ucenic scrib găsit beat dacă nu să fie izgonit din școală și chiar din provincia care l-a primit?

— Faptele sunt fapte, Iker! Și lămuririle pe care mi le-ai oferit sunt prea încălcite ca să le cred. Dacă vrei să-ți dovedești nevinovăția, spune cine-ți sunt dușmanii și înfruntă-i!

— Nu ar duce la nimic, generale!

— Atunci, doar un semn din lumea de dincolo ar putea să-mi schimbe hotărârea.

Sepi chemă doi soldați care urmau să-l însoțească pe Iker până la hotarul de miazăzi al provinciei Iepurelui. Generalul regreta că se desparte de cel mai bun elev al său, dar greșeala era prea gravă.

— Uitați-vă acolo, generale! exclamă un soldat, dându-se înapoi.

Un cameleon cu burta albă tocmai intrase în încăpere. Își ridică ochii bizari către Sepi, care rosti repede o formulă de liniștire. După o scurtă ezitare, animalul plecă.

— Cameleonul e unul dintre animalele prin care Anubis își arată prezența, îl lămuri generalul pe Iker. Se pare că te bucuri de o protecție divină.

— Nu mă mai alungați?

— Cine ar fi atât de nebun, să nu țină seama de apariția lui Anubis?

— Credeți, generale, că voi face parte cândva din Cercul de Aur din Abydos?

Sepi încremeni. Iker avu sentimentul că privește în ochii pătrunzători ai unei statui.

— Cine ți-a vorbit despre acest cerc?

— Nu e doar o plăsmuire a poezilor, nu-i așa?

— Răspunde-mi la întrebare!

— Un grădinar. Drumurile noastre s-au întâlnit, apoi s-au despărțit.

— Poeții știu să ne facă să visăm, fiule! Dar tu muncește ca să ajungi scrib și să te ocupi de ceea ce există cu adevărat.

Capitolul 37

În fața lui Djehuty, înghesuit într-un scaun cu spătar înalt, fiicele

sale fremătau de nerăbdare.

— Putem să-ți vorbim, în sfârșit? îl întrebă cea mai mare.

— O clipă, să termin de citit acest raport!

Șeful provinciei strânse la loc papirusul fără să se grăbească.

— Ce-ați pățit, dragele mele?

— Tată, suntem indignate și cerem ajutorul judecătorului nostru suprem!

— Vorbești de zeița Maat?

— Nu, de tine! Fapte mârșave s-au petrecut pe pământurile tale și vinovatul a rămas nepedepsit.

Djehuty păru impresionat.

— E foarte grav, într-adevăr. Puteți să-mi dați mai multe amănunte?

Sora cea mică interveni furtunos:

— Ucenicul scrib Iker a furat vin de curmale și s-a îmbătat. E o purtare nedemnă și rușinoasă! Și în dimineața aceasta, l-am văzut pe ticălos intrând din nou în școala generalului Sepi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat! Trebuie să iei măsuri imediat, tată, și să-l izgonești pe Iker din provincia noastră.

Djehuty își privi fiicele cu severitate, dar și cu ironie.

— Liniștiți-vă, dragele mele, am lămurit deja cele petrecute.

— Ce... vrei să spui?

— Nefericitul acesta de scrib a căzut pradă unor uneltiri, dar zeul Anubis, apărut sub înfățișarea unui cameleon, ne-a ajutat să înțelegem că spunea adevărul.

— A acuzat pe cineva? întrebă sora cea mare, înfricoșată.

— Nu, și aceasta e o dovadă în plus a generozității sale. Tu și surorile tale nu aveți vreo bănuială?

— Noi? Dar cum... Nu, bineînțeles că nu!

— Mă îndoiesc. Să știți că îl socotesc pe Iker un viitor scrib de mare valoare și nu voi mai îngădui niciun atac împotriva lui. Oricare ar fi făptașul, va fi aspru pedepsit. Ne-am înțeles, dragele mele?

Cele trei fete ale lui Djehuty dădură din cap și ieșiră din sala de audiențe unde pătrunse un bărbat mărunț, foarte slab, purtând un sac de piele care atârna prea greu pentru corpul său...

— Ah, doctorul Gua! Vă aștept de ceva vreme.

— Sunteți stăpânul provinciei, i-o întoarse medicul pe obișnuitul său ton înțepat, dar mai am și alți suferinzi de îngrijit. Între atâtea dureri de oase, de urechi și de stomac, nu mai știu unde mi-e capul. Îți vine să crezi că toți bolnavii s-au vorbit între ei în dimineața aceasta! Confrăii mei ar trebui să fie mai pricepuți și să pună mai multă inimă în ceea ce fac. Bun... Ce vă supără azi?

— O digestie grea și...

— Am auzit destul. Mâncăți prea mult, beți prea mult, munciți prea

mult și nu dormiți îndeajuns. Și apoi, aveți o anumită vârstă, cu care nu vreți să vă împăcați. În fața acestei încăpățănări, medicina e neputincioasă. Nu are rost să sper că vă veți schimba obiceiurile. Sunteți cel mai rău dintre pacienții mei, dar sunt totuși obligat să vă vindec.

Fiecare consultație începea cu aceeași cuvântare. Djehuty se ferea să-l întrerupă pe doctorul Gua, ale cărui leacuri erau mereu pe măsura diagnosticului.

Din sac, doctorul scoase un vas care avea forma unui om, așezat cu un genunchi pe pământ și ținând pe umăr, cu mâna stângă, un castron. Inscripția trasată chiar de doctor spunea: „Am obosit să îndur atâtea”.

— Iată un amestec format din drojdie de bere, ulei de ricin și alte ingrediente pe care nu aveți nevoie să le cunoașteți. Stomacul vă va lăsa în pace, veți uita de digestie și veți crede că sunteți sănătos. Greșală mortală, dar ce pot eu să fac? Ne vedem poimăine.

Furnică neobosită, Gua plecă să se ocupe și de alți pacienți.

Apoi fu rândul generalului Sepi să apară în fața guvernatorului provinciei.

— Cum vă simțiți, stăpâne?

— Rău, dar cred că timpul înnoirii a sosit.

— Sacerdoții mei sunt gata, spuse Sepi. Apa din Abydos e pregătită.

— Vei avea nevoie de ajutorul unui scrib, de ce n-ar fi Iker?

Generalul avea îndoieli:

— Nu e puțin cam devreme?

— Este vreodată prea devreme pentru un om căruia zeii i-au hotărât destinul?

— Mi-ar fi plăcut să am mai mult timp pentru a-l pregăti, pentru...

— Dacă este, într-adevăr, cel care ne închipuim noi, zise Djehuty, participarea la acest ritual îi va deschide și mai bine ochii. Dacă ne-am înșelat, va ajunge un lăudăros care-și va frânge gâtul din cauza propriilor amăgiri.

Sepi ar fi dorit să și-l protejeze mai bine pe cel mai bun elev, dar nu putu decât să se încline în fața lui Djehuty.

Iker nu avea niciun fel de relație cu colegii săi care îl invidiau din cauza excelentelor sale rezultate. Nimeni nu se îndoia că străinul era cel mai strălucit elev din școală, mult înaintea celui de-al doilea. Nu numai că pătrundea înțelesul celor mai anevoioase texte cu o ușurință uimitoare, dar reușea să facă orice exercițiu ca și cum n-ar fi prezentat nicio dificultate. Iar generalul Sepi tocmai îi încredințase întocmirea unui decret privind modalitățile de măsurare a terenurilor după retragerea apelor revărsate.

Altfel spus, Iker fusese numit scrib al provinciei Iepurelui și în

curând avea să părăsească școala pentru a-și ocupa funcția.

De la pățania sa, tânărul nu înceta să-i pună întrebări amănunțite bucătarului înaintea fiecărei mese. Acesta, știind că va fi considerat vinovat dacă ar fi avut loc vreo întâmplare neplăcută, gusta din toate talerele.

— În această seară, îl avertiză Sepi, vei mânca mai târziu. Uneltele tale sunt pregătite?

— Nu mă despart niciodată de ele.

— Atunci, urmează-mă!

Iker simți că nu trebuia să pună nicio întrebare. Generalul era adâncit în meditație, ca un soldat gata să se avânte într-un război.

Pe malul răsăritean al Nilului, în vârful unei coline, fuseseră săpate mormintele stăpânilor din provincia Iepurelui. Cu o latură, ele dominau fluviul, cu alta – deșertul în care se afunda o cărare ce șerpuia printre două faleze.

Luminat de numeroase torțe, păzit de doi soldați, locașul de veci pregătit pentru Djehuty era impresionant, cu galeria sa adâncă, susținută de două coloane cu capiteluri în formă de frunze de palmier, cu marea cameră dreptunghiulară și cu mica sa capelă.

Iker se opri în prag.

— Ți-am poruncit să mă urmezi, îi reaminti Sepi.

Simțind un nod în gât, Iker pătrunse în mormânt cu pași șovăitori.

Djehuty stătea în picioare în fața capelei din capătul galeriei. Cu șoldurile acoperite de o simplă pânză, ca în vremurile străvechi, părea mai înalt și mai lat decât de obicei.

Dintr-o dată, lumina scăzu.

Doi sacerdoți, care purtau niște vase, se așezară de o parte și de alta a guvernatorului provinciei. Singura lampă aprinsă era cea pe care o ținea generalul Sepi.

— Rostește aceste formule! îi ceru el lui Iker. Prin vocea ta, ele se vor împlini.

Tânărul scrib citi papyrusul cu splendide nuanțe aurii:

— Fie ca apa vieții să-l purifice pe Stăpân, să-i adune la un loc energiile și să-i împrășteze inima.

Cei doi sacerdoți ridicară vasele deasupra capului lui Djehuty.

Iker se aștepta să vadă curgând din ele apă, dar fu orbit de razele de lumină care învăluiră corpul bătrânului.

Nevoit să-și închidă ochii, Iker crezu la început că e o vedenie. Totuși, se forță să-i deschidă cu riscul de a-și pierde vederea. O lumină blândă îl acoperea acum pe Djehuty care părea să fi întinerit cu mulți ani.

— Tu care voiai să cunoști Cercul de Aur din Abydos, zise generalul Sepi, privește-i puterea!

Capitolul 38

Iker nu închise un ochi toată noaptea.

Toate detaliile ciudatului ritual i se întipăriră în memorie și încerca zadarnic să pătrundă înțelesul extraordinarelor cuvinte rostite de generalul Sepi.

Neîndoielnic, trebuia să dea de urma celor care încercaseră să-l ucidă și să descopere motivul faptelor lor, dar voia, de asemenea, să dezlege misterul Cercului de Aur și s-o revadă pe sublima preoteasă, de care se simțea tot mai îndrăgostit, pe zi ce trecea.

Prea multe sarcini și prea grele, misiuni cu neputință de îndeplinit pentru un tânăr singur și fără noroc... Dar nu și pentru Iker! Bineînțeles, îndoiala și chiar disperarea aveau să-l copleșească de mii de ori. Era însă de datoria lui să le facă față și să-și croiască drumul, oricât ar fi fost de dificil.

Încercările și greutatea îi sporeau hotărârea. Dacă se va arăta incapabil să le depășească însemna că era un laș și, atunci, viața sa n-ar mai fi avut niciun rost.

— Scribul Iker este chemat la palatul guvernatorului provinciei, se auzi vocea unui mesager.

Tânărul se îmbracă în grabă, își adună uneltele și le puse într-un sac de piele pe care acum Vânt-de-Miazănoapte putea să-l care fără să obosească.

Djehuty era deja așezat comod într-una dintre lecticiile sale.

— Să mergem! ordonă el.

Iker se aștepta să facă parte dintr-o cohortă de scribi care-și urmau stăpânul pentru a înregistra declarații.

Dar nu mai era nimeni și, timp de câteva secunde, îl cuprinse spaima. Cum ar putea el, un începător, să înlocuiască mai mulți scribi cu experiență? Dar, pentru că nu avea de ales, trebuia s-o scoată la capăt.

Djehuty merse de-a lungul canalului care străbătea provincia, contemplă zona înverzită și mlăștinoasă, unde se putea vâna, apoi o luară pe un câmp unde întâlneau țărani, grădinari, oameni care îngrijeau vița de vie și păstori. Vizită după aceea atelierele olarilor, dulgherilor și țesătorilor, apoi stătu de vorbă cu brutarii și berarii, cărora le recomandă să supravegheze mai bine calitatea produselor lor, care, în ultimele săptămâni, lăsa de dorit.

Energia lui Djehuty era surprinzătoare. Cunoscându-și toți supușii, găsea pentru fiecare cuvântul potrivit și îi dojenea fără asprime. Niciun moment, șeful provinciei nu dădu semne de oboseală.

Scribul său se dovedi a fi la înălțime, deși mâna îl durea din cauza numeroaselor însemnări pe care trebuia să le facă.

În sfârșit, Djehuty se întoarse la palat unde își potoli setea cu bere slabă, din care îi fu oferită și lui Iker, în timp ce guvernatorul provinciei îi controla tăblițele.

— Nu te descurci prea rău, constată acesta. Să-mi întocmești un raport care să mă ajute să verific dacă sfaturile mele sunt urmate. Vorbele sunt importante, dar numai faptele contează.

— Un ritual este o faptă?

— Este chiar înfăptuirea supremă, căci repetă ceea ce zeii au împlinit pentru prima oară.

— Ceea ce vi s-a întâmplat aseară, stăpâne...

— E un soi de regenerare, de care un om de vârsta mea, împovărat de grele răspunderi, nu se poate lipsi. Ți-ai dat seama de bogăția acestei provincii și de nevoia de a munci cu îndârjire pentru a o păstra? Nimeni, aici, nu strâmbă din nas când trebuie să-și îndeplinească îndatoririle. Și dacă vreunul vrea să mă păcălească, nu-mi trebuie mult timp ca să-l aflu. Doar un singur om vrea să distrugă acest frumos echilibru: faraonul Sesostriș. El e dușmanul nostru, Iker!

Tânărul scrib fu tulburat. Guvernatorul provinciei nu vorbea la întâmplare... Îi va dezvălui oare și numele celui care încercase să-l omoare?

Djehuty se putea arata satisfăcut de starea bună a ogoarelor sale, dar lipsa informațiilor de la Curtea din Memphis îl cufunda într-o profundă neliniște. Această izolare nu dovedea, oare, că regele îl bănuia de complicitate cu răsculații din Sichem? Dacă era așa, trebuia să-și ia bastonul de pelerin și să-i convingă pe guvernatori să se unească pentru a respinge inevitabilul atac al faraonului.

Dar generalul Sepi era de altă părere. El nu avea încredere în această alianță de moment care, din punctul său de vedere, urma să ducă la o înfrângere usturătoare și păgubitoare pentru toți aliații. Ar fi fost mai nimerit să cadă la o înțelegere cu Sesostriș care poate avea să admită, în cele din urmă, ideile lui Djehuty.

Dar acesta din urmă încă șovăia.

Și astfel de tergiversări, atât de nepotrivite firii sale, îl făceau nervos.

Un ibis negru se așeză nu departe de Iker și-l privi cu insistență. Făcu vreo câțiva pași, înainte de a se opri și a-și lăsa în pământul moale forma ghearelor. Cu ciocul însemnă vârful triumghiului care luase astfel naștere, apoi se înalță și se pierdu în văzduh.

— Ce crezi că înseamnă? îl întreabă Djehuty.

— Am învățat că putem consuma cu toată încrederea apa din care beau ibișii, care ne transmit lumina începutului prin diferite semne. Iată aici unul dintre ele, stăpâne; triumghiul – prima formă a gândirii creatoare. Cu alte cuvinte, înfăptuiți la rândul vostru ceva de mare importanță și grijile vor dispărea!

— Învățătorul tău te-a îndrumat bine! Aceasta ar putea fi soluția, într-adevăr!

În mintea lui Djehuty, un incredibil proiect prinsese contur. Dacă reușea să-l realizeze, însuși Sesostriș va fi uimit.

— Generalul Sepi mi-a vorbit despre Cercul de Aur din Abydos, începutul Iker. Mi-ar plăcea...

— Generalul Sepi este plecat în misiune pentru o perioadă lungă. Iar tu vei avea mult de muncă. Începând din această seară, vei locui la palat unde ți s-a pregătit o cameră de lucru. Vei strânge toate rapoartele care se referă la realizările și slăbiciunile provinciei mele, și vei scoate din ele informațiile hotărâtoare. Vreau să știu de ce suntem în stare în cazul unei confruntări.

Așezat pe un scaun din stuf, Gură-Pocită termina de înfulecat o pulpă de gazelă, în timp ce Shab Strâmbu' se plectisea privind florile de papirus ce dansau în vânt.

— Am așteptat destul, Strâmbule! E timpul să plecăm.

Shab își epuizase toate argumentele. De data aceasta, chiar și el știa că Prevestitorul nu avea să mai vină. Lipsit de o asemenea căpetenie însă, redevenea un hoț mărunț, fără niciun viitor.

— Ne descurcăm bine împreună, fu de părere Gură-Pocită. Nimeni nu ne va rezista. Bogatele case din Deltă sunt ale noastre! Uită trecutul, prietene, și hai să pornim în căutarea norocului!

Un strigăt de durere umplu aerul umed al mlaștinii.

— Pândarul... pândarul a fost atacat!

Luptătorii instruiți de Gură-Pocită își înșfăcărau armele și se răspândiră împrejur pentru a se năpusti asupra atacatorului, după ce-l vor încercui.

Apariția Prevestitorului îi ținui locului:

— Care dintre credincioșii mei îndrăznește să se lege de mine?

— Ați... ați scăpat! exclamă Shab, încântat.

— Asta-i bună! constată Gură-Pocită. Ați dăruit perieții închisorii?

— Mai mult decât atât, dușmanii noștri își închipuie că l-au executat pe Prevestitor. Pentru egipteni, el nu mai există. Dispunem, așadar, de un avantaj de apreciat: putem acționa din umbră, fără ca nimeni să bănuiască de unde vin loviturile.

Shab Strâmbu' sorbea cuvintele călăuzei sale.

— Nu ar trebui să continuăm să răspândim răzmerița în Canaan, stăpâne?

— Faraonul Sesostriș a răspuns cu multă forță și a răscolit în lung și-n lat toată regiunea cu armata sa. Noua garnizoană din Sichem este alcătuită din soldați adevărați, care vor înăbuși cu cruzime orice încercare de răzvrătire. Dar nu acest lucru e cel mai grav. Traversând târgușoarele și satele, mi-am dat seama de lașitatea oamenilor. Niște oi care nu sunt în stare să se ridice împotriva cotropitorilor și să-și dea viața pentru a impune credința în adevăratul zeu. Să ne bizuim pe ei este o amăgire.

— Pe mine, nu mă surprinde, afirmă Gură-Pocită. Nu m-am încrezut niciodată în acești fățarnici. Dar noi nu suntem lași.

— Presupun că aveți în mod sigur un nou plan, îndrăzni Shab, neliniștit.

— Aventura de la Sichem s-a dovedit foarte folositoare, întări Prevestitorul.

— Atunci, interveni Gură-Pocită, începem cu o gospodărie sau cu locuința unui înalt demnitar?

— Alege tu cea mai bună soluție!

— O gospodărie mai retrasă, cu slujitori puțini. Trebuie, mai întâi, să ne deprindem cu lucrurile acestea în ceea ce privește prada...

— O vei păstra în întregime. Shab, cinci oameni și cu mine ne vom stabili la Memphis!

— Memphis... Dar orașul e plin de soldați.

— Nu vom face nicio nelegiuire. Din contră, o să ne amestecăm printre locuitori, ca niște negustori cinstiți, pentru a culege cât mai multe informații. Ca să obțin victoria, am nevoie să-l cunosc mai bine pe acest faraon și pe cei care-l înconjoară. De aceea ținta noastră e să dobândim un aliat chiar în interiorul palatului.

— Peste puțință! consideră Gură-Pocită.

— Nu avem altă posibilitate, prietene! Tu, prin atacurile tale, te vei îmbogăți și îmi vei da ajutorul necesar atunci când ți-l voi cere. Și niciodată nu te vei gândi să mă trădezi, nu-i așa?

Privirea Prevestitorului era mai înspăimântătoare decât a unui demon al deșertului.

Gură-Pocită înțelese că omul cu turban îi ghicise intențiile și că nu avea nicio șansă să-l înșele.

Când Prevestitorul îi puse mâna pe umăr, avu impresia că ghearele unei păsări de pradă i se înfipseseră în carne:

— Aveai o soartă mărunță de pungaș și eu îți ofer un destin de criminal care va îngrozi o țară întreagă. Încetează să te porți ca un amărât de tâlhar și înțelege că puterea supremă se sprijină pe doi stâlpi: violența și mita. Tu vei fi primul, iar Shab – al doilea. Norocul te va răsplăti, credinciosul meu prieten, și vei avea parte de ceea ce îți dorești. Dar trebuie să fii răbdător, să nu lovești decât pe ascuns și să înaintezi cu pași mărunți.

Pentru prima dată, Gură-Pocită crezu cu adevărat într-o cuvântare de-a Prevestitorului. Acest bărbat era o adevărată căpetenie ce știa să conceapă și să impună o strategie. Să i te supui însemna forță, nu slăbiciune.

— Îmi convine, hotărî Gură-Pocită.

Capitolul 39

Sub ochiul critic al Marelui Trezorier Senankh, scribii împărțeau ordine celor însărcinați cu întărirea digurilor și îngrijirea canalelor, în așteptarea viitoarei revărsări a apelor. Având în vedere importanța acestor lucrări, țăranii fuseseră chemați pentru îndeplinirea corvezilor care constau în ridicarea în vârful terasamentelor a pământului care alunecase, în curățarea fundului gurilor de apă și bazinelor, și în acoperirea spărturilor. Căldura puternică de iunie făcea munca anevoioasă, dar fiecare știa că toate acestea trebuiau neapărat executate dacă voiau să rețină cât mai multă apă ca să le ajungă pentru irigarea câmpurilor și a grădinilor, până la următoarea revărsare. Unele echipe strângeau rezerve de lemn uscat pentru iarnă, iar altele umpleau urcioarele cu fructe uscate, hrană absolut necesară în cursul primelor zile ale inundației, când nu se putea naviga pe Nil. Forțate să trăiască în izolare, anumite sate trebuiau să se îngrijească să aibă ce mânca.

La prima vedere, totul mergea bine. Dar Senankh aștepta o informație vitală din sudul regatului.

Un curier al armatei fu cel care i-o aduse. Îndată, fața veselului Senankh se crispă. Deși tocmai se pregătea să savureze o gustare consistentă, îi pieri toată pofta de mâncare.

Cu un pas mai sprinten decât de obicei, porni spre Curtea faraonului unde colegul său Sehotep își întrerupse munca pentru a-l primi fără întârziere.

Senankh le dădu vestea cea proastă:

— Ar trebui să-i spunem și Luminăției Sale sau e mai bine să-i ascundem adevărul?

— Ești îndreptățit să-ți pui această întrebare, fu de acord Sehotep. Dacă îl înștiințăm, nu va sta degeaba și se va deda la fapte nehibzuite. Dar facem parte din consiliul său și săvârșim o mare greșeală dacă tăcem.

— Aceasta este și părerea mea.

Cei doi miniștri solicitară audiență, iar Senankh luă cuvântul.

— Luminăția Ta, se adevărește că ciclamele își îndreaptă rădăcinile tot mai departe ca să absoarbă apa. Nu mai rămâne nicio speranță: revărsarea Nilului va fi prea slabă. Cu alte cuvinte, după trei ani destul de buni care ne-au permis să ne refacem rezervele de grâne, ne așteaptă foametea.

— Nenorocirea aceasta n-a apărut din întâmplare, aprecie Sesostris. Salcâmul lui Osiris de la Abydos se usucă, iar stăpânul inundațiilor ne arată astfel nemulțumirea sa. Trebuie să mă duc la Elephantina pentru a-l venera și a restabili armonia.

Tocmai aceasta era hotărârea de care se temeau cei doi miniștri:

— Luminăția Ta, regiunea nu e sigură, îi reaminti Senankh. Guvernatorul provinciei vi se opune cu încăpățănare și are la îndemână trupe a căror cruzime este renumită. Mai mult, pentru a ajunge la Elephantina, va fi nevoie să treceți prin mai multe ținuturi care vă sunt vrăjmașe. Fără nicio îndoială, corabia în care veți călători va fi atacată.

— Crezi că nesocotesc aceste pericole? Dar există unul și mai mare: foametea. Oricare ar fi urmările, voi încerca s-o îndepărtez.

— În acest caz, Luminăția Ta, trebuie să mobilizăm toată armata.

— Să nu ridicați garnizoanele din Canaan. Numai prezența soldaților va menține pacea pe care am restabilit-o. Mie îmi va fi de ajuns o mică flotă de corăbii ușoare. Să fie, așadar, pregătită cât mai repede.

Generalul Nesmontu alege el însuși cele 20 de corăbii și echipajele lor, dar această plecare nu-i era cu niciun chip pe plac și nu se abținu să i-o spună suveranului său, care îl ascultă cu atenție.

— Să zicem, Luminăția Ta, că noul vostru aliat, Uakha, nu e un prefăcut și va sta deoparte. Dar acesta nu e un motiv pentru a-i uita pe ceilalți cinci! Mai întâi, grupul celor trei: Khnum-Hotep, Djehuty și Ukh, care degeaba includ cuvântul *hotep*, „pace”, în numele lor, căci nu se gândesc decât cum să-și îngroașe rândurile trupelor înarmate. Din fericire, fiecare ține atât de mult la propriile privilegii, încât sunt incapabili să se unească. Presupunând că treceți peste această piedică, vă veți lovi de Up-uaut, guvernatorul provinciei Asyut. Un adevărat războinic care nu se va da înapoi de la un atac nimicitor! Dacă, prin minune, ajungem la Elephantina, ne rămâne ce e mai rău, Sarenput, cu bandele sale de nubieni mai sălbatici decât fiarele. Sper că am vorbit limpede, Luminăția Ta!

— Nici nu se putea mai limpede decât atât, generale! Corăbiile mele sunt gata?

— Dar, Luminăția Ta...

— În viața oricărui om vine un moment în care, indiferent de rangul său, trebuie să-și dovedească valoarea. Pentru mine, această clipă a sosit și fiecare o simte. Ori salvez Egiptul de la foamete, ori nu sunt demn să-l conduc.

— Știți totuși că nu avem nicio șansă și că această călătorie se va încheia cu un dezastru.

— Dacă vântul de miazănoapte ne este favorabil, iar corăbierii – pricepuți, ne vom bucura de un avantaj deloc de lepădat: iuțeala.

— I-am ales pe cei mai buni. Și teama de moarte îi va face și mai puternici.

Porunca fiind poruncă, bătrânul general nu-și mai puse întrebări. Și sub comanda sa, niciun soldat nu se va dovedi laș.

♀♀♀

Medes suferea de diaree, care nu era pricinuită nici de căldură, nici de mâncare, ci de teama de a vedea ivindu-se corăbii pline de oameni cu intenții dușmănoase. La gândul că ar putea fi străpuns de o săgeată sau căsăpit de o sabie, măruntaiele sale cedaseră. Nici măcar prezența lui Sobek Păzitorul nu-l liniștea. Oricât ar fi fost de iscusit, cum ar fi reușit să țină piept unui atac violent al guvernatorilor provinciilor?

Medes își închipuisese altfel prima sa participare la o călătorie regală; cu toate acestea trebuia să facă impresie bună, fără să ridice nici cea mai mică obiecție cu privire la această aventură nebunească, în care aveau să piară toți înalții demnitari ai Egiptului.

— Nu vă simțiți bine? îl întreabă Sehotep, purtătorul sigiliului regal, cu un zâmbet răutăcios.

— Ba da, ba da, dar vremea aceasta apăsătoare îmi întoarce stomacul pe dos.

— După câte îmi dau eu seama, furtuna nu va întârzia să izbucnească.

— Atunci va trebui să acostăm. Corăbiile noastre nu sunt destul de solide ca să suporte mânia Nilului.

— Desigur. Beți puțină bere slabă și mâncați pâine uscată, vă vor potoli crampele.

În momentul în care flotila pătrunse în prima zonă periculoasă, cerul se dezlănțui. Fulgerele îl brăzdau, tunetele bubuiau cu o violență neobișnuită. La bordul vasului regal, se pregăteau manevrele de acostare.

— Mergem mai departe! ordonă Sesostis.

— Luminăția Ta, obiectă generalul Nesmontu, ar fi prea primejdios!

— E cea mai bună șansă a noastră să trecem peste piedici. Corăbierii pe care i-ai ales nu sunt cei mai buni?

Înmărmurit, Medes văzu cum corabia din fruntea celorlalte rămase în mijlocul fluviului și înfruntă vijelia, iar celelalte făcură la fel.

În pragul leșinului, Medes se refugie în cabina sa ca să nu asiste la

naufragiu.

Valuri furioase făcură să geamă corăbiile, catargele se îndoiră aproape să se rupă, bastingajele fură smulse. Doi oameni căzură în apă și nimeni nu reuși să-i salveze.

Sesostris însuși mânuia cârma. Ținându-se drept, înzestrat cu o excepțională putere de concentrare, înfruntă fără șovăire mânia lui Seth.

Când lumina străpunse norii negri și groși, Nilul începu să se liniștească și regele îi încredință din nou căpitanului cârma.

— Vrând să ne distrugă, Seth ne-a ajutat, observă Sesostris. Îi va fi adusă o ofrandă!

Monarhul aprinse un recipient pentru încălzit, pe care puse să ardă o figurină de pământ, ce reprezenta o antilopă străpunsă de un cuțit. În inima deșertului, uimitorul animal era capabil să reziste celor mai înăbușitoare călduri. Nu i-ar putea transmite și regelui puțin din această însușire?

— Am trecut, constată generalul Nesmontu. Așa că trei guvernatori de provincie nu ne mai pot ataca!

Dar încrederea și bucuria fură de scurtă durată.

— Acum, anunță generalul, urmează provincia Asyut și acest Upuaut pus pe harță. Mai bine să luăm măsurile necesare în vederea unei înfruntări cumplite.

Noaptea cobora când flotila intră în cea de-a doua regiune periculoasă. După mai multe zile de navigație neîntreruptă, oamenii se obișnuiseră. Și niciunul nu ar fi riscat să înainteze pe întuneric, mai ales în această perioadă când toanele fluviului erau la fel de primejdioase ca și hipopotamii.

— Propun să ne odihnim două zile ca să ne pregătim de luptă.

— Vom merge mai departe, decise Sesostris.

Bătrânul general se sufocă de enervare:

— Dacă ne luminăm drumul cu torțele, trupele înarmate din Asyut ne vor descoperi cu ușurință.

— Tocmai de aceea torțele vor rămâne neaprinse.

— Dar, Luminăția Ta, eu...

— Știu, Nesmontu! Dar singura soluție este să ne forțăm norocul.

Aflat la prora primei corăbii, Sesostris indica viteza și direcția. Într-o noapte cu lună plină, sarcina se anunța foarte anevoioasă. Însă faraonul nu comise nicio greșală, nicio divinitate nu i se opuse și flotila alunecă pe o apă liniștită.

Nesmontu era mândru să slujească un om atât de experimentat ca Sesostris. Ordinele sale erau dificil de îndeplinit, desigur, dar faima monarhului nu înceta să sporească în rândul corăbierilor și a soldaților. Când aveau în frunte un astfel de comandant care lua parte

el însuși la acțiuni, cum să le fie frică?

Totuși, priverile ce se întindea sub ochii călătorilor îi întristă.

În apropiere de Elephantina, malurile fluviului erau surpate. Oamenii și animalele sufereau de o căldură copleșitoare, culturile pârjolate de soare așteptau revărsarea apelor. Măgarii continuau să poarte sacii cu grâu dintr-un sat în altul, în timp ce țăranii încheiau treieratul. Fiecare pas, fiecare gest cereau eforturi istovitoare.

— Luminăția Ta, zise Nesmontu, am fost descoperiți.

Generalul arată către un nubian cocoțat în vârful unui palmier, care îi făcea semne altuia, aflat nu departe de el. Din copac în copac, vestea sosirii unor corăbii necunoscute avea să ajungă repede la urechile lui Sarenput.

— N-ar fi mai înțelept să ne oprim și să ne punem la punct planul de bătaie? întrebă Nesmontu.

— Mergem mai departe.

Vântul se opri, vâslașii înaintau încet, inimile soldaților băteau mai tare. O ciocnire cu trupele locale, numeroase și bine înarmate, n-ar fi tocmai o plăcere. În lipsa unei minuni, lupta era pierdută dinainte.

După o perioadă de oarecare liniște, în cursul căreia sănătatea i se îmbunătățise, pe Medes îl încercau din nou dureroase crampe la stomac. Trupele lui Sarenput erau cunoscute pentru ferocitatea lor.

Și dacă inevitabila înfrângere a lui Sesostis, inconștient de superioritatea adversarului său, s-ar transforma într-o victorie a lui Medes? Ar trebui doar să sară pe mal la momentul potrivit, să se îndrepte spre soldații lui Sarenput, să-i jure credință, să-i dezvăluie secretele Curtii din Memphis și să-i propună o alianță.

Cu nervii încordați, Sobek se pregătea să-și apere regele chiar cu prețul vieții. Înainte de a reuși să se apropie de el, dușmanul va suferi asemenea pierderi, încât va sfârși, poate, prin a da înapoi. În orice caz, trebuia să spere.

Sehotep părea destins ca un comesean invitat la un banchet atât de ales, că nu putea să lipsească sub niciun motiv. Observându-l, cine și-ar fi închipuit că frica îl rodea?

— Au sosit, Luminăția Ta, îl anunță generalul Nesmontu, cu o față gravă.

Sarenput luase amenințarea în serios, din moment ce toate corăbiile sale erau înșirate pe Nil.

— Nu m-am gândit că are chiar atâtea! zise, trist, bătrânul general.

— Provincia sa e cea mai întinsă din Egiptul de Sus. Iar Sarenput îi folosește cât se poate de bine bogățiile. Iată încă o înaltă căpetenie care nu a înțeles lucrul cel mai important: să administrezi bine nu e de ajuns pentru a menține legătura dintre cer și pământ, al cărei chezaș e faraonul.

— Dacă trebuie, Luminăția Ta, ne vom bate! Dar e cu adevărat nevoie de un măcel?

Capitolul 40

Faraonul Sesostris privea cum se apropie corabia guvernatorului Sarenput care stătea drept la proră. Cu fața lată, fruntea mare, ochii îndepărtați, pomeții ascuțiți, gura fermă și bărbia pronunțată, stăpânul locurilor avea trupul unui om nemilos și energic. Pe piept, îi atârna o amuletă în formă de nod magic, agățată de un șirag de perle.

Fără să șovăie, urcă la bordul corăbiei regale.

— Luminăția Ta, începu el cu o voce iritată, îmi pare rău că nu am fost înștiințat de această vizită. Deoarece faraonul în persoană a venit până aici, presupun că pricina călătoriei este de cea mai mare însemnătate. De aceea vă invit să mă urmați până la palatul meu, unde vom sta de vorbă la adăpost de urechile curioase.

Regele consimți.

Sarenput se întoarse pe corabia sa și cortegiul porni spre cheiul principal din Elephantina.

— Refuzați, îl sfătui generalul Nesmontu pe faraon. Pe pământ, nu putem să vă apărăm. Fără îndoială, e o capcană!

Sesostris rămase tăcut până când corabia acostă.

— Nimeni să nu mă urmeze! porunci regele în timp ce părăsea puntea.

Încadrat de oamenii lui Sarenput, față de care era mai înalt cu un cap, monarhul fu întâmpinat în poarta palatului de cei doi câini ai stăpânului provinciei, un mascul negru, zvelt, cu capul delicat și picioare înalte, și o femelă mult mai mica, grasă, cu mamele proeminente.

— Pe ea o cheamă Gazela, îl lămurii Sarenput pe Sesostris, și se bucură de protecția lui Prieten-Bun. Are grijă de ea ca și cum i-ar fi mamă.

Prieten-Bun se apropie de rege și îi linse mâna. Căpătând încredere, Gazela se frecă de picioarele suveranului.

— Se întâmplă foarte rar ca acești doi câini ai mei să se arate atât de prietenoși cu un necunoscut, se miră Sarenput.

— Nu sunt un necunoscut, ci faraonul Egiptului de Sus și de Jos.

Un timp foarte scurt, Sarenput rezistă privirii pătrunzătoare a

regelui.

— Intrați, Luminăția Voastră!

Precedat de cei doi câini care îi arătaseră drumul, Sesostris pătrunse într-un somptuos palat și ajunsese în sala de audiență susținută de două coloane pictate cu motive florale, unde se găsea deja Uakha, guvernatorul provinciei Cobrei.

Bătrânul se ridică și se înclină.

— Nu v-am distrus corăbiile, îi explică Sarenput, datorită stăruinței prietenului meu, aici de față. El e convins că vreți să evitați acest dezastru. De aceea, m-a rugat să nu mă împotrivesc încercării voastre de a face ca revărsarea apelor să fie bogată.

— Este chiar dorința mea, Sarenput!

— Permiteți-mi să fiu sincer, Luminăția Voastră, nu cred în această poveste! De fapt, sunteți aici pentru a pune stăpânire pe provincie.

— Cu doar 20 de corăbii ușoare?

Sarenput se zăpăci.

— E puțin, îmi dau seama, dar...

— Să începem cu lucrul cel mai important, Maat, eterna lege a vieții. Ea creează ordinea lumii, a anotimpurilor, adevărul și dreptatea, o bună conducere, o viață armonioasă. Datorită lui Maat, ritualurile permit forțelor divine să rămână pe pământul nostru. Cei care vor s-o respecte pe Maat trebuie să urmeze calea dreptății în gândire, în cuvinte și în fapte. Te numeri printre aceștia, Sarenput?

— Cum puteți să vă îndoiiți, Luminăția Voastră?

— În acest caz, juri pe viața faraonului că nu ești vinovat de crima săvârșită împotriva salcâmului lui Osiris, din Abydos?

Uimirea șefului de provincie nu părea prefăcută:

— Ce... ce s-a întâmplat acolo?

— O vrajă blestemată s-a abătut asupra noastră, salcâmul se usucă. De aceea, există primejdia ca lichidul dătător de viață, dăruit de Osiris, să ne lipsească și toată țara să fie sortită foametei. Aici, la Elephantina, ia naștere izvorul ascuns al Nilului. Aici odihnește una din formele lui Osiris. Cu siguranță că pacea sa a fost tulburată pentru a împiedica apa să-și răspândească binefacerile.

Judecata monarhului îl impresionează adânc pe Sarenput, care refuza totuși s-o accepte.

— Nu e cu putință, Luminăția Voastră! Nimeni n-ar îndrăzni să intre pe pământul din Biggeh, nicio ființă umană nu e primită. Soldații mei îl păzesc cu strășnicie, grija și atenția lor nu poate fi înșelată.

— Sunt convins de contrariu și datoria mea e să statornicesc iar mișcarea continuă a energiei, care a fost întreruptă. Lasă-mi cale liberă spre ostrov!

— Păzitorii lumii de dincolo vor trimite fulgere împotriva voastră!

— Mă încumet, totuși!

Înțelegând că acest rege cu trup de uriaș nu avea să renunțe, Sarenput acceptă să plece împreună cu el și cu Uakha spre Biggeh. După ce merseră de-a lungul insulei Sehel, în fața căreia se întindeau vaste cariere de granit, guvernatorul provinciei ramase pe loc la picioarele primei cataracte, o învălmășeală de stânci de netrecut în această perioadă a anului. De aici, pornea un drum pentru cărăuși, protejat de un perete din cărămizi, care unea debarcaderele situate la capetele de nord și de sud ale cataractei.

— Nimic nu e mai eficient decât această stavilă pentru a controla mărfurile care vin din Nubia, afirmă Sarenput cu mândrie. Dățile strânse de vameșii mei sporesc bogăția provinciei.

Văzând că suveranul era prea concentrat asupra sarcinii sale pentru a se interesa de astfel de amănunte concrete, vorbărețul demnitar, puțin jignit, se cufundă în muțenie.

O barcă ușoară străbătu distanța scurtă care separa malul de insula interzisă.

— Luminăția Voastră, aş putea, pentru ultima dată, să vă sfătuiască să renunțați?

— Nu văd unde sunt soldații tăi.

— Supraveghează drumul cărăușilor, locurile de trecere și...

— Dar nu și Biggeh.

— Cine ar îndrăzni să pună piciorul pe pământul sacru al lui Osiris?

— S-au atins deja de salcâmul din Abydos.

Corabia trase la mal.

O liniște ciudată înconjura locul sacru. Nicio pasăre nu cânta, nicio suflare de vânt nu-și făcea simțită prezența. Regele pătrunse într-un labirint vegetal format din salcâmi, curmali și tamarini.

— Dacă Sesostriș reușește să ne ofere îmbelșugata revărsare de ape, de care avem nevoie, voi deveni slujitorul lui credincios, îi jură Sarenput.

— Ți voi aminti de acest jurământ, zise Uakha.

♀♀♀

Adăpostite sub frunze, 365 de mese de ofrandă, câte una pentru fiecare zi a anului, erau așezate în jurul unei stânci. În interiorul ei, se afla o grotă numită „Cea-care-l-adăpostește-pe-stăpân”, adică pe Osiris.

Pe fiecare masă de ofrandă, se găsea un vas cu lapte. În fiecare zi, prețiosul lichid, izvorât din stele, era reînnoit de puterile creatoare care acționau departe de privirile oamenilor.

Cinci dintre aceste vase, care corespundeau ultimelor cinci zile ale anului, anume închinat lui Isis și Osiris, fuseseră sparte.

Sesostriș înțelese de ce revărsarea apelor urma să fie neîndestulătoare. Cineva pângărise locul sacru, energia nu mai

însuflețea apele.

Căutând o urmă care să-l conducă spre vinovat, regele descoperi o bucată de lână, material cu desăvârșire interzis preoților egipteni care nu purtau decât țesături din in. Cel care venise aici nu cunoștea obiceiurile rituale sau nu ținea seama de ele.

Bătăi de aripi tulburară liniștea locului. Un șoim și un vultur poposiseră în vârful stâncii și îl priveau fix pe străin.

— Sunt servitorul vostru! Luminați-mi calea pe care trebuie să merg!

Șoimul își luă zborul, dar vulturul rămase nemișcat.

— Mulțumire ție, zeiță-mamă! Ceea ce trebuie va fi împlinit.

Sarenput nu-și crezu ochilor. Faraonul era încă viu!

— Acum, spuse Sesostriș, cunosc rădăcina răului.

— Puteți s-o înlăturați, Luminația Voastră?

— Îndrăznești să crezi că zeița l-a abandonat pe faraon? Privește în depărtare, Sarenput, și ascultă cu atenție vocea ei!

La început, nu se zări decât un punct luminos la orizont, ca o nălucă. Apoi crescuseră până când se contură o barcă. Și delicata luntre înaintă încet spre insula sacră. La bord, se aflau un vâslăș obosit și o tânără de o eleganță neîntrecută. Chiar și Sarenput, care avea iubite nubiene de o frumusețe fără egal, fu năucit.

Din ce lume venea această ființă cu forme perfecte, față senină și privire atât de luminoasă încât înălța sufletele celor din jur?

Tânăra preoteasă purta o rochie albă, lungă, prinsă cu o cingătoare garnisită, sus și jos, cu șireturi galbene, verzi și roșii. Peruca ei lungă îi lăsa totuși urechile descoperite. La încheieturile mâinilor, avea brățări de aur și de lapislazuli. La gât, îi atârna un scarabeu din cornalină montat în aur.

— Cine este? întrebă Sarenput, înrobit.

— O preoteasă din Abydos de al cărei ajutor nu mă pot lipsi, răspunse monarhul. Într-un ritual pentru atragerea bunăvoinței apelor a întruchipat vântul de la miazăzi.

La pupa, se vedeau o harfă mică, un papirus rulat și pecetluit, și o statueta a lui Hapy, duhul jumătate femeie, jumătate bărbat, al fluviului.

— Pregătiți ofrandele, le porunci Sesostriș celor doi guvernatori de provincie, înainte de a dispărea împreună cu preteasa în labirintul vegetal.

În fața grotei Nilului rămaseră pe loc. De pe stânca ascuțită, vulturul și șoimul îi urmăreau cu privirea.

— Isis l-a regăsit pe Osiris, rosti faraonul. Ultima piedică e înlăturată, fructele de avocado s-au copt, canalele pot fi deschise și umplute cu apă proaspătă. Fie ca izvoarele Nilului să-și arate dărnicia,

șoimul să-l protejeze pe rege, iar vulturul să fie mama sacră care învinge moartea.

Tânăra femeie cânta la harfa cu patru corzi. Între cutia de rezonanță și consolă era fixat nodul magic al lui Isis, lucrat în lemn de sicomor. Partea de deasupra era împodobită cu capul zeiței Maat, care veghea ca acest instrument, la care era dificil de cântat, să insufle o armonie liniștitoare.

— Fie ca faraonul să mănânce pâinea lui Maat și să-i bea roua, cânta fata cu voce blândă, într-un ritm lent.

În grotă, pământul se mișcă și apărură un șarpe verde, enorm, care formă din trupul său un cerc, apoi își înghiți coada.

— Ciclul anului trecut s-a încheiat, zise suveranul, el dă naștere noului an. Devorându-se pe sine însuși, timpul servește drept reazem eternității. Fie ca șarpele izvorului Nilului să asigure existența Celor Două Regate!

Șoimul și vulturul se înălțară și zburară în cercuri largi, protectoare, în jurul monarhului și al preotesei care rupse pecetea papirusului, îl desfășură și intră cu el în grotă.

Aici, îl scufundă într-un vas de aur. Neavând nicio inscripție, papirusul se dizolvă în câteva secunde.

Tânăra îi întinse regelui vasul.

— Beau cuvintele puterii ce sălășluiesc în secretul revărsării apei, pentru ca ele să prindă viață prin vocea mea și să-și răspândească energia.

În prezența lui Sarenput, a lui Uakha, a demnitarilor provinciei și a unei mulțimi atente și pioase, Sesostis împlini marea ofrandă către inundația care începuse.

Faraonul aruncă în apele fluviului statueta lui Hapy, pătrunsă de puterea izvoarelor secrete, un papirus pecetluit, flori, fructe, pâini și prăjituri.

În înaltul cerului, Sothis strălucea. În toate templele Egiptului, lămpile fuseseră aprinse.

Îndoiala nu-și mai avea rostul: judecând după puterea Nilului al cărui nivel creștea repede, revărsarea avea să fie abundentă.

— Hapy, apa ta e oglindirea suflului ceresc! Fii iară Tatăl și Mama noastră! Să rămână deasupra apei doar movilele de pământ, ca în prima dimineață a lumii când tu ai ieșit din Nun, oceanul de energie, pentru a da viață acestei țări.

Strigătele de bucurie salutară ultimele cuvinte ale lui Sesostis, care, în fruntea procesiunii, porni spre templul din Elephantina unde, timp de mai multe zile, urmau să fie rostite formulele puterii menite să sporească revărsarea apelor.

— A reușit, constată Sarenput. Acest rege este un adevărat faraon!

— Iar tu trebuie să-ți ții jurământul! Îi reaminti Uakha. Provincia ta, ca și a mea, este de acum înainte, în slujba lui Sesostris.

Capitolul 41

În ciuda condițiilor grele de muncă, tânărul bărbat nu se plângea. Cu ajutorul soției sale și a trei țărani curajoși, cultiva un pământ suficient de rodnic pentru a-i hrăni, a le permite să-și cumpere mobilă și veșminte, și chiar să se gândească la mărirea proprietății. Într-un an sau doi, va mai angaja câțiva țărani și-și va construi o casă nouă. Și dacă va reuși să sece terenul mlăștinos care se întindea lângă bucata sa de pământ, avea să primească un ajutor de la stat.

Flămând, stăpânul gospodăriei intră în coliba de stuf unde soția sa avea obiceiul să lase un coș cu de-ale gurii.

Dar, de data aceasta, nu găsi nimic.

Degeaba căută cu atenție peste tot, nu era nici urmă de coș!

Mai întâi nemulțumit, apoi îngrijorat, ieși din colibă și se izbi de un monstru păros, care îl îmbrânci cu violență înapoi.

— Nu te grăbi, prietene! Trebuie să stăm de vorbă!

Țăranul încercă să pună mâna pe o furcă, dar o lovitură de picior în coaste îl făcu să se prăbușească greoi. Cu răsuflarea tăiată, vru să se ridice, dar brațul lui Gură-Pocită îl imobiliză.

— Potolește-te, prietene! Dacă nu, oamenii mei îl vor omorî pe unul dintre slujitorii tăi. Pentru început, doar pentru început...

— Soția mea... Unde e soția mea?

— Pe mâini bune, poți să mă crezi! Dar până nu dau eu ordin, nimeni nu se va atinge de ea.

— Ce vrei?

— O înțelegere ca între oameni cu judecată, îi răspunse Gură-Pocită. Gospodăria ta e prea izolată, are nevoie de ocrotire. Îți ofer această protecție. Nu vei mai avea de ce să te temi de hoții de grâu și vei munci fără grijă. Când spun „îți ofer“ e aproape adevărat, orice osteneală merită plătită și eu nu-ți voi lua decât a zecea parte din venituri.

Țăranul se indignă:

— Asta mi-ar dubla povara dărilor, care și așa e de nesuportat.

— Siguranța nu are preț, prietene!

— Refuz această înțelegere.

— Cum vrei, dar faci o mare greșeală! Servitorilor tăi li se va tăia gâtul, iar pe soția ta o vom silui și apoi îi vom da foc. Iar tu vei sta alături de ea, în flăcări, cu copiii cu tot. Vei înțelege ușor că faima mă obligă la așa ceva.

— Nu faceți asta, vă implor!

— Să știi, omule, îi zise Gură-Pocită ridicându-l de jos, că pot să mă dovedesc foarte binevoitor, dar răbdarea nu e cea mai importantă virtute a mea. Sau mi te supui fără să crâcnești, sau trec imediat la fapte!

Distrus, țăranul cedă.

— Bine, te-ai arătat, în sfârșit, înțelept! Oamenii mei și cu mine vom rămâne câteva zile aici, ca să vedem cum muncești și ce roade voi culege de pe urma târgului pe care l-am încheiat. Așa n-o să-ți treacă prin cap să mă minți. După plecarea mea, casa ta va fi supravegheată tot timpul. Dacă vei avea o pornire nelalocul ci de a spune ceva gărzilor deșertului, nici tu, nici cei apropiați ție nu veți scăpa cu viață. Agonia voastră va fi lungă, foarte lungă, iar cea a soției tale – de-a dreptul cumplită. Gură-Pocită îl bătu pe umăr pe țăran: Și acum, să mâncăm și să bem ca să pecetluim înțelegerea!

După ce se gândise să-și măcelărească victimele și să le distrugă locuințele, lui Gură-Pocită îi venise o idee mai bună: amenințarea. Lăsând în urma lui cadavre și ruine, ar fi sfârșit prin a atrage atenția stăpânirii, dar obținând adevărate bogății de la „protejații” obligați să tacă, rămânea în umbră, înmulțindu-și totodată câștigurile.

Curând, Prevestitorul avea să fie mândru de el.

Memphis-ul îl încântă pe Shab Strâmbu'. Portul, târgul, dughenele, cartierele aglomerate, străzile forfotind de egipteni și străini, totul îl fascina! Zilele i se păreau prea scurte, i-ar fi trebuit luni, dacă nu ani, să descopere cele o mie și una de farmece ale acestei capitale pline de viață, care nu cunoștea niciodată odihna.

Prevestitorul rămânea indiferent la toată această zarvă. Se strecura printre oameni asemenea unei năluci pe care nimeni n-o remarca. Datorită puterii sale de convingere, nu întârzie să găsească o locuință modestă, lipită de o prăvălie închisă de mai multe săptămâni.

— Vom deveni negustori cinstiți, îi spuse Prevestitorul micii sale trupe, respectați și apreciați de vecini. Amestecați-vă printre locuitorii Memphisului, găsiți-vă iubite, mergeți prin taverne!

Acest plan nu le plăcea deloc celor care trebuiau să-l îndeplinească și care, mai întâi, făcură curat în încăperi și le înzestrară cu rogojini, coșuri și rafturi.

Prevestitorul îl luă cu el pe Shab și porni spre port.

Brusc, strigăte de bucurie izbucniră în tot orașul și străzile se umplură de o mulțime gălăgioasă care intona cântece slăvind-u-l pe

Sesostris.

Prevestitorul i se adresa unui om în vârstă, ceva mai potolit decât concetățenii săi:

— Ce se întâmplă?

— Ne temeam că revărsarea apelor nu va fi îndeșulătoare, dar faraonul s-a înfrățit cu duhul Nilului. Egiptul va avea apă din belșug și amenințarea foametei a fost îndepărtată.

Fremătând de bucurie, trecătorul se alătură din nou celor care sărbătoreau.

— E o veste proastă, recunosc Prevestitorul. Nu mă gândeam că Sesostris va îndrăzni să calce pe pământul sacru de la Biggeh și că va pătrunde până la izvoarele ascunse ale Nilului.

— Ați... ați fost acolo? se minună Strâmbu'.

— Cele cinci mese de ofrandă închinat ultimelor zile ale anului fiind profanate, mișcarea energiei se întrerupsese. Dar acest monarh a avut curajul să treacă peste toate piedicile și să restabilească ordinea. Este un adversar de temut, greu de doborât. Dar așa victoria noastră e și mai frumoasă.

Lui Shab Strâmbu' i se făcu frică.

Frică de acest bărbat care nu era ca toți ceilalți, datorită puterii sale. Nimic, nici cel mai sacru lucru nu l-ar putea abate din drumul său.

Deoarece cunoștea perfect Memphis-ul, Prevestitorul străbătu, fără să ezite, un șir de străduțe situate în spatele portului și ajunse în fața ușii unei case șubrede. Bătu de patru ori, cu lovituri rare și scurte.

O lovitură îi răspunse din partea cealaltă a ușii. Prevestitorul ciocăni iar, de două ori, scurt și apăsător, apoi ușa se deschise.

Pentru a putea pătrunde într-o încăpăre mare, cu pământ bătătorit pe jos, Prevestitorul și discipolul său trebuiră să-și aplece capetele. Trei bărboși se înclină în fața învățătorului lor.

— Slăvit fie Zeul, stăpâne, zise unul dintre ei, sunteți teafăr și nevătămat!

— Nimeni nu mă va împiedica să îndeplinesc misiunea! Aveți încredere în mine și vom învinge!

Se așezară cu toții și Prevestitorul își începu predica.

Repetă, răspicat și hotărât, aceleași cuvinte, cu o insistență obsedantă: Zeul îi vorbea, iar el era singurul său tălmăci, necredincioșii vor fi supuși prin violență, cei care hulesc – omorâți, iar femeile nu trebuiau să se mai bucure de libertatea de nesuportat pe care le-o acorda Egiptul. Sursa tuturor relelor era faraonul și priceperea regelui care o ținea în viață pe Maat. Numai după nimicirea lor, învățătura Prevestitorului va șterge toate hotarele. Pământul întreg nu va fi decât o singură țară, călăuzită de adevărata

credință.

— Radeți-vă bărbile, le porunci Prevestitorul oamenilor săi, îmbrăcați-vă după obiceiurile din Memphis, afundați-vă în acest oraș! Veți primi apoi și alte porunci!

Fascinat de cuvântarea stăpânului său, Shab Strâmbu' așteptă să iasă din casă pentru a-i pune câteva întrebări:

— Acești bărbați nu sunt cananeeni din Sichem?

— Într-adevăr.

— Ați hotărât să-i aduceți la Memphis?

— Mai întâi pe aceștia, apoi pe mulți alții.

— Prin urmare, nu ați renunțat la eliberarea Canaanului?

— Eu nu renunț niciodată, dar trebuie să știi să te schimbi după cum o cer împrejurările. Vom distruge Egiptul din interior, fără să se bănuiască. Și chiar Memphis-ul, cel îngăduitor și pestriț, ne va face rost de otrava sortită să-l omoare. Vom avea nevoie de foarte mult timp și răbdare, credinciosul meu prieten, și va trebui să folosim și alte arme.

Dar pe Shab Strâmbu' îl mai așteptau destule surprize.

Pe o altă străduță, se opriă lângă terasa unei frumoase locuințe cu un etaj. Prevestitorul îi vorbi paznicului într-o limbă necunoscută.

Paznicul îi lăsă să treacă.

Cei doi vizitatori fură întâmpinați de o persoană afectuoasă și vorbăreată, ale cărei forme plinuțe îi trădau slăbiciunea pentru bucatele alese.

— Iată-vă, în sfârșit! Începusem să mă îngrijorez!

— S-au petrecut niște fapte neașteptate, dar fără importanță.

— Să trecem în salon! Bucătarul meu a pregătit niște prăjituri care ar desfăta și gusturile cele mai pretențioase.

Shab Strâmbu' nu se lasă prea mult rugat, dar Prevestitorul nici nu se atinse de ele.

— Cum stăm? Întrebă el cu o voce atât de aspră, încât atmosfera deveni imediat rece ca gheața.

— Lucrurile înaintează, învățătorule!

— Ești sigur, prietene?

— Știți, nu e deloc ușor! Dar prima expediție va pleca în curând.

— Nu voi îngădui să apară nimic neprevăzut, preciză Prevestitorul.

— Puteți să vă bizuiți pe mine!

— Ce punct de sosire ai ales?

— Micul oraș Kahun. Prezintă multă importanță în ochii lui Sesostris. Am acolo persoane de legătură, iar oamenii noștri se vor putea stabili în oraș fără prea multă greutate.

— Sper să nu te înșeli.

— Prefer să nu mă grăbesc, chiar dacă durează mai mult decât am socotit, pentru a evita orice greșeală. Cum vedeți, Kahun este locul

potrivit. Regele acesta e un om viclean, foarte prudent și n-are niciun fel de încredere în Curtea de la Memphis.

Pe buzele Prevestitorului, se ivi un zâmbet ciudat.

Da, acesta era drumul cel bun. Oamenii săi de încredere lucraseră foarte bine din umbră.

Încordarea se risipi, iar gazda profită pentru a înghiți o prăjitură uriașă, înmuiată în suc de roșcove. Shab făcu la fel.

— Presupun că faraonul a micșorat numărul celor din preajma sa, îi zise Prevestitorul.

— Din nefericire, așa este, învățătorule! După zvonuri care mi se par demne de crezare, Casa Regelui nu mai cuprinde decât un consiliu restrâns, format din demnitari care-i sunt devotați.

— Le cunoști numele?

— Umblă multe vorbe... Se spune chiar că regele s-a hotărât să le rupă gâtul guvernatorilor care i se opun, dar nu cred așa ceva. O astfel de faptă ar pricinui un război înăuntrul țării.

— Nu ai un om de legătură la palat?

— Învățătorule, este prea periculos și...

— Am mare nevoie.

— Bine, bine... O să mă îngrijesc de acest lucru.

— Pot să mă bizui pe tine, credinciosul meu prieten?

— Ah, da, negreșit!

— Pe curând.

Shab Strâmbu' înfulecă o ultimă prăjitură, care nu-i plăcu, deși recunosc în sinea lui că bucătarul gazdei n-avea egal. La o bună distanță de casa cea frumoasă și ascunsă, se crezu obligat să-și dezvăluie impresiile:

— Omul acesta nu-mi place. Sunteți convins că nu vă minte?

— Acest negustor bogat este de fel din Byblos, marele port al Libanului, și s-a născut mincinos. Îndeletnicirea sa e să-și înșele cumpărătorii, învinovățindu-și rivalii, și să scoată un câștig cât mai mare și din cea mai mărunță învoială. Dar mie, doar mie, îmi spune adevărul. O dată, o singură dată, a încercat să mă înșele și păstrează pe piele o amintire de atunci. Când ghearele de șoim i-au pătruns în piept pentru a-i smulge inima, îndată a început să se căiască. Oamenii din Byblos ne vor fi de folos, viteazul meu prieten! Datorită lor, voi face să pătrundă în Egipt numeroși iubitori ai cauzei noastre.

Shab Strâmbu' era uluit.

Așadar, Prevestitorul avea putere asupra multor lucruri și, în plus, cunoștea orașul ca pe buzunarul mantiei sale de lână.

În ciuda căldurii, nicio urmă de sudoare nu se zărea pe fruntea sa. Și în timp ce Shab goli un urcior de bere proaspătă, Prevestitorul nu gustă decât o picătură și bolborosi niște formule pe care nu le înțelese.

Capitolul 42

Iker își îndoi din nou piciorul pe care se așezase și îl ridică pe celălalt în fața lui. Era una dintre pozițiile pe care le folosea atunci când dorea să citească un papirus. Tânărul avea atât de mult de lucru, încât își părăsea rar mica sa cameră, situată în aripa stângă a palatului guvernatorului provinciei.

Iker voia să verifice el însuși totul. Nu se mulțumea doar cu rezumatele pregătite de alți scribi pentru a-i ușura sarcina și se întorcea mereu la documentele originale.

Aproape de fiecare dată, se bucura că a făcut-o. Unele amănunte fuseseră neglijate, unele cifre – copiate greșit, iar anumite măsurători – ciuntite. Restabilind adevărul de câte ori putea, Iker descoperi un adevăr neliniștitor: mai mulți scribi înfrumusețaseră faptele, pentru a-l face pe Djehuty să creadă că provincia lui era cea mai bogată și cea mai puternică din Egipt.

În realitate, era altfel. Trupele numărau prea mulți mercenari, gărzile deșertului – prea mulți veterani, anumite terenuri erau prost folosite, mai multe gospodării – prost administrate, în caz de război, lui Djehuty riscau să-i lipsească armele. Astfel că raportul final pe care Iker socotea să-l întocmească în zilele următoare avea să fie mai degrabă descurajant.

— Trebuie să vii să vezi, îl sfătui un coleg.

— N-am timp.

— Fă-ți! Nu poți să pierzi o priveliște ca aceasta.

Nedumerit, Iker ieși din palat.

Scribii, gărzile, bucătarii, femeile din casă și toți slujitorii alergau spre Nil.

Pe o insuliță plină de iarbă, în mijlocul fluviului, vreo cincizeci de cocori de Numidia, cu penaj cenușiu și picioare delicate, dansau cu grație. Învârtindu-se în toate direcțiile, cu regularitate, se prefăceau că-și iau zborul, apoi coborau iar, când rotindu-se fiecare în jurul său, când formând cu toții un fel de cerc. Iker admiră, ca și ceilalți, acest dans neașteptat, salutat cu strigăte de bucurie de către locuitorii provinciei.

— E semn bun, își dădu cu părerea vecinul său, un scrib însărcinat cu măsurătorile. Arată că faraonul Sesostris a reușit să dezlănțuie revărsarea apelor. Aceasta dovedește că e un mare rege, dar să nu mai

spui nimănui!

Gânditor, Iker se duse să-și hrănească măgarul care stătea la umbra unei streșini.

— Situația se îngreunează, îi mărturisi el lui Vânt-de-Miazănoapte. Dacă oamenii țin cu Sesostriș, Djehuty nu-și poate păstra puterea. Iar izbânda faraonului este atât de răsunătoare, că nimeni nu poate să n-o nesocotească.

Măgarul mânca liniștit, căci această veste nu-l afecta deloc.

Întorcându-se în camera sa de lucru, Iker revăzu chipul tinerei preotese. De mai multe ori pe zi și în toate visele sale, îi răsărea în minte cu o forță din ce în ce mai puternică și căreia nu i se putea opune. În loc să se șteargă, trăsăturile feței ei deveneau tot mai limpezi, de parcă ar fi stat alături de el.

Oare când o va reîntâlni? Poate în timpul unei ceremonii la care ea va lua parte, dar cum să afle dinainte? Și dacă ea aparținea Cercului de Aur din Abydos, Iker n-ar fi trebuit să meargă până în acest oraș sacru, interzis unui neinițiat ca el. Dragostea lui părea sortită eșecului, totuși nu va renunța înainte de a-i vorbi fetei. Ea avea să-i cunoască sentimentele pe care i le inspirase, chiar dacă el se simțea incapabil să le redea intensitatea.

În ciuda enigmaticei aluzii a generalului Sepi, Cercul de Aur din Abydos nu-și pierduse nimic din mister. Oare rostul lui era să-i întinerească pe bătrânii ca Djehuty, revărsând asupra lor lumină? Așadar, unii oameni știau să mânuiască această energie în împrejurări neobișnuite!

Guvernatorul provinciei stătea pe un scaun și citea ciornele lui Iker.

— Stăpâne, sunt doar câteva însemnări!

— Mi se par foarte clare: slujbașii mei n-au încetat să mă lingusească și armatele mele nu sunt capabile să facă față unei lupte importante.

Iker nu se codi.

— Întocmai!

— Bună treabă, fiule! De fapt, dansul cocorilor a intervenit la momentul potrivit. Datorită lui, toți știu că Sesostriș va face țara să înverzească și o va umple de pomi roditori. Cele Două Regate se unesc iară, vremuri fericite se anunță pentru că un adevărat stăpân și-a dovedit puterea. Datorită lui, inundația se produce la timp, zilele sunt bogate, iar nopțile – senine, faraonul este energia creatoare, gura lui exprimă belșugul, el creează ceea ce trebuie să existe și dă viață poporului său. El este mărinimos și, dacă va conduce cu dreptate, țara va înflori.

— Toate acestea înseamnă... că recunoașteți autoritatea regelui Sesostriș și că întreaga provincie îi va sluji cu credință?

— Nici eu nu puteam s-o spun mai bine, Iker!

— Așadar, nu va mai fi niciun război?

— Într-adevăr.

— Mă bucur, stăpâne, dar...

— Dar te nedumerește o hotărâre luată atât de repede, nu-i așa? Și asta din pricină că nu apreciezi la adevărata ei valoare fapta săvârșită de Sesostris. Cum a reușit să stăpânească inundația? Luând asupra sa sarcina lui Thot, zeul cunoașterii și stăpânul scribilor, regele a arătat că știe semnele puterii și că e în stare să ofere apa poporului său. Știi că valurile care asigură hrana sunt lichidele lui Osiris. Ele țâșnesc din trupul său misterios, sunt sudoarea, limfa și umorile sale. Când apa noii revărsări umple primul vas de ofrandă, regele poate să spună: „Osiris a fost regăsit”. Dar ar fi dat greș fără ajutorul lui Isis, care apare pe cer drept steaua Sothis, după 70 de zile în care nu poate fi văzută. Perechea de la începuturile timpului este refăcută, energia trezește la viață din nou Cele Două Regate. Fără ea, nimic n-ar crește. Sămânța este pânțelele în care se întâlnesc diferite părți ale lumii de dincolo. Să știi, Iker, că natura întregă este revelația supranaturalului. Dat fiind că Sesostris face parte dintre regii care transmit acest mister, nu-mi rămâne decât să mă înclin în fața lui și să mă supun. Ba nu, trebuie să fac mai mult decât atât!

Djehuty se ridică.

— E rândul nostru să-i dovedim lui Sesostris de ce suntem în stare. Știi ce este cu adevărat *Ka*-ul, Iker?

— Spiritul protector care se naște o dată cu omul și nu-l părăsește, cu condiția ca acesta să urmeze învățătura înțelepților.

— *Ka* este energia care întreține orice formă de viață. La moartea sa, cel drept trece în *Ka*-ul său, moștenit de la străbuni. Toate ofrandele sunt aduse lui *Ka*, niciodată omului. Unul dintre cele mai frumoase simboluri ale lui *Ka* este o statuie. Are să-i semene leit, însuflețită prin ritualuri. De aceea vom construi o statuie uriașă a *Ka*-ului regal și i-o vom dăruí regelui. Te însărcinez cu supravegherea lucrărilor.

— Cotul zeului măsoară pietrele, rosti mai-marele sculptorilor. El aşază sfoara pe pământ, stabileşte poziţia corectă a templelor, adăposteşte la umbra sa orice construcţie sacră în care inima sa se plimbă după propria plăcere. Iar dragostea sa însufleţeşte atelierele.

Cântecul ciocanelor şi al dălţilor se înălţa din cariera unde era tăiat colosul, suportul lui *Ka*.

Muncitorii care lucrau de zor în cariera de piatră găsiseră cele mai bune blocuri pe care le tăiaseră fără să le pricinuiască stricăciuni, iar sculptorii provinciei meştereau sub conducerea unui iniţiat în mistere. Din cauza mărimii impresionante a statuii – 13 coţi înălţime şi 60 de tone – locul unde se afla această carieră ridica o problemă serioasă.

Transportarea statuii gigantice până la Nil dura cel puțin trei ore, cu condiția ca metoda folosită să fie eficientă, apoi era nevoie de o corabie mare pentru traversarea fluviului și, pe urmă, o nouă remorcare urma să conducă statuia la locul unde avea să fie așezată, templul lui Thot. Un drum lung și greu pe care Iker îl cercetase și iar îl cercetase, ca să se ferească de orice surpriză neplăcută. Alegerea unei alte cariere, mai apropiate de capitală, ar fi ușurat sarcina, dar Djehuty hotărâse care era materialul potrivit și n-ar fi acceptat altul.

— Va fi cea mai mare sărbătoare care a avut loc vreodată în provincia mea, aprecie Djehuty. Vinul și berea vor curge în valuri, oamenii se vor bucura! Și peste mii de ani se va vorbi despre această statuie. Sculptorii mei au făurit o adevărată minune în care se întâlnesc puterea și gingășia. Când Sesostriș o va vedea, va fi cucerit!

— Nu doresc să vă stric plăcerea, interveni Iker, dar greutatele drumului nu sunt nici pe departe rezolvate.

— De câți oameni crezi că ai nevoie?

— Mi-ar trebui peste patru sute. Îmi dă multă bătaie de cap să-i așez astfel încât să formeze o echipă unită.

— Mai puțin de jumătate îți sunt de ajuns, hotărî Djehuty. Fiecare dintre fericiții aleși va avea forța a o mie.

— Soldații voștri nu-mi ușurează sarcina. Niciun ofițer nu e de acord să-mi lase mie comanda.

— Nu alege numai soldați! Alege-i și pe tinerii cei mai voinici. Și nu-i uita pe preoți!

— Preoți, dar...

— Transportul statuii nu este o sarcină doar a oamenilor de rând, Iker! De-a lungul drumului, sacerdoții vor incanta formulele de protejare. Fă în așa fel ca toți acești oameni să muncească împreună și vei ajunge un om respectat. Spune-ți mereu că nu ai voie să dai greș!

Iker se felicita că alergase mult la instrucție, căci, acum, zile de-a rândul fusese într-un permanent du-te-vino până alesese 172 de oameni, dintre care mulți se oferiseră de bunăvoie. Dacă socoteala tânărului scrib era corectă, acesta reprezenta numărul ideal pentru a deplasa colosul.

Când sculptura gigantică fu terminată, Iker strânse toată echipa și o împărți în patru rânduri. Unul dintre rândurile exterioare era alcătuit din tineri provenind din vestul regiunii, celălalt, din oameni din est. Rândurile din interior erau formate din soldați și preoți.

Colosul fusese așezat pe un soi de sanie și legat strâns cu frânghii de care cele patru șiruri de oameni se pregăteau să tragă, într-o atmosferă de sărbătoare. Împreună cu ajutoarele sale, Iker se asigură că totul era în ordine, dar neliniștea îl cuprinsese totuși când dădu semnalul de plecare.

Pe drumul noroios, a fost turnată apă de cei care aveau această

sarcină.

— Trageți! ordonă Iker.

Încet, sania se urni. Bine umezită, bara fixă, netedă, de-a lungul căreia aluneca blocul de piatră, ușura efortul celor 172 de oameni, mândri de a îndeplini o astfel de faptă eroică. „Apusul este în sărbătoare, inimile noastre sunt fericite când văd monumentele stăpânului lor”, cântau tinerii din vest.

Fusese adoptat un ritm potrivit, nici prea încet, nici prea rapid. Unii soldați agitau ramuri de palmieri pentru a-i răcori pe cei care trăgeau de sfori.

Cercetat amănunțit de o sută de ori de către Iker, drumul fusese nivelat atât cât se putea. Nu trebuia să se teamă că s-ar putea ivi vreo surpriză neplăcută.

Privirea sa trecea de la fiecare punct de fixare a frânghiilor la fiecare membru al cortegiului, apoi revenea asupra colosului, care rămânea pe deplin stabil.

Brusc, scribul resimți o tulburare ciudată.

Această frumoasă armonie era pe punctul de a rupe și el nu știa de ce. La prima vedere, totul părea normal. Dar instinctul nu-l înșela.

Îngrijorat, alergă în toate părțile. Și, ridicând capul, înțelese.

Privirea colosului se schimbase! Ochii săi de piatră trădau o adâncă nemulțumire.

— Tămâie, aduceți repede tămâie! strigă Iker.

Neîndoielnic, statuia lui *Ka* cerea împlinirea anumitor ritualuri.

Din fericire, unul dintre preoții care urmau expediția avea o cădelniță.

Iker sări pe genunchii statuii și întinse mâinile în semn de venerație. Preotul deschise cădelnița de unde se ridică un fum plăcut mirositor, care atinse gura, urechile și ochii statuii. Rășina de terebint, *senter*, „cea-care-răspândește-sacru”, învălui piatra în mireasmă parfumată, în timp ce tânărul scrib se ruga în continuare, cu fața către drum, cerându-i să se deschidă.

Tămărirea dură până ajunseră la Nil.

Traversarea se făcu fără incidente și drumul se încheie într-o bucurie de nedescris. Niciun locuitor al provinciei nu lipsea de la un eveniment atât de grandios și, așa cum promisese Djehuty, un ospăț în aer liber încunună această reușită.

Pe când colosul era așezat înaintea fațadei templului, guvernatorul provinciei îl felicită pe Iker care era epuizat:

— Sarcină îndeplinită, tinere scrib! Dar nu uita că fiecare hieroglifă, fiecare semn și fiecare statuie, indiferent de dimensiunile ei, luminează o față a misterului creației. Astăzi, cinstim și onorăm *Ka*-ul regal. Iar tu te vei odihni mai târziu, căci acum trebuie să-mi întocmești un raport amănunțit!

Capitolul 43

Alături de sărbătorile revărsării apelor, cele dedicate nașterii statuii însemnară, pentru popor, două săptămâni de odihnă în timpul cărora se mâncase, se băuse, se cântase, se dansase și se celebraseră divinitățile. Bucurându-se de o faimă fără egal, Djehuty petrecuse mai multe ore pe zi în al său locaș de veci dintre pereții căruia, unul, de curând terminat, avea o pictură extraordinară, ce reprezenta transportul colosului. Iker veghea la corectitudinea textelor hieroglifice.

Fără nicio îndoială, tânărul scrib era sortit celor mai înalte funcții și deja era invidiat de mulți. Aflați în slujbă de mult timp, scribii cu experiență dezaprobau înclinația șefului provinciei pentru acest băiețandru singuratic, care nu se împrietenise cu nimeni și se refugiase într-o muncă încrâncenată. Totuși, nimeni nu îndrăznea încă să-l atace, pe de o parte din cauza protecției acordate de Djehuty, pe de alta, din pricina informațiilor pe care Iker le strânsese despre unii sau alții. Stabilind în raportul întocmit care sunt forțele și slăbiciunile provinciei, nu-și dăduse el oare seama de lipsurile colegilor săi? Un singur cuvânt de-al lui era de ajuns ca pedepsele să curgă. De aceea ar fi fost mai bine să-l lingusească, dar cum anume? Iker trecea din camera de lucru în cea de dormit și din camera de dormit în cea de lucru, și nu asista la nicio audiență. Și atunci când își plimba măgarul, aerul său morocănos făcea pe oricine să-și schimbe hotărârea de a-i vorbi.

Chiar și în aceste momente de destindere, tânărul nu se gândea decât la munca sa. Numit în fruntea unui grup de scribi mult mai în vârstă decât el, știa că și cel mai mic pas greșit i-ar fi fost fatal. Totuși, pretenția sa ca toate sarcinile să fie îndeplinite fără cusur nu era decât o formă de apărare; ea îl hrănea asemenea unui foc interior care îi lumina calea.

Noaptea, Iker o visa pe tânăra preoteasă.

Toate aceste eforturi le făcea pentru ea. Într-o zi, avea s-o revadă și nu putea să se poarte ca un neștiutor sau ca un neputincios. Dacă soarta îi impunea această încercare, nu o făcea ca să-l determine să se întreacă pe sine însuși și să-și dovedească însușirile devenind un scrib de frunte? Trebuia să-i ofere tot ce era mai bun ca să-i arate că nu

trăia decât pentru ea.

Uneori, avea vise rele, în care îi apăreau capete de ucigași, monștri, întrebări fără răspuns și nevoia de a se răzbuna pe cei care doriseră să-i curme firul vieții. Nu mai putea îndura să nu cunoască adevărul.

O posibilitate nebunească țâșni din mijlocul acestor coșmaruri. O posibilitate atât de oribilă, încât tânărul o respinse la început. Dar ea reveni, cu îndărătnicie, și Iker nu mai reuși s-o înăbușe. Și, în cele din urmă, îl aruncă într-o stare proastă, transformându-l într-un om posac și izolându-l și mai mult de ceilalți.

Din fericire, măgarul său îi înțelegea dispozițiile în care se găsea și asculta destăinuirile prietenului său fără să obosească. Când Iker îi punea o întrebare, Vânt-de-Miazănoapte răspundea: „nu”, ciulindu-și urechea stângă, sau „da”, ciulind-o pe cea dreaptă.

În acest credincios tovarăș, tânărul scrib putea să se încreadă pe deplin. De aceea îi vorbi despre ideea care îi frământa mintea.

Iar Vânt-de-Miazănoapte ridică urechea dreaptă.

Doctorul Gua era abătut.

— După două săptămâni de ospete, ficatul vă e mai îngreunat decât al unei găște îndopate. Din punctul de vedere al unui doctor, aceasta e sinucidere curată!

Djehuty înălța din umeri.

— Dar mă simt cu adevărat bine.

— Nu am niciun leac pentru a trata inconștiența. Dacă nu înghițiți vreo douăzeci de hapuri pe zi pentru a îmbunătăți starea ficatului, eu nu mai sunt răspunzător de nimic.

Cu un gest scurt, doctorul Gua își strânse sacul de piele și părăsi sala de audiențe unde năvăliră cei însărcinați cu îngrijirea canalelor și irigațiilor, ale căror rapoarte erau optimiste.

Imediat după ei, intră Iker, a cărui severitate îi surprinse pe curtenii care-l înconjurau pe Djehuty.

— Ieșiți afară cu toții! le porunci guvernatorul.

Nemișcat, tânărul scrib îl privea fix pe Djehuty.

— Ce s-a întâmplat, fiule?

— Cer să mi se spună adevărul.

Guvernatorul provinciei se afundă în scaunul său înalt și își așeză mâinile pe coapse, oftând adânc:

— Adevărul? Ai inima destul de largă pentru a-l primi? Știi ce este o inimă adevărată, care servește drept sanctuar sacralului? Totul e creat de inimă, ea cunoaște, gândește și înțelege. De aceea trebuie să fie largă, mare, să aibă libertate, dar să fie, de asemenea, blândă. Însă tu, Iker, te arăți prea sever cu ceilalți, ca și cu tine însuși! Dacă inima ta e tulburată, se îngreunează și n-o mai poate primi pe Maat. Energia spiritului stă pe loc și conștiința greșește drumul.

— Stăpâne, ucenicia mea de scrib m-a învățat să nu confund un lucru cu altul și să încerc să rămân înțelept în orice împrejurare. Iar eu sunt convins că nu degeaba ați fost generos cu mine. Aveți o obligație față de mine, nu-i așa?

— Închipuirile te orbesc, fiule! Ți-am recunoscut valoarea, asta-i tot! Și doar meritul tău ți-a îngăduit să izbutești.

— Mă îndoiesc, stăpâne! Sunt sigur că știți mai multe despre oamenii care voiau să mă omoare și că încercați să mă protejați, făcând din mine unul dintre scribii cei mai de seamă din provincie. Acum vreau să știu tot! De ce am fost ales ca țăp ispășitor, cine este răspunzător, sunt încă jucăria unui demon ascuns în întuneric și unde se găsește Țara Punt a cărei mireasmă îl salvează pe scribul cel bun?

— Cam multe întrebări, nu crezi?

— Nu, nu cred.

Scos din sărite, Djehuty își încleștă mâinile de brațele scaunului.

— Cine m-ar obliga să-ți răspund?

— Dragostea de adevăr.

— Și dacă acest adevăr este mai periculos decât lipsa de cunoaștere?

— Era cât p-aci să-mi pierd viața și vreau să știu de ce și din pricina cui.

— Nu ai prefera să uiți aceste întâmplări nefericite și să duci o viață liniștită, în timpul căreia ți-ai satisface gustul pentru scris și citit?

— Să trăiești fără să înțelegi, să trăiești în întuneric nu este cea mai rea dintre pedepse?

— Depinde de om, fiule! Cei mai mulți apreciază neștiința și nu vor să iasă din ea.

— Nu e cazul meu.

— Asta este și impresia mea! Pentru ultima dată, Iker, îți spun să nu te înverșunezi să descoperi ceea ce trebuie să rămână ascuns.

Acum, Iker știa că presupunerile sale erau îndreptățite. Privirea sa insistentă învinse ultimele rețineri ale guvernatorului.

— Cum vrei, fiule, dar s-ar putea să-ți pară rău! În ceea ce privește Țara Punt, nu te pot lămuri. În schimb, am auzit vorbindu-se despre doi corăbieri, pe nume Ochi-de-Țestoasă și Cuțit-Tăios.

Iker tresări.

— I-ați... i-ați angajat?

— Nu, doar au trecut prin portul cel mai mare al provinciei mele. Corabia lor a rămas ancorată acolo câteva zile.

— În arhive, nu e nicio urmă a acestei șederi! protestă tânărul.

— Documentul a fost distrus.

— Din ce motive, stăpâne?

— Ca să evităm tot soiul de scorneli.

— Scorneli... Care anume? Bănuielile că ați pus la cale aceste uneltiri?

— Ajunge, Iker! izbucni Djehuty. Nu înțelegi că sunt protectorul tău? Nu suport să te văd cum te încrâncenezi împotriva propriului destin.

— Trebuie să-mi spuneți tot, stăpâne!

— Nu știi ce faci!

— Dacă mă ajutați, o să știu!

Djehuty scoase un nou suspin de enervare:

— Cei doi aparțineau unui echipaj care se bucura de anumite înlesniri. Vrei, cu adevărat, să le afli?

— Trebuie să vă smulg cuvintele unul câte unul?

— Nu eram unul dintre susținătorii lui Sesostriș, iar această corabie se afla sub protecția pecetei regale și căpitanul mi-a cerut să-i îngădui o ședere scurtă pentru reparații. Dacă-l refuzam, stârneam vrajbă! Dacă-i permiteam, deveneam supusul unui monarh a cărui putere n-o recunoșteam. Am hotărât, așadar, ca această corabie și căpitanul său să nu existe. Și apoi ai sosit tu, cu întrebările tale și cu firea ta neobișnuită. Nu te asemeni celorlalți scribi, Iker! În tine arde un foc de care nu-ți dai seama. De aceea am încercat să te smulg din trecutul tău.

— Încotro au pornit?

— Au plecat spre orașul Kahun, care are mare însemnătate pentru Sesostriș. Acolo sunt păstrate arhivele de stat.

— Dacă le cercetez, voi obține răspunsuri la întrebările mele!

— Să te duci acolo înseamnă să-l sfidezi pe faraon!

— De ce a vrut să mă omoare?

— Nu știu, fiule, dar oricine se opune unui rege adevărat aleargă spre pierzanie.

— Adevărul e mai important decât viața mea. Ajutați-mă încă o dată, trimițându-mă la Kahun. În orice oraș al Egiptului, un scrib care vine din provincia lui Thot va fi bine primit.

— Îmi ceri să te trimit la moarte, Iker!

— În ceea ce vă privește, recunoștința mea este nemărginită! Dacă rămân aici, astupându-mi urechile și închizându-mi ochii, aș deveni repede un slujitor prost.

— Îmi arunci pe umeri o mare răspundere.

— Singurul răspunzător sunt eu. V-am convins să dezvăluți adevărul și să mă lăsați să-mi urmez calea. Acum am prins puteri și mă simt în stare să înfrunt această nouă încercare.

În Elephantina, faraonul Sesostris și apropiații săi asistară la un ritual celebrat de către guvernatorul provinciei Sarenput, în onoarea unui înțelept foarte venerat, Heka-ib. O nouă statuie a slăvitului om, care trăise sub dinastia a VI-a, tocmai fusese înălțată în capela mormântului său. Ea permitea Ka-ului său să rămână prezent pe pământ și să inspire gândurile urmașilor săi.

Niciun incident nu umbrise buna înțelegere ce domnea între suita regelui și trupele lui Sarenput. Cu toate acestea, Sobek Păzitorul era în continuare nervos și neliniștit. Ca și tânărul Sehotep, permanent cu ochii-n patru, Sobek se îndoia de sinceritatea gazdei lor și se temea să nu i se întindă o cursă monarhului. Cât despre generalul Nesmontu, acesta avea de gând să se bată până la moarte pentru a-i salva viața suveranului său.

După cum cereau regulile de la Curte, Medes se ținea deoparte și încerca, pe cât posibil, să nu atragă atenția. Gata să înregistreze decretele faraonului, îi observa pe demnitarii provinciei și le puneă întrebări despre însărcinările pe care le aveau. Binevoitor și împăciuitor cum era, își atrăgea mereu noi prietenii.

— Luminăția Voastră, zise Sarenput, mi-ar face plăcere să vă arăt locașul de veci pe care mi l-am pregătit. Doar Luminăției Voastre, atât!

Sobek și Nesmontu își mușcară buzele ca să nu rostească un refuz bazat pe cea mai elementară prudență. Tocmai de așa ceva se temeau: Sarenput își dezvăluisese adevăratele intenții. În apropierea mormântului, oameni îndrăzneți l-ar putea asasina pe Sesostris.

— Te urmez! hotărî regele.

Plini de ciudă, Sobek și Nesmontu se întrebară cum să intervină.

— Pot să vă servesc drept vâslaș? le propuse, cu eleganță, Sehotep.

— N-are rost, răspunse Sarenput, voi vâsli eu însumi. Mișcarea mă ține în putere.

Să insiste ar fi însemnat să-l umilească pe șeful provinciei. Și nu aștepta acesta doar o provocare pentru a da ordin trupelor sale să atace?

Sobek înțelese că Sesostris socotea că va ieși singur din această încurcătură. Dar, cu toată forța sa uriașă, n-ar fi fost copleșit de numărul atacatorilor?

Condusă cu vigoare de Sarenput, o frumoasă corabie din lemn de sicomor porni spre țărmul abrupt al malului vestic, în care erau săpate mormintele guvernatorilor provinciei Elephantina, încă din vremea piramidelor. Pentru a ajunge la ele, trebuiau parcurse trepte și rampe destul de abrupte, mărginite de ziduri.

Barca trase lin la mal și cei doi bărbați urcară încet, în liniște. Arzătorul soare al sudului nu-l deranja nici pe unul, nici pe celălalt.

Ajunși în fața locașului de veci al lui Sarenput, se întoarseră pentru a descoperi o priveliște încântătoare, alcătuită din fluviul de un albastru scânteietor, din palmierii de un verde luminos, din nisipul galben-brun și din casele albe.

— Îmi place acest loc mai mult decât oricare altul, mărturisi Sarenput. Aici sper să înving moartea și să-mi petrec viața veșnică. Unul dintre strămoșii mei, care purta același nume ca mine, a pus să fie gravate aceste fraze: „Eram copleșit de bucurie pentru că reușisem să ajung la cer, capul meu atingea bolta cerească, treceam foarte aproape de pânțele stelelor, fiind eu însumi stea și dansam asemenea aștrilor”. Nu e acesta singurul destin demn de invidiat? Veniți, Luminăția Voastră! Veniți să vedeți cel mai frumos dintre domeniile mele!

Sesostris descoperi un mormânt săpat în gresie, a cărui podea urca și al cărui tavan cobora pentru a se întâlni într-un punct invizibil, dincolo de capela din capătul său. În prima încăpere, măreață și sobră, erau șase stâlpi. O scară ducea către un culoar prin care se pătrundea în camera de cult, unde se deschidea o nișă în care se afla statuia *Ka*-ului lui Sarenput.

Înaintând pe această linie care semăna cu o rază de lumină, Sesostris admiră șase statui ale stăpânului provinciei întruchipându-l pe Osiris.

— Aceasta este principala mea ambiție, Luminăția Voastră: să fiu devotat zeului reînvierii. Vă trebuie o dovadă mai limpede a nevinovăției mele? Niciodată n-aș încerca să fac rău salcâmului lui Osiris. Și ceea ce a înfăptuit Luminăția Voastră arată că sunteți păstrătorul înțelepciunii de care țara are atâta nevoie. Dacă m-aș împotrivi, aș fi un ucigaș. De aceea mă puteți considera un slujitor credincios, care nu vă va trăda niciodată.

Mândru și hotărât, Prieten-Bun mergea în fruntea alaiului. La dreapta sa, ținând pasul cu greu, Gazela își târa burta rotunjită și mamelele care atârnavă. Nici chiar cățeaua n-ar fi lipsit, sub niciun motiv, de la această sărbătoare și, cu capul ridicat, nu accepta să rămână în urmă.

Cei doi câini rămaseră pe loc în fața unei stele din piatră pe care era gravat numele lui Sesostris.

— Venerați-l pe faraon din adâncul inimii voastre! rosti Sehotep. Uniți-vă gândurile cu strălucirea lui, sporiți-vă respectul pe care i-l datorați! El e cel care dă viață și se arată mărinimos cu cei care-l urmează. Ca purtător al sigiliului regal, aduc mărturie că această provincie aparține Dublei Coroane.

Sarenput, a cărui față se luminează de un zâmbet larg, se înclină înaintea lui Sesostriș.

Pentru prima dată după foarte mult timp, generalul Nesmontu se liniștește. Și însuși Sobek, spre propria mirare, încerca o senzație de siguranță. Regele tocmai repurtase o nouă victorie fără să verse o picătură de sânge.

— Trebuie să mă întorc pe ostrovul Biggeh pentru a mă asigura că mișcarea energiei n-a fost tulburată, îi spuse monarhul lui Sarenput. Pregătește ceremonia în timpul căreia voi anunța începerea lucrărilor de înfrumusețare a marelui templu din Elephantina.

Ieșind din grotă de la izvoarele Nilului, tânăra preoteasă îl întâlnește pe faraon.

— A sosit clipa să mergi să îți îndeplinești destinul. Vrei cu adevărat?

— Sunt pregătită, Luminăția Voastră!

— Vei avea nevoie de toată îndrăzneala și tăria de care este în stare un om. Ești sigură că această sarcină nu-ți depășește puterile?

— Mă voi strădui.

Regele îi arăta tinerei femei un *uraeus* din aur masiv încrustat cu lapislazuli, turcoaze și comalină. Această cobra femelă se înălța pe fruntea faraonului pentru a proteja puternica flacără ce împrăștia întunericul, nimicindu-i pe dușmanii lui Maat.

— Atinge acest simbol, umple-te de magia sa și încredințează-ți mâinile care te conduc!

Cobra era fierbinte.

Fata simți că energia acesteia trece în sângele ei și îi oferă o nouă putere.

Apoi, regele intră în grotă, iar tânăra preoteasă se trezi singură. Foarte calmă, gustă din liniștea ostrovului sacru fără să-i fie teamă de ceea ce urma să se întâmple. Încă din copilărie, dorise să cunoască misterele templelor și știa că drumul va fi pe cât de lung, pe atât de anevoios. Dar cu fiecare încercare depășită se născuse în ea o bucurie imensă care îi purta pașii mai departe, spre o priveliște tot mai întinsă. Și nimic nu îi tulburase acest drum, în afară de apariția unui tânăr scrib, despre care aflate că se numea Iker. N-ar fi trebuit să însemne altceva decât o simplă întâlnire, dar nu reușea să-l uite, ca și cum ar fi fost vorba de cineva apropiat, aproape un prieten, deși nu avea să-l mai vadă niciodată.

Șapte preotese, îmbrăcate în rochii lungi, roșii și ținând în mâini tamburine, formară un cerc în jurul tinerei femei.

Apoi, marea preoteasă se îndreptă spre ea. Capul îi era acoperit cu o perucă în formă de vultur, iar la gât îi atârna colierul *menat*, simbolul nașterii spirituale.

Tânăra preoteasă tremura.

Doar regina Egiptului, suverana Celor Două Regate, aceea care îi vedea pe Horus și pe Seth reuniți în ființa faraonului, putea să poarte această perucă rituală. Semnul hieroglific al vulturului însemna, în același timp, „mamă”, dar și „moarte”, căci trebuia parcursă moartea inițiată pentru a o regăsi pe mama cerească a cărei incarnare era regina.

— Cele șapte Hathor să îngrădească soarta cea rea! le porunci regina.

Preotesele desfășurară o fâșie din pânză de in, ca acelea folosite la pregătirea mumiiilor, și o înconjură cu ea pe tânăra preoteasă.

— Clipa unei noi nașteri a venit, anunță regina. Ai fost inițiată ca preoteasă, apoi ca muziciană care face să strălucească dragostea. Astăzi, cunoscând noi mistere, vei deveni „Cea-care-s-a-trezit”. Preacinstitele Femei din casa zeului Ptah, Femeile înțelepte din orașul Cusae și preotesele Hathor din casa lui Atum, principiul creator, sunt strămoșii tăi. Ele trăiesc prin preotesele inițiate, prezente aici, și te vor face să asculți muzica stelelor cerului, a soarelui și a lunii.

Un cântec dulce și profund se înalță susținut de ritmul tamburinelor și de cele două sistre pe care le mănua regina. Pe rând, preotesele repetară cele șapte cuvinte creatoare rostite de zeița Neith cu ocazia nașterii luminii care țâsnise din ea însăși, în afara apei începuturilor. Bărbat și femeie în același timp, înaintea apariției tuturor ființelor, ea începuse ciclul nașterilor, modelându-i pe zei.

— Sunt tot ce a existat, tot ce este și tot ce va fi, spuse regina, și niciun muritor n-a ridicat vreodată vâlul meu, giulgiul care protejează trupul lui Osiris. Preoteselor inițiate li se cuvine să-l țeasă. De aceea, vei fi condusă în Casa Salcâmului unde sufletele lui Hathor și Osiris se vor întâlni în inima ta. Pe ostrovul sacru, Biggeh, această Casă ia forma grotei lui Hapy, în care apa cerească se unește cu aceea pământescă. Să străbați acest drum, iar viața să-ți fie hrănită de apa rece a stelelor și de focul cunoașterii!

După ce fu dezbrăcată, tânăra femeie pătrunse în grotă, unde contemplă focul. Apoi străbătu constelațiile, trecu de porțile cerului, se scaldă în lacul de lumină și se născu din nou dimineața, cu primele raze ale soarelui ce răsărea.

O preoteasă o așeză pe soclul ce o simboliza pe zeița Maat și o răcori cu un evantai din pene de struț, altă expresie a aceleiași realități, ca să-i ofere vântul cel bun care s-o poarte până în orașul fericirii.

Apoi o îmbrăcară cu o rochie roșie și îi împodobiră gâtul cu un pieptar lat de perle, care semnifica renașterea sa după ce străbătuse tărâmul întunecat, unde forțele răului nu reușiseră s-o rețină.

Regina îi dădu o paletă de scrib și pensula pentru scris, apoi îi puse

pe cap o stea cu șapte colțuri.

— Tu, care acum ești o Hathor, tu trebuie să devii, de asemenea, o Sechat, căci o sarcină deosebită ți-a fost încredințată. Nu vei putea să te limitezi să-ți trăiești inițierea doar în propria ființă și să guști pacea înăuntrul templului, în tovărășia surorilor tale. Încercări de temut te așteaptă și vei avea nevoie să cunoști cuvintele puterii înainte de a-i înfrunta pe dușmani, pe cei care se văd și pe cei care nu se văd. Noi te vom ajuta atât cât ne stă în puteri, dar numai tu singură poți dobândi victoria!

Capitolul 45

Iker plecase înainte de revărsatul zorilor, având grijă să nu trezească pe nimeni în palatul încă adormit. În ajun, îi înmânase lui Djehuty toate rapoartele de care se ocupase, rămânând în continuare surd la avertismentele acestuia.

Tânărul scrib urcă pe primul vas ce pornea spre nord. La răsăritul soarelui, corabia ridică ancora și pluti dusă de curentul pe cât de rapid, pe atât de schimbător. Căpitanul, un mustăcios cu experiență, mânuia cârma de minune. La bord, se aflau vreo zece călători, un bou, niște găște și Vânt-de-Miazănoapte.

— Încotro mergi, fiule? întrebă căpitanul.

— La Kahun.

— Douăzeci de ore pe mare, numeroase opriri, o noapte de odihnă dacă nu se ivește ceva neplăcut... Cât îmi dai?

— Două perechi de sandale de bună calitate, o bucată de țesătură din in și un papirus de mărime mijlocie.

— Plătești bine, nu-i vorbă! Te tragi dintr-o familie bogată?

— Nu, sunt un simplu scrib din provincia Iepurelui, în slujba stăpânului Djehuty.

— Un înalt demnitar foarte respectat. De ce te duci la Kahun?

Întrebările sale începeau să-l enerveze pe Iker, care încercă totuși să rămână amabil:

— Din motive legate de meseria mea.

— O misiune secretă?

— Dacă vreți.

— Kahun e un loc ciudat. Eu nu știu prea multe, dar se pare că este bine apărat și că ai nevoie de un anumit permis ca să locuiești acolo.

Tu ești, probabil, o persoană însemnată.

— Un simplu scrib, v-am spus.

Nemaisuportând acest interogatoriu, Iker se întinse pe rogojina sa și se prefăcu adormit.

Căpitanul intră în vorbă cu un alt pasager. În mod evident, era un guraliv incorigibil.

Așa cum anunțase căpitanul, opririle fură numeroase. Unii coborau, alții urcau, se legau discuții, oamenii mâncau plăcinte, ceapă și pește uscat, beau bere dulce sau se lăsau legănați de ritmul fluviului binevoitor. Iker asculta, așa, într-o doară, povești de familie, informații despre judecători și certuri de tot soiul.

O nouă oprire îi stârni curiozitatea lui Vânt-de-Miazănoapte, care își ciuli urechile.

Pe mal nu era un sat, ci o mică plantație de palmieri, brăzdată de rigole pentru irigații. De acolo, apărură doi bărbați neglijent rași, cu brațe musculoase ca de vâslași.

Așa-ziși vâslași, care semănau cu membrii echipajului ce încercase să-l omoare pe Iker, se instalară la pupa.

Așadar, căpitanul îi întinsese o capcană! Își bătuse joc de el, punându-i întrebări ale căror răspunsuri le cunoștea deja. Acești doi tâlhari urmau să-și termine treaba începută mai demult.

Iker se apropie de mustăcios care părea că ațipise.

— Nu supravegheați fluviul?

— Un bun corăbier nu doarme decât cu un ochi închis.

— Duceți-mă la mal cât mai repede!

— Suntem încă departe de Kahun.

— M-am răzgândit.

— Nici tu nu știi ce vrei, băiete! Unde dorești, cu adevărat, să te duci?

— Dați-mă jos!

— Nu am stabilită nicio oprire acum. Dacă insiști, trebuie să mă plătești în plus.

— V-am plătit generos, nu?

— Desigur, dar...

— O rogojină nouă ajunge?

— Dacă e cu adevărat nouă...

Iker îi dădu una din cele două rogojini de călătorie pe care le avea. Mulțumit, căpitanul începu manevrele pentru acostare.

Îndată ce scara fu așezată, Iker și Vânt-de-Miazănoapte începură să coboare. Tânărul scrib era convins că nu vor întârzia să facă la fel și cei doi vâslași.

Când înțelese că s-a înșelat, corabia se desprinsese deja de mal.

— Vom avea de mers mai mult decât plănuisem, îi spuse Iker lui

Vânt-de-Miazănoapte. Dar cel puțin nu ne urmărește nimeni.

Măgarul îl aprobă, iar Iker se simți ușurat.

— Acești oameni într-adevăr aveau ceva necurat în ei! După tot ce-am pățit, cum să nu fiu bănuitor?

Iker verifică dacă nu-i lipsea niciuna dintre uneltele sale, în timp ce măgarul se ospăta cu scaieți. Apoi își continuă drumul spre nord, apucând pe o potecă ce mergea de-a lungul terenurilor cultivate.

— Sunt atâtea întrebări ce nu-mi dau pace! La Kahun, voi obține, poate, răspunsurile. Dar de ce refuză toți să-mi vorbească despre Țara Punt? Djehuty nu mi-a mărturisit decât o parte din adevăr. Afară numai dacă nu cumva știe mai puține decât îmi închipui eu. Și cel care vrea să mă omoare e însuși faraonul! Ce rău i-am pricinuit? Sunt un nimeni, nu-i ameninț puterea în niciun fel. Totuși, mă învinuiește de ceva. Dacă aș fi înțelept, aș fugi și i-aș lăsa timp să mă uite. Dar îmi e peste putință să renunț la adevăr, oricare ar fi urmările. Și vreau să o revăd. Datorită ei am puterea să mă lupt.

Vânt-de-Miazănoapte era cel care hotăra popasurile și alegea locurile umbrite unde picoteau puțin înainte de a-și continua drumul. Celor doi tovarăși nu le ieșiră în cale decât țărani, unii – urâcioși, alții – binevoitori. La o gospodărie, Iker scrise mai multe plângeri către administrația cu care proprietarul era în conflict. În schimbul lor, primiră hrană.

În apropiere de bogata și înverzită provincie Fayyum, măgarul începu să ragă stăruitor.

Fără nicio îndoială, simțise un pericol.

Și în vârful unei movile de pământ apăru un șacal. Avea picioarele înalte, capul fin și îi privea fix pe intrușii care îndrăzniseră să se aventureze pe teritoriul său. Cu gâtul întins, scoase niște țipete ciudate, pe care Vânt-de-Miazănoapte le ascultă cu atenție. Apoi cu un pas hotărât, se îndreptă spre animalul de pradă.

Iker înțelese că își vorbiseră cei doi. Șacalul nu era, oare, întruparea lui Anubis, cel care cunoștea toate drumurile din lumea aceasta și din cealaltă?

Potrivindu-și pașii după mersul rapid al călăuzei lor care totuși avea grijă ca ei să nu se rătăcească, cei doi tovarăși ajunseră să zărească Ra-henty, „gura canalului”, o priveriște marcată de un mare dig și o ecluză ce regla cantitatea de apă pe care un braț al Nilului o furniza provinciei Fayyum. Datorită lucrărilor constructorilor lui Sesostriș al II-lea, suprafața terenurilor cultivate crescuse și irigația era controlată.

Mai mulți soldați le tăiară drumul călătorilor.

— În zona aceasta nu au voie să pătrundă oamenii de rând, zise un ofițer. Cine ești și de unde vii?

— Numele meu este Iker. Sunt scrib în orașul lui Thot.

Ofițerul avu un surâs răutăcios:

— Bine, să vedem! Având în vedere vârsta ta, e demn de crezare ce spui. Atunci înseamnă că eu sunt comandantul armatei regelui! Există un lucru la care mă pricep foarte bine: să-i dibuiesc pe mincinoși. Între noi fie vorba, puteai să găsești o minciună mai potrivită.

— Acesta e adevărul. O să vă arăt un act care vă va convinge.

În clipa în care Iker deschise unul din sacii purtați de măgarul său, arcurile soldaților se încordară și vârful sabiei scurte a ofițerului îi împunse șalele:

— Nu mișca! Voi ai să-ți iei arma, nu? Nimeni nu folosește acest drum, în afara patrulelor de pază. Cine ți l-a arătat?

— N-o să mă credeți!

— Spune, totuși!

— Un șacal.

— Ai avut dreptate, nu te cred! Ești, probabil, trimisul unei bande de ticăloși care pun la cale furturi în acest ținut.

— Uitați-vă în sacii mei de călătorie! Nu conțin decât unelte de scrib. Dar mânuiți-le cu atenție!

Neîncrezător, ofițerul răscoli bagajele suspectului și fu dezamăgit că nu descoperise nicio armă.

— Ești viclean! Și acel faimos act ce e?

— Este un papirus rulat și sigilat, pentru primarul din Kahun. Sigiliul îi aparține lui Djehuty, guvernatorul provinciei Iepurelui.

— Dacă-l rup, primarul mă dă afară pentru că am încălcat regulamentul referitor la curieri. Dacă nu-l ating, sunt obligat să te cred pe cuvânt. Încă o viclenie, voinicule! Pun rămășag că acest act este o momeală. Dar cu mine nu-ți merge! Pe isteții de felul tău îi cunosc foarte bine.

— Să încetăm această glumă! Duceți-mă în fața primarului din Kahun.

— Crezi că îți pierde timpul, primind răufăcători ca tine?

— Vedeți bine că sunt un scrib!

— De unde ai furat aceste unelte?

— Generalul Sepi mi le-a dat.

— Nu-l cunosc. Și oricum puteai scorni orice nume! De ce nu pe-al unui general?

— Vă înșelați. Tot ce v-am spus e adevărat.

— Ce vreau eu să știu este dacă socoteai să treci la fapte singur sau împreună cu alți complici.

Iker începea să-și piardă calmul, iar celălalt simți.

— Nu face gesturi necugetate, voinicule! Dacă nu, îți înfig sabia în trup și toți oamenii mei vor depune mărturie în favoarea mea.

Erau prea mulți pentru ca Iker să-i doboare și nici nu fugea destul de repede ca să scape de săgețile arcurilor lor.

— Primarul din Kahun să rupă sigiliul și să citească această scrisoare de recomandare. Vă veți înțelege atunci greșeala.

— Mă ameninți acum! O să petreci un timp în temniță.

— Nu aveți dreptul să mă închideți.

— S-o crezi tu... Puneți-i cătușele de lemn!

Trei soldați se repezără asupra tânărului scrib și îl trântiră la pământ. Când îl ridicară, avea mâinile prinse la spate.

— Ce veți face cu măgarul meu?

— E un animal frumos, sănătos și puternic. O să mă servesc de el.

— Dar cu uneltele mele?

— Le vom schimba pe haine.

— Nu sunteți decât un hoț.

— Să nu schimbăm locurile, băiete! Hoțul ești tu! Și voi primi felicitări pentru că te-am prins la timp. După ce vei petrece câteva luni într-o închisoare împruțită cu tâlhari de teapa ta, vei fi mai umil. Apoi, câțiva ani de muncă silnică îți vor reda gustul pentru bunele purtări. Luați-l de aici, să nu-l mai văd!

Iker nu le adresă niciun cuvânt zbirilor care îl conduseră la închisoarea situată în afara orașului, unde îl aruncară într-o încăpere mizerabilă ocupată de încă trei hoți de păsări: unul tânăr și doi mai bătrâni.

— Tu ce-ai făcut? îl întrebă tânărul.

— Nimic.

— Și eu la fel. Dar câte găște ai furat?

— Niciuna.

— Liniștește-te, cu noi poți să vorbești! Suntem de partea ta.

— De când te afli aici?

— De câteva săptămâni. Așteptăm ca judecătorul să binevoiască să se ocupe de noi. Din nefericire, nu e prea simțitor. Riști să iei o pedeapsă mare dacă nu ești aici pentru prima dată. Când se ajunge la mărturii, dacă te prefaci că-ți pare rău, se arată ceva mai blând. Dacă nu ești obișnuit, o să te-nvățăm noi.

— Sunt scrib și n-am furat nimic de la nimeni.

Unul dintre bătrâni deschise un ochi.

— Un scrib în închisoare? Atunci trebuie să fii un mare nelegiuit! Povestește-ne!

Obosit, Iker se retrase într-un colț al încăperii și se așeză pe jos.

— Să-l lăsăm în pace, fu de părere tânărul.

Iker pierduse tot, dar refuza să se lase pradă disperării.

Oare nu căzuse iar într-o capcană? Nu, din moment ce fusese călăuzit de către șacalul lui Anubis. La mijloc nu era altceva decât o neînțelegere. Și chiar dacă îi trebuia ceva vreme ca să lămurească lucrurile, tânărul scrib avea să reușească până la urmă.

Capitolul 46

Ușa carcerii se deschise cu zgomot.

— Tu, îi zise un soldat lui Iker, ridică-te și urmează-ne!

— Unde mă duceți?

— O să vezi curând.

Trei păzitori ai ocnașilor îl conduseră în afara temniței, dar, spre marea sa surpriză, nu îi scoaseră cătușele.

— Sunt liber?

— Nu, datoria noastră e să te predăm primarului. Dacă încerci să fugi, te omorâm!

Speranța unei sorti mai bune dispăru. Îl aștepta, probabil, o pedeapsă grea, fără îndoială, mai mulți ani de muncă silnică în minele de aramă sau într-una din oazele deșertului vestic.

Era unu contra trei și ar fi reușit, poate, să-i biruie. Dar ar fi trebuit ca soldații să se mai îndepărteze puțin pentru ca Iker să poată lovi eficient. Totuși, fiind bine antrenați, nu i-ar fi lăsat prea multe șanse de izbândă.

Iker descoperi orașul Kahun, un patruleter de 390 de metri pe 420, mărginit de un zid cu o înălțime de 6 metri și o grosime de 3. Principala poartă de intrare se găsea în colțul nord-estic. Patru soldați ocupau postul de pază.

— V-am adus prizonierul.

— Ne vom ocupa de el, zise un ofițer, care-i chemă pe doi dintre oamenii săi.

Soldații, mai voinici decât paznicii, erau înarmați cu sulite. Dacă le mânuiau cu pricepere, Iker n-ar fi ajuns departe. Așa că tânărul se resemnă.

O luară pe o stradă largă, din care porneau străduțe ce făceau legătura între cele două cartiere principale. De la prima privire, se vedea că tot orașul era împărțit cu grijă pe zone după un plan precis. În acest loc ciudat, unde domnea o liniște neobișnuită pentru un oraș egiptean, Iker se simți imediat în largul său.

Puține dughene, case albe, frumoase, o curățenie desăvârșită, acesta era Kahun. I-ar fi plăcut lui Iker să îi descopere ungherele, dar soldații îl obligară să iutească pasul.

— Să ne grăbim, primarului nu-i place să aștepte.

Impunătoarea locuință a primarului era construită pe o colină de

unde domina aglomerația orașului.

Chiar dacă imensa casă cu grădină, care număra 70 de încăperi, nu se întindea pe mai puțin de 2 700 de metri pătrați, intrarea era foarte îngustă. De o parte și de cealaltă, se găseau două foișoare ocupate de paznici.

— Iată prizonierul pe care primarul vrea să-l vadă, îi anunță gradatul.

— Un moment, să-l anunț pe intendent.

În stânga, un drum pietruit se întindea până la bucătărie, grajduri și ateliere. Intendentul, soldații și Iker o apucară pe cel din dreapta care ducea spre o sală de așteptare. Din ea pornea un coridor ce dădea spre o curte mare, închisă, spre sud, de un portic susținut de coloane unde stăpânului casei îi plăcea să stea și să respire aer curat. Lăsând în urmă aripa care cuprindea camerele de dormit și băile, intendentul își conduse oaspeții până la sala de primire, susținută de două coloane.

Cu capul aplecat, administratorul templului din valea regelui Sesostris al II-lea îndura o dojană aspră. Jenat, intendentul dădu să plece.

— Apropie-te, îi porunci stăpânul său, un om mărunț, cu frunte îngustă și sprâncene dese.

— El e prizonierul pe care...

— Știu, i-o retează sec primarul. Ieșiți toți și lăsați-mă singur cu el!

— Acest tâlhar poate fi periculos, interveni gradatul, și...

— Taci și ascultă-mă!

Iker rămase singur în fața demnitarului a cărui privire întunecată nu promitea nimic bun.

— Te cheamă Iker?

— Acesta e numele meu.

— De unde ești?

— Din Medamud.

— Și de unde vii?

— Din orașul lui Thot.

— Recunoști aceste lucruri?

Primarul îi arătă tânărului uneltele sale de scrib, întinse pe o masă joasă.

— Îmi aparțin.

— De unde le-ai cumpărat?

— Generalul Sepi mi le-a dat. Am avut norocul să-i fiu ucenic, apoi am ocupat funcția de scrib. Guvernatorul provinciei mi-a dat prima slujbă.

Primarul reciti papirusul pe care i-l aduseseră soldații și căruia îi rupsese pecetea.

— Paza orașului meu e mulțumitoare, dar inteligența nu e prima însușire pe care o cer soldaților mei. N-au înțeles cine ești. Un scrib

atât de tânăr și care se bucură de laude din partea unui guvernator de provincie mai degrabă zgârcit cu aprecierile merită toată atenția. De ce vrei să muncești în Kahun?

— Pentru că încerc să fac parte dintre scribii de rang înalt.

Privirea primarului se mai împlânzi.

— Fiule, nici nu puteai face o alegere mai bună! Acest oraș a fost construit de matematicienii-geometri și de sacerdoții inițiați în mistere. Au ridicat, de asemenea, și o piramidă, apoi acest loc a căpătat o mare însemnătate în ochii regelui. Eu trebuie să administrez pământuri, mine, hambare, ateliere, să fac recensăminte, să veghez asupra migrației mâinii de lucru în Fayyum, să controlez cumpărăturile și cheltuielile zilnice, să mă asigur că preoții, artizanii, scribii, grădinarii și soldații își fac bine treaba. Această muncă istovitoare nu-mi mai lasă timp să mă dedic pasiunii mele: scrisul. Observ că totul a fost deja spus și nimeni, nici chiar eu, nu e în stare să născocească ceva nou. Ah, dacă aș putea să rostesc vorbe surprinzătoare, să modelez formule noi! Fiecare an apasă mai greu decât cel dinainte, judecătorii nu sunt destul de drepți și faptele zeilor rămân învăluite în mister. Nici oamenii puterii nu sunt respectați îndeajuns. Dacă vrei să știi părerea mea, totul merge pe dos. Cine înțelege, cine ia măsurile necesare, cine îndrăznește să înlăture răul, cine îi ajută cu adevărat pe cei săraci, cine luptă împotriva prefăcătoriei și a minciunii?

— Nu e aceasta îndatorirea faraonului? îl întrebă timid Iker.

Înflăcărarea primarului se stinse.

— Bineînțeles, bineînțeles... Amintește-ți că esențială este scrierea. Scribii nu construiesc nici temple, nici morminte, ei nu au alți moștenitori în afara textelor care le supraviețuiesc și le asigură faima, secol după secol. Copiii tăi sunt pensulele și tăblițele. Piramida ta e cartea. Eu îmi risipesc talentul în munci administrative fără sfârșit.

— Aveți de gând să-mi încredințați o slujbă?

— Te previn, vei munci laolaltă cu scribi foarte bine pregătiți care nu suportă lucrul prost făcut. Ei nu îngăduie nicio greșală și îmi vor cere să te trimit înapoi în cazul în care cunoștințele tale nu sunt satisfăcătoare. Vreau să cred că Djehuty nu te-a înfățișat în culori prea măgulitoare. Bun... Așadar, am nevoie de cineva pentru administrarea hambarelor.

Iker își ascunse dezamăgirea. Nu era tocmai slujba pe care o aștepta.

— Am muncit mult în arhive și...

— Nu există locuri în arhive și sunt pe deplin mulțumit de ei. Generalul Sepi nu te-a învățat să administrezi un hambar?

— Nu-mi lipsește această învățătură și vă mulțumesc că mi-ați acordat încredere.

— Doar faptele contează, fiule! Sau ești capabil, sau nu ești. În prima situație, Kahun va fi pentru tine un loc minunat, unde vei cunoaște fericirea, în cea de-a doua, te vei întoarce repede de unde ai venit.

— Doresc să vă răspund pe măsura așteptărilor voastre, dar există o problemă asupra căreia nu mă voi târgui.

— Care?

— Măgarul meu. Îmi este tovarăș bun, vreau să-l regăsesc.

— Cu plata pe care o vei primi, o să-ți cumperi altul.

— Nu înțelegeți. Vânt-de-Miazănoapte este unic. Eu l-am salvat, el mă sfătuiește.

— Un măgar... care te sfătuiește?

— Poate să-mi răspundă la întrebări. Împreună cu el voi reuși. Fără el, voi da greș.

— Știi cel puțin unde se află?

— Probabil, lângă temnița unde am fost închis.

— Uite un act care-ți va permite să-l iei înapoi în deplină legalitate. Intendentul meu o să-ți arate unde vei locui.

Iker se înclină cu respect.

— Generalul Sepi ți-a vorbit despre marii scribi care au pătruns secretul creației?

— Ascultarea, puterea de înțelegere și inspirația nu sunt calitățile obligatorii pentru a ajunge acolo?

— Ai avut un învățător foarte bun! Dar trebuie să te gândești să-ți faci rost de cele trebuincioase.

— Nu-mi dați înapoi uneltele?

— Bineînțeles că da! Dar vorbeam despre alt fel de unelte, formulele necesare pentru a trece de porți, pentru a obține barca de la un podar sau pentru a scăpa de năvodul în care se prind sufletele călătorilor răi. Fără această învățătură nu vei fi decât un scrib de rând.

— Unde aș putea-o dobândi?

— Descurcă-te singur, fiule! Timpul școlii e unul, cel al meseriei – altul. Nu se spune că până și cei mai buni artizani își fac ei însuși uneltele?

Tulburat, Iker părăsi orașul pentru a se înapoia la închisoare. De ce primarul rostise cuvinte atât de enigmatice? De ce îi dezvăluise existența unei învățături la care nu se putea ajunge? La fel ca generalul Sepi și ca guvernatorul provinciei, el se ascundea în spatele unei măști. Această nouă încercare nu-l descurajă pe Iker, dimpotrivă; dacă i se va întinde o mână de ajutor, se va prinde de ea ca să nu se înece în fluviu. Și dacă nu era vorba decât despre amăgiri, le va alunga.

În poarta închisorii, un paznic adormit și cu brațul bandajat tresări

când Iker îl bătu pe umăr.

— Ce vrei?

— Am venit să-mi caut măgarul.

— Nu e un uriaș cu țeasta mai tare ca granitul și cu privire neîmblânzită?

— Descrierea mi se pare nimerită.

— Ei bine, privește ce mi-a făcut! Și a mai rănit alți trei soldați, năpustindu-se asupra lor, dând din picioare și mușcând!

— Firește, nu mă ascultă decât pe mine! Dă-i drumul!

— Prea târziu.

— Cum adică, prea târziu? îl întrebă Iker, cu inima strânsă.

— Comandantul a hotărât să omoare această fiară neîmblânzită. A fost nevoie de zece oameni pentru a-l lega fedeleș.

— Unde l-au dus?

— Pe câmpul pustiu din spatele închisorii.

Iker alergă într-acolo cât putu de repede.

Vânt-de-Miazănoapte era întins pe o parte, având picioarele prinse strâns cu niște frânghii fixate de țărui. Un preot tocmai ridicase cuțitul.

— Opriți-vă! urlă tânărul scrib.

Toți se întoarseră, iar măgarul scoase un răget de speranță.

— Animalul e periculos, afirmă preotul. Trebuie scoasă din el această putere de temut.

— Măgarul e al meu!

— Ai un act cu care să dovedești? îl ironiză gradatul.

— Unul semnat de primarul din Kahun vă mulțumește?

Soldatul fu nevoit să se supună.

Iker smulse cuțitul din mâna preotului și își eliberă tovarășul. Mulțumit că tânărul îi salvase viața pentru a doua oară, măgarul îi linse mâinile.

— Vino, Vânt-de-Miazănoapte! Am multe lucruri să-ți povestesc.

Capitolul 47

Centrul spiritual al Egiptului, Abydos, se afunda într-o tristețe tot mai mare. Izolat de restul țării de către paznicii vigilenți care-i controlau pe preoții temporari cu multă severitate, teritoriul lui Osiris părea pentru totdeauna lipsit de lumina blândă care, nu de mult,

dădea viață edificiilor sacre.

Totuși, corpul preoților permanenți numiți de faraon nu-și menaja puterile și-și îndeplinea sarcinile fără odihnă. În ciuda poverii anilor și a unei inimi al cărei suflu devenea din ce în ce mai slab, marele preot, purtător al paletii de aur, mergea în fiecare dimineață la salcâmul bolnav.

Veștejirea fusese oprită, dar nu se vedea niciun semn de înviorare. Osiris va mai rămâne mult în acest arbore? Iar acesta va continua să unească pământul, cerul și lumea de dedesubt? Se mai afundă încă rădăcinile sale în oceanul de energie a începuturilor?

La toate aceste întrebări, bătrânul era incapabil să răspundă. Până la această nenorocire, viața sa fusese cea a unui preot liniștit, preocupat doar de celebrarea misterelor și de transmiterea lor. Nimic nu-l pregătise pentru acest dezastru în fața căruia se simțea fără apărare.

Desigur, de la deschiderea marelui șantier de către Sesostriș, o ramură a arborelui înverzise și nu se mai uscaseră. Agățându-se de această firavă speranță, purtătorul paletii de aur turna în fiecare zi apă și lapte la rădăcinile copacului.

Apoi, cu mersul său din ce în ce mai șovăielnic, sacerdotul se întoarse în locul unde meșterii, ținându-și în secret, înălțau templul și locașul de veci al lui Sesostriș.

În această zi, drumul i se păru și mai anevoios decât de obicei, iar vântul rece îi îngheța oasele și nisipul îi ardea ochii. Meșterul șef îi ieși înainte și îi oferă brațul.

— N-ar trebui să vă odihniți?

— În aceste vremuri grele, nimeni nu trebuie să se gândească doar la el însuși. Ați primit carne, pește și legume?

— Artizanilor nu le lipsește nimic, proviziile sosesc la timp. Bucătarii puși la dispoziția noastră pregătesc mâncăruri minunate.

— Vocea vă este mai puțin liniștită decât cuvintele. Ce piedici vă stau în cale?

— Un șir de întâmplări neplăcute, mărturisă meșterul șef. Unelte care se sparg, o piatră prost tăiată în carieră, răni ușoare, îmbolnăviri... Ai putea să juri că o forță nefastă încearcă să ne încetinească ritmul de muncă.

— Cum luptați împotriva acestor obstacole?

— Printr-un ritual de dimineață și prin legătura puternică dintre artizani. În fața acestei situații, fiecare știe că trebuie să se bizuie pe ceilalți. Ar fi nedrept să-l învinuiesc pe unul sau pe altul de prefăcătorie sau nepricepere. Dimpotrivă, trebuie să rămânem uniți, sub protecția regelui, căci acest șantier cere de zece ori mai multă strădanie decât ne închipuim. Fiți pe pace, ne ținem bine!

— Dacă o să cedați, Abydos-ul va fi sortit pieirii! Disparația sa o va

aduce cu sine pe cea a Egiptului.

— Lucrarea va fi terminată până la data hotărâtă.

Purtătorul paletelor de aur porni încet spre templu și verifică dacă preotul a cărui sarcină rămânea secretă rânduise bine lucrurile în locașul sacru. Se asigură, de asemenea, că sacerdotul care vărsa zilnic libațiile pe mesele de ofrandă își îndeplinise ritualul, de asemenea și servitorul lui Ka, însărcinat să celebreze cultul strămoșilor, al căror ajutor era mai necesar ca oricând.

O clipă, bătrânul preot crezu că inima sa va înceta să mai bată și fu nevoit să se așeze. Când își recapătă puțin suflul, își continuă inspecția mergând la mormântul lui Osiris pe care-l păzea preotul care trebuia să vegheze la integritatea corpului divin.

— Sigiliile sunt bine așezate?

— Sunt.

— Arată-mi-le!

Superiorul le cercetă de aproape și nu constată nimic nefiresc.

— A încercat cineva să se apropie de mormânt?

— Nimeni.

— Nicio întâmplare neplăcută, chiar neînsemnată nu s-a petrecut?

— Niciuna.

Cu un asemenea paznic, purtătorul paletelor de aur nu avea de ce să-și facă griji. Neînduplecat și aspru, preotul nu avea să deschidă ușa acestui loc sacru decât la porunca aceluia care conducea ritualul misterelor din Abydos.

Bătrânul mai avea de pus întrebări Pleșuvului, care cerceta arhivele în biblioteca din Locașul Vieții. Citind fără odihnă despre ritualurile vechi, desprindea din ele cuvinte pline de putere.

Marelui preot îi plăcea acest loc, străbătut de vibrații armonioase care dăduseră naștere cugetărilor înțelepților, așternute pe papirus. Plutea aici o mireasmă plăcută, ce reamintea trecutul și vremurile fericite.

— Cred că e zadarnic să vă rog să munciți mai puțin, mormăi Pleșuvul, a cărui nervozitate nu slăbise o dată cu vârsta.

— Zadarnic, într-adevăr! Ai primit vizitatori în ultimele zile?

— Niciunul. În afara voastră, n-am lăsat pe nimeni să intre. Când lucrez, mai ales la subiecte atât de complicate ca mersul corăbiei sacre, nu-mi place să fiu deranjat! Cred că rezultatul cercetărilor mele va fi de folos, căci anumite puncte neclare ar putea fi lămurite.

Împlinirea, fără încetare, a ritualurilor constituia preocuparea majoră a confreriei din Abydos. Acestea reprezentau cel mai bun mijloc de luptă împotriva blestemelor.

Ultima parte a plimbării marelui preot se desfășura în sanctuarul celor șapte preotese, a căror menire era să încante sufletul divin. Prin muzică, dans și cânt, ele păstrau veșnică armonia, unind puterile

cerești cu întrupările lor pământene. Prin celebrarea ritualurilor feminine, ele îl țineau pe Osiris departe de moarte. Fără ele, Abydos-ul n-ar fi existat niciodată.

Cea mai tânără dintre preotese veni în întâmpinarea purtătorului paletii de aur. În ea, bucuria se unea cu seriozitatea. De la întoarcerea din Elephantina unde fusese ridicată la rangul de Cea-care-s-a-trezit, de către însăși regina Egiptului, părea și mai strălucitoare.

— Ai nevoie de ceva? o întrebă preotul.

— De tămie proaspătă și de încă o masă pentru ofrande. Sprijiniți-vă de brațul meu, vă rog, și veniți să vă așezați la umbră!

Bătrânul nu o refuză. Oboseala grea care îl apăsă de când se trezise, nu dispărea nicicum.

— Cum simți ritualul pe care l-ai trăit de curând?

— Ca pe o ușă deschisă spre o lume nouă. Alte imagini și alte culori au apărut. Priveliștile erau acolo, foarte aproape, dar nu le vedeam. Noi, oamenii, nu suntem oare piedici în calea luminii? Știu, de asemenea, că trebuie să fac să rodească daruri minunate. Regina nu mi-a ascuns greutatea încercărilor care mă așteaptă pe drumul inițierii.

— Zeii au vrut așa. Nu vei fi niciodată o preoteasă ca toate celelalte. Uneori, poate îți dorești să te asemeni lor, dar nu te închide în această amăgire!

— Ați vrea să-mi dați mai multe lămuriri?

O durere fulgerătoare străpunse pieptul marelui preot. Cu ochii dați peste cap, căzu într-o parte.

Fără să-și piardă cumpătul, tânăra preoteasă îl ajută să se întindă. În timpul uceniciei, dobândise destule cunoștințe medicale pentru a recunoaște o criză de inimă.

— Mă duc să caut apă și o pernă.

— Nu, rămâi, sunt ultimele mele clipe... Chipul tău vreau să-l păstrez în minte ca să-i înfrunt pe vameșii Lumii de Dincolo. Misiunea ta... misiunea ta e mai însemnată și mai primejdioasă decât tot ce ți-ai putea închipui. Am încredere în tine, atât de multă încredere...

Bătrânul îi strânse mâinile tinerei femei și scoase un suspin adânc.

Pleşuvul dizolvă grăunțe de sare în apă magnetizată, apoi îngenunche în fața unei pietre tăiate. Un preot îi turnă pe mâini puțin din această apă. Purificat, el îl purifică la rândul său pe slujitorul lui *Ka*, care oferi defunctului lapte, vin, pâine și curmale.

Mumificat și înmormântat în ajun, purtătorul paletii de aur intra, de acum înainte, în rândul strămoșilor dovediți. Confreria știa că el nu-i va părăsi, cu condiția ca amintirea sa să fie cinstită cum se cuvine.

Slujitorul lui *Ka* aduse o cădelniță în formă de braț și îi scoase

capacul, pentru ca fumul de tămâie să urce până în paradis unde cei care reînviaseră se hrăneau cu miresmele cele mai fine. După aceea, ridică piciorul din față al taurului, un obiect din alabastru ce simboliza puterea victorioasă. Apoi, preoții enumerară cu voce tare alimentele gravate pe masa de ofrande și îi oferiră strămoșului bucăți de țesătură. Ceremonia se încheie cu citirea formulelor de transformare într-o lumină care făcea sufletul în stare să călătorească în orice lume.

Dintre cei cinci preoți permanenți, care alcătuiau vârful ierarhiei din Abydos, unul singur nu reușise să se concentreze în timpul ritualului. Nu la cel mort se gândea, ci la el însuși și la inevitabila avansare care, de data aceasta, nu avea cum să-i scape. Funcția de purtător al paletelor de aur și de mare preot nu putea să revină altcuiva. Cum își îndeplinise în mod desăvârșit sarcinile, nimeni nu-și dăduse seama că toate gândurile sale nu se îndreptau spre bătrânul a cărui dispariție nu-l întrista deloc. În sfârșit, locul era liber!

Colegii săi arătau atât respect față de firea sa severă și atâta admirație pentru învățătura pe care o stăpânea, încât urma să fie numit fără cea mai mică discuție. Ce va face odată aflat în fruntea celei mai vestite, renumite comunități de inițiați din întregul Egipt? Curios, dar încă nu reflectase la acest lucru. Important era să ajungă la această poziție și la numeroasele avantaje pe care i le aducea.

— Stăpânul marilor mistere a sosit, îl anunță tânăra preoteasă.

Această vizită așteptată nu-l deranja pe viitorul mare preot.

Influentul personaj participa la celebrarea misterelor lui Osiris, dar nu locuia la Abydos. Se va încrede în părerea preoților permanenți pentru alegerea superiorului lor.

Faraonul Sesostris se reculese îndelung lângă sarcofagul defunctului. Citi formulele reînvierii, scoase din *Textele Piramidelor*, *Textele Sarcofagelor* și din ritualul secret de la Abydos. Apoi îi strânse în templu pe cei cinci preoți și pe cele șapte preotese.

— Nu e nevoie să mai stărui asupra însemnătății misiunii voastre. În vremurile obișnuite era neapărat necesară, dar în împrejurările de acum, de ea atârână viața însăși. Am multe bătălii de purtat și puterea mea se trage din ritualurile pe care le celebrați aici, ca să-i mențineți în viață pe Osiris și salcâmul său. Dacă dați greș, însuși faraonii vor dispărea și cele Două Regate împreună cu ei. Barbaria, mita, ura și violența vor ajunge să domnească. Legăturile dintre cer și pământ se vor rupe, zeii vor părăsi atât această țară cât și întregul pământ. Sunt puțini cei care trăiesc în secret, prin el și pentru el. Îndatorirea voastră e să-l păstrați la adăpost de atingerea răului, a josniciei și a lacrimilor distrugătoare ale unei lumi care-și deplânge propria neputință. Nu suntem siguri că vom ieși învingători din această cumplită luptă în care suntem prinși, dar ne vom bate până la capăt, fără să arătăm

niciun fel de îngăduință dușmanului. Maat să ne fie țelul, să ne călăuzească și să ne protejeze!

Cuvintele regelui îl tulburară puțin pe viitorul mare preot, dar aștepta cu prea multă nerăbdare hotărârea monarhului, ca să-i mai pese cu adevărat de ele.

— Preotul care purta paleta de aur și conducea această confrerie din porunca mea era un om drept. Înainte să se înfățișeze tribunalului divin, trebuie să formulăm și noi o judecată. A mea îi este favorabilă. Vreunul dintre voi are una potrivnică?

Liniștea domnea asupra tuturor.

— În aceste condiții, ritualurile vor fi celebrate până la capăt, pentru ca spiritul drept pe pământ să fie răsplătit și în ceruri și să călătorească la nesfârșit în eternitate.

Viitorului mare preot îi era tot mai greu să-și stăpânească încordarea și neliniștea. În cele din urmă, monarhul vorbi și despre problema ce-l privea:

— Cei care au primit diferite însărcinări până acum își vor continua, cu aceeași seriozitate, munca. În ceea ce privește paleta de aur pe care sunt inscripționate formulele cunoașterii, am hotărât ca ea să fie păstrată de către faraonul însuși.

Pretendentul la funcția supremă crezu că a înțeles greșit. Sesostris nu cerea părerea membrilor confreriei și nu numea pe nimeni... Un adevărat coșmar!

— Mă voi afla în legătură neconținută cu Abydos, adăugă regele. Pleșuvul va fi împluternicitul meu și va conduce comunitatea voastră în lipsa mea, dar nu va lua nicio hotărâre fără aprobarea mea clară. Va primi cu regularitate ordinele mele și îmi va aduce la cunoștință și cele mai mărunte întâmplări. La prima abatere, oricât de neînsemnată, vinovatul va fi dat afară din confrerie. Suntem în război și dușmanul este mai de temut decât mii de soldați. Greșeala, neatenția sau orice fel de slăbiciune vor fi socotite drept trădări și vor fi pedepsite ca atare. Și acum să dăm un ospăț în onoarea fratelui nostru pe care frumoasa zeiță a Apusului l-a primit la sânul ei.

Deși avea stomacul strâns și era dezamăgit, mănca totuși hrana rituală și se comportă cu seninătate. Nimeni nu trebuia să-și dea seama de ranchiuna pe care o simțea împotriva lui Sesostris și, în același timp, împotriva lui Abydos, a preoților și a preoteselor care nu rostriră niciun cuvânt de laudă pentru meritele sale.

Răzbunarea nu-i ajungea, trebuia, de asemenea, să-și atingă scopul. Și pentru a reuși era necesar mai întâi să se îmbogățească. Va avea nevoie să cumpere conștiința unora și să se impună ca o persoană de vază în acest oraș sacru, țesându-și pânza din umbră. Dar cum să facă avere fără să se dea de gol?

Greutățile se anunțau de netrecut.

- Pari abătut, observă una dintre preotese.
- Cine n-ar fi? Să pierzi un mare preot de o asemenea valoare este o încercare grea.
- O vom depăși împreună. Și vom avea trebuință de înțelepciunea și de experiența ta.
- Vă puteți bizui pe mine.

Capitolul 48

— Sunt împuternicit de Marele Trezorier Senankh să cercetez hambarele. Arată-mi clădirile!

Responsabilul hambarelor din micul sat al Colinei înflorite era surprins să primească vizita unui personaj atât de însemnat.

— Ne aflăm în toiul muncii și...

— Sau te supui imediat, sau chem paza!

— Veniți, vă rog!

Împreună cu Senankh, Gergu controlase hambarele din mai multe orașe mari. Știa să stea la locul lui, se arăta discret și respectuos, lua seamă atent la sfaturile date de stăpânul său care îl considera un slujbaș desăvârșit.

De când Senankh fusese reținut la palat, Gergu profitase de ocazie pentru a face exces de zel, interesându-se de micii cultivatori. Aici se dezlănțuise, profitând de avantajele funcției sale.

Responsabilul îl conduse la curtea cu hambarele satului, înconjurată de un zid întărit.

— Acest zid nu este destul de înalt, observă Gergu. Hoții îl vor sări cu ușurință!

— Aici ne știm cu toții între noi și nu există hoți.

Împinse ușa care dădea în curte:

— De ce nu are zăvoare?

— Nu-i nevoie.

— Rezervele de grâu trebuie să se afle în siguranță, ceea ce nu pare a se întâmpla aici.

— Vă garantez că...

— Legea e lege!

Tulburat, omul intră în curtea din care pornea o scară ce ducea la o terasă pe care se găseau gurile unor lăzi mari, sprijinite de peretele din spate. Aproape de nivelul solului, niște chepenguri permiteau

depozitarea cerealelor.

— Scara nu respectă regulile, consideră Gergu. Numărul de trepte e prea mic, munca e de proastă calitate.

— Nu cunoșteam aceste reguli.

— Acum le-ai aflat!

Gergu deschise un chepeng.

— Lemnul e tocit. Trebuia înlocuit cu mult timp în urmă.

— Trapa se închide și se deschide foarte bine, vă asigur!

— Numele proprietarilor ogoarelor trebuiau să fie gravate pe perete.

— Uitați-le aici!

— Sunt aproape șterse. Nu cumva e vorba de o încercare de a scăpa de dări?

— Bineînțeles că nu! Scribi administrației îi cunosc pe proprietari și nimeni n-a avut vreodată necazuri.

Gergu urcă scara cu grijă, ca și cum ar fi fost periculoasă.

— Această terasă e prea strâmtă. Se pot petrece accidente în timpul lucrului. Nu prea-ți pasă de sănătatea țăranilor.

— Dimpotrivă! În acest sat sunt bine tratați.

Gergu privi înăuntrul unui hambar.

— Trebuie refăcut. Curățenia mi se pare vrednică de plâns.

— L-am afumat și l-am văruit înainte de umplere, am...

— Situația este deosebit de gravă. N-am mai descoperit până acum atâtea nereguli într-un singur loc. După părerea mea, se impune arestarea imediată.

Omul păli.

— Nu înțeleg, eu...

— Există o alternativă. Dacă ai consimți să plătești îndată o amendă grasă, aş putea să te ajut să scapi de închisoare.

— Cât de grasă?

— Fără îndoială că nu e cea mai fericită rezolvare, căci trebuie totuși să întocmesc un raport către mai-marele meu. Ar mai fi, cu toate acestea, o posibilitate, dar îndrăznesc cu greu s-o iau în considerare.

— Spuneți, totuși!

— Îți înjumătățesc amenda și nu întocmesc raportul cu condiția să-mi dai întocmai ceea ce-ți cer și să-ți ții gura!

Perioada de gândire fu scurtă.

— Sunt de acord... dacă încheiați cercetările.

— Sunt încheiate deja. Dar dacă te ia gura pe dinainte, va fi cuvântul meu împotriva cuvântului tău. O să te învinovățesc că ai încercat să mă mituiești, vei ajunge la închisoare și vei pierde tot.

— N-o să suflu o vorbă!

— Ești un om înțelept. Datorită mie, scapi de ce-i mai rău.

Gergu nu va putea niciodată să-i mulțumească îndeajuns ocrotitorului său, Medes, pentru că-i făcuse rost de o asemenea slujbă. Fiecare control al hambarelor de dimensiuni modeste îi permitea să se îmbogățească fără să se teamă de eventualele plângeri ale responsabililor pe care-i storcea de bani. În plus, se arăta sânguincios, întocmind rapoarte amănunțite adresate superiorului său.

Față de Senankh, Gergu o făcea pe virtuosul, atât de dedicat muncii sale, încât abia mai găsea timp să se ocupe de el însuși.

— Vom pleca din nou în misiune, îl anunță Marele Trezorier.

— În ce regiune?

— Abydos.

— Este o așezare interzisă neinițiaților.

— Aceasta e porunca faraonului.

— Luminăția Sa bănuiește că au loc furturi?

— Trebuie să cercetăm toate așezările importante, fără să ocolim vreuna, așadar, și pe aceasta, la fel ca pe toate celelalte. Bagajele tale să fie gata până mâine dimineața.

Gergu își puna întrebări. Faraonul nu dispunea oare de inventarul complet al comorilor din fiecare templu? Dacă te gândeai bine, era puțin probabil. Mai multe provincii rămăseseră independente, Sesostis nu stăpânea cu adevărat decât Delta, regiunea Memphisului și nordul Egiptului de Sus. Ordonând aceste călătorii de cercetare, voia să se încredințeze despre adevărata bogăție pe care o putea folosi ca să-și sporească puterea.

Căci se îndoia cineva că adevăratul scop al lui Sesostis era să atace provinciile răzvrătite, să-i nimicească pe stăpânii lor și să domnească peste toată țara?

Rămânând în umbra lui Senankh, Gergu va culege multe informații utile atât pentru Medes cât și pentru propria carieră. Și dacă intențiile lui Sesostis erau altele decât cele pe care și le închipuise el, va afla la timp.

Deși Senankh își declarase numele și titlurile, ofițerul însărcinat cu supravegherea debarcaderului îl percheziționa atent, la fel și pe Gergu. Ordinele privitoare la paza Abydosului erau atât de severe, încât și cei mai înalți demnitari trebuiau să se supună.

— Gărzile vă vor însoți. Niciodată să nu mergeți de colo-colo singuri. Dacă vă faceți vinovați de ceva, arcașii au ordin să tragă.

— Eu trebuie să mă duc la templu pentru a mă întâlni cu marele preot, spuse Senankh. Ajutorul meu, Gergu, va sta de vorbă cu intendentul.

— O să-l anunț. Așteptați aici.

Senankh și Gergu se așezară pe două taburete, la umbra unui sicomor. Un soldat le aduse apă.

— Locul nu e foarte primitiv, socoti Gergu. Comorile și secretele din Abydos sunt într-adevăr bine păzite. La ce lucrează preoții?

— Cercetează cerul, se ocupă de tămăduirea bolilor, de magie și de celelalte învățăături, destăinuie de zeul Thot. Principala îndatorire a preoților permanenți este să celebreze misterele lui Osiris. Dacă ritualul nu este îndeplinit corect, dezordinea va începe să domnească peste tot.

— Nu găsiți ciudată această desfășurare de forțe și această supraveghere prea atentă?

— Abydos-ul este așezarea cea mai sacră din tot Egiptul, Gergu! Merită pe deplin atâta atenție!

— Zeul nu este în stare să se apere singur? Și apoi, cine ar îndrăzni să pângărească pământul lui Osiris?

— Oare oamenii nu sunt capabili de tot ce-i mai rău?

— Oricum, eu mă bucur că voi vedea templul.

— Te înșeli, nu ți se va îngădui să intri decât în clădirile administrației. Mulțumește-te să întrebi dacă rezervele de hrană sunt satisfăcătoare, să strângi plângerile și să promiți că tot ce e necesar va fi îndeplinit neîntârziat.

— Ce treburi aveți la templu?

— Misiunea mea e tainică, Gergu!

♀♀♀

Pleşuvul îl primi pe Marele Trezorier într-o anexă a templului lui Osiris, unde preoții veneau să-și potolească setea, împărtășindu-și, în același timp, greutățile zilnice de care se loveau și pe care trebuiau să le depășească, pentru ca nimic să nu împiedice buna desfășurare a ritualurilor.

Senankh nu descoperise aproape nimic despre Abydos, unde plutea o atmosferă apăsătoare, dureroasă chiar. Iar chipul Pleşuvului n-o înveselea deloc.

— Faraonul Sesostris mi-a încredințat o sarcină delicată, dar necesară.

— De ce n-a venit el însuși?

— Pentru că treburi grabnice l-au chemat în altă parte. Fac parte din Curtea Regelui și sunt împuternicit să acționez în numele său.

— Aveți o scrisoare oficială cu însemnările sale?

— Nu vă încredeți în mine?

— Deloc, într-adevăr!

— Iată documentul!

Pleşuvul îl cercetă îndelung.

— Este chiar sigiliul regal și scrisul Luminăției Sale. Ce doriți?

— Să știm din ce e alcătuită, precis, comoara templului.

— E secret de stat.

— Sunt reprezentantul statului și îmi puteți da această informație

pe care o voi transmite regelui și nimănuî altcuiva.

— Să vină să verifice personal comoara. Așa, nicio vorbă nu va ajunge la urechile nimănuî.

— Nu ne înțelegem. Am primit o poruncă, trebuie s-o împlinesc. Și nu aveți de ales, trebuie să vă supuneți!

— Nu mă voi supune decât Luminăției Sale.

— Vă reamintesc că el m-a trimis.

— Cer să adevăriți acest lucru.

— M-ați jignit și ați jignit Curtea Regelui!

— Prefer asta decât să fiu nechibzuit. Oricât de Mare Trezorier ați fi, nu aveți ce căuta aici! Nicio uneltire de la palat nu trebuie să tulbure pacea acestui loc. Doar faraonul are puterea să lămurească această situație. Și acum, iertați-mă! Nu am timp de pierdut cu vorbe fără rost!

Rămas singur, Senankh surâse.

Trimițându-l la Abydos, Sesostriș dorise să-l pună la încercare pe Pleșuv. Noul mare preot se purtase ca un slujitor credincios faraonului sau puterea îl îmbătase până într-atât, încât credea că poate hotărî de unul singur fără a ține seama de rege?

La această întrebare, răspunsul era limpede: Pleșuvul nu ceda în fața nici unei constrângerî, indiferent de unde venea. Așa cum îi promisese monarhului, doar acesta avea să ia deciziile importante.

Din nefericire, misiunea se încheiase cu bine. Mai rămânea cea a lui Gergu.

Gergu fusese condus în clădirea administrației unde un număr mic de funcționari, aleși cu grijă de însuși regele, vegheau la bunăstarea locuitorilor din Uah-sut, „Cetatea întărită”, orașul ridicat de constructorii templului și ai locașului de veci al lui Sesostriș.

În aceste încăperi sobre, unde nimeni nu ridica vocea, Gergu nu se simțea în apele sale. Cât de departe erau de agitația din Memphis!

Iar intendentul nu avea aerul unui om glumeț.

— Ce doriți?

— Sunt ajutorul Marelui Trezorier Senankh.

— Știu.

— Eu mă ocup de hambare.

— Cele din Abydos sunt bine umplute.

— Cu atât mai bine, cu atât mai bine... Dar însărcinarea mea merge mai departe de atât.

— Vă ascult.

— Iată, e o treaba simplă, dar care cere multă atenție: trebuie să mă asigur că, în această așezare, nimănuî nu-i lipsește nimic.

— În ceea ce privește Uah-sut și confreria constructorilor, nu sunt probleme. Dacă proviziile vor întârzia, vă voi anunța de îndată. Cât

despre preoții permanenți și cei temporari, nu pot să-mi dau cu părerea. O să mă duc să caut pe cineva cu care să puteți vorbi despre acest lucru.

În mod curios, Gergu începuse să guste din liniștea acestor locuri. Niciodată până atunci nu încercase senzații atât de stranii, ca și cum s-ar fi îndepărtat de el însuși, ca și cum violența și mita n-ar fi fost cele mai bune soluții în orice împrejurare. Gergu se surprinse visând la o lume mai bună, unde oamenii n-ar fi fost nici ucigași, nici hoți, nici ambițioși.

Enervat că picase în plasa acestor gânduri bune, se scutură asemenea unui câine ud. Puternici mai erau vrăjitorii care locuiau aici dacă reușiseră să îmbibe locul cu idealul lor moleșitor! De acum înainte, Gergu nu va mai avea încredere în Abydos! Totuși, nu va renunța să se intereseze de secretele sale, chiar dacă nu avea mari șanse să le dezlege.

Preotul care intră în încăpere avea o înfățișare caraghioasă. Era de-a dreptul urât și neprietenos.

Gergu simți din privirea lui ca o lamă de cuțit că era lipsit de orice sensibilitate. Dar, în același timp și cu toate că o asemenea posibilitate părea de necrezut, înțelese că ei doi aveau ceva în comun.

— Mi s-a spus că vă numiți Gergu și că ați fost trimis pentru a verifica dacă nu ne lipsește nimic.

— Însărcinarea mea nici nu putea fi descrisă mai bine decât atât. Cu ajutorul dumneavoastră, sper să mă descurc.

Văzându-l pe acest personaj grosolan, a cărui înclinație pentru plăcerile cărnii se trăda cu ușurință, pe preot îl încercă dorința de a-l trimite înapoi fără nicio explicație și de a cere alt interlocutor.

Dar o legătură ciudată tocmai se stabilise. Fără îndoială, acest Gergu făcuse din josnicie o regulă de viață.

Această întâlnire apărută tocmai când preotul își făurea un plan pentru răzbunarea afrontului suferit recent, căutând un mijloc pentru a se îmbogăți, nu era oare un semn al providenței?

Bineînțeles, se hotărî să nu se încreadă în el imediat și să nu se lase atras într-o înțelegere primejdioasă. Era nevoie de timp și de mai multe vizite, înainte de a se gândi la un început de alianță.

— Ne-am lovit de unele greutăți materiale, e adevărat, îi zise preotul. Ele ar putea stânjeni îndeplinirea sarcinilor sacre.

— Sunt aici ca să le înlătur și să vă asigur o desăvârșită liniște spirituală, îi răspunse Gergu, luând o atitudine solemnă.

După un timp de gândire, ce nu-i schimbase deloc prima impresie, Pleșuvul alege să-i transmită regelui hotărârea sa.

Da, Cercul de Aur din Abydos trebuia să-și recapete forța și vigoarea. Da, Marele Trezorier Senankh era demn să facă parte din el.

Capitolul 49

Iker se frecă la ochi.

— Chiar aici? îl întrebă el pe intendentul primarului, care îl conduse spre o casă superbă din cartierul de răsărit al orașului Kahun, unde se găseau cele mai mari locuințe.

— Heremsaf, mai-marele tău e de acord să te găzduiască în casa lui. Dar să nu te încrezi în el, n-are o fire prea plăcută!

Orașul acesta nu semăna cu niciun altul. Întins pe zece hectare, cartierul era separat printr-un zid de cărămizi nearse de cartierul dinspre apus, care nu ocupa decât patru hectare, străbătute de vreo zece străzi paralele. O mare arteră, lată de 9 metri, traversa orașul de la nord spre sud. Era evident că planurile fuseseră concepute și executate de un arhitect care nu suporta dezordinea.

Intendentul bătu la ușă.

Omul care o deschise nu avea, într-adevăr, un aer vesel. Fața sa pătrată era împodobită cu o mustață elegantă, tunsă îngrijit.

— Acesta-i Iker, scribul însărcinat să se ocupe de hambare. El...

— Știi ce are el de făcut și ce am eu de făcut.

Intendentul dispăru, în timp ce Heremsaf își îndreptă degetul arătător în direcția lui Vânt-de-Miazănoapte.

— Ce e acela?

— Măgarul meu, care...

— Pot încă să deosebesc un măgar de un om, deși diferența este uneori foarte mică. La ce servește?

— Vânt-de-Miazănoapte îmi cară uneltele de scrib.

— De unde le ai?

— Mi-au fost dăruite de generalul Sepi, învățătorul meu din provincia...

— Știi cine e generalul Sepi și în ce provincie are școala. Când te-a dat afară din clasa lui și din ce cauză?

— N-am fost dat afară! Deoarece eram cel mai bun învățăcel, stăpânul Djehuty mi-a încredințat o muncă anevoioasă.

— Chiar și cei mai atenți săvârșesc greșeli. Ce fel de muncă?

— Să întocmesc inventarul în întreaga provincie. Am cercetat amănunțit rapoartele celorlalți scribi și, la sfârșit, am făcut o socoteală pe care i-am prezentat-o lui Djehuty.

Heremsaf ridică din umeri.

— Ești mult prea tânăr ca să te înhame cineva la o treabă atât de grea!

— Vă asigur că...

— Eu cunosc acest meșteșug, tu nu! De fapt, te-a trimis să pui în ordine vechile arhive. Va trebui să înveți să ascuți, căci ascultarea e mai bună decât toate. Când ascuți bine, vorbești bine.

— Cel pe care Zeul îl iubește, completă Iker, este cel care știe să asculte.

— Stăpânești cugetările lui Ptah-Hotep! Cu atât mai bine. Dar n-o uita mai ales pe aceasta: neștiutorul nu ascultă, el socotește cunoașterea drept neștiință și se hrănește din ceea ce aduce moarte. Și acum, spune-mi adevărul: de ce vrei să muncești la Kahun?

— Pentru că aici se formează cei mai buni scribi din Egipt.

— Și tu dorești să ajungi unul dintre ei! Nu știi, fără îndoială, că lăcomia e cel mai mare cusur, un rău ce nu se vindecă, izvor al tuturor relelor.

— Să vrei să fii desăvârșit în meseria ta înseamnă lăcomie?

— Vom vedea când te vei apuca de lucru. Ești sigur că mi-ai spus tot?

— Pentru început, da.

— Ai noroc, e un loc liber în grajdul meu. Dar nu primesc decât măgari muncitori și ascultători. Aceeași severitate e potrivită și pentru tine. Bucătăreasa mea îți va pregăti mâncarea. În schimb, slujitoarea care face curat nu se va îngriji de camera și de baia ta. Păstrează ordinea cu mare atenție, căci altfel te gonesc de aici. Această casă trebuie să rămână un model de curățenie. Dacă ai necazuri, nu te repezi să ieși singur hotărâri. Mă vei înștiința și vei urma sfaturile mele. Și acum, desfă-ți repede bagajul pentru că peste o oră plecăm!

Când își descoperi noua locuință, Iker uită de răutățile gazdei sale. Camera era largă, luminoasă, înzestrată cu două rogojini de cea mai bună calitate și cu un pat având picioarele joase, pernă, cearșafuri din pânză de in subțire pentru vară și groasă pentru iarnă, două cufere pentru haine și două lămpi cu ulei!

Uimit, Iker își duse măgarul în grajdul din spatele casei, nu departe de bucătăria în aer liber. Nici aici, Iker nu fu dezamăgit. Vânt-de-Miazănoapte avea la dispoziție un loc imens doar pentru el, hrană din belșug și un vas plin cu apă.

— Am impresia ca va trebui să merităm acest noroc!

Măgarul își ridică urechea dreaptă.

— Bea și mănâncă după pofta inimii, Vânt-de-Miazănoapte, dar nu pierde prea multă vreme! Sunt sigur că stăpânul nostru nu îngăduie nici cea mai mică întârziere.

Iker nu se înșela. Heremsaf îl aștepta deja în pragul casei sale.

— Măgarul ăsta ar putea suporta și greutatea uneltelor mele?

— Ce crezi, Vânt-de-Miazănoapte? îl întrebă Iker.

Animalul încuviință.

— Dacă înțeleg eu bine, se minună Heremsaf, el hotărăște!

— E singurul meu prieten.

Cu buzele strânse, Heremsaf își îndesă paleta, tăblițele de scris și pensulele într-unul din sacii de pe spatele măgarului.

— La drum!

Întregul oraș era prins în vârtoarea muncii. Nici chiar măturătorii care se ocupau de artera principală și de străzile laterale nu se certau.

— Să-ți fie limpede! îl lamuri Heremsaf. Faraonul m-a numit intendent al piramidei lui Sesostriș și al templului lui Anubis. Trebuie deci să mă îngrijesc de primirea urcioarelor cu bere, a pâinii, cărnii, grânelor, uleiurilor, parfumurilor, să verific socotelile, munca oamenilor, împărțirea hranei, fără să uit să notez totul în fiecare zi. Această sarcină copleșitoare nu-mi lasă niciun pic de timp liber. De aceea, cine lucrează sub porunca mea trebuie să-și dovedească priceperea. Aici nu e loc pentru neputincoși.

Depozitele de grâu îl impresionează pe tânărul scrib. Văzându-le numărul și dimensiunile, înțelese că locuitorii din Kahun nu aveau cum să se teamă de foamete! În mod hotărât, micul oraș se bucura de favorurile regale.

— E rândul tău, îi zise Heremsaf, printre dinți.

Iker își scoase uneltele de scris. Pe o tăbliță, notă numărul hambarelor izolate, apoi se ocupă de cele așezate grupat și a căror înălțime varia între doi și opt metri. Apoi verifică pereții interiori, controlează calitatea cărămizilor, soliditatea acoperișurilor și astuparea găurilor, absolut necesară pentru evitarea molurii.

Când soarele apuse, Iker își reîntâlnește superiorul.

— Voi avea nevoie de mai multe zile pentru a afla dacă aceste hambare nu au niciun cusur. Trebuie să-mi pun ordine în însemnări și să cercetez mai adânc!

Heremsaf nu făcu niciun comentariu.

— Mă duc la templul lui Anubis! Întoarce-te acasă unde ți se va servi masa. Să fii aici mâine dimineață, la prima oră!

♀♀♀

Ușile care serveau la astuparea gurilor de încărcare din vârful hambarelor erau în bună stare, dar cele pentru descărcare, aflate în exterior, alunecau cu greutate în șanțurile lor. Iker făcu schițe și, într-un raport precis, semnală riscurile. Dar nu era vorba totuși decât de detalii referitoare la defectul principal. Adâncit în gândurile sale, tânărul se întreba cum să-l descrie cât mai exact, când cineva îl bătu pe umăr.

— Tu ești noul scrib al hambarelor? îl întreabă un bărbat de vreo cincizeci de ani, înalt și apatic.

— Nu sunt decât ajutorul lui Heremsaf.

— Heremsaf e un pisălog. Îi urăște pe toți oamenii și nu urmărește

decât să facă necazuri semenilor săi.

— Eu nu am de ce să mă plâng.

— O să ai cât de curând! Cu ce te ocupi?

— Mă asigur că hambarele sunt în bună stare.

— Îți pierzi timpul. Nu există nicio problemă!

— Cum poți să fii așa de sigur?

— Pentru că le-am verificat eu însumi anul trecut. Nu e nicio problemă, îți spun eu!

— Eu nu sunt chiar așa de convins ca tine.

— Ce vorbești, prietene? Sunt un scrib cu experiență și recunoscut.

Nimeni nu-mi pune cuvintele la îndoială.

— Dacă e precum spui, de ce nu mai ai această slujbă?

— Vasăzică, ești și obraznic! Vreau să-ți văd raportul!

— Nici nu poate fi vorba! Îi este destinat lui Heremsaf și numai lui.

— Haide, haide! Între colegi nu încap secrete.

— Îmi pare rău, dar nu se poate.

— Spune-mi cel puțin dacă ai găsit ceva în neregulă.

— Asta nu-l privește decât pe stăpânul meu.

— Hai să terminăm cu prostiile! La Kahun, trăim liniștiți și nu ne plac cei care-și vâră nasul peste tot. M-am făcut bine înțeleș?

— Mai mult sau mai puțin.

— Cauți necazuri cu orice chip?

— Nu caut decât puțină liniște ca să lucrez.

— Dacă vei continua tot așa, n-ai nicio șansă s-o găsești! Ascultă-mă bine: aceste hambare sunt într-o stare foarte bună și nu au niciun cusur, din moment ce eu m-am îngrijit de ele. E clar?

— Limpede.

— Ei bine, vezi? Între oamenii pricepuți și cu bunăvoință lucrurile se aranjează, în cele din urmă.

— Singurul amănunt care îmi lipsește este numele tău. Dar îl voi descoperi ușor și voi ști atunci cine este răspunzător de gravele lipsuri pe care le-am trecut în raportul meu.

— Faci o greșeală prostească și...

— Nimeni nu mă va împiedica să-mi îndeplinesc îndatoririle.

Heremsaf înfășură papirusul pe care tocmai îl recitise.

— Sunt niște învinovățiri grele, Iker!

— Dar întemeiate. Două hambare au fost construite cu cărămizi de calitate proastă și de aceea vor trebui dărâmate. Cel care s-a ocupat de el înaintea mea a acoperit anumite furturi, în dauna siguranței.

— Ești sigur?

— Verificările au fost făcute. Și nu mai vorbesc despre amenințările acestui ticălos! Oricum, puțin îmi pasă de ele! Dar există un loc pe acest pământ unde să domnească adevărul și dreptatea, un singur loc

unde poți avea încredere în cel de alături?

— E o întrebare nelalocul ei și o problemă greșit pusă, socoti Heremsaf. Cunoști tainele cărții divine, arta ritualurilor, formulele care permit sufletelor celor drepti să se miște prin univers? Nu, bineînțeles! Atunci, în loc să te răzvrățești ca un neștiutor, înarmează-te!

— Să mă înarmez... Primarul mi-a stârnit deja curiozitatea în această privință! Dar cum să fac așa ceva ocupându-mă de hambare?

— Toate căile duc la țintă dacă inima este curată! O singură întrebare merită să fie pusă: ești un om obișnuit sau un căutător întrale spiritului?

Capitolul 50

Sesostris și sfatul său restrâns tocmai ascultară proiectul decretelor întocmite de Medes, care se găsisse, într-o oarecare măsură, la ananghie. Încercase să respecte cât mai îndeaproape gândirea monarhului, evitând totuși să-i offenseze pe guvernatorii de provincie Uakha și Sarenput, de-acum înainte slujitori declarați ai faraonului.

— Dorește cineva să facă observații sau să îndrepte ceva?

Niciunul dintre membrii de la Curtea Regelui nu luă cuvântul.

— Aceste decrete sunt deci adoptate. Să fie aduse la cunoștința tuturor!

— Cum să procedez, Luminăția Ta?

— Întoarce-te la Memphis și folosește mesagerii!

Frica îi strânse măruntaiele lui Medes.

— Dacă vasul este oprit de guvernatorii de provincie, eu...

— Vei călători pe o corabie negustorească închiriată de Sarenput și vei ajunge în capitală fără piedici.

Cea mai mare parte a drumului, Medes nu mănă decât pâine și bău doar apă. În orice clipă, se temea de atacurile trupelor dușmănoase sau de un control sever din partea lor.

Dar soarta se arată favorabilă, după cum prezisese Sesostris.

Medes se grăbi spre camera sa de lucru, unde își adună principalii slujbași pentru a le porunci să treacă de îndată la treabă. Cea mai mică întârziere va fi pedepsită. Să fii funcționar la stat nu însemna o slujbă pe viață. Trebuia să te arăți demn de acest privilegiu și să te

îngrijești permanent de îndeplinirea îndatoririlor.

Muncind cu râvnă, Medes îi descoperea repede pe cei leneși și îi îndepărta fără să stea pe gânduri. În seara aceasta, ca de obicei, fu ultimul care părăsi clădirile administrației și profită de acest lucru pentru a arunca o privire asupra lucrărilor în curs. Observă un papirus rulat greșit și pete de cerneală pe câteva tăblițe noi. Începând de a doua zi, cei vinovați vor trebui să-și caute un alt loc de muncă. În câteva luni, secretarul de la Curte îi strânsese sub conducerea sa pe cei mai buni scribi din Memphis, dovedindu-i astfel lui Sesostris că nu se înșelase când îi recunoscuse valoarea. Cum ar fi putut faraonul să nu aibă încredere într-un demnitar atât de sânguincios?

Medes nu se întoarce acasă.

Asigurându-se că nu e urmărit, se îndreptă spre port și se afundă într-un labirint de străduțe, unde i-ar fi fost lesne să-l remarce pe un eventual curios.

Din cauza numirii sale și a inventarului templelor solicitat de Sesostris, libertatea de acțiune a lui Medes se redusese considerabil. Lipsit de aprovizionările provenite din furturi, averea sa nu mai sporise deloc. Însă, datorită instinctului său, nu întârziase să dibuiască o altă sursă, fără îndoială mai bănoasă, dar și mai riscantă, pentru că depindea de un mijlocitor viclean și necinstit. Medes trebuia să-l dea pe brazdă, fără să-i piardă colaborarea.

Luxoasa locuință cu un etaj era ascunsă printre casele dintr-un cartier modest și avea intrarea bine păzită.

— Vreau să-l văd imediat pe stăpânul tău!

— Nu-i acasă.

— Pentru mine, este! Du-te și arată-i asta!

Medes îi încredință paznicului o bucată mică de lemn de cedru, pe care fusese gravată hieroglifa arborelui.

Nu așteptă mult. Cu multe plecăciuni, paznicul îl pofti să intre.

Îmbrăcat într-o tunică lungă, frumos împodobită, parfumat peste măsură și semănând cu o amforă grea, stăpânul casei ieși în întâmpinarea oaspetelui.

— Scumpe prietene, ce bucurie imensă să vă primesc în neînsemnata mea locuință! Intrați, intrați, vă rog!

Negustorul libanez îl conduse pe Medes într-o cameră largă, încărcată din belșug cu mobile exotice. Pe mesele joase, se găseau prăjituri și băuturi îndulcite.

— Luam o gustare înaintea mesei de seară. Vreți să luați loc alături de mine?

— Mă grăbesc.

— Bine, bine... Doriți să vorbim despre înțelegerile noastre?

— Întocmai.

Libanezul nu aprecia deloc această grabă, dar, pentru a prinde

rădăcini în Egipt, trebuia s-o îndure.

— Când se va face livrarea? îl întrebă Medes.

— Corabia noastră va sosi săptămâna viitoare. Sper că toate permisele necesare au fost trimise.

— Mă ocup de ele. Încărcătura cum e?

— Cedru de cea mai bună calitate.

Egiptului îi lipsea lemnul într-o mare măsură, de aceea era nevoit să-l importe. Cele mai bune esențe se vindeau la un preț ridicat. Mult timp, Medes cercetase toate posibilitățile în speranța obținerii unui câștig cât mai mare. Apoi trebuise să-l dibuiască pe neguțătorul căruia să-i împărtășească ideile și care să fie destul de dibaci, ca să ducă planul la îndeplinire.

— Cum o vei vinde?

— La cel mai bun preț, la cel mai bun preț! Am în zonă câțiva doritori să cumpere și le ofer lemnul la jumătate din prețul obișnuit, cu condiția ca plata să aibă loc înainte. Cum acest lemn nu a existat niciodată și nu apare pe niciun act, nici vânzătorul, nici cumpărătorul nu au de ce să-și facă griji. Compatrioților voștri le plac materialele bune și nu se vor da înapoi să le obțină, chiar și pe căi ascunse, pentru a le putea folosi la construirea caselor cu grădină sau pentru a le încredința unui tâmplar care să făurească din ele mobile elegante.

— Dacă această primă încercare va reuși, vor urma multe altele.

— Să fiți sigur! Îi am la îndemână pe cei mai destoinici oameni, pe cât de devotați, pe atât de tăcuți.

— Ești conștient că, fără mine, reușita nu era posibilă?

— Sunteți arhitectul ei, știu foarte bine. Vă asigur de toată recunoștința mea și...

— Trei sferturi din câștig sunt ale mele, iar restul e al tău!

Inima libanezului aproape că încetă să mai bată. Numai îndelungații ani de experiență îi permisese să-și păstreze un surâs aparent, deși avea poftă să-l strângă de gât pe tâlhar.

— De obicei, eu...

— Aceste împrejurări sunt deosebite și tu îmi datorezi totul. Prin mine, intri în negoț și vei deveni foarte bogat. Și pentru că îmi plăci, mă arăt mai mult decât generos.

— Vă sunt recunoscător, îi spuse libanezul.

— Nu pomeni nimănui despre mine! Dacă faci un pas greșit, voi pune să fii arestat pentru înșelăciune. Și cuvântul tău nu valorează nimic față de al meu.

— Bizuiți-vă pe muțenia mea!

— Îmi place să mă toclesc cu un om înțelept. Pe curând, când vom sărbători prima noastră izbândă!

Medes nu simțea niciun fel de încredere față de acest libanez și hotărî să supravegheze toate etapele acțiunii pe care s-o oprească la

cea dintâi întâmplare neprevăzută. Totuși, negustorul era atât de ispitit de câștig, încât se va dovedi, poate, un aliat de nădejde.

Gergu era beat.

Așteptându-l pe Medes, nu încetase să golească una după alta cupele cu bere aduse de un slujitor care-l privea dezaprobat, dar care trebuia totuși să-i satisfacă dorințele acestui necioplit, atât de apreciat de stăpânul său.

Când Medes sosi, Gergu se ridică și încercă să stea cât mai drept.

— Poate am băut puțin cam mult, dar am mintea limpede!

— Așază-te la loc!

Gergu puse ochii pe un scaun cu spătar înalt și reuși să-l nimerască.

— Am vești bune. Marele Trezorier Senankh e mulțumit de mine, deși, în ciuda aparențelor, nu e un om îngăduitor. Îl găsesc chiar deosebit de prudent și stau la locul meu ca să nu-i trezesc bănuieli.

— În ceea ce privește femeile, cum stai?

— Nu mai merg decât la cele de meserie, afirmă cel care se ocupa cu cercetarea hambarelor. Așa nu mai am a mă teme de nicio plângere depusă împotriva mea.

— Să faci la fel și pe mai departe. Nu vreau să iști niciun scandal în care să fie implicată o doamnă din înalta societate. Care sunt slăbiciunile lui Senankh, după părerea ta?

— Mâncărurile alese. Nu le suportă pe cele obișnuite și nici vinurile proaste.

— Nu e destul pentru a-l ademeni de partea noastră. Te ocupi prea mult de tine însuși și prea puțin de cei din jur, Gergu! Am nevoie de mai multe informații. Și care sunt veștile bune?

Gergu arboră un surâs lacom.

— Senankh m-a dus la Abydos. El a luat asupra sa verificarea tezaurului templului, iar mie mi-a revenit cercetarea condițiilor de viață ale preoților.

Medes se înfierbântă.

— Ți s-a îngăduit să intri în templu?

— Nu, doar în clădirea administrației. Totuși, nu mi-am pierdut timpul. Mai întâi, am observat că așezarea e păzită de armată.

— Din ce pricină?

— N-am idee, dar e ceva neobișnuit. Dacă puneam întrebări, mi-aș fi atras, desigur, necazuri.

Medes începu să tune și să fulgere.

— Să pătrunzi în teritoriul sacru din Abydos și să nu afli nimic important! În aceste clipe, Gergu, mă întreb dacă ești demn de prietenia mea!

— Dar n-am terminat! Am întâlnit un preot cu care sper să păstrez

legătura. Un moșneag ciudat care ar putea să vă intereseze.

— În ce mod?

— Privirile noastre s-au întâlnit într-un fel straniu. Omul acesta e poate un mare învățat, dar am impresia că nu e mulțumit de soarta sa și că i-ar plăcea s-o îmbunătățească.

— Nu-ți faci iluzii?

— Îi miros pe cei care pot fi cumpărați.

— Un preot din Abydos... e posibil?

— Vom vedea. Dacă mă cheamă să vorbesc iar cu el, voi afla mai multe.

Medes începu să viseze: dacă ar avea un aliat în interiorul Abydosului, centrul spiritual al Egiptului, ar putea să-l manipuleze, ar cunoaște secretele Templului Ascuns și le-ar folosi în avantajul său! Dar nu, era doar o speranță deșartă!

— Cunoști numele și funcția preotului?

— Nu încă, dar s-a prezentat drept cel însărcinat anume să asigure bunăstarea confrăților săi. Discuția noastră trebuia să fie neînsemnată totuși am simțit că ar fi putut lua o altă întorsătură.

— A rostit cuvinte care să-ți întărească această impresie?

— Nu, dar...

— Ți s-au tulburat mințile, Gergu! Abydos nu e un loc oarecare. Nu spera să găsești acolo oameni obișnuiți!

— Flerul meu mă înșală rar, vă asigur!

— De data aceasta, n-ai dreptate!

— Și dacă am?

— Îți repet: nu e posibil.

Capitolul 51

Sehotep o dezbracă încet pe tânăra femeie pe care o întâlnise cu o seară în urmă, în timpul unui ospăț. Se priviseră îndelung de mai multe ori și, la sfârșitul mesei, hotărâseră să se revadă între patru ochi. Și cum purtătorul Sigiliului Regal și frumoasa brunetă aveau exact aceleași intenții, nu risipiră vremea în discuții fără rost.

Ea era logodită, desigur, dar cum să reziste farmecului acestui demnitar elegant, cu ochii strălucindu-i de inteligență și dorință? Nicio tradiție nu le obligă pe fete să se mărite fecioare și era mai bine să aibă oarecare experiență ca să-și satisfacă viitorul soț.

Cât despre Sehotep, el nu putea să se lipsească de femei mai mult de câteva zile. Nu suporta să trăiască fără vraja lor, fără parfumul, fără senzualitatea și gesturile lor. Niciodată însă nu s-ar fi putut căsători, căci existau atâtea suflete încântătoare de descoperit și atâtea trupuri delicioase de cucerit! În ciuda muștrărilor lui Sobek Păzitorul, care era de o cu totul altă părere, el rămânea bărbatul tuturor femeilor.

Și cum atmosfera se mai liniștise la Elephantina după ce Sarenput trecuse de partea lui Sesostriș, purtătorul Sigiliului Regal se gândea din nou la plăcerile trupești, să le ofere și să le primească. În calitate de mai-mare al tuturor lucrărilor faraonului, tocmai încuviințase planul de extindere al templului lui Khnum din Insula Elephantina, și, începând de a doua zi, se va interesa de starea în care se găseau turmele lui Sarenput, care, ca un slujitor fidel, acceptase, fără mofturi, această verificare.

Sehotep se temea ca un nepoftit să nu-i strice seara, dar niciun demnitar sau slujitor nu se arătă. Așa că se ocupă, cu tot atâtea delicatețe câtă înflăcărare, de superbul „ținut” ce aștepta să fie cercetat. Văile, vâlcelele și colinele noii sale cuceriri l-ar fi desfătat și pe cel mai plictisit aventurier.

Secretarul său avu bunul-simț să aștepte ca stăpânul să-și termine călătoria, înainte de a-l deranja. Apoi îi aduse un mesaj întocmit în scrierea codificată pe care doar el și faraonul știau s-o descifreze.

Conținutul mesajului îndreptăța reunirea imediată a Consiliului restrâns.

— E liniște peste tot, Luminăția Ta, spuse Sobek Păzitorul, dar nu am ridicat măsurile de siguranță.

— Fără să cad într-o încredere prostească, adăugă generalul Nesmontu, sunt nevoit să recunosc că purtarea lui Sarenput nu dă de bănuir. Gărzile sale se află în prezent la ordinul meu și nu pot să mă plâng de ele. Această alianță mi se pare hotărâtoare.

— Din păcate, nu este, îi răspunse Sesostriș. Decretul a ajuns la toți guvernatorii provinciilor și avem acum răspunsurile lor.

Sehotep luă cuvântul:

— Up-uaut, stăpânul unei părți din provincia Rodierului și a Viperei cu Corn, a rostit o cuvântare foarte violentă pentru a-și susține independența. Ukh, care stăpânește cealaltă parte a aceleiași provincii, a făcut la fel. Djehuty, în fruntea provinciei Iepurelui, a anunțat că îi pregătește o mare surpriză Luminăției Sale.

— Altfel spus, un atac neprevăzut, comentă generalul Nesmontu.

— Cât despre Khnum-Hotep, guvernatorul provinciei Oryx, susține sus și tare că familia sa va continua să conducă teritoriul ce le aparține.

— Acești oameni puternici și influenți vor, așadar, război, conchise generalul. Cu trupele lui Sarenput și Uakha avem o mică șansă să-i învingem.

— E prea devreme ca aceste trupe să intre în luptă, socoti Sesostris. Abia au depus jurământul de supunere. Dar, cu atât mai mult, nu putem sta cu mâinile în sân.

Nesmontu se temea de o nouă lovitură fulgerătoare, care, de această dată, îl va lovi de moarte pe rege.

— Luminăția Voastră, va sfătuiesc să fiți foarte prudent! Guvernatorii care vă sunt dușmani tocmai și-au întărit pozițiile. Dacă îi vom înfrunta cu forțe mai slabe decât ale lor, rezultatul va fi un dezastru.

— Vinovat de uscarea salcâmului este unul dintre cei patru: Up-uaut, Ukh, Djehuty sau Khnum-Hotep! îi reaminti Sehotep. Orice cale am alege, trebuie să-l distrugem.

— Reunind provinciile, rosti Sesostris, strângem ce s-a împrăștiat și luăm parte la misterele lui Osiris. Când Egiptul este împărțit, Osiris nu mai domnește și renașterea nu mai are loc. Moartea cuprinde cerul și pământul. De aceea vom părăsi Assuan-ul și ne vom îndrepta spre miazănoapte.

— Cu ce armată? se îngrijoră Nesmontu.

— Cu flotila care ne-a permis să cucerim Assuan-ul, fără să vărsăm o picătură de sânge.

— Luminăția Voastră, împrejurările sunt diferite! Sarenput era izolat, pe când ceilalți patru adversari ai noștri locuiesc cu toții în aceeași regiune. Răspunsurile lor încearcă să dovedească, de altfel, că s-au unit. Up-uaut este renumit pentru firea sa de războinic neîmblânzit. Nu va sta mult pe gânduri până să-și trimită trupele împotriva faraonului.

— Plecarea e mâine dimineață! porunci regele.

♀♀♀

În locuința cananeenilor veniți din orașul Sichem, Prevestitorul predicase îndelung răzvrătirea împotriva faraonului și distrugerea Egiptului. Fermecați, discipolii îi sorbeau cuvintele pe care doriseră atât de mult să le audă. Viitorii războinici din umbră chiar aveau nevoie de încurajări din partea stăpânului lor, căci integrarea lor în societatea egipteană nu se petrecea atât de ușor cum prevăzuseră. Să găsească de lucru nu se dovedise prea greu, dar relațiile cu locuitorii, mai ales cu femeile, îi dezgustau. Acestea ar fi trebuit să stea încuiate în case și să se supună soților. Și apoi, faraonul rămânea în continuare foarte apreciat. De la el aștepta poporul dreptatea și bunăstarea. Iar Sesostris tocmai stârnise o revărsare de apă îmbelșugată, care îndepărta pentru mult timp amenințarea foametei. În plus, noua sa administrație se bucura de apreciere datorită cinstei și ordinii.

De aceea căzuseră pradă deznădejzii, un sentiment căruia Prevestitorul nu-i dădea atenție.

— N-ar fi mai bine să ne întoarcem la casele noastre, propuse unul dintre cananeeni la sfârșitul predicii, să ridicăm întregul ținut la luptă și să atacăm Delta?

Prevestitorul îi vorbi cu blândețe, de parcă s-ar fi adresat unui om cu mintea slabă:

— Și eu aș fi preferat această soluție. Dar o victorie rapidă și totală este de acum înainte cu neputință. Armata egipteană care a ocupat Canaan-ul va înăbuși din pripă orice încercare de răscoală. De aceea trebuie să luptăm dinăuntru, să învățăm să trăim aici, să ne cunoaștem dușmanul, obiceiurile și slăbiciunile sale. Va fi greu și va dura mult, dar eu vă voi ajuta, pe tine și pe tovarășii tăi.

Locuința libanezului nu se găsea prea departe de cea a cananeenilor, dar Prevestitorul alege un drum întortocheat care se îndepărta de ea.

— Să ne despărțim, îi spuse lui Shab Strâmbu'. Lasă-mă s-o iau înainte și ascunde-te!

— Eu nu mi-am dat seama că suntem urmăriți!

— Cel care se ține după noi este viclean.

— Trebuie să-l omor?

— Mulțumește-te să-l observi și asigură-te că e singur!

Shab era nedumerit. Cine i-a putut descoperi? Diversele rețele ale Prevestitorului erau strict separate și doar el le cunoștea pe toate. Iar membrii lor erau, fără excepție, dușmani înrâncenați ai Egiptului. Niciun trădător nu s-ar fi putut strecura printre ei.

Strâmbu' se chirci sub o streășină și se prefăcu adormit.

De după un colț, se ivi cananeanul care voia să se întoarcă la el acasă, cel pe care Prevestitorul îl îmbărbătase!

Omul alergă, apoi o luă înapoi pe unde venise și, în cele din urmă, apucă pe străduța cea mai îngustă. Nimeni nu-l însoțea.

Shab porni în spatele lui. Era evident că omul pierduse urma Prevestitorului. Șovăind, nu mai știa ce direcție să aleagă.

Necăjit, coti spre stânga.

Shab auzi un zgomot ciudat, asemănător șuierei ce străbate aerul când un șoim se repede asupra prăzii. Apărut parcă de nicăieri, Prevestitorul își pusese mâna pe creștetul cananeanului, care scoase un țipăt de durere, ca și cum ghearele unei păsări răpitoare i s-ar fi înfipt în carne.

— Pe mine mă cauți?

— Nu, nu, stăpâne... Mă plimbam!

— N-are rost să minți... De ce mă urmăreai?

— Vă asigur că eu...

— Dacă refuzi să vorbești, o să-ți scot un ochi. Durerea e de nesuportat. Apoi, o să-ți provoc una și mai cumplită!

Înspăimântat, cananeanul mărturisi:

— Voiam să aflu unde vă duceți și cu cine urma să vă întâlniți.

— Din ordinul cui?

— Al nimănu, stăpâne, al nimănu! Nu înțeleg de ce nu doriți să alcătuiți o armată a cananeeenilor. De aceea v-am bănuat că sunteți înțeles cu egiptenii ca să ne distrugeți.

— Nu cumva tu ești în slujba faraonului, mai degrabă?

— Jur că nu!

— E ultima ta șansă să spui adevărul.

Gheara i se înfipse în ochi și omul scoase un urlet înfiorător:

— Nu, nu al faraonului, ci al căpeteniei clanului meu din Sichem, care vrea să scape de Prevestitor.

Un ultim strigăt, scurt și intens, îi îngheță sângele lui Shab Strâmbu'.

Cananeanul se prăbuși la pământ. Nu mai avea nici ochi, nici limbă.

Libanezul urca încet scara care ducea spre terasa locuinței sale, unde pluteau parfumuri amețitoare. Era urmat de Prevestitor și de Shab, care, neîncrezător, ținuse neapărat să viziteze toate încăperile.

— Îmi place să mă așez comod aici, la asfințitul soarelui, le mărturisi libanezul. Priveliștea este superbă și ai impresia că stăpânești tot Memphis-ul.

Într-adevăr, privirea domina casele albe și ajungea până la temple, aceste locuințe ale falșilor zei, pe care Prevestitorul le va rade de pe fața pământului. Nu va rămâne din ele nici măcar o fărâmbă, statuile vor fi zdrobite și arse. Niciun preot nu va scăpa de pedeapsă. Nicio urmă a vechii credințe nu trebuia să supraviețuiască.

— Nu ne aflăm aici ca să admirăm capitala dușmanului, declară Prevestitorul. Ai noutăți despre Sesostriș?

— Zvonurile se bat cap în cap. Unii pretind că este prizonierul guvernatorului de provincie Sarenput la Elephantina, alții – că a cucerit partea de miazăzi a Egiptului la capătul unei bătălii cumplite. Dar nimeni nu cunoaște planurile regelui, presupunând că este încă în viață.

— Este, afirmă Prevestitorul. De ce iscoadele tale nu sunt mai eficiente?

Libanezul înfulecă o prăjitură ca să-și potolească frica:

— Pentru că nu sunt suficient de mulți, mai ales la miazăzi. Am nevoie de timp și vă promit că...

— Îți acord acest timp, dar să nu mă dezamăgești.

Oarecum liniștit de tonul împăciuitoare al Prevestitorului, libanezul

nu-i ascunse nimic din greutățile pe care le întâmpinase, îi explică modul în care își alegea iscoadele și cum îi amesteca printre locuitori. Principala piedică era încetineala, uneori chiar absența mijloacelor de comunicare, pricinuită de conflictul mocnit dintre anumiți guvernatori de provincie și Sesostriș. Se întâmpla adesea ca Khnum-Hotep să forțeze corăbiile să se oprească și să le confişte încărcătura. În plus, și nu era vorba de un fapt neînsemnat, iscoadele libanezului trebuiau să se familiarizeze cu obiceiurile locale și să învețe bine limba, înainte de a se apropia de soldații și de slujbașii care le puteau furniza informații prețioase.

Prevestitorul îl ascultase cu atenție:

— Te descurci bine, prietene! Continuă tot așa! Răbdarea e o armă importantă.

— Fac negoț împreună cu un om ciudat, mai adăugă libanezul. Știu doar că e un înalt funcționar, cu influență, care dorește să câștige mulți bani. Trebuie să aflu mai multe despre el și sper, prin mijlocirea sa, să stabilesc o legătură cu un dregător de la palatul regal.

— E treapta cea mai greu de urcat, preciză Prevestitorul. Fii cât se poate de prudent! Care este numele acestui... negustor?

— Nu mi l-a spus. Și dacă ar fi făcut-o, m-ar fi mințit, cu siguranță!

Prevestitorul își închise ochii și încercă să vadă chipul acestui neobișnuit personaj, pătrunzând în mintea libanezului.

— Calea mi se pare demnă de atenție, spuse el. Află-i numele fără să-ți asumi riscuri! În ce constă înțelegerea voastră?

— Transporturi de lemn prețios, pe ascuns. El îmi deschide drumul spre Memphis, dar condițiile sale abia dacă pot fi acceptate. Nu voi câștiga aproape nimic.

— Din acest „aproape nimic” nu uita să dai oamenilor mei partea de care au nevoie.

— Aceasta era și intenția mea, stăpâne!

— Cum merg pregătirile pentru călătoria prevăzută spre Kahun?

— Și aici e nevoie de timp, mult timp. Reușita cere numeroși complici și nicio verigă din lanț nu trebuie să se rupă. Totuși, am o veste foarte bună: prima mea iscoadă a ajuns la Kahun, și-a găsit de lucru și a început să observe felul în care e organizată paza.

— E vorba de cineva priceput?

— Priceput și în afara oricăror bănuieli, stăpâne! Deocamdată, nu i se poate cere mai mult, dar e un început bun.

Iker asistă la dărâmarea hambarului construit în grabă, cu materiale necorespunzătoare. Cel care se făcea vinovat de această abatere nu-l mai putea amenința, căci tocmai fusese judecat și condamnat la închisoare pentru o lungă perioadă. Ridicarea unei noi magazii urma să înceapă a doua zi, după planurile întocmite de tânărul scrib și aprobate de primar.

În micul cerc al demnitarilor din Kahun, renumele lui Iker sporise considerabil. Mai întâi disprețuit de colegii săi, devenea acum un rival primejdios, posibil pretendent la o funcție însemnată. Rezolvarea atât de grabnică a încurcatei afaceri a hambarelor presupunea solide cunoștințe tehnice și acest străin instruit în orașul lui Thot se arăta demn de faima dobândită. Totuși, această izbândă prea rapidă era oarecum jignitoare pentru ceilalți și, în plus, risca să răstoarne ierarhia.

Indiferent la bârfe și intrigi, Iker nu se apropiase de nimeni. Prietenia lui Vânt-de-Miazănoapte îi ajungea și nu simțea nicio nevoie să se piardă în flecăreli cu tovarășii săi, cu atât mai mult cu cât Heremsaf îi încredințase o nouă sarcină, deosebit de anevoioasă: stârpirea rozătoarelor, a căror înmulțire cauza importante pagube.

Tânărul scrib se hotărâse să ia măsuri radicale: afumarea interiorului caselor, arderea galeriilor și folosirea celor mai agile pisici, fără a neglija câteva cobre îmblânzite care se hrăneau cu șoareci.

Iker se ocupase de toate construcțiile și locuințele din Kahun, de la casele mari cu grădină, din cartierul estic, și până la cele modeste, din partea de vest a orașului. Unele numărau doar trei încăperi și nu depășeau 60 de metri pătrați, dar erau plăcute la vedere.

Pe când își încheia controlul în cel mai înstărit cartier, Iker zări o tânără brună și frumoasă care, stând în genunchi, zdrobea cu ajutorul unei pietre, boabe de grâu scoase dintr-un sac pe care-l strângea între genunchi. Gesturile îi erau pe cât de regulate, pe atât de precise.

— Pari obosit, îi spuse ea. Vrei să bei puțină bere rece?

— Nu vreau să-ți tulbur munca.

— Am terminat.

Avea sânni goi, mici și rotunzi, și nu purta decât o fâșie scurtă de material. Ridicându-se cu grație, intră în bucătărie și ieși cu o cupă plină.

— Ești foarte binevoitoare.

— Mă numesc Bina. Pe tine cum te cheamă?

— Sunt scribul Iker.

Tânăra zâmbi cu admirație:

- Eu nu știu nici să citesc, nici să scriu.
 - De ce nu înveți?
 - Trebuie să muncesc ca să pot trăi. Și apoi nu aș fi primită într-o școală, cu atât mai mult cu cât nu sunt de prin părțile acestea.
 - Unde te-ai născut?
 - În Asia. Mama a murit acolo. Tata însoțea caravanele, dar a murit și el anul trecut, nu departe de acest oraș. Eu am avut norocul să găsesc o slujbă de bucătăreasă. Pentru că știu să fac pâine și bere, și chiar prăjituri, stăpânii m-au păstrat. Nu mă plătesc rău și pot să mănânc după pofta inimii.
 - Era vioaie, veselă și știa să-și pună în valoare farmececele.
 - Vei găsi, cu siguranță, un bărbat de treabă și veți avea un cămin al vostru.
 - Oh, nu am încredere în bărbați! Cei mai mulți nu vor decât să... în sfârșit, mă înțelegi! Tu, cel puțin, pari serios.
 - Chiar dacă rămâi nemăritată, trebuie să știi să citești și să scrii.
 - Pentru o fată de condiția mea nu e posibil.
 - Ba deloc! Chiar dorești să înveți?
 - Sigur nu mi-ar plăcea.
 - O să-i vorbesc stăpânului meu despre tine.
 - Ești cu adevărat un om de treabă.
 - Bina îl sărută pe scribe pe amândoi obraji.
 - Iartă-mă, îi zise Iker, dar ziua mea de lucru este departe de a se fi terminat!
 - Pe curând, murmură ea, cu un surâs seducător.
- ♀♀♀
- Grozavă treabă, recunosc Heremsaf. Locuitorii din Kahun sunt încântați. Ca să fiu sincer, nu credeam că urmările se vor vedea atât de curând.
 - Trebuie mai ales să le mulțumim pisicilor, cu adevărat pricepute.
 - Ești prea modest! Dacă nu cercetai cu atenție locurile, n-ai fi reușit.
 - În această privință, am făcut o observație și mi-ar plăcea să-mi spuneți dacă e îndreptățită. La construirea Kahun-ului¹⁴ nu s-a folosit măsura de opt coți, unul din numerele sacre ale lui Thot? Orașul este împărțit în pătrate de zece coți și în întreg planul său, ca și în cel al caselor, nimic nu e lăsat la voia întâmplării. Totul se trage, de fapt, din regulile proporțiilor întemeiate pe un triunghi isoscel în care raportul dintre bază și înălțime este de Opt împărțit la Cinci.
 - Heremsaf îl privi pe tânărul scribe cu interes.
 - Cam așa e, într-adevăr! Cine te-a îndrumat pe această cale?
 - Nimeni. Am încercat doar să înțeleg ceea ce am văzut.
 - Atunci tu ești un căutător într-ale spiritului. Timpul acordat hambarelor s-a terminat, îți încredințez o nouă sarcină: să faci

inventarul depozitelor vechi. Vei întocmi o listă cu obiectele care se găsesc acolo, apoi vom trece la împărțirea celor ce mai pot fi încă întrebuințate, înainte de a da o altă înfățișare acestor clădiri.

— Va trebui să muncesc singur?

— Nu acesta e obiceiul tău?

— Voi lucra cât se poate de repede, dar încăperile sunt foarte mari!

— Am nevoie de cineva cu răbdarea și priceperea ta, dar care să nu piardă totuși timpul. Nimic nu trebuie să scape atenției tale. Ascultă-mă bine: nimic!

— Am înțeles. Pot să vă cer o favoare?

— Ce te nemulțumește?

— Nu e vorba nici de mine, nici de Vânt-de-Miazănoapte. Am întâlnit o tânără femeie și...

Heremsaf își ridică brațele spre cer.

— Ah, nu, nu vreau să aud așa ceva! Ești în plină ascensiune, descoperi multe fețe ale acestei meserii și tu vrei deja să te căsătorești!

— Deloc.

— Nu-mi spune... că ai făcut o mare prostie?

— Am stat de vorbă cu o servitoare căreia i-ar plăcea să învețe să scrie și să citească.

Heremsaf se încruntă.

— Și unde-i necazul?

— Este o străină sfioasă, care ar avea nevoie de o recomandare.

— Cum o cheamă?

— Bina.

Heremsaf izbucni:

— Ah nu, nu ea! Să nu te încrezi în această femeie pe care nimeni n-o cunoaște cu adevărat. E aidoma unei ape adânci, care ascunde mii de pericole... Și mai ales, nu te apropia de ea!

— Lucrează aici, a...

— Primarul n-a trimis-o înapoi în Asia din milă. Îți poruncesc să nu te mai apropii de ea! Sufletul e la fel ca pasărea, corpul seamănă cu peștele. Putrezește începând de la cap, iar al tău este bolnav, fiule! Una dintre țintele tale nu era să scrii? Ai uitat că singurele texte demne de stimă sunt cele care ajuta la înțelegerea lui Maat, dreptatea universului și adevărul omului? Să rostești Maat, să împlinești Maat înseamnă să lași la o parte pasiunile prostești și pornirile nesocotite. Calitățile tale, viața ta lăuntrică, meseria și puterea ta trebuie să alcătuiască o armonie. Dacă-ți închipui că poți să fii un bun scrib și un om josnic, în același timp, o vei părăsi pe Maat, căci unitatea este calea obligatorie spre cunoaștere. Și n-o confunda cu învățătura! Poți să înveți ani întregi fără să cunoști niciodată nimic. Cunoașterea e luminoasă și scopul său este practicarea misterelor. Dar cum să ajungi

acolo fără inițiere? Și acum, lasă-mă în pace! Mai am încă vreo zece rapoarte de citit.

Iker nu înțelegea motivul furiei lui Heremsaf. Ce avea atât de amenințător această fată care nu cerea decât să se instruiască? Era orfană, străină, săracă și nu se trăgea dintr-o familie bună. Aceste piedici erau de ajuns, de ce să le sporești, refuzându-i orice posibilitate de a-și îmbunătăți condiția?

Chiar dacă Heremsaf se înșela în privința tinerei, rostise totuși cuvinte mari.

Iker se întinse pe rogojina sa și își așează pe burtă fildeșul magic care-i proteja somnul.

Chipul frumos al asiaticii dispăru pentru a-i face loc celui al tinerei preotese.

Iker uită de oboseală, de Bina, de Heremsaf. Cea pe care o iubea era atât de frumoasă, încât alunga suferințele și greutățile.

În comparație cu ea, atrăgătoarea asiatică își pierde farmecul.

Iker știa că ea reprezenta fericirea la care nu putea ajunge. Așa cum nu putea ajunge nici la asasinii aflați în slujba lui Sesostris, de urma cărora încă nu dăduse. Dar simțea că aici, chiar în locurile acestea, se ascundea o cheie importantă.

Lăsându-se să alunece în somn, tânărul visă că tânăra preotesea îl ținea tandru de mână și că străbăteau împreună un ținut însořit.

Pentru moment, era cu neputință să se apropie de arhive. Iker ar fi trebuit să-i ceară un permis special lui Heremsaf, care ar fi vrut neapărat să afle motivele acestei curiozități. Scribul se mulțumi să-și îndeplinească noua misiune, dar fără să piardă din vedere adevăratul său scop. Dacă dușmanii mizau pe faptul că timpul îi va toci răbdarea, se înșelau. Iker dorea să aibă dovezi de netăgăduit. Și când le va obține, va trece la fapte.

Pe drumul spre vechile depozite, o întâlnește pe Bina care purta pe cap un coș plin cu plăcinte.

— Mi-ai pus o vorbă bună?

— Am vorbit cu Heremsaf. S-a împotrivit propunerii mele cu hotărâre.

— Trebuie să fie un om foarte aspru. Se pare că tu ești scribul cel mai muncitor din Kahun.

Iker surâse.

— Caut doar să-mi învăț bine meseria.

— Atunci, constată ea cu un aer dezamăgit, nu voi ști niciodată nici să scriu, nici să citesc.

— Să nu crezi asta! Heremsaf nu va fi mereu mai-marele meu, voi găsi pe altcineva mai înțelegător. Lasă-mi puțin timp.

Tânăra așează jos coșul și se rotește, încet, în jurul lui Iker.

— Și dacă m-ai învăța tu, pe furiș?
— Am primit ordin să nu mă întâlnesc cu tine. Odată și-odată, tot am fi prinși și pârați.
— Să ne asumăm riscul!
— Pentru tine, urmările ar fi nefericite. Primarul te va izgoni din Kahun, ai putea fi forțată să părăsești Egiptul.
— Mi-ar plăcea mult să te mai văd. Ție nu?
— Ba da, bineînțeles, dar...
— Ai totuși voie să treci prin fața casei unde muncesc. Voi găsi un loc liniștit unde nimeni să nu ne deranjeze și o să mă îngrijesc să-ți dau de știre. Pe curând, Iker!
Apoi, după ce-și puse din nou pe cap coșul cu plăcinte, se îndepărtă cu pas grăbit.

Inventarierea mulțimii de obiecte depozitate în vastele clădiri părăsite nu se arăta a fi o treabă ușoară. Iker începu prin a deschide ferestrele ca să se bucure de lumină suficientă. Afumă încăperile, apoi, înarmat cu uneltele sale de scrib cărate de Vânt-de-Miazănoapte, tânărul se apucă să selecteze, să noteze și să descrie.

Găsi unelte agricole, săpăligi, greble, seceri și lopeți, unelte de zidărie, forme pentru cărămizi, topoare de dulgherie, vase din bronz, piatră sau ceramică, cuțite, dălți, coșuri și chiar jucării din lemn... O bună parte din viața zilnică a orașului era astfel reprezentată. Un mare număr de obiecte meritau să fie reparate și folosite din nou.

Spre sfârșitul zilei, Iker descoperi un cuțit cu lama ruptă. Gravate adânc în lemn, câteva semne grosolane formau un cuvânt: „Fulgerul”.

Preț de câteva secunde bune, tânărul scrib rămase împietrit. Fie că aparținuse sau nu lui Cuțit-Tăios, această rămășiță nu putea să provină decât de pe corabia care îl purtase pe Iker spre Punt.

Capitolul 53

— Luminăția Voastră, ne apropiem de orașul Asyut, anunță generalul Nesmontu cu gravitate. Avem încă timp să batem în retragere.

Cea de-a treisprezecea provincie a Egiptului de Sus, a cărui stemă era un rodiu pe care se încolăcea o viperă cu corn, se afla sub protecția șacalului care îl călăuzea pe drumet prin întinderile

periculoase ale deșertului, ce ajungeau până la terenurile cultivate. Aici, valea se îngusta. Cine voia să domnească peste Egipt trebuia să aibă controlul asupra acestei poziții strategice, dominate de mormintele nobililor săpate în tărâmul abrupt. Asyut era și un punct important pentru negoțul din zonă, căci spre el se îndreptau caravanele pornite din oazele Dakleh și Khargeh. Luând de la acestea dări uriașe, Up-uaut, căpetenia provinciei, putea să-și plătească trupele.

— Faraonul trebuie să fie în siguranță, fu de părere purtătorul Sigiliului, Sehotep. Cer îngăduința să încep singur tratativele.

Numeroase corăbii înconjuraseră flotila regală. Unele îi blocau înaintarea, altele îi tăiară calea de întoarcere, iar altele o forțară să tragă la mal.

Aflat la prora vasului său, Sesostis purta pe cap boneta *nemes*, străveche podoabă care permitea gândirii faraonului să străbată spațiul, iar pe piept – un colier lat, gravat cu figuri ciudate.

Sobek Păzitorul se apropie.

— Ceea ce se petrece aici seamănă cu o arestare, Luminăția Ta!

— Dacă răzvrătitul de Up-uaut îl atinge pe faraon, îi zdrobesc capul, promise Nesmontu!

— Voi coborî singur de pe corabie, hotărî Sesostis. Dacă nu mă întorc și sunteți atacați, încercați să ieșiți din această capcană.

Soldații guvernatorului înșirați pe chei îl priveau cu uimire pe uriașul care parcurgea, treaptă cu treaptă, scara.

Din instinct, unii se înclinară în fața lui. Rândurile se îndepărtară pentru a-i face loc. Niciunul dintre ofițerii care primiseră ordin să-l oprească pe Sesostis și să-l conducă la palatul stăpânului provinciei nu îndrăzni să intervină.

Up-uaut își desfășurase toate forțele de care dispunea. Regele observă însă că o armată puternică și hotărâtă nu asigura neapărat victoria.

În mod curios, se părea că Sesostis preluase conducerea acestor trupe bine hrănite și bine înzestrate care îl urmau într-o oarecare stare de nedumerire. Populația provinciei asista la neobișnuitul spectacol și nu-l pierdea din ochi pe oaspetele nedorit al cărui cap răsărea dintr-o mare de soldați.

Brusc, Sesostis se opri.

— Tu de acolo, vino lângă mine!

Regele îi vorbise unui văcar, atât de slab, încât i se vedeau coastele. Cu părul murdar, acoperit de o bucată de pânză jerpelită, se sprijinea într-un toiag noduros.

Nefericitul se întoarse și privi în spatele lui. Un soldat îl bătu pe umăr.

— Pe tine te cheamă regele, omule! Haide, du-te!

Șovăind, văcarul înaintă.

— Potrivește-ți pasul după al meu! Îi porunci Sesostris.

Bietul om trecuse prin atâtea greutăți în mlaștini de-a lungul vieții sale, încât încercarea aceasta nu i se păru prea grea. Desigur, mersul faraonului era pe măsura staturii sale, dar când nu mănânci niciodată pe săturate și fiecare dimineață era o nouă suferință, ce mai contează?

În pragul palatului, un bărbat țănoș și cu nasul ascuțit ținea un sceptru în mână dreaptă și un baston lung în stânga. În spatele său, un preot înălță o flamură pe care se vedea o statuie din lemn de abanos, a șacalului Up-uaut, „Cel-care-deschide-drumurile”, al cărui nume îl purta și șeful provinciei.

— Nu sunt bucuros să vă văd, îi spuse lui Sesostris. Am auzit de supunerea celor doi lași, dar să nu vă închipuiți că voi face la fel. Zeul care mă protejează cunoaște secretele căilor din cer și de pe pământ. Datorită lui, regiunea mea e puternică. Cine o va ataca va suferi o înfrângere usturătoare. Domniți în ținuturile de la Miazănoapte, dar nu vă apropiați de pământurile mele!

— Nu ești vrednic să conduci, îi răspunse faraonul.

— Cum îndrăznești...

Regele îl împinse în fața sa pe văcar.

— Cum îndrăznești tu să îngădui ca un singur om din provincia ta să se zbată într-o asemenea mizerie? Soldaților tăi nu le lipsește nimic, dar țăranii mor de foame! Tu care te crezi așa de puternic, încât să-l înfrunți pe faraon, tu o trădezi pe Maat și îți disprețuiești poporul a cărui bunăstare ar trebui să o asiguri. Cine ar consimți să se bată și să moară pentru o căpetenie atât de jalnică? Nu-ți rămâne decât o singură cale de urmat: să îndrepti răul pe care l-ai săvârșit, cu îngăduința stăpânului Celor Două Regate.

— Fie ca șacalul meu protector să-l nimicească pe atacator! strigă guvernatorul provinciei.

Flamura înaintă spre Sesostris.

Fiecare crezu că va vedea deschizându-se gura animalului de pradă. Monarhul își atinse colierul pe care era reprezentat un grifon care doboră forțele întunericului și pe dușmanii Egiptului. Purtător al dublei coroane, el simboliza domnia faraonului asupra celor două regate, cel de la Miazănoapte și cel de la Miazăzi. Spre uimirea tuturor, capul șacalului se înclină.

Up-uaut, „Cel-care-deschide-drumurile”, îl recunoscuse pe Sesostris drept stăpân.

Soldații își lăsară armele să cadă pe pământ.

Înțelegând că nici măcar unul dintre oamenii săi nu-i mai dădea ascultare, guvernatorul își abandonă sceptrul și bastonul de comandant.

— Este adevărat că am folosit bogățiile provinciei pentru a-mi

înzestra trupele, dar mă temeam de un atac.

— Cum ar putea faraonul să atace propriile pământuri? Eu sunt, în același timp, unul singur și toți la un loc. Prima n-o împiedică pe cea de-a doua, cea de-a doua n-ar exista fără prima. Odată această unire înfăptuită, nici măcar un amărât de văcar nu va mai fi lăsat pradă disperării.

— Cruțați-mă de rușinea judecății și omorâți-mă imediat!

— De ce să pierd un slujitor devotat?

Up-uaut îngenunche înaintea regelui, apoi își ridică mâinile în semn de venerație.

— În fața locuitorilor provinciei tale, rosti Sesostis, mi-ai jurat credință și cuvântul dat nu se mai ia înapoi. Te păstrez în fruntea acestui ținut pe care îl vei face înfloritor, după cum îți va arăta Marele Trezorier Senankh. Cât despre soldații tăi, ei se vor afla sub comanda generalului Nesmontu. De acum înainte, singura ta grijă va fi bunăstarea supușilor tăi. Ridică-te și ia asupra ta însemnele dregătoriei tale!

— Viață lungă faraonului! strigă un soldat, urmat imediat de tovarășii săi.

Și în mijlocul unui concert de aclamații, regele și guvernatorul provinciei intrară în palat.

— Niciodată, Luminăția Voastră, nu mi-am închipuit că puterea voastră se întinde și asupra șacalului Up-uaut!

— Fiindcă nu știi că el e una dintre puterile care iau parte la misterele lui Osiris pe care le celebrează faraonul. Tu, care te-ai așezat sub protecția lui fără să-i cunoști adevărata față, ești criminalul care încearcă să distrugă salcâmul marelui zeu?

Guvernatorul provinciei se arată atât de descumpănit, încât Sesostis nu se îndoi de sinceritatea lui.

— Luminăția Voastră, numele celui care ar săvârși o asemenea nelegiuire va dispărea pe vecie! Iar eu doresc ca numele meu să dăinuie în sălașul eternității pe care l-am construit și unde, datorită ritualurilor, voi deveni un Osiris. Știu că Salcâmul său înseamnă renașterea la care nădăjduiesc cei dreپți. Pe numele Vostru și pe cel al strămoșilor mei care m-ar blestema dacă aș minți, vă jur că nu eu sunt vinovatul!

În timpul ospățului dat pentru sărbătorirea întoarcerii provinciei lui Up-uaut în sânul Egiptului lui Sesostis, atmosfera fu cu atât mai destinsă cu cât mulți se temuseră de o înfruntare sângeroasă. Poftit la masă împreună cu mai mulți țărani săraci, văcarul gusta din mâncăruri la care nici nu îndrăznise vreodată să viseze.

— Ce fel de relații ai cu vecinul tău, guvernatorul Ukh? îl întreabă faraonul pe noul său supus.

— Dintre cele mai proaste, Luminăția Voastră! Împărțim un teritoriu care poartă același nume, „Cel-al-rodului-și-al-viperei-cu-corn”, dar n-am reușit niciodată să ne înțelegem ca să ne unim administrațiile și trupele. Fiecare veghează cu înrâncenare asupra pământului său și ar fi trebuit să ne înfruntăm de nenumărate ori.

— Crezi că e în stare să priceapă ce-ai priceput tu?

— Cu siguranță că nu, Luminăția Voastră! Ukh e mândru și încăpățânat. Ca să fiu sincer, nu mi-ar plăcea ca trupele mele să ia parte la o luptă împotriva alor sale. Vor fi mulți morți, foarte mulți!

— Voi încerca s-o ocolesc, dar trebuie să continuu să unesc întreaga țară. Dezbinarea noastră a îngăduit unei forțe distrugătoare să se atingă de salcâmul lui Osiris. Atunci când toate provinciile vor trăi din nou în armonie, șansele noastre de a respinge puterile întunericului vor crește simțitor.

Up-uaut își lăsă capul în jos.

— Nicio cuvântare n-ar fi putut să mă convingă de temeinicia încercărilor voastre, Luminăția Ta! Ați reușit pentru că știți căile ascunse pe care vi le-a dezvăluit șacalul. Ca și mine, Ukh se crede cel mai tare și ține foarte mult la drepturile lui.

— Unul dintre numele faraonului este „Cel-al-albinei”, îi reaminti Sesostriș. Fiecare îndeplinește o muncă pentru obținerea aurului vegetal, dar stupul e mai însemnat decât albina. Fără el, fără Marele Templu unde fiecare egiptean are locul lui, nici spiritul, nici trupul nu ar putea să trăiască.

Nesmontu era uluit. Trupele lui Up-uaut îl ascultau fără să crâcnească, de parcă ar fi fost dintotdeauna comandantul lor. Niciun gest de nesupunere, nicio vorbă de răzvrătire. Erau adevărați soldați, dornici să fie bine conduși și să-și mulțumească generalul.

Alăturându-se Consiliului restrâns care se ținea pe corabia regelui, bătrânul Nesmontu se întreba dacă pelerinajul nesăbuit început de monarh se va sfârși cu bine.

— N-ar trebui să răspândim vestea supunerii lui Up-uaut? sugeră Sehotep. Știu că este de datoria lui Medes și că el s-a întors la Memphis, dar am putea să-i trimitem mai mulți mesageri, sperând că măcar unul dintre ei va ajunge.

— Zadarnic, zise Sesostriș. Niciunul dintre cei trei guvernatori pe care-i mai avem de înfruntat nu va ține seama de ea.

— Împărtășesc părerea regelui, aprobă Nesmontu. Ukh este o fiară, Djehuty are o inimă de piatră, iar Khnum-Hotep nu va renunța la niciunul dintre privilegiile sale. Nu se poate sta de vorbă cu ei.

— Totuși, ar fi mirați, fără îndoială, de izbânda regelui, observă Sehotep. Încercările nu sunt neapărat sortite eșecului.

— Următorul nostru popas se apropie, le reaminti Sesostriș,

deoarece e vorba de cealaltă parte a provinciei Rodiului și a Viperei cu Corn. Să nu pierdem timpul cu vorbe fără rost!

— Vă gândiți la un atac puternic? îl întrebă Nesmontu.

— Vom face la fel ca până acum, hotărî faraonul.

Capitolul 54

Purtând pe cap o stea cu șapte colțuri, îmbrăcată cu o rochie ce imita o piele de panteră împodobită cu stele în cinci colțuri, înconjurată de cercuri, tânăra preoteasă scria cuvintele puterii pronunțate de regina Egiptului, care venise să vegheze asupra Confreriei Celor Șapte Hathor.

Hieroglifele sale erau delicate și precise, și textul său fu considerat demn de a face parte din comoara comunității feminine. Acest „alt fel de a spune”, după expresia consacrată, avea să fie transmis generațiilor viitoare pentru a le spori înțelepciunea. Astfel, tradiția secretă se păstra vie și după moartea celei care le rostise într-un moment de inspirație divină.

Pe când tovarășele ei ieșeau din templu în urma reginei, gânduri nelămurite frământau mintea tinerei preotese. De ce suverana îi prezisese că va trebui să părăsească acest sanctuar pentru a purta o luptă periculoasă? De ce marele preot, înainte să moară, îi vorbise, de asemenea, despre dușmanii cumpliți pe care urma să-i înfrunte?

Încă din adolescență, tânăra nu fusese atrasă decât de ceea ce era legat de templu. În comparație cu misterele de acolo, lumea din afară i se părea neinteresantă. În timpul uceniciei în ale hieroglifelor, ale căror secrete i le destăinuise o preoteasă foarte învățată, se abandonase cu încântare jocului forțelor creatoare dezvăluit de semnele pure. Scriind numele divinităților, descoperise fața lor ascunsă și aflase, de pildă, că Hathor însemna „templul lui Horus”, locul sacru unde strălucea lumina pătrunzătoare a începuturilor. Mai mult, în prima parte a numelui, „Hat”, era cuprins Cuvântul creator și păstrător al vieții. Cele șapte Hathor întrețineau lumina prin toate formele Cuvântului, de la vorbele rituale și până la muzică.

Fiecare treaptă a inițierii fusese o încercare aspră, și trupească, și spirituală, dar tânăra preoteasă nu se temea nici de piedici, nici de truda necesară pentru a înainta pe această cale. Nu era ea oare un izvor de nesecată bucurie?

Dar acum, pentru prima dată, se simțea tulburată. Și această tulburare nu dispărea nici în timpul somnului, nici în cel al activităților zilnice. În fiecare dimineață și seară, confreria femeilor cânta ca să mențină vie seva Salcâmului lui Osiris, a cărui stare nu se îmbunătățise. Uneori, tinerei îi era greu să se concentreze din pricina unui sentiment necunoscut pe care nu reușea să-l înăbușe.

Se îndreptă spre șantierul locașului de veci al lui Sesostriș, unde un sculptor în piatră tocmai se rănise din cauza unei unelte stricate. Întâmplare lipsită de importanță, dar care făcea atmosfera și mai apăsătoare, căci meșterul era unul dintre cei mai pricepuți și se simțea umilit.

Tânăra preoteasă curăță rana cu tinctură de gălbenele, apoi puse o compresă cu miere pe care o legă cu un bandaj de in.

— Accidentele se înmulțesc. Se petrec tot mai des astfel de lucruri, se plânse meșterul. Degeaba sunt cu mare băgare de seamă. Lucrările înaintează încet și unii cred că șantierul e blestemat. Nu puteți face ceva pentru a-i liniști?

— O să vorbesc astăzi cu marele preot.

Când îi duse o copie după textul său Pleșuvului care urma s-o depună în arhivele Locașului Vieții, tânăra îi ceru ajutorul.

— Acest șantier mă îngrijorează și pe mine, mărturisi preotul. Cea mai bună soluție ar fi să repetăm ritualul Fâșiei Roșii care să încercuiască și să țină închise forțele distrugătoare.

— Și dacă nu va fi de ajuns?

— Mai avem și alte arme la îndemână și ne vom bate până la sfârșit. Însoțește-mă până la Salcâm!

Preotul ducea vasul cu apă, iar tânăra preoteasă, pe cel cu lapte. Unul după altul, lichidele fură vărsate la rădăcina arborelui bolnav. Singura ramură care înverzise era într-o stare bună, dar o profundă tristețe plutea peste acest loc, unde altădată domnea liniștea și pacea.

— Vom spori căutările, hotărî Pleșuvul. Începând de mâine, vei veni cu mine la bibliotecă. Cercetând vechile scrieri, poate vom descoperi amănunte folositoare.

Preoteasa se bucură când auzi despre această nouă sarcină care îi va ocupa mintea cu totul. Dar pe drumul de întoarcere spre încăperile confreriei femeilor, vechea neliniște o cuprinse din nou.

— Regina dorește să te vadă, o anunță una dintre surori.

♀♀♀

Suverana și tânăra preoteasă străbăteau încet alea mărghinită de capele și de stele închinat lui Osiris.

— Ce te doare?

— Nu sunt bolnavă, Luminăția Voastră! Doar puțin obosită și...

— Mie nu-mi poți ascunde nimic. Care este întrebarea care te chinuie?

— Dacă sunt destul de puternică pentru a merge mai departe pe această cale.

— Nu era dorința ta cea mai aprinsă?

— Bineînțeles, Luminăția Voastră, dar slăbiciunile mele s-ar putea transforma în piedici.

— Aceste slăbiciuni fac parte din greutățile ce trebuie învinse și nu e bine să te folosești de ele ca să renunți.

— Tot ce mă îndepărtează de templu nu e, oare, o primejdie?

— Legea noastră nu te obligă să trăiești retrasă. Cea mai mare parte a preoților și preoteselor se căsătoresc, alții aleg să trăiască singuri.

— O căsătorie cu cineva care nu are legături cu templul n-ar fi o greșeală?

— Stă în puterea ta să hotărăști ce anume hrănește focul cunoașterii și să ocolești ceea ce-l stinge. Și mai ales, nu te păcăli pe tine însăși și nu încerca să te minți singură. Dacă nu, te vei pierde într-un deșert fără sfârșit, și poarta templului ți se va închide.

După ce regina părăsi Abydos-ul, tânăra preoteasă își îndreptă din nou gândurile spre băiatul pe care-l întâlnise pentru scurt timp și pe care, fără îndoială, nu-l va mai vedea niciodată. Departe de a-i fi indiferent, tânărul îi trezise un sentiment ciudat care, încetul cu încetul, crescuse. N-ar fi trebuit să se mai gândească la el, dar nu reușea să-l alunge din minte. Oare, cu timpul, chipul lui se va șterge și va dispărea?

Sosind la Abydos, Gergu constată că paza nu slăbise deloc. Mai mulți soldați urcară la bordul corăbiei sale, cerând să le fie arătat permisul de trecere și verificând cu grijă încărcătura.

— Uleiuri parfumate, țesături de in, sandale, toate sunt pentru preoții permanenți, le spuse Gergu. Aveți aici lista amănunțită care poartă pecetea Marelui Trezorier Senankh.

— Trebuie să ne asigurăm că mărfurile sunt întocmai cele de pe listă, îi răspunse, aspru, un ofițer.

— Nu aveți încredere în Marele Trezorier și în trimisul său?

— Ordinele sunt ordine.

„Pe aici nu voi putea aduce niciodată mărfuri în plus pe care să le vând apoi, ca să câștig și eu ceva”, înțelese Gergu. Și erau prea mulți soldați și paznici ca să-i poată mitui pe toți.

Trebuie să aștepte cu răbdare sfârșitul verificărilor și, după aceea, ca și la prima sa vizită, se supuse unui control corporal.

— Plecați de îndată? îl întrebă ofițerul.

— Nu, trebuie să-l văd pe unul dintre preoți pentru a-i înmâna această listă. Vreau să știu dacă îl mulțumește și dacă mai are nevoie de altceva.

— Așteptați la postul de pază! Va veni cineva sa vă caute.

Nici de această dată Gergu nu va descoperi Abydos-ul. Supravegheat de doi zbiri cu care nici măcar nu încercă să intre în vorbă, Gergu dormita.

Dacă nu se va întâlni cu același preot, călătoria aceasta fusese zadarnică. Deoarece Gergu nu știa nimic despre ierarhia confreriei, se temea că și ceilalți preoți nu se deosebeau de primul.

În acest caz, nu mai putea spera la nimic și dezamăgirea va fi amară, căci dacă o așezare era atât de bine păzită însemna că adăpostește comori neprețuite! Gergu se învinui că nu se gândise la toate acestea mai de mult. Abydos nu era, oare, centrul spiritual al Egiptului, locul sacru de unde faraonul își trăgea întreaga sa putere? Sesostris n-ar fi pus în mișcare o asemenea desfășurare de forțe fără un motiv întemeiat. Aici se petrecea ceva de mare însemnătate și câinele credincios al lui Medes socotea că-l va descoperi, dacă norocul va continua să-l ajute.

— Urmați-ne, îi ordonă un alt ofițer, însoțit de patru arcași.

Îl conduseră pe Gergu în aceeași încăpere unde fusese și data trecută.

Nerăbdător, Gergu se plimbă încoace și încolo, până când ușa se deschise.

Era același preot!

— Sunt bucuros să vă revăd, îi zise Gergu, surâzând.

— Și eu, de asemenea.

— Aceasta e lista mărfurilor pe care mi le-ați cerut. Vă sunt pe plac?

Preotul citi lista cu atenție.

— Sunteți un om priceput pe care te poți bizui.

— Cei din Abydos nu trebuie să ducă lipsă de nimic. Aceasta este porunca. De ce mai aveți trebuință în săptămânile următoare?

— Am să vă dau o nouă listă.

Preotul îi înmână o tăbliță. În privirea sa, se zărea aceeași licărire pe care o aștepta atât de mult Gergu.

— Putem vorbi liniștiți în această încăpere? întrebă, în șoaptă, Gergu.

— Vreți să spuneți... la adăpost de urechi curioase? Cred că da. De ce îmi puneți această întrebare?

Încordat, Gergu trebuia să evite greșelile care ar fi îndepărtat prada.

— În afară de legăturile noastre de acum, am putea avea și altele.

— Ce fel?

Gergu obținuse prima victorie! Preotul părea interesat.

— Faptul că sunt însărcinat cu cercetarea hambarelor îmi îngăduie să-mi depășesc puțin îndatoririle și să-mi rotunjesc câștigurile. Trebuie să fiu atent și tăcut, bineînțeles, dar e păcat să-mi lipsească ambiția.

Abydos nu e doar un centru spiritual, e și un mic oraș care are nevoie de bunăstare pentru a îngădui confreriilor să muncească în liniște. De ce câștigul să fie lăsat deoparte? De ce un preot, oricât de devotat ar fi cultului lui Osiris, n-ar avea dreptul să se îmbogățească?

Un lung moment de tăcere urmă acestor întrebări. Preotul îl privea pe Gergu cu toată atenția.

— În ceea ce-i privește pe preoții temporari, rosti el, în cele din urmă, nu există nicio opreliște. Situația preoților permanenți, ca mine, este cu totul alta, pentru că noi nu ieșim niciodată din Abydos.

— Eu, însă, pot să vin și să plec. Dacă vom deveni prieteni, viitorul vi se va schimba pe de-a-ntregul.

— Ce propuneți, mai precis?

— Sunt convins că Abydos-ul ascunde comori.

— Toată lumea știe asta.

— Da, dar care sunt? Preoții le cunosc.

— Sunt supus jurământului.

— Un secret se poate cumpăra. Sunt, de asemenea, convins că aveți multe de vânzare.

— Cum vă puteți închipui că îmi voi trăda confreria?

— Cine vorbește de trădare? Abydos-ul mă interesează mai mult decât orice, iar dumneavoastră doriți să vă îmbogățiți. E vorba deci de un schimb. Ajutați-mă și vă voi ajuta! Ce poate fi mai simplu decât atât?

— Ce poate fi mai încurcat și mai primejdios?! Mai întâi, pentru cine și cu cine lucrați? Mă îndoiesc că adevăratul vostru stăpân e Marele Trezorier Senankh, unul dintre credincioșii faraonului Sesostris.

— Îndoielile sunt îndreptățite.

— Atunci, cine e acea persoană?

— E puțin cam prea devreme ca să vă dezvălui această taină. Mai întâi, să ne cunoaștem, să ne dovedim buna-credință și să ajungem să avem încredere unul în celălalt. Mă voi întoarce și vom continua jocul cererii și al aducerii de mărfuri. Gândiți-vă la mijloacele de a vă îmbogăți fără să părăsiți Abydos-ul și vom vedea dacă planurile noastre pot prinde viață.

Pe când își făcea ordine în odaie, Iker avu o viziune.

Era ea.

Îi vorbea, dar el nu-i înțelegea cuvintele. Apoi dispăru la fel de brusc precum se ivise.

Această apariție îl buimăci pe tânăr pentru mult timp. Ce însemna, oare, dacă nu faptul că ea își amintea de existența lui și gândurile lor se întâlneau? Totuși, era limpede că visa cu ochii deschiși și vocea, obișnuită să poruncească, a lui Heremsaf îl trezi pe Iker la realitate.

— După ce îți termini treburile, să vii în camera mea de lucru.

Tânărul termină de făcut curățenia după o muncă atentă și migăloasă. Dat fiind că nu primise niciun reproș de la instalarea sa aici referitor la acest lucru, se putea înțelege că stăpânul casei era mulțumit.

Iker străbătu un culoar zugrăvit în alb și ciocăni la ușa din lemn de sicomor:

— Intră și închide ușa în urma ta!

Încăperea era spațioasă, ferestrele nu lăsau să treacă decât atâta lumină cât trebuia și o ordine desăvârșită domnea pe rafturi. Fața lui Heremsaf era la fel de aspră ca de obicei.

— Pregătește-te să te muți, băiete!

— Găsiți... găsiți că nu e destul de îngrijită camera mea?

— Dimpotrivă, ești un exemplu în această privință! Iar înțelepciunea și seriozitatea ta nu încetează să mă uimească.

— Atunci...

— Vei căpăta o slujbă mai bună. Primarul este deosebit de mulțumit de munca ta și îți acordă un loc printre scribii de frunte. De aceea, vei primi propria locuință și un servitor. În schimb, răspunderea și sarcinile pe care le vei avea de îndeplinit vor spori.

— Ce slujbă voi avea?

— Deocamdată, vei duce la bun sfârșit inventarul pe care l-ai început cu atâta iscusință. Apoi, vei împărți tu însuți obiecte ce pot fi reparate. După aceea, te vei ocupa de refacerea clădirilor. O echipă de meșteri va fi pusă la dispoziția ta și vei conduce lucrările după cum crezi de cuviință. Bineînțeles, primarul așteaptă să vadă cât mai repede rezultatele. Cu toate acestea, eu îți dau o zi de odihnă.

Iker și Vânt-de-Miazănoapte se plimbaseră prin Kahun, ca să descopere fiecare cotlon al acestui oraș construit după proporțiile divine. Zidul înconjurător dădea senzația de siguranță, întărită și de rondurile dese ale gărzilor orașului. Datorită celor care măturau și strângeau gunoiul, artera principală și străzile erau de-o curățenie desăvârșită. Începând cu cea mai mare casă, a primarului, și până la cea mai modestă dintre cele două sute ale cartierului vestic, Kahun se putea lăuda cu înfățișarea lui: nicio fațadă nu era coșcovită, niciun

oblon nu avea vopseaua căzută, ușile erau reparate, grădinile bine întreținute, iar canalele – îngrijite într-un mod desăvârșit. Apa nu lipsea nimănui și regulile de igienă erau respectate cu strictețe. Orașul se mândrea cu numele său sacru, „Sesostis este mulțumit”.

Împărțirea muncilor era la fel de precisă. Preoții templelor nu întârziiau de la împlinirea ritualurilor și a sarcinilor, brutarii și berarii primeau cantitățile de grâu necesare producerii pâinii și berii, iar măcelarii – carnea pe care doctorii o controlau mai înainte, bărbierii ambulanți își practicau meseria în aer liber, împletitorii de coșuri și sandale își etalau mărfurile alături de vânzătorii de fructe și legume. La Kahun, nimeni nu se putea plânde de lipsuri.

Iker se opri în fața unui meșter de jucării din lemn. Păpuși cu perucă ale căror mâini și picioare se mișcau, hipopotami, crocodili, maimuțe, porci stăteau înșirați pe tarabă. Toate erau foarte frumoase! Un obiect îi atrase atenția, o corabie de o calitate deosebită.

Și ar fi putut jura că este făcută după modelul *Fulgerului*.

— Jucăriile dumneavoastră sunt minunate, îi spuse el meșterului.

— Părinții le apreciază la fel de mult ca și copiii lor. Ești deja tată?

— Nu încă, dar mi-ar plăcea să dăruiesc această corabie cuiva.

— Este singura pe care n-am făcut-o eu însumi, și este și cea mai scumpă. O mică bijuterie!

— Cine a creat-o?

— Un dulgher care nu se mai ocupă acum de meșteșugul lui. Cel mai bun din Kahun, după spusele tovarășilor săi. L-au poreclit Rindea, atât de mult însemna pentru el această meserie.

— Dacă trăiește încă aici, aș vrea să-l felicit.

— E simplu, locuiește într-o casă mică din cartierul de apus.

Negustorul îi dădu lui Iker informații precise.

— Cum vrei să te plătesc, în natură sau în ore de muncă? Sunt scrib și pot să întocmesc orice fel de act.

— Ai nimerit bine, tocmai voiam să scriu familiei mele care trăiește în Deltă. Zece scrisori îți convin?

— Corabia este atât de reușită că-ți voi scrie douăsprezece.

♀♀♀

O servitoare mătura pragul casei cu multă râvnă.

— Aș putea să-l văd pe Rindea? Întrebă Iker.

— Rindea e bolnav.

— Îl caut pentru o treabă importantă.

— Sper, cel puțin, că nu vrei să-i aduci necazuri.

— Sunt scrib și vreau să-l felicit pentru talentul său!

Servitoarea ridică din umeri.

— Bine, scoate-ți sandalele, spală-te pe picioare, șterge-te și nu murdări nimic! N-o să vin să fac curat aici de două ori pe zi!

Iker se supuse întocmai poruncilor, apoi păși în casa a cărei primă

încăpere era rezervată cultului strămoșilor.

Rindea se găsea în cea de-a doua, care semăna mult cu un atelier, cu bucăți de lemn, unelte și o masă de tâmplărie. Dar bătrânul nu mai lucra. Cu părul neîngrijit, cu spatele încovoiat și burta umflată, era așezat pe un scaun cu spătar înalt și ținea în mână un burghiu pe mânerul căruia își sprijinea bărbia. Privea fix un ferăstrău și o teslă cu coada scurtă, folosită la șlefuirea scândurilor.

— Sunt scribul Iker și doresc să vă vorbesc.

— Mai bine să uităm trecutul, fiule! Privește ce-am ajuns eu, care eram cel mai sprinten și neobosit de pe tot șantierul! Nu mai îndrăznesc nici să ies din casă! Bătrânețea e o mare nenorocire!

— Meșteriți încă jucării, ca această corabie.

Rindea îi aruncă o privire neatentă.

— O îndeletnicire de om neputincios. Aproape că mi-e rușine!

— Greșiți, este nemaipomenită!

— Unde ai găsit-o?

— La un negustor.

— Sunt nevoit să mă mulțumesc și cu atât. Îmi ajunge pentru mâncare, dar nici mintea, nici mâinile mele nu suportă această decădere.

— Ați muncit pe un șantier de corăbii?

Întrebarea îl indignă pe bătrân.

— Cum îndrăznești să te îndoiești? Orice dulgher adevărat trebuie să treacă neapărat pe acolo.

— Atunci înseamnă că ați luat parte la construirea multor corăbii.

— Mari, mici, de mărfuri... Când întâmpinau greutăți de netrecut, pe mine mă chemau toți.

Iker îi arată jucăria.

— Pe aceasta ați făcut-o după modelul uneia pe care ați văzut-o înălțându-se?

Rindea pipăi obiectul.

— Bineînțeles! O corabie mare și minunată, care să plutească și pe mare, nu numai pe Nil. Era atât de solidă, încât putea să reziste multor furtuni.

— Vă amintiți numele ei?

— *Fulgerul*.

Tânărul scrib își înfrână bucuria. În sfârșit, o urmă demnă de atenție!

— *Fulgerul*, repetă Rindea. A fost ultima la a cărei construcție am luat parte.

— L-ați întâlnit pe căpitan sau echipajul?

Bătrânul clătină din cap în semn că nu.

— Le cunoașteți numele, cel puțin?

— Deloc și nici nu mă interesa. Ceea ce urmăream eu era să obțin

un înveliș atât de trainic, încât să înfrunte orice.

— Știți ce s-a întâmplat cu ea?

— Nicidecum.

— Nu ați auzit vorbindu-se despre țința călătoriei, Țara Punt?

— Aceasta nu există decât în închipuirea celor care spun povești, fiule! Nici măcar *Fulgerul* n-ar fi fost în stare să ajungă acolo!

— Cine era stăpânul ei?

Bătrânul se miră:

— Faraonul, bineînțeles! A cui vrei tu să fie o asemenea corabie?

— Numele de Ochi-de-Țestoasă și Cuțit-Tăios vă spun ceva?

— Nu i-am întâlnit niciodată pe acești oameni. Nu locuiesc nici în Kahun, nici în împrejurimi. Dar spune-mi, fiule, ce-i cu atâtea întrebări?

— I-am cunoscut pe corăbierii *Fulgerului* și mi-ar fi plăcut să aflu ce s-a întâmplat cu ei.

— E de ajuns să cercetezi arhivele. Mi-a venit în minte un amănunt. Ultima mea muncă n-am îndeplinit-o pe un șantier de corăbii, ci chiar aici. Era vorba de un cufăr din lemn de salcâm pe cât de frumos, pe atât de rezistent. Cumpărătorul îmi făcuse o comandă foarte precisă, mi-am dat toată osteneala să-i respect cererile. Un obiect de o asemenea lucrătură nu putea să fie sortit decât unui templu! Totuși, când omul a venit s-o ia, mi-a destăinuit că îi trebuia pentru o călătorie lungă. M-am gândit la *Fulgerul*, dar m-am înșelat, fără îndoială.

— Cine era acest om?

— Un necunoscut aflat în trecere pe aici. Deoarece m-a plătit cu generozitate înainte de terminarea lucrării, nu am cerut alte lămuriri.

— L-ați putea recunoaște?

— Nu, vederea îmi slăbește de la o zi la alta. Era înalt, cred.

— Ar fi mai bine să nu pomeniți nimănui despre discuția noastră, îi sugeră Iker.

— De ce?

— Bănuiți că *Fulgerul* a fost amestecat în...

— Nu vreau să bănuiesc nimic și nu vreau să mai aud nimic! Mă îndoiesc că întrebările tale sunt nevinovate. Sunt bătrân și doresc să mor liniștit. Pleacă din casa mea și nu te mai întoarce niciodată! De acum înainte, vei găsi ușa închisă!

Iker nu insistă, dar își promise să-i mai pună dulgherului și alte întrebări cu următoarea ocazie. Mai avea multe de aflat de la el.

Iscoada libanezului îl pândise pe Iker ca să vadă dacă acesta va încerca să ia legătura cu bătrânul meșter din cale-afară de vorbăreț. La început, se gândise că nu exista niciun pericol, căci cine l-ar fi putut îndrepta pe tânărul scrib pe această cale?

Dar acum era nevoit să recunoască un fapt evident: Iker nu se dusesese la Rindea fără o pricină anume.

Oricât părea de îndoielnică, stăpânul său ar fi trebuit să țină seama de această posibilitate, astfel ca iscoada să știe cum să acționeze.

Capitolul 56

— Nu e nimeni pe Nil, remarcă generalul Nesmontu, neîncrezător.

În apropiere de Kis, capitala celei de-a paisprezecea provincii a Egiptului de Sus, flotila lui Sesostriș se aștepta la un atac în loc de o primire călduroasă. Dar vasele de luptă ale căpeteniei locale, Ukh, rămaseră la mal și faraonul coborî fără să întâmpine cea mai mică rezistență.

— Cu siguranță, e o capcană, socoti Sehotep. Lăsați-mă să plec în cercetare, Luminăția Voastră!

Pe chei, nu se vedea niciun soldat. Locul părea pustiu.

— Ideea purtătorului Sigiliului este minunată, aprobă Sobek Păzitorul. Îi voi da o escortă.

— Cine ar respecta un rege fricos? Urmați-mă!

Sesostriș pășea în frunte. Sobek nu înceta să privească iscoditor prin împrejurimi, încercând să ghicească de unde ar putea să fie atacați.

Până la intrarea în oraș, nu se întâmplă nimic.

Pe străzi, nu se vedea picior de om. Ușile și obloanele erau închise.

— Ce nenorocire s-a abătut peste acest oraș? Întrebă Sehotep, îngrijorat.

În cele din urmă, regele îi zări pe primii locuitori.

Nemișcați, cu capul pe genunchi, păreau copleșiți de disperare, incapabili să reacționeze.

În preajma palatului, pământul era acoperit de arme. Trupele guvernatorului își abandonaseră arcurile, săgețile, lăncile și spadele.

În fața porții principale, un ofițer privea în gol.

— Ce se petrece aici? îl întrebă Sobek.

Ofițerul își ridică ochii înroșiți de atâta plâns:

— Guvernatorul nostru tocmai a murit.

— A avut loc o răzmeriță împotriva lui?

— Nu, bineînțeles că nu! Cine ar fi îndrăznit să se răscoale împotriva stăpânului Ukh? A murit pentru că șarpele sacru al

provinciei sale a pierit, vasul său sacru a fost spart, ogoarele sunt uscate, iar turmele – bolnave... Și toate acestea s-au întâmplat pentru că simbolul nostru protector nu-și mai îndeplinește funcția.

Sesostris se îndreaptă spre templul dedicat lui Hathor. Oamenii de rând și soldații se strânseseră cu toții în preajma lui, pândind un semn care să le redea speranța.

— Slăviți-l pe faraon! strigă Nesmontu. El singur poate pune capăt suferințelor voastre.

Toți se întoarseră spre uriașul bărbat. Un preot veni în fuga mare spre el și i se închină:

— Luminăția Voastră, răzvrătirea noastră a fost aspru pedepsită. Cruțați-ne viețile, vă implor!

— Nimeni să nu se teamă de nimic.

Surăsul reveni pe buzele câtorva locuitori ai Kisului. Dacă faraonul accepta să-i protejeze, răul va fi îndepărtat.

— Veniți să vă arăt întregul dezastru, Luminăția Voastră!

Sesostris îl urmă pe preot în interiorul templului. Într-o capelă era păstrat obiectul cel mai sacru al provinciei, un papirus din care ieșeau două pene ce încadrau un disc solar, păzit de-o parte și de alta de două cobre.

O privire îi fu de ajuns faraonului, ca să înțeleagă întreaga nenorocire.

Papirusul se veștejise, discul își pierduse strălucirea, ochii șerpilor nu mai luceau. În acest simbol, ce purta numele de *ukh*, același ca al guvernatorului provinciei, energia era aproape stinsă.

— Vom pieri cu toții, anunță, sumbru, preotul. Locul acesta e blestemat!

— Liniștește-te! îi porunci regele.

Doar cele două pene mai păstrau puțină vigoare. Întruchipări ale aerului luminos care se mișcă prin univers și face să încolțească semințele vieții, ele ofereau o ultimă posibilitate de supraviețuire.

— Boala roade salcâmul și iată aici una dintre urmările ei! observă regele. Îndreptați-vă gândurile asupra discului soarelui, trăiți fiecare dintre cuvintele pe care le voi rosti, faceți să renască puterea, împărțășind cu toții Cuvântul!

Sehotep, Nesmontu și Sobek își uniră vocea cu a regelui, ca să formeze o ființă a cunoașterii.

Vocea lui Sesostris se înalță, recitind un imn către soarele ce răsare:

— Arată-te în regiunea luminii, înseninează Cele Două Regate! Alungă întunericul, renaște în fiecare zi, ascultă vocea celui care-ți rostește numele! Ești singurul și vei rămâne singurul. Unește-te cu simbolul tău! El îți dezvăluie adevărata față fără să te trădeze. Făurește ce e jos și ce e sus. Flacăra trăind înăuntrul ochiului său, fii întemeietorul, pătrunde în sanctuarul tău!

Puțin câte puțin, papirusul reînverzi. Apoi, ochii cobrelor se înroșiră ca jăraticul. În cele din urmă, discul își recăpătă strălucirea, luminând capela.

— Du-te să-i cauți pe preoți! Îi porunci monarhul generalului Nesmontu.

Când văzură simbolul revenit la viață, sacerdoții se înclinară în fața regelui și începură să-l proslăvească.

— Terminați cu trăncăneala! le-o reteză Sesostis. Ritualurile n-au fost celebrate corect și ar fi trebuit să plătiți din greu. În loc să vă plângeți de milă, îndepliniți cu grijă ritualurile din zori, de la miezul zilei și de la asfințit. La cel mai mic semn de îngrijorare, dați-mi de știre! De acum înainte, această provincie aparține faraonului.

La ieșirea din templu, Sesostis fu întâmpinat cu urale de populație. Dar brusc, veselia încetă și oamenii se îndepărtară.

Apărură vreo treizeci de soldați, ținând de zgărzi câini feroși. Ei alcătuiau trupa de elită a defunctului Ukh și comandantul lor nu părea să aibă cele mai bune intenții.

— Noi nu suntem pregătiți să ne plecăm frunțile! Această provincie era liberă și tot așa va rămâne.

— Încetează cu prostiile! interveni Nesmontu. Luminăția Sa tocmai a salvat-o de la pieire. De acum înainte, ea îi va da ascultare!

— Nu avem nevoie de o putere venită din afară! se încăpățână comandantul. Mă proclam noul guvernator al provinciei și-l voi goni pe orice străin de pe pământurile mele.

— Răzvrătirea împotriva faraonului duce la moarte, îi reaminti Sesostis. Voi uita nebunia ta trecătoare, dar supune-mi-te acum!

— Dacă mai înaintați un pas, dau drumul câinilor.

— Nu faceți imprudențe, îl sfătui Sehotep pe monarh. Nu suntem destui ca să le ținem piept. Să ne întoarcem în templu!

Sesostis păși înainte.

Comandantul și oamenii săi sloboziră câinii care se năpustiră spre rege.

Sobek vru să se așeze în fața suveranului, dar, cu un gest scurt, acesta îl opri.

Când ajunseră la mai puțin de un metru de pradă, câinii începură să se agite, se învârtiră, își arătară colții, lătrară furioși, apoi se potoliră. Nu mai formau acum decât o haită pașnică, al cărei șef veni să cerșească mângâierea regelui înainte de a se culca la picioarele lui.

— Aceste animale știu cine sunt. Tu, comandant nedemn, nu meriți să le dai ordine!

Îngrozit, ofițerul încercă să fugă. Doi dintre soldații săi îi zdrobiră capul cu lovituri de baston.

Pe când aclamațiile începură iar, Sesostis se gândi la lupta pe care o avea de purtat. De soarta Salcâmului atârna cea a întregului Egipt și

trebuia să se aștepte la noi dezastre.

De un singur lucru era convins pe deplin: nu Ukh era cel care aruncase blestemul asupra Arborelui lui Osiris. Nu mai rămâneau decât doi suspecți: Djehuty, stăpânul provinciei Iepurelui, și Khnum-Hotep, cel al provinciei Gazelei.

O mică încăpere pentru cultul strămoșilor, o sală de primire modestă, un dormitor, o cameră de baie, o bucătărie, o pivniță și o terasă; casa destinată lui Iker nu era un palat, dar va fi plăcut să locuiască în ea. Spoită cu var de curând, avea puțină mobilă. Din fericire, un grajd din apropiere nu adăpostea decât o bătrână măgăriță cu care Vânt-de-Miazănoapte se împacă imediat de minune.

Dat fiind că avea puține lucruri, scribului nu-i luă mult timp să se instaleze. Tocmai când termina de aranjat, un bărbat amărât ciocăni la ușa sa.

Cu părul lung, ras prost, puțin adus de spate, slăbănog, avea o înfățișare jalnică.

— Sunt servitorul care v-a fost dat de primărie. Voi veni de două ori pe săptămână câte două ore.

În prima clipă, Iker avu chef să-l trimită înapoi și să se descurce singur. Dar această persoană nu-i era necunoscută.

— Nu, e de necrezut... Tu ești Sekari?

— A... Da, eu sunt.

— Nu mă recunoști?

Sărmanul om îndrăzni să-și privească stăpânul.

— Iker... Ești așa bine îmbrăcat!

— Ce-ai pățit?

— Obișnuitele necazuri. Acum îmi merge mai bine. Mă primești în slujba ta?

— Ca să fiu sincer, mă simt puțin stânjenit!

— Primăria plătește. În ceea ce mă privește, nu mă descurc prea rău. Fac curat în zece case și câte o reparație pe ici, pe colo.

— Unde stai?

— Într-o colibă dintr-o grădină, pe care o îngrijesc, având, în schimb, dreptul să adun legume.

— Intră să bem ceva împreună!

Cei doi vechi tovarăși își amintiră aventurile lor din minele de la Sinai, dar Iker nu dădu amănunte despre ce i se întâmplase de la despărțirea lor.

— Iată-te acum printre scribii de frunte, observă Sekari, cu o frumoasă carieră în față.

— Nu te încrede în aparențe!

— Ai necazuri?

— O să stăm de vorbă mai târziu. Aranjează casa după voia inimii,

căci va fi și a ta. Dar acum, iartă-mă, mă așteaptă o mulțime de treburi.

Doar muncind cu îngrâncenare, Iker reuși să se liniștească. Avea acum dovada că era adevărat, că *Fulgerul* fusese construită de o echipă de meșteri din Kahun și că această corabie nu putea să aparțină decât faraonului Sesostris.

Nimeni nu voia să creadă în existența misterioasei Țări Punt, dar tânărul cunoștea destinația vasului la bordul căruia ar fi trebuit să piară.

Iker se duse din nou la Rindea. De data aceasta, era hotărât să-i povestească tot.

Ușa casei era închisă.

Scribul bătu, dar nimeni nu răspunse. O vecină îl luă la întrebări:

— Ce vrei?

— Aș dori să vorbesc cu Rindea.

— Nu mai e nicio șansă, bietul meu băiat! A murit noaptea trecută. Faci parte din familie?

— Nu, dar ne cunoșteam și aveam să-i cer unele lămuriri.

— Zgârcitul acesta bătrân nu va mai vorbi cu nimeni! În vremea din urmă, povestea tot ce-i trecea prin cap.

— Din ce cauză a murit?

— De bătrânețe, bineînțeles! Îl dureau plămânii, rinichii, inima... Era pe de-a-ntregul bolnav. Dar nu are de ce să se plângă, n-a suferit prea mult.

— Îl vedeai des?

— Cât mai rar cu puțință, ca și ceilalți vecini. Ne obosea cu poveștile lui de dulgher și se supăra repede. Dacă nu-l ascultai cu atenție, devenea arțăgos.

— Gărzile orașului n-au trecut pe la el, chiar înainte să moară?

— Gărzile? Dar ce-a făcut bătrânul?

— Nimic, nimic... Era doar o întrebare.

Vecina îl privi cu subînțeles.

— Așadar, era amestecat în ceva necurat! N-oi fi aparținând și tu gărzilor?

— Nu, îi eram doar prieten.

— Ești prea tânăr ca să fii prietenul lui Rindea!

Iker bătu în retragere. I-ar fi plăcut să intre în casă și să scotocească, dar ce folos? Scribul nu credea că bătrânul murise de moarte bună. Și ucigașii făcuseră să dispară, în mod sigur, orice semn care l-ar fi pus pe urmele lor. Cine putea să acționeze fără teamă de pedeapsă, dacă nu gărzile supuse unor ordine și sigure că nu vor avea niciodată motive de neliniște? Primarul trebuia să fie la curent. Și deasupra primarului, un ministru. Și deasupra ministrului, protectorul

orașului Kahun, faraonul Sesostis.

Iker dorea să cunoască adevărul și să facă dreptate. Datorită mânerului cuțitului, avea dovada existenței *Fulgerului*. Dar principalul său martor dispăruse și judecătorii i-ar răspunde că acest biet obiect nu era de ajuns ca să se înceapă cercetările.

Arhivele din Kahun! Acolo și numai acolo se găseau actele și dovezile hotărâtoare.

La intrarea în clădire, erau doi paznici.

— Numele și funcția?

— Iker, scrib.

— Ai permis scris ca să pătrunzi în aceste încăperi?

— Vreau doar să-l văd pe Păstrător.

— Așteaptă puțin!

Înaltul demnitar acceptă să-l primească pe Iker al cărui renume nu înceta să sporească. Reținut și bănuitor, Păstrătorul se arăta totuși amabil.

— Ce dorești, Iker?

— E o problemă deosebită. Am o misiune... să zicem secretă.

— Pot să înțeleg așa ceva, dar îmi trebuie mai multe informații.

— Mai-marele meu, Heremsaf, m-a trimis să consult arhivele privitoare la șantierele în care se construiesc corăbiile. Ar vrea să verifice un amănunt.

— De ce n-a venit el însuși?

— Tocmai pentru că e secret. Prezența mea aici nu va mira pe nimeni, pe când a sa...

Păstrătorul păru convins. Nu era prima oară când se confrunta cu astfel de cazuri în care era important să nu rămână urme.

— Înțeleg, înțeleg... Dar aș prefera să am un cuvânt scris din partea lui Heremsaf.

— Poate nu e neapărat necesar și...

— Pentru arhivele mele este! Întoarce-te cu acest cuvânt și îți voi ușura munca!

— De cine îți bați tu joc, Iker și ce se ascunde aici? îl luă la întrebări Heremsaf, pradă unei furii stăpânite. Păstrătorul Arhivelor de Stat tocmai m-a prevenit că ai îndrăznit să te folosești de numele meu pentru o cercetare pe furiș! Tocmai tu, în care am avut atâta încredere!

— Îmi veți da un permis care să respecte legea?

Heremsaf îl străpunse cu privirea.

— Nu crezi că e timpul să-mi spui, în sfârșit, adevărul?

— Vă pun aceeași întrebare.

— Mergi prea departe, Iker! Nu eu sunt cel care a încercat să se strecoare în arhive!

— Dar mi-ați ordonat să sortez obiectele îngrămădite în vechile magazine, insistând să nu-mi scape niciunul!

— Da! Și ce-i cu asta?

— Nu vă gândeați la un mâner de cuțit pe care era gravat numele unei corăbii?

Heremsaf păru surprins.

— Principalul șantier de corăbii al regiunii nu se află în grija voastră? continuă Iker.

— Aici te înșeli! Șeful de echipă din Fayyum se ocupă de el.

— Dar în privința mânerului nu mă înșel?

— Ce cauți, mai precis?

— Pe Maat, bineînțeles.

— Nu mințindu-l pe Păstrător o vei găsi!

— Dacă nu vă simțiți vinovat de nimic, permiteți-mi să cercetez arhivele!

— Nu e atât de simplu și eu nu am întreaga putere. Arhiva e împărțită pe bucăți și doar primarul îți poate da voie să intri peste tot. Ascultă, Iker, ești în plină ascensiune, dar nu ai mulți prieteni! Precizia și iscusința pe care le-ai dovedit sunt în favoarea ta, totuși calitatea muncii nu ajunge, doar ea, ca să-ți asigure o carieră strălucită. Nu te poți lipsi de sprijinul meu și eu o să ți-l ofer pentru că am încredere în viitorul tău. Accept să uităm acest moment de rătăcire, cu condiția să nu se mai repete. Ne-am înțeles?

— Nu, nu ne-am înțeles! Nu o carieră strălucită vreau, ci doar adevărul și dreptatea! Oricât m-ar costa, nu voi renunța la această căutare. Refuz să cred că totul este putred în această țară. Dacă nu, înseamnă că Maat a părăsit-o! Și, în această situație, de ce să trăiesc mai departe aici?

Și fără să fie poftit, Iker părăsi camera de lucru a lui Heremsaf.

Îndrumându-l către primar, cu siguranță, complicele ucigașilor dulgherului, mai-marele său își dovedise vinovăția. Dar de ce Heremsaf îl trimisese totuși pe urma cuțitului? Purtându-se astfel, îl ajutase. Refuzându-i permisul pentru consultarea arhivelor, îl împiedica să înainteze. Cum se explicau aceste atitudini contrare? Fără îndoială, Heremsaf, credincios prieten al primarului, nu știa de existența modestului obiect ce purta pe el numele *Fulgerului*.

Iker era sigur că va fi destituit din toate funcțiile și alungat din Kahun.

Totuși, va reveni aici și va reuși să obțină actele de care avea nevoie. Conștient că sarcina se anunța cu neputință de împlinit, tânărul mergea la întâmplare pe străzile orașului.

— Pari supărat, murmură vocea dulce a frumoasei Bina.

— Întâmpin greutăți în slujba mea!

— Nici nu m-ai observat! N-ar trebui să te mai înveselești puțin?

— Nu am poftă să mă distrez.
— Atunci să stăm de vorbă! Am găsit un loc liniștit, o casă goală, chiar în spatele celei în care muncesc. Ne întâlnim acolo după apusul soarelui. Îți va face bine puțină sporovăială!

Capitolul 57

În apropierea capitalei provinciei Iepurelui, priverile erau luminoase și încântătoare. Totul aici îmbia la odihnă, meditație și pace.

Însă la bordul vasului lui Sesostriș, oamenii nu se gândeau decât la înfruntarea cu temutul Djehuty. Veștile pe care tocmai le primise generalul Nesmontu nu erau deloc îmbucurătoare.

— Guvernatorul provinciei dispune de o mică armată, bine plătită și alcătuită din războinici adevărați, îi dezvăluie el faraonului. Mai mult decât atât, Djehuty are faima unui strateg iscusit.

— În această situație, nu va respinge tratativele! își dădu cu părerea Sehotep. Când Djehuty va afla despre supunerea guvernatorilor de provincie renumiți pentru înverșunarea lor, va înțelege că lupta nu are rost. Mă ofer drept mesager.

— Vom continua la fel ca până acum, decise Sesostriș.

Cei trei membri de la Curte, generalul Nesmontu, purtătorul Sigiliului Sehotep și Sobek Păzitorul împărțeau același gând: monarhul nu-și dădea seama de pericol, Djehuty nu era un oarecare și nu va depune armele fără să poarte o bătălie crâncenă.

Cu toate acestea, calmul faraonului părea de neclintit. Nu se asemena oare cu acel meșter între meșteri, capabil să găsească gestul potrivit la momentul potrivit? Cum să nu-i acorzi încrederea acestui uriaș care, de la urcarea pe tronul celor vii, nu făcuse un singur pas greșit?

Khemenu, „orașul lui Ogdoad”, confrerie a opt puteri creatoare, era, în același timp, capitală a provinciei Iepurelui și așezare privilegiată a zeului Thot. Stăpân al hieroglifelor, „cuvintele zeului”, el oferea inițiaților posibilitatea de a ajunge la înțelepciune. Arătându-se sub forma cornului lunii, simbolul cel mai vizibil al morții și învierii, zeul sugera nevoia gesturilor hotărâte, care lăsau la o parte indiferența și îngăduința. Ciocul ibisului, pasărea lui Thot, nu căuta, ci găsea.

— Luminăția Voastră, interveni Sobek Păzitorul, permiteți-mi să vă însoțesc!

— Nu va fi nevoie.

Pe fluviu, nu se zărea nicio corabie de război. Pe chei, niciun soldat.

— De necrezut, murmură Sehotep. Djehuty ne face și el favoarea să moară?

Manevrele de acostare se desfășurară în liniște, ca și cum niciun responsabil al portului din Khemenu nu avea de ce să se opună sosirii faraonului.

La capătul de jos al scării ce cobora de pe vas, stătea un om slab, cu față aspră, care desfășură un papirus acoperit de hieroglifice așezate pe coloane. Se vedea, de asemenea, și un desen, rar întâlnit: Osiris șezând, purtând pe cap coroana reînvierii și ținând în mâini Scepтрul Puterii și Cheia Vieții. Pe tronul său, era gravat simbolul milioanei de ani, iar în jur, cercuri de foc care îi împiedicau pe neinițiați să se apropie.

— Generale Sepi... Din fericire, te-ai întors din Asia teafăr și nevătămat.

— Sarcina n-a fost ușoară, Luminăția Voastră, dar m-am folosit de totala lipsă de organizare a triburilor și clanurilor.

— Ar fi fost păcat să te pierdem chiar după intrarea ta în Cercul de Aur din Abydos.

— Datorită acestei inițieri, viața și moartea sunt atât de diferite, încât nu mai înfrunt greutățile în același fel ca până acum.

Sub privirile uluite ale corăbierilor din flota regală, faraonul și fratele său într-ale spiritului se îmbrățișară.

— Care sunt concluziile tale, Sepi?

— Asia se află sub control. Trupele noastre instalate la Sichem au înăbușit dorința de răzvrătire a cananeenilor, care acum au parte de dreptate și mănâncă după poftă. Unii mai păstrează încă amintirea unui om ciudat, Prevestitorul, dar dispariția acestuia pare să fi fost urmată și de cea a credincioșilor săi. Totuși, să nu fim prea încrezători! Întregul ținut trebuie să rămână sub supraveghere severă. Și mai ales, să nu ne retragem trupele, ci să le întărim! Mă tem să nu se ivească o ceată de nemulțumiți care să-i ațâțe uneori pe locuitori la răscoală.

— Părerea ta e prețioasă pentru mine, Sepi! Și acum, spune-mi ce se întâmplă în această provincie?

— M-am întors abia ieri. Pe Djehuty l-am găsit foarte schimbat! E vesel, împăcat cu sine și se bucură din plin de viață.

— A dat ordin să fiu atacat?

— Nu chiar. Mi-a destăinuit că v-a pregătit o surpriză și mi-a cerut să vă întâmpin, singur, fără arme și neînsoțit de soldați.

— Ai reușit să-l convingi să renunțe la o luptă sângeroasă?

— Nu sunt sigur de acest lucru, Luminăția Voastră! De când sunt în slujba lui, m-am străduit, fără încetare, să-l fac să-și dea seama că poziția lui e greșită și nu va trage niciun folos de pe urma ei. Aș fi un îngâmfat dacă aș crede că am reușit.

— De cine ascultă trupele?

— De el, nu de mine!

— Bine, atunci să mergem să vedem surpriza.

Soldații și tinerii înșirați de-a lungul drumului ce ducea la palatul lui Djehuty se închinau faraonului.

La fel de mirat ca și Sesostis, generalul Sepi îl călăuzi pe monarh până în sala de audiențe.

Bogat împodobite și machiate cu pricepere, cele trei fete ale lui Djehuty arătară cel mai frumos surâs cu putință și se înclinară înaintea suveranului.

Înfășurat într-o mantie care-i cobora până la călcâie, tatăl lor se ridică greoi.

— Luminăția Voastră să mă ierte, am mari dureri de oase și mi-e frig tot timpul. Dar mi-a rămas destulă sănătate ca să prezint omagiul provinciei mele regelui Egiptului de Jos și de Sus.

Trei lectici îi purtară pe faraon, pe guvernatorul provinciei și pe generalul Sepi până la marele templu al lui Thot. În fața lui se înălța gigantica statuie.

— Iată încarnarea Ka-ului Luminăției Voastre! zise Djehuty. Revărsați asupra lui lumina care îi va da viață pentru totdeauna!

Sepi îi oferă lui Sesostis un baston provenit din Abydos și care fusese sfințit în timpul celebrării misterelor lui Osiris. Regele îl ridică, îndreptându-l, pe rând, spre ochii, nasul, urechile și gura colosului. La fiecare gest al său, o rază de lumină țâșni din capătul bastonului. Piatra fu străbătută de vibrații și fiecare simți că o parte din Ka-ul regal avea să fie prezentă, de acum înainte, în orașul lui Thot.

Ospățul fu îmbelșugat: bucate de o finețe deosebită, servitori pricepuți, muzică demnă de Curtea de la Memphis și tinere dansatoare vrednice să execute dansuri neobișnuite. Cea mai frumoasă dintre ele schimbă priviri complice cu purtătorul Sigiliului, foarte sensibil la farmecele ei. Drept veșmânt, fata nu purta decât o centură de perle.

Dar Djehuty observă că faraonul nu se înveselea deloc.

— Îmi place să trăiesc bine, Luminăția Voastră, și sunt mândru de bunăstarea provinciei mele! Dar aceasta nu mă împiedică să am mintea limpede. Aducându-ne revărsarea bogată a apelor, ne-ați arătat că sunteți vrednic să domniți peste un Egipt reunit. Ați dobândit credința mea, sunt slujitorul vostru devotat. Porunciți și mă voi supune!

— Ai aflat de nenorocirea care ne-a lovit?

— Nu, Luminăția Voastră!

O privire a generalului Sepi îi adevăra lui Sesostis că Djehuty nu mințea.

— Arborele Sacru al lui Osiris este rău bolnav, îi dezvoltă regele.

— Arborele Vieții?

— Chiar el, Djehuty!

Pierzându-și pofta de mâncare, guvernatorul provinciei împinse la o parte farfuria de alabastru.

— Ce s-a petrecut?

— Un blestem.

— Puteți să-l înlăturați?

— Duc această bătaie în fiecare clipă. Acum, înaintarea răului a fost oprită, dar pentru cât timp, oare? Înălțarea unui templu și a unui locaș de veci va naște o energie însemnată și sunt convins că un Egipt unit ne va ajuta să luptăm. Jură că ești nevinovat și că n-ai luat parte la nicio uneltire pentru distrugerea Salcâmului!

Ca și cum ar fi murit de frig, Djehuty se înfășură strâns în mantie.

— Dacă sunt vinovat, numele meu să fie șters pentru totdeauna, familia mea să dispară, mormântul meu să fie dărâmat, iar trupul meu, ars! Rostesc aceste cuvinte în fața faraonului, chează al lui Maat!

Vocea lui Djehuty tremura de emoție.

— Știu că nu mă minți, zise Sesostis.

— Această provincie vă aparține, la fel ca și bogățiile și soldații săi. Salvați Egiptul, Luminăția Voastră, salvați poporul său, ocrotiți misterul reînvierii!

Privindu-l pe suveran, Djehuty înțelese că nu greșise acordându-i încrederea sa. Dacă exista un om, unul singur, capabil să tămăduiască Arborele Vieții, acela era faraonul.

Un mesean luă cuvântul:

— Sunt preotul care l-a ajutat pe tânărul scrib în timpul transportării statuii și n-a fost treabă ușoară! Se numește Iker și a părăsit provincia noastră. Dar acesta nu e un motiv să uităm curajul lui și propun să bem în sănătatea sa. Fără el, n-am fi reușit să ducem uriașul până la Marele Templu.

Djehuty aprobă și toți cei prezenți goliră cupele în sănătatea lui Iker. Și pentru că veselie îi cuprinsese pe toți, urmau multe altele.

♀♀♀

Sesostis îi chemase pe Djehuty și pe generalul Sepi să se alăture consiliului său restrâns.

— Prezența voastră printre noi reprezintă o onoare, preciză regele. Aici se iau hotărâri și se trece la fapte. Începând cu Elephantina, am recucerit provinciile care îmi erau potrivnice fără să fie vărsată o singură picătură de sânge. N-a mai rămas decât una și trebuie să trag

o singură concluzie: Khnum-Hotep, guvernatorul provinciei Oryx, este ucigașul care s-a atins de Arborele Vieții.

— Oryx-ul e animalul lui Seth, ucigașul lui Osiris, aminti Sehotep. Din câte știm, Khnum-Hotep nu se va da în lături de la nimic pentru a-și păstra teritoriul.

— E descendentul unei familii străvechi, preciză Djehuty, și ține cu dinții la libertatea lui. Din convingere, se opune oricăror tratative. Mai mult decât atât, trupele sale sunt cele mai de temut din întreaga țară. Pregătirea soldaților e aspră și îndelungată, armele lor sunt dintre cele mai bune și nu se supun decât stăpânului lor, asupra căruia nimeni nu are vreo înrăurire. Ca să fiu sincer, nu acordă însemnătate nici chiar victoriilor Luminăției Sale. Faptul că se știe singur împotriva tuturor îi va spori încăpățânarea. Și cum este un adevărat conducător, oamenii săi se vor bate pentru el cu multă îndârjire.

— În aceste împrejurări, cred e nimerit un atac puternic, socoti generalul Nesmontu.

— Să sărbătorești unirea călcând pe trupurile egiptenilor morți nu mi se pare cea mai potrivită alegere, obiectă Djehuty.

— Mă tem că nu există alta, insistă Nesmontu. Faraonul nu-l poate lăsa pe Khnum-Hotep să-l sfideze și să slăbească ceea ce el a construit atât de trainic.

Cu inima grea, toți înțeleseseră că trebuiau să se pregătească pentru o luptă a cărui violență urma să lase urme de neșters.

— Deoarece nu e vorba despre o înfruntare cu o țară străină, fu de părere Nesmontu, nu avem de ce să trimitem o declarație de război lui Khnum-Hotep. După părerea mea, e o acțiune a armatei care va aduce din nou ordinea pe pământul Egiptului. E limpede că vom ataca prin surprindere.

Nici generalul Sepi, nici ceilalți membri ai consiliului nu ridicară obiecții.

— Să se facă pregătirile necesare, porunci suveranul. În timpul ospățului, cineva a rostit numele unui scrib, Iker. A învățat aici?

— Mi-a fost elev, recunoscuse Sepi. De departe, cel mai bun dintre toți!

— De aceea i-am și încredințat rapid anumite sarcini, adăugă Djehuty. A organizat în mod lăudabil transportul statuii și n-ar fi întârziat să ajungă în fruntea administrației provinciei.

— Și de ce a plecat? întrebă Sesostris.

Djehuty se ridică.

— Nu sunt demn să iau parte la acest consiliu, Luminăția Ta, căci am săvârșit o greșeală gravă împotriva voastră.

— Explică-mi și lasă-mă pe mine să judec!

Parcă îmbătrânit dintr-o dată, Djehuty se așeză la loc.

— Iker este un băiat muncit de gânduri, care nu încetează să-și

pună întrebări, ca urmare a asprelor încercări din care sufletul său nu a ieșit neatinș. Căuta doi corăbieri, Ochi-de-Țestoasă și Cuțit-Tăios, care făcuseră popas la Khemenu. O întâmplare ștearsă din arhivele mele, căci corabia lor se folosea de sigiliul regelui pe care eu nu voiam să-l recunosc. Pentru mine, Luminăția Voastră, acești oameni nu puteau fi decât în slujba faraonului și nu i-am ascuns aceste gânduri lui Iker.

— Din cauza ta, observă Sehotep, acest scrib îl socotește acum pe Luminăția Sa drept dușman!

— Adevărat.

— Voia să se răzbune?

— Cu siguranță. Am încercat să-l conving să uite trecutul și să rămână în provincia mea, dar hotărârea sa era de neclintit. Băiatul este pe cât de inteligent, pe atât de curajos și ar putea să devină un inamic de temut căci, din pricina mea, își închipuie că faraonul e răspunzător de nenorocirile sale.

— Ce i s-a întâmplat, de fapt?

— Nu știu. Fără îndoială, cineva a vrut să-l omoare.

— Unde bănuiești că a plecat Iker?

— La Kahun, ca să găsească urme și dovezi ce i-ar permite să dea la iveală adevărul.

— S-a interesat și despre Cercul de Aur din Abydos, preciză generalul Sepi și i-a văzut efectul, fără să-i înțeleagă esența, în timpul unui ritual de înnoire asupra persoanei lui Djehuty.

— Acest băiat este, poate, complicele ucigașului care a lovit Salcâmul lui Osiris, fu de părere Sobek. Avea legături cu Khnum-Hotep?

— Venea din provincia acestuia și lucrase pentru el, dezvăluie Djehuty.

Capitolul 58

Puținele bagaje ale lui Iker erau pregătite. După apriga ceartă cu Heremsaf, se aștepta să fie dat afară din slujbă dintr-un moment în altul.

Așa că nu fu surprins să vadă apărând un scrib cu părul lung, căruia i se dusese faima că aducea numai vești proaste. Probabil că-i vor urma gărzile care-l vor conduce pe Iker până la hotarele orașului

și-i vor interzice să se mai întoarcă vreodată în Kahun.

— Eu sunt gata, zise Pletosul.

— Și eu la fel. Ești singur?

— Astăzi da, din pricină că sunt multe treburi de făcut la primărie. Dar mâine, un scrib îmi va da o mână de ajutor.

— Mi se mai acordă, așadar, răgaz o zi!

Pletosul se încruntă.

— Chiar și zece e prea puțin. Oricum, nu vom reuși să sfârșim într-o săptămână! Nu se poate să ți se impună un termen atât de scurt, e o greșeală! Având în vedere munca pe care o avem de îndeplinit, ne-ar trebui cel puțin o lună, fără să pierdem timpul.

— Despre ce muncă vorbești?

— Dar... despre aceea care ți-a fost încredințată: inventarul și descrierea tuturor obiectelor din depozitele vechi.

— N-ai venit... să mă alungi?

— Să te alung pe tine, Iker! De unde ai mai scos-o și pe-asta? Ah, înțeleg! Unul dintre ajutoarele primarului ți-a făcut o glumă proastă. Să știi că toți cei din jurul Marelui Dregător se cam tem de tine. Să nu ai încredere în ei, se pot transforma în dușmani adevărați. Din fericire, te bucuri de sprijinul lui Heremsaf!

Iker se simți pierdut.

Așadar, nici primarul, nici Heremsaf nu se hotărâseră să-l gonească. Dar acționau împreună sau unul împotriva celuilalt?

Incapabil să răspundă la această întrebare, Iker se concentra asupra muncii sale, alături de Pletos, care nu era obișnuit cu un asemenea ritm susținut. Se oprea de mai multe ori într-o oră ca să bea apă, să mestece o ceapă proaspătă, să-și șteargă fruntea sau din pricina unor nevoi grabnice. În plus, nu înceta să înșire verzi și uscate.

Iker ascultă fără să vrea povești de familie de o înspăimântătoare banalitate. Urmă apoi un șir lung de bârfe despre slujbașii primăriei, începând cu zvonurile îndoielnice și șoaptele neclare.

Când soarele asfinți, Pletosul își aranjă uneltele.

— Gata, ziua s-a isprăvit. Ți dau un sfat, Iker: lucrează mai puțin, că altfel o să ți-i ridici în cap pe toți scribii din provincie. Unii, și nu vor fi puțini, se vor simți jigniți, poate chiar umiliți. Ia-o mai încet și vei ajunge repede într-o slujbă însemnată.

Iker se întoarse acasă. Sekari plecase, după ce făcuse curat. Tânărul scrib îi duse nutreț lui Vânt-de-Miazănoapte, apoi plecă la întâlnirea cu Bina. Chiar dacă nu spera la nimic precis, se hotărâse să nu-și respingă singurul aliat.

Prin împrejurimi, nu se vedea niciun om. Iker pătrunse fără zgomot în locuința părăsită.

— Ești aici, Bina?

— În ultima cameră, îi răspunse vocea dulce a tinerei asiatice.

Iker păși printre dărâmurile de ipsos. În întuneric, ghici silueta fetei și se așază alături.

— Ce necazuri ai?

— Eu și mai-marele meu nu suntem de aceeași părere.

— Sunt sigură că e vorba de ceva mai grav.

— De ce crezi asta?

— Pentru că te-ai schimbat. Tulburarea ta este atât de adâncă, încât și omul cel mai nesimțitor își dă seama de ea. O simplă supărare pricinuită de slujbă nu te-ar fi zdruncinat până-ntr-atât.

— Nu te înșeli, Bina.

— Și tu ești victima unei nedreptăți, nu-i așa? Tirania nu cruță pe nimeni în această țară, nici chiar pe cei care se cred la adăpost.

— Tirania! Pe cine învinuiești?

— Eu nu sunt decât o servitoare venită din Asia. Sunt disperată, nu mi se îngăduie să cunosc scrisul și cititul! Tu ești învățat și ocupi deja o slujbă importantă. Dar și unul, și celălalt suntem la fel de nefericiți, pentru că viitorul este întunecat de acest Sesostis, care sufocă țara. Regele este un om rău. Poporului meu care cerea puțină libertate și dreptate i-a răspuns trimițând armatele. Morți, răniți, femei necinstite, copii bătuți; sate întregi aduse în mizerie, în timp ce soldații faraonului petreceau și se îmbătau. Sesostis îi nesocotește pe oameni, nu-i plac decât forța și violența. După câte se zvonește acum, poartă un război cumplit împotriva provinciilor care au îndrăznit să-i pună la îndoială atotputernicia. Această fiară nu se va da înapoi să verse sângele egiptenilor.

Iker se gândi la Khnum-Hotep și la Djehuty, doi guvernatori de provincie care îl ajutaseră. Un război în interiorul țării și recucerirea întregului Egipt de către un monarh capabil de orice pentru a-și impune puterea, nu erau, oare, acestea cheia misterului? Totuși, tânărul scrib nu reprezenta o piedică în calea lui Sesostis!

— Dacă regele e dușmanul tău, este și al meu, i se destăinuie el fetei. A poruncit să fiu omorât.

— Din ce pricină?

— Nu știu încă, dar voi afla. Vreau să găsesc dovezile care îi arată vinovăția și să cer să mi se facă dreptate.

— Visezi cu ochii deschiși, bietul meu Iker! Singurul lucru care se poate face este ca oamenii asupriți să se unească și să lupte împotriva tiranului.

— Uiți că are armată și gărzi?

— Bineînțeles că nu, dar există și alte mijloace de a-l înfrunta decât o luptă deschisă.

— La ce te gândești?

— La tine, Iker!

— Lămurește-mă, Bina!

— Ești un scrib foarte priceput, apreciat de primarul din Kahun, orașul preferat al tiranului. Încetează să te mai porți ca un băiețandru răzvrătit care urmărește o nălucă. Cere-ți iertare, întoarce-te la slujba ta și încearcă să ajungi tot mai sus!

— O carieră frumoasă nu va înlocui adevărul!

— Cunoști deja acest adevăr: Sesostis vrea moartea ta. Este un distrugător și un ucigaș care calcă în picioare mii de vieți. Avem o singură scăpare: să devii scrib de rang înalt pentru ca să-i fii prezentat.

— Cu ce rost?

— Să-l omori, murmură Bina.

Uluit, Iker încercă să-și închipuie cum s-ar putea petrece acest lucru.

— Peste puțină! E păzit, nu voi avea timp să fac nimic!

— O asemenea ispravă se pregătește cu multă atenție. Nici nu poate fi vorba să fii nehibzuit și să-ți primejduiești viața, iar apoi să dai greș. Trebuie înlăturată mai întâi garda care-i stă alături ca să lovești în plin.

— Tu ne vezi pe noi doi în stare să ducem la bun sfârșit această faptă nesocotită?

— Chiar dacă tu ești singur, eu am aliați.

— Pe cine?

— Pe cei asupriți, asemenea nouă, îndrăgostiți de libertate și gata să-și sacrifice viața pentru a scăpa de acest tiran și a-i reda poporului fericirea. Nu există destin mai frumos, Iker, și tu vei fi unealta privilegiată!

Fata se apropie de el, apoi, simțindu-l că era pradă unei mari tulburări sufletești, nu mai schiță niciun gest.

— E o nebunie, Bina!

— Fără îndoială, dar cum se poartă oamenii cu judecată? Își pleacă fruntea, își închid ochii, gura și urechile, cu speranța că doar vecinii lor vor fi loviți! Sesostis a înțeles bine că e ușor să-i stăpânești pe lași! Dacă te numeri printre aceștia, Iker, nu are rost să ne mai întâlnim!

Când se întoarce acasă, Iker avea gâtul atât de uscat, încât bău cel puțin un litru de apă. Neputând să-și regăsească liniștea, strânse în pumn mânerul cuțitului însemnat cu numele *Fulgerului*. Înzestrat cu o lamă lungă și ascuțită, devenea o armă de temut!

Era îndreptățit să se răzbune și să elibereze Egiptul de un asupritor nemilos devenea cel mai măreț dintre idealuri. Iker uită de propria soartă pentru a se gândi la cea a țării sale și la nefericiții care îndurau jugul lui Sesostis.

Dacă ar fi reușit să-l înlătore, o nouă epocă de înflorire s-ar deschide. Totuși, a da morții un om nu era mai presus de puterile sale? Devenind scrib, tânărul voia să scape de violență și samavolnicie. Ideea de a ucide îl umplea de groază și dezgust.

Poate că părăsirea Egiptului era cea mai bună soluție.

Exilându-se, Iker ar fi uitat demonii care îl chinuiau. Datorită cunoștințelor sale, ar fi obținut ușor o slujbă de administrator al unor pământuri și și-ar fi făurit o nouă viață.

Ca să poată pleca din zori, Iker se apucă să-și facă bagajele. Pe când își rânduia pensulele într-o cutie, apăru ea.

Chipul ei era pe cât de luminos, pe atât de sever. În ochii săi, Iker citi următorul mesaj: „Nu fugi! Rămâi în Egipt și luptă pentru ca Legea lui Maat să fie împlinită”.

Apoi frumoasa preoteasă se risipi în lumina tremurătoare a lămpii cu ulei.

La capătul puterilor, tânărul scrib se duse să se culce. Înainte de a se întinde în pat, Iker își căută talismanul pentru a-l lipi de pânțele, ca să se bucure de un somn tihnit.

Superbul fildeș era de negăsit.

Iker răscoli toată casa, de pe terasă până în pivniță, fără succes.

Prețiosul obiect fusese furat.

Chinuit de un nou coșmar, scribul se trezi tresărind brusc și nu-și dădu seama unde se afla. Se dezmetici puțin câte puțin și porni din nou să scotocească, fără rezultate mai bune însă.

Deodată, auzi niște sforăituri care îl nedumeriră.

Pe prag, cu picioarele strânse la piept și cu mâinile servindu-i de pernă, Sekari dormea adânc.

Iker îl trezi.

— Ce s-a întâmplat?... Ah, tu erai!

— Ești de mult timp aici?

— Nu tocmai... Am fost ocupat, seara și noaptea aceasta m-au istovit, dacă înțelegi ce vreau să zic! Am dat peste o adevărată scorpie, care nu voia să îmi mai dea drumul! Deoarece știa unde se află coliba mea, nu puteam să mă ascund acolo. Singura mea șansă să scap era aici. Dacă-mi ceri să plec...

— Nicidecum, intră! Vei dormi mai bine înăuntru.

Sekari căscă și se întinse.

— Dar nici tu nu pari mai odihnit decât mine!

— Am fost prădat.

— Ce ți-au șterpelit?

— Un fildeș protector la care țineam mult.

— Cumpărători sunt mulți și se vinde scump.

— Iartă-mă, Sekari, am dormit prost și...

— Ți-e greu să mă întrebi dacă eu sunt hoțul? Nu, n-aș fi îndrăznit să mai apar în fața ta. Dar ai dreptate să te îndoiești de toată lumea. După părerea mea, această casă ar trebui să fie mai bine păzită. Un zăvor bun n-ar strica. Iar eu iau asupra mea sarcina de a afla dacă

cineva a încercat să vândă acest fildeș. Ce formă are?

Iker îi făcu o descriere precisă.

— N-ai nicio bănuială? îl întrebă Sekari.

— Niciuna.

— Să sperăm că urechile mele mari vor da de o urmă. Ești sigur că nimeni nu încearcă să-ți facă rău?

— Ce-ar fi să mâncăm ceva?

— Mă tem că bucătăria ta e goală. Mă duc să caut câte ceva.

În timp ce Sekari se îndepărta, Iker reflectă la sfatul său: să nu aibă încredere în nimeni.

Capitolul 59

Calmul și buna dispoziție a libanezului nu erau decât o aparență. Ca să și le păstreze, înfulecase de două ori mai multe prăjituri ca de obicei. Într-o bună zi, va trebui să aibă grijă să slăbească puțin.

De la Kahun primise o veste bună: așa cum era prevăzut în caz de necesitate, iscoada sa scăpase de un bătrân dulgher prea vorbăreț. În schimb, încheierea vânzării, care urma să-i asigure poziția cheie printre lumea aleasă de la Memphis, întârzia din cauza unor mijlocitori nepricepuți pe care îi înlocuise deja.

O minunată încărcătură de lemn de cedru, provenind din Liban, sosise în portul orașului. Rămânea de văzut dacă vameșii se vor ocupa de ea sau nu.

Libanezul se parfumă pentru a treia oară în dimineața aceasta. Peste puțin timp, avea să afle dacă egipteanul cu care se întovărașise îi era aliat sau dușman.

Dacă acesta îi întinsese o cursă, soarta sa fusese pecetluită: muncă silnică pe viață. Această perspectivă îl înspăimânta. Ar fi pierdut casa cu grădină și traiul bun, și n-ar fi supraviețuit unei asemenea încercări.

Libanezul se mai liniști gândindu-se că instinctul său nu-l înșelase niciodată. Acest egiptean era necinstit până-n măduva oaselor și nu-l interesa decât îmbogățirea.

Dar se îngrijoră din nou, dându-și seama că nu duseseră la nimic cercetările sale în privința numelui și slujbei acestuia.

Întrerupându-i gândurile, portarul îi anunță o vizită. Libanezul înghiți o prăjitură de curmale, din care curgea mierea, și coborî de pe

terasă.

Bărbatul care-l căuta era una dintre cele mai bune iscoade ale sale. Ocupându-se cu negoțul de apă, bătea în lung și-n lat, fără odihnă, cele mai frumoase cartiere din Memphis. Binevoitor, lega iute prietenii și știa să-i facă pe oameni să vorbească. Reținând cu ușurință chipuri, îl pândise din porunca libanezului pe egiptean când acesta părăsise ultima dată casa negustorului.

— Ai reușit să afli cine este?

— Cred că da, stăpâne.

Judecând după figura descurajată a iscoadei sale, libanezul se temu de o nenorocire.

— E un pește gras, un pește foarte gras.

— Ești sigur de ce spui?

— Pe de-a-ntregul. Cunosc un mesager care lucrează la palat și cumpără adesea apă de la mine. Ieri a primit poruncă să ducă un decret regal în câteva cartiere. Tocmai când îi terminasem de umplut burduful, trei bărbați au ieșit dintr-o clădire a administrației. „Uite, mi-a spus el, cel din mijloc e stăpânul meu. El întocmește decretele și alte acte din porunca regelui.” L-am recunoscut fără greutate. Este chiar cel pe care mi-ați cerut să-l urmăresc.

Libanezului i se făcu rău.

Un pește foarte gras, într-adevăr! Iar el, pescarul, căzuse în plasa unui apropiat al lui Sesostris. Nu-i mai rămânea decât să fugă înainte de sosirea gărzilor.

— Știi... cum îl cheamă?

— Medes. Se zice că e muncitor, ambițios, fără inimă și nemilos cu servitorii săi. E însurat și are doi copii. A făcut carieră ca trezorier înainte să fie numit în această slujbă înaltă. O să sap mai adânc, dar cu băgare de seamă. De un asemenea dregător trebuie să te apropii cu dibăcie.

Portarul apăru din nou.

— A mai sosit un oaspete, stăpâne! Susține că are ceva grabnic și însemnat să vă spună.

— Un soldat?

— Cu siguranță, nu! Un bărbat cu fața aspră, cu părul vâlvoi și care vorbește cu greutate.

Libanezul respiră ușurat. Voinicul acesta nu putea fi decât căpitanul vasului ce transportase încărcătura de lemn prețios.

— Să vină! Iar tu, îi porunci el negustorului de apă, ieși prin spate!

Libanezul urma întotdeauna regula ca iscoadele și oamenii săi să nu se cunoască între ei.

Se impunea o cupă cu suc de roșcove, dulce și fin. Peste câteva clipe, va ști totul.

Căpitanul era întocmai cum părea: un corăbier cu experiență, cu

vorbă greoaie și care nu se simțea în largul lui pe uscat.

— Gata.

— Ce înseamnă acest lucru, căpitane?

— Păi... că e gata.

— Marfa a fost descărcată sau oprită la vamă?

— Păi... da și nu.

Libanezului îi venea să-l strângă de gât:

— Ce anume da și ce anume nu?

— Nu, vameșii n-au văzut-o. Da, marfa a fost descărcată și dusă la locul stabilit.

Medes îi arată portarului mica bucată de lemn de cedru, pe care era gravată hieroglifa copacului. Servitorul se înclină și îl conduse pe oaspete în sala de primire mult prea încărcată de mobile rare. Pe mesele joase, erau înșirate prăjituri și amfore cu vin. În aer, plutea un parfum amețitor.

Cu obraji roșii și părul lucind de ulei, libanezul îl întâmpină plin de însuflețire:

— Scumpe prietene! Am o veste nemaipomenită!

— Este ultima noastră întâlnire, i-o întoarse Medes. Dacă târgul nu s-a încheiat, n-o să ne mai revedem.

— Tocmai, că este.

— Pe jumătate sau pe de-a-ntregul?

— Pe de-a-ntregul. V-ați îndeplinit sarcina ce vă revenea și eu pe a mea. Marfa e în siguranță.

— În ce loc?

— Nu vreți să gustați din minunățiile preparate de bucătarul meu? Și abia îndrăznesc să vă prezint vinurile pe care am plăcerea să vi le ofer: sunt cele mai alese din întreaga Delta.

— Am venit aici ca să vorbim despre negoț.

— Vă înșelați, vă asigur!

— Nu mă faceți să-mi pierd timpul! Unde se găsește depozitul?

Libanezul se așează și-și turnă o cupă de vin alb de Iman, ale cărui arome îl încântau.

— Nu mai suntem de mult niște copii. Prima parte a înțelegerii noastre a fost dusă cu bine la capăt și sunt fericit că am jucat cinstit, și unul, și celălalt. Aveți lista cumpărătorilor, dar numai eu cunosc locul depozitului. Dați-mi ca să vă dau, nu credeți că e corect așa?

— Nu te afli într-o poziție din care să poți da ordine. Peste puțin timp, o să-l descopăr singur!

— Desigur. Dar fără mine, nu aveți la dispoziție calea ce duce din Liban la Memphis. Și atunci, de ce să ne înfruntăm în loc să continuăm o înțelegere care a început așa de frumos? Mai mult, am să vă fac o nouă propunere. Între noi doi, eu sunt negustorul. Nu știu ce

slujbă anume aveți, dar n-am nicio îndoială că vă numărați printre dregătorii cei mai înalți, deoarece ați ocolit controlul de la vamă. Să vinzi lemn celor bogați, să te tocmești pas cu pas, să obții cele mai bune prețuri, s-ar putea dovedi o adevărată pedeapsă care cred că nu vă încântă deloc. Riscați chiar să vă compromiteți. Dar eu sunt obișnuit cu acest soi de lucruri și puteți să rămâneți în umbră.

— Ideea nu-mi displace. Presupun că nu e pe degeaba.

Libanezul își ridică ochii spre cer.

— Vai! Dar nimic pe lumea aceasta nu e!

— Vrei o nouă reîmpărțire a câștigurilor, nu-i așa?

— O pretind chiar.

— Cât?

— Jumătate-jumătate. Eu mă aleg cu grijile, iar dumneavoastră cu liniștea.

— Uțiți legăturile pe care le am cu persoane sus-puse.

— Nicio clipă! Fără ele, nici eu n-aș exista.

Medes cugetă adânc.

— Două treimi pentru mine și una pentru tine.

— Nu pierdeți din vedere cheltuielile mele. Nici nu vă închipuiți câți mijlocitori îmi sunt de trebuință! Sincer vorbind, câștigul ce-mi revine nu e de invidiat. Dar îmi face mare plăcere să lucrăm împreună și sunt convins că nu ne vom opri aici.

— Ai și alte planuri?

— S-ar putea.

După cum îl informaseră iscoadele sale, Medes știa că oamenii libanezului se comportaseră laudabil. Avea deci posibilitatea să lege o relație strânsă cu un om atât de priceput și o șansă ca aceasta se plătește scump.

— Ne-am înțeles: jumătate-jumătate.

— Nu veți fi dezamăgit. Beți puțin vin?

— Să ne pecetluim înțelegerea.

Amator de vinuri alese, Medes trebui să recunoască faptul că gazda sa nu se laudase degeaba.

— Doriți să vă ascundeți în continuare numele? întrebă libanezul, mios.

— E de preferat, atât pentru tine cât și pentru mine. De cât timp ai nevoie ca să vinzi toată marfa?

— De îndată ce îmi înmânați lista cumpărătorilor, oamenii mei se vor pune pe treabă.

— Ai cu ce să notezi?

Libanezul îl aprecie pe Medes, care, prevăzător, nu-i dădea un act scris de propria mână. Negustorul își însemnă, după dictare, numele și adresele a cincisprezece persoane de vază din Memphis.

— În patru săptămâni, îi spuse libanezul, putem să ne bzuim pe

încă un transport.

— Ne întâlnim atunci când e lună plină. Îți voi aduce o nouă listă.

♀♀♀

Libanezul se prăbuși pe pernele moi. Tocmai încheiase una dintre cele mai profitabile înțelegeri din viața sa și acesta nu era decât începutul! Modul de viață egiptean începea să-i placă.

— Nu te pune pe odihnă! Îl sfătui o voce gravă.

Libanezul se ridică dintr-un salt.

— Cum ați intrat?

— Crezi că o simplă ușă ar putea să mă oprească? Îl întreabă Prevestitorul, al cărui surâs ironic îl cutremură pe negustor. Ai obținut rezultatele la care speram?

— Chiar peste așteptările noastre, învățătorule, mult peste ele!

— Fără laudăroșenii, prietene!

— Omul care tocmai a ieșit de la mine se numește Medes. Este însărcinat de faraonul Sesostriș să îi întocmească decretele. Cu alte cuvinte, am în mână una dintre cele mai însemnate persoane de la Curte! Slujba sa, deși importantă, nu-i ajunge. Vrea să se îmbogățească. El este complicele meu în negoțul cu cedru și pin.

— Grozavă treabă! recunosc Prevestitorul.

— Medes nu știe că am aflat cine e, urmă libanezul. Bineînțeles, a făcut și el cercetări atente despre mine și a tras, cu siguranță, concluzia că oamenii și căile pe care le folosesc sunt fără cusur. De aceea, mi-a dat o primă listă de cumpărători pe care am făgăduit să-i mulțumesc.

— În timpul discuțiilor cu el, n-ai uitat să-ți mărești partea ce ți se cuvine?

— Nu era firesc, învățătorule?

— N-aș putea să te condamn. Contribuția ta la cauza noastră va crește și ea.

— Să nu vă îndoiiți!

— Trebuie să-i câștigi încrederea acestui Medes, îi recomandă Prevestitorul. Ca să reușești, ai nevoie de mai multe înțelegeri care să-i fie pe plac.

— Bizuiți-vă pe mine, îmi cunosc munca. Medes se va îmbogăți repede.

— Și întâmplarea neprevăzută de la Kahun?

— Vorbărețul nu va mai rosti niciun cuvânt.

— Gărzile orașului i-au pus întrebări?

— Nu, învățătorule. Dar tâmplarul Rindea începuse să trăncăneasă vecinilor și oaspeților. Iscoada noastră a socotit că balivernele lui deveneau primejdioase și a preferat să ia măsuri ferme de siguranță.

— Minunat, prietene! Continuă să-ți răspândești iscoadele și străduiește-te la fel de mult ca până acum!

- Fiți sigur de acest lucru, învățătorule!
- Și mai gândește-te și la silueta ta! Prea multă mâncare dăunează judecății, prea multă băutură – atenției!

Capitolul 60

- Inventarul este terminat, declară Iker.
- Într-o săptămână? Ai lucrat zi și noapte! se miră Heremsaf.
Observând cu atenție sulul de papirus acoperit cu un scris rapid, dar ușor de citit, nu avu nevoie de prea mult timp ca să-și dea seama de calitatea extraordinară a muncii lui Iker.
- Pletosul se plânge că s-a îmbolnăvit din pricina orelor de lucru în plus, începu Heremsaf.
- Îl compătimesc. De aceea l-am și sfătuit să rămână în camera lui, în timp ce eu am pus la punct ultimele amănunte. Primarul nu se grăbea?
- Desigur, desigur, dar nici el, nici eu nu ți-am stabilit un termen atât de scurt!
- Am înțeles că...
- Felicitări, fiule! Ai făcut un mare bine orașului! Acum trebuie să ne gândim la o nouă sarcină. Ce-ai prefera?
Heremsaf cunoștea răspunsul: „arhivele”.
- Foarte calm, Iker dădu impresia că stă pe gânduri:
- Mi-ar plăcea să fi fost repartizat la templul lui Anubis.
- Cel al cărui intendent sunt?
- Având în vedere multele sarcini ce vă revin, aș putea să vă fiu de folos.
- O clipă, Heremsaf se întrebă dacă nu cumva tânărul își bătea joc de el. Dar tonul vocii era umil, cuvintele, serioase și purtarea, plină de respect.
- Ai devenit, în sfârșit, înțelept, Iker! Îți repet: dacă uiți trecutul și toate nălucirile, ai în față o carieră strălucită. În ceea ce mă privește, am uitat de cearta noastră.
- Vă sunt recunoscător.
- Deși Heremsaf se mai îndoia încă de sinceritatea lui Iker, totuși subordonatul său i se părea schimbat în bine.
- Templul lui Anubis... Nu e o idee rea, cu atât mai mult cu cât biblioteca are nevoie să fie rearanjată cu grijă. Bibliotecarul a murit

luna trecută, iar scribul pe care l-am numit temporar în locul lui nu are cunoștințele necesare ca să aleagă și să pună în ordine vechile papirusuri, ținând cont de însemnătatea fiecăruia.

— Dragostea mea pentru cărți își va găsi, în sfârșit, împlinirea, rosti Iker.

Construit în partea de sud, aproape de zidul care împrejmuia orașul, templul lui Anubis era de dimensiuni modeste. Era renumit pentru biblioteca sa pe care învățații din Kahun o vizitau adesea. Scribul care-l înlocuise pe bibliotecar nu se simți jignit de numirea lui Iker, dimpotrivă, ușurat că un scrib de rang înalt avea să se ocupe de tot, se mulțumi să îndeplinească muncile încredințate de acesta.

Iker fu încântat de cantitatea și calitatea papirusurilor: texte literare, cărți de drept, tratate de medicină și matematică, cărți despre animale. Cele mai multe datau de pe vremea piramidelor. Prea puține dintre ele fuseseră recopiate în mai multe exemplare și aceasta fu prima hotărâre a lui Iker.

Să petreacă ore întregi reînviind hieroglifile ca să le transmită generațiilor viitoare îi oferea o adevărată plăcere. Cu atenție și precizie, mâna sa alerga pe papirusul de cea mai bună calitate din care îi fuseseră aduse mai multe suluri. Fără îndoială că primarul și Heremsaf, presupunând că erau complici, se bucurau să-l vadă atât de ocupat.

În apropierea bibliotecii era un olar, împreună cu roata și cuptorul său. Nu se limita, ca și cea mai mare parte a meșterilor, să facă vase obișnuite, ci modela unele de o rară frumusețe.

— Pentru cine sunt? îl întrebă Iker.

— Pentru templele din Kahun și din regiune.

— De ce te-ai așezat aici?

— Pentru că Anubis este stăpânul cuptorului. El, care domnește peste *Ka*-ul tuturor oamenilor, stăpânește adevărata putere, încarnată în sceptrul din Abydos. Noaptea, el plămădește luna plină, astfel încât cel cunoscător, asemenea ei, să nu înceteze să se reînnoiască. Cu discul său de argint, ea îi luminează pe cei drepti. Și tot Anubis dă formă soarelui, această piatră de aur ale cărei raze pun în mișcare energia. Secretele lui sunt păstrate într-o ladă de salcâm pe care un neștiutor n-o poate deschide.

— Și ea se găsește tot la Abydos?

— Abydos este pământul cel mai sacru.

— Ai fost acolo?

— Anubis mi-a arătat ce trebuia să știu. Doar el e călăuza și hotărârea sa e de neclintit.

— Așadar, l-ai văzut?

— Văd soarele, luna și roadele mâinilor sale. Aceasta e menirea

mea. Fiecare trebuie s-o descopere pe-a sa.

Olarul îi întoarse spatele lui Iker și se apucă să-și curețe cuptorul înainte de a-l reaprinde.

Gânditor, tânărul scrib se duse să mănânce acasă, unde Sekari frigea niște prepelițe.

— Am pus un zăvor zdravăn din lemn de sicomor și am întărit ușa de la intrare, îl anunță pe Iker. În piață, am încercat să vorbesc despre fildesul tău, dar se pare că nimeni nu știe nimic. Hoțul este prevăzător, așteaptă să treacă ceva timp înainte să-l vândă.

— Și dacă o să-l păstreze pentru el?

— Se va lăuda, în cele din urmă, că are așa o comoară! Ce-ar fi să mâncăm?

Iker gustă doar puțin.

— Nu e bună?

— Ba da, dar nu prea mi-e foame.

— De ce te chinui așa? Din câte-am auzit, pe ici, pe colo, înțeleg că ți-ai făcut deja un renume. O frumoasă carieră de scrib la Kahun te va duce departe.

— Nu sunt atât de sigur.

— Fiecare are mai multe sau mai puține socoteli de încheiat, dar n-ar fi mai bine să tragi o linie peste zilele urâte ca să te bucuri de cele bune?

— Există un punct din care nu mai poți da înapoi, Sekari, și eu l-am atins!

— Dacă pot să te ajut...

— Nu cred.

— Oricum, trebuie să-mi perfecționez modul de preparare al prepelițelor. Sunt cam uscate. Nu sunt încă foarte priceput într-ale bucătăriei. Și dacă vrei să-ți înfrunți dușmanul, e nevoie să te hrănești bine!

Pe când se întorcea la biblioteca templului lui Anubis pentru a copia un tratat despre bolile de ochi, Iker reflecta la cuvintele rostite de olar. Ele îi deschiseseră o altă poartă asupra lumii căreia atâția oameni se mulțumeau să i se supună fără să caute înțelesurile ascunse. Să dezlege hieroglifele nu era de ajuns, sensul cuvintelor nu însemna decât prima parte a drumului. În aceste semne, purtătoare ale puterii, se ascundeau funcțiile creației. Dar ca să urmeze această cale n-ar fi necesară o călătorie la Abydos?

Totuși, soarta lui Iker părea foarte diferită. La ce mai servea Abydos-ul dacă țara era condusă de un tiran? Și pentru că-și dădea seama de acest lucru, tânărul scrib nu putea să-și ascundă capul în nisip și să trăiască mai departe, prefăcându-se.

Ajungând în fața bibliotecii, văzu un bărbat care discuta cu olarul.

În primul moment, Iker îl privi fără a-i da atenție și își continuă drumul.

Dar memoria tânărului își făcu datoria. Neîncrezător, Iker se întoarse și se uită cercetător la necunoscut.

Nu se înșela: era chiar falsul soldat care îl interogase, în apropiere de Coptos, și care îl abandonase aproape mort într-un desiș de papirus, în provincia Cobrei, după ce-l snopise în bătaie.

— Hei, tu! Cine ești?

Uciगाșul se întoarse cu fața spre el.

În ochii săi se citea neîncrederea amestecată cu o spaimă care îl împinse să-și ia picioarele la spinare. Iker porni în urmărirea lui, bizuindu-se pe rezistența sa fizică. Nu prevăzuse însă că fugarul se va cățăra pe fațada unei case cu agilitatea unei pisici. De pe terasă, începu să arunce cu cărămizi în Iker, încercând să-l doboare. Până când tânărul urcă, la rândul său, pe acoperiș, răufăcătorul dispăru.

Casa era pustie. Sekari își petrecea, probabil, noaptea cu una dintre cuceririle sale, dar avusese grijă să-i lase pâine proaspătă, salată de castraveți și mâncare de bob.

Încă marcat de cele petrecute, Iker măncă fără poftă.

Prezența acestui uciगाș la Kahun nu însemna, oare, că-l urmărisese în ultimele luni? Nu, pentru că se arătase uimit să-l revadă pe Iker! Neîndoielnic, îl credea mort. Dar, atunci, ce pune la cale și de ce se afla aici?

Poate că olarul știa mai multe.

Iker se întoarse imediat în cartierul templului lui Anubis. Deoarece meșterul își părăsise atelierul, scribul îi întrebă pe vecini și află unde locuia acesta: în afara orașului. Datorită indicațiilor primite, Iker nu se rătăci.

Olarul frigea o coastă de porc.

— Îl cunoști pe omul cu care ai stat de vorbă mai devreme și pe care l-am urmărit?

— Azi l-am văzut pentru prima dată.

— Ce voia de la tine?

— Să-i povestesc despre oraș, cu obiceiurile și persoanele sale de vază.

— Ce i-ai răspuns?

— Că oamenilor de pe aici nu le prea plac curioșii. Atunci s-a pierdut în niște explicații de neînțeles. Apoi, ai sosit tu. Iar acum, aș dori să mănânc în liniște.

Iker o porni spre oraș, apucând pe o potecă ce se întindea de-a lungul canalului mărginit de sălcii. Aerul era înmiresmat, iar câmpia, tăcută.

Atacul falsului soldat îl luă total pe nepregătite. Agresorul îi

petrecu un șnur de piele împrejurul gâtului și-l strânse cu sălbăticie.

Lui Iker îi era cu neputință să-și strecoare degetele între șnur și piele. Încercă să-l dezechilibreze pe ucigaș cu o lovitură de picior, dar acesta se feri. Obișnuit cu lupta corp la corp, evită ultima încercare a victimei sale de a-l apuca de păr.

Neputând să mai respire, cu gâtul în flăcări, Iker simțea că își dă suflul. Ultimul său gând se îndreptă către tânăra preoteasă.

Apoi, deodată, durerea slăbi. Începu să respire din nou și căzu în genunchi. Își duse, încet, mâinile la gâtul umflat.

Un zgomot tulbură pacea câmpiei. Un zgomot provocat de căderea unui obiect greu în apă.

Cu privirea încețoșată, lui Iker îi veni greu să-și dea seama că era încă în viață. Îi trebui ceva vreme ca să se ridice în picioare și să înțeleagă unde se afla.

Poteca... Da, mergea pe potecă. La picioarele sale, zăcea șnurul de piele.

Atât rămăsese din falsul soldat pe care salvatorul scribului probabil îl omorâse și îl aruncase în canal.

Dar cine îl proteja astfel? Fără acest ajutor, Iker n-ar fi supraviețuit. Clătinându-se, tânărul se întoarse acasă.

Sekari dormea pe prag. Alături, se afla un urcior de bere gol. Vrând să pășească peste el, Iker îi atinse umărul.

— Ah, tu ești! Ai o față ciudată! Iar pe gâtul tău... S-ar zice că e sânge! Te-ai aranjat strașnic.

— Un accident.

Iker își aplică singur un bandaj îmbibat cu ulei și miere.

— Cum ți s-a întâmplat acest accident?

— Ca oricare altul. Iartă-mă, mi-e somn!

Pentru Iker, nu mai existau îndoieli: ucigașul fusese trimis de faraon ca să se descotorosească de el pe ascuns și fără teamă de pedeapsă. Înștiințat de prezența tânărului scrib la Kahun fie de către primar, fie de către Heremsaf, monarhul nu putuse să mai îndure existența acestui acuzator hotărât să-i dovedească josnicia.

Sekari îi oferi lapte proaspăt și o plăcintă caldă, umplută cu bob.

— Înainte să te trezești, am avut timp să hoinăresc puțin prin cartier. Se pare că a fost găsit cadavrul unui necunoscut, în afara zidului de apărare, într-un canal unde găngăniile roiau deja deasupra lui.

Iker nu reacționează în niciun fel.

— Ar fi de preferat să-ți ascunzi rana sub o fâșie de pânză, nu crezi? O să pretinzi că ai o durere în gât.

Scribul urmă sfatul lui Sekari și porni, apoi, spre bibliotecă.

Olarul nu lucra la roata sa, iar cuptorul era stins.

Iker îi întreabă pe vecini ce se petrecuse. Un brutar îi spuse că meșterul se întorsese în ținutul său de baștină, undeva în partea de miazănoapte, și că un nou olar îl va înlocui cât de curând.

Această veste neașteptată îi întări, o dată în plus, convingerile lui Iker.

— Ești sigură că n-ai fost urmărită?

— Am fost foarte prudentă, răspunse Bina. Dar tu, Iker?

— Eu știu că nu trebuie să am încredere în nimeni.

— Nici chiar în mine?

— Cu tine e altceva. Suntem aliați.

Tinerei asiatice îi veni să sară în sus de bucurie.

— Așadar, te învoiești să mă ajuți?

— Tiranul nu-mi lasă altă alegere. O iscoadă tocmai a încercat să mă omoare. Și cel care m-a salvat e unul dintre prietenii tăi, nu-i așa?

— Da, desigur, îi răspunse Bina cu însuflețire. Vezi, veghem asupra ta!

Asiatica era tulburată. Nu știa cine-l atacase pe Iker și, cu atât mai puțin, cine-l apăraseră.

— Am o surpriză pentru tine, rosti tânărul.

Și îi arată mânerul pe care se afla gravat numele *Fulgerului*. Acum, cuțitul era înzestrat cu o lamă lungă cu două tăișuri.

— Cu această armă îl voi uide pe faraonul Sesostriș, monstrul sângeros care asuprește întreaga țară.

Capitolul 61

— Sunt pregătit, îl anunță generalul Nesmontu pe rege. De îndată ce-mi porunciți, vom ataca dinspre apă și dinspre deșert. Trupele lui Khnum-Hotep vor fi prinse la mijloc și, dacă le luăm prin surprindere, ne asigurăm o victorie grabnică.

— Să nu fim prea încrezători, îl sfătui Sehotep. Din câte am mai aflat, oamenii aceștia se luptă precum fiarele. Dacă prind de veste, vor ști cum să ne întâmpine! În caz că pierderile vor fi mari, va trebui să batem în retragere.

— Tocmai de aceea e neapărată nevoie să pornim la atac fără întârziere, insistă Nesmontu. Fiecare zi care trece ne primejduiește

planurile.

— Îmi dau seama de acest lucru, recunosc Sesostriș, dar trebuie totuși să așteptăm întoarcerea Marelui Trezorier Senankh. Veștile pe care le va aduce ar putea schimba firul întâmplărilor.

Monarhul se ridică, dând de înțeles astfel că Sfatul se sfârșise. Nimeni n-ar fi săvârșit necuviința de a mai lua cuvântul după faraon și bătrânul general se întoarce la trupele sale, bombănind. Cu prima ocazie, avea să încerce să-l determine pe Sesostriș să revină asupra hotărârii sale și să îngăduie cât mai repede începerea bătăliei.

După cum îi era obiceiul, Nesmontu își alesese drept locuință o încăpere din cazarmă, ca să fie permanent în legătură cu oamenii săi. Fiind mereu la pândă, îi plăcea să audă nemulțumirile și reproșurile, mai mult sau mai puțin șoptite, ca să poată îndrepta greșelile. După părerea sa, viața soldățească nu trebuia să cunoască lipsuri care puteau să slăbească dorința de luptă a trupelor. Un soldat care mănâncă pe săturate, doarme bine, primește o plată bună și îi respectă pe mai-marii săi este un învingător căruia nimeni nu-i stă în cale.

Intrând în sala unde mâncau ofițerii, Nesmontu simți imediat încordarea care plutea în aer. Aghiotantul său îi ieși înainte:

— Generale, berea lipsește și peștele uscat n-a fost adus!

— L-ai chemat pe intendent?

— Aici e problema: a dispărut.

— Guvernatorul Djehuty îi încredințase această sarcină?

— Da.

— Anunță-l de îndată pe Djehuty ca să înceapă cercetările. Cere-i să facă în așa fel încât mâncarea să ne sosească repede. Ah... și un ultim ordin: ofițerii să nu guste nimic din proviziile făcute de intendent.

— Vă temeți că...

— De la un dezertor, poți să te aștepti la orice!

După o masă în cursul căreia savurase un biban fript, o coastă de vacă, vinete cu ulei de măsline, brânză de capră și câteva prăjituri, totul stropit cu vin roșu datând din timpul primului an al domniei lui Sesostriș al III-lea, Khum-Hotep se îndreaptă spre impunătorul său mormânt, căruia îi cercetă cu grijă fiecare detaliu.

Când ajunse acolo, un meșter iscusit tocmai sfârșea de zugrăvit o pasăre în mai multe culori, așezată pe ramurile unui salcâm. În fața gingașei picturi, trușul guvernator se emoționează până la lacrimi. Grația desenului, căldura și strălucirea nuanțelor, bucuria care răzbătea din această viziune paradiziacă îl fascinau. La fel de plini de admirație, cei trei câini ai săi se așezară pe etichetele din spate, ca să privească atent ultima minunăție ieșită din mâinile meșterului.

Khum-Hotep și-ar fi petrecut, bucuros, după-amiaza privind-l pe

acesta cum lucrează, însă, căpetenia trupelor sale, după îndelungate șovăieli, îndrăzni să-l deranjeze:

— Stăpâne, cred că ar trebui să-l ascultați pe drumețul pe care tocmai l-am arestat.

— Nu mă interesează, ia-l tu la întrebări!

— Am făcut-o deja, dar spusele sale vă privesc în mod direct.

Nedumerit, Khum-Hotep se duse până la postul de pază unde fusese închis suspectul.

— Cine ești și de unde vii?

— Am fost intendentul cazărmii principale a provinciei Iepurelui și am venit să vă previn.

Ochii lui Khum-Hotep luciră de furie.

— Mă iei drept un nătărău?

— Trebuie să mă credeți! Faraonul Sesostriș a cucerit toate provinciile care îi erau potrivnice, în afară de a voastră. Chiar și Djehuty s-a plecat în fața lui.

— Djehuty? E o glumă!

— Vă jur că nu.

Knum-Hotep se așează pe un scăunel care ar fi trebuit să se rupă sub greutatea sa și îl privi pe intendent drept în ochi.

— Nu-mi mai înșira toate născocirile astea sau îți crăp capul!

— Nu vă mint! Sesostriș se află la Kemenu cu Sfatul și Djehuty a devenit supusul său.

— Ce general comandă armata?

— Nesmontu.

— Netrebnicul acela bătrân... primejdios ca o cobră! Și cu trupele lui Djehuty ce s-a întâmplat?

— Ascultă de ordinele lui Nesmontu, ca și cele din provinciile ce sa- au alăturat de curând faraonului. Dar cea mai însemnată veste e că Sesostriș s-a hotărât să vă atace.

— Să mă atace? Pe mine?

— E adevărat, vă jur!

Khnum-Hotep se ridică, apucă scăunelul și îl făcu țandări. Soldații se adăpostiră pe lângă pereți, de teamă să nu-și verse mânia pe ei. Spumegând ca un taur înfuriat, guvernatorul se întoarse la palat pe jos, fără măcar să se uite la lectică.

Înțelegând că stăpânul său căzuse pradă unui acces de furie nemaiîntâlnit, doamna Techat amână prezentarea unor probleme legate de administrarea provinciei pe care dorea să i le aducă la cunoștință.

— Să-mi facă mie așa ceva! Vrea să năvălească pe pământurile mele! Acest rege și-a pierdut capul, o să-l ajut eu să-și recapete judecata!

— După părerea mea, Sesostriș urmează un plan limpede, cu o

hotărâre de neclintit.

Doar doamna Techat îndrăzneă să-i vorbească astfel lui Khnum-Hotep care, prefăcându-se că n-a auzit observația, intră în sala de primiri unde era o răcoare plăcută.

Un servitor îi aduse îndată bere și apoi se retrase fără zgomot. Techat rămase în picioare într-un colț al încăperii. Prăbușit într-un jilț pe măsura lui, Khnum-Hotep le mângâia pe cele două cățele sprijinite de genunchii săi, în timp ce masculul veghea, culcat la picioarele stăpânului.

— Un plan limpede, deci. Și unde o să-l ducă acest plan?

— Spre stăpânirea întregului Egipt, dându-l la o parte pe ultimul răzvrătit care, astăzi, nu mai are niciun aliat. Sesostris a scăpat, pe rând, de dușmanii săi, știind că aceștia nu erau în stare să se unească.

— Dacă își închipuie că mă voi prosterna înaintea lui, se înșală amar.

— Ar fi, totuși, cea mai nimerită alegere, socoti doamna Techat. Regele are mai multă putere.

— Avea, dacă m-ar fi atacat prin surprindere! Acum, că am aflat, suntem egali și, pentru mine, lupta nu e pierdută dinainte.

— V-ați gândit la numărul morților?

— Această provincie aparține familiei mele de nenumărate generații și nu o voi ceda niciodată nimănui. Gata cu vorbăria, doamnă Techat! O să-i pregătesc o primire frumoasă năvălitorului. Vor fi mulți morți, mai ales de partea sa. Și faraonul acesta va face la fel ca toți cei care au vrut să pună mâna pe pământurile mele: va da înapoi.

Deși ascultase cu atenție argumentele lui Nesmontu, faraonul rămânea neînduplecat. Plin de ciudă, generalul continuă totuși să-și antreneze trupele de atac. Când primi vestea cea rea, îl înștiință îndată pe faraon.

— Dezertorul a fost zărit când trecea hotarul acestei provincii pentru a pătrunde în cea a lui Oryx. Situația e limpede: l-a prevenit pe Khnum-Hotep asupra intențiilor noastre. Nu ne mai putem bizui deci pe avantajul unui atac-surpriză. Cu cât întârziem să atacăm, cu atât dușmanul își întărește apărarea, iar bătălia va fi grea și izbânda – nesigură. În caz de înfrângere, autoritatea de care vă bucurați va fi distrusă pentru totdeauna, iar guvernatorii provinciilor își vor recăpăta libertatea. Iertați-mi sinceritatea, Luminăția Voastră, dar nu pot îndura gândul unui dezastru!

— Ce fel de capcane pregătește Khnum-Hotep?

— Din cele știute și din cele prostești.

— Atunci, generale, acomodează-te cu ele și zădărnicește-i șiretlicurile!

Această misiune îl înflăcăra pe Nesmontu. În locul unei învălmășeli brutale, va avea loc o înfruntare tactică a armatelor. În aceste împrejurări, experiența sa avea să fie hotărâtoare.

♀♀♀

Senankh, aflat la capătul puterilor, sosi la Kahun împreună cu escorta sa. Marele Trezorier slăbise, dar nu voia să-și potolească foamea decât după ce aducea la cunoștința regelui rezultatele călătoriei sale.

Dar judecând după figura sa abătută, atât de rară la acest om harnic și aparent mereu voios, Sesostis înțelese că ele erau dintre cele mai nefericite.

— Am făcut să ajungă în mâinile Pleșuvului bucăți de aur luate din comorile templelor, Luminăția Voastră! Niciuna n-a tămăduit salcâmul.

Sesostis știa deja că aurul folosit în timpul ultimei și îndepărtatei celebrări a misterelor lui Osiris, la Abydos, nu avusese, de asemenea, niciun efect. Golit de energia sa, atins de vrăji, nu mai era decât un metal neînsuflăit.

Ființa stăpânită de demoni, care se atinsese de inima spirituală a Egiptului, dezlănțuise cel mai de temut atac.

Regele începuse să spere că Senankh va găsi aurul salvator și că va putea astfel să le anunțe celor care-i juraseră supunere vindecarea Arborelui. Ei i s-ar fi alăturat atunci fără să mai stea pe gânduri și, în fața unei armate atât de puternice, Khnum-Hotep ar fi cedat.

— Vreau să adaug, continuă Marele Trezorier, că rezervele de aur din templele noastre au scăzut într-un mod îngrijorător. Unele nu mai au niciun strop. Din pricina guvernatorilor, aurul n-a mai fost scos din mine. E posibil chiar ca unul dintre ei să fi strâns cantități însemnate pentru folosința proprie.

— Khnum-Hotep?

— Numele lui apare adesea legat de astfel de învinuiri, dar nu am nicio dovadă.

Faraonul își strânse consiliul, la care fuseseră chemați să se alăture din nou Djehuty și generalul Sepi.

Nesmontu se aștepta la o declarație de război în toată regula împotriva răzvrătitului Khnum-Hotep.

— Viitorul nostru apropiat se întemeiază pe cuvântul tău, Djehuty!

— Îl cunoașteți deja, Luminăția-Voastră! V-am recunoscut drept rege al Egiptului de Sus și de Jos, iar provincia Iepurelui se află, de acum înainte, sub stăpânirea faraonului.

— Se pare că înfruntarea cu Khnum-Hotep nu poate fi ocolită. Înainte însă, am o obligație sacră de îndeplinit, iar generalii Sepi și Nesmontu vor trebui să mă însoțească. De aceea, te însărcinez cu comanda trupelor aflate în cazărmile din Kemenu.

Nesmontu se stăpâni cu mare greutate. Să-și încredințeze oamenii unui fost dușman? Era nebunie curată!

— Care vă sunt poruncile? îl întrebă Djehuty.

— În așteptarea întoarcerii mele, vei așeza trupele la hotarele provinciei pentru a respinge un posibil atac, în care nu cred. Dacă se întâmplă totuși, mulțumește-te doar să-i ții piept lui Khnum-Hotep.

— Voi face întocmai.

Privirea monarhului se opri asupra celorlalți:

— Vom pleca de îndată spre Abydos.

Capitolul 62

Pleșuvul și faraonul se îndreptară către Salcâm.

— Poruncile v-au fost urmate întocmai, Luminăția Voastră!

— Ce ne sfătuiesc ceilalți preoți?

— Sunt atât de deznădăjduiți, încât nu fac altceva decât să-și îndeplinească obligațiile. Nu mai vorbim decât despre lucruri fără însemnătate, apoi fiecare se închide în tăcerea sa.

Reunind prin misterul său cerul, pământul și lumea subterană, Marele Arbore continua să lupte împotriva pieirii. În el, Osiris rămânea încă prezent, dar oare cât timp Salcâmul va mai reuși să-și prelungească rădăcinile până la Oceanul începuturilor, ca să soarbă energia necesară supraviețuirii?

— Ai descoperit vreun leac în papirusurile vechi?

— Din nenorocire, nu, Luminăția Voastră! Dar acum sunt ajutat în căutările mele și nu-mi pierd speranța.

Un vânt rece sufla peste Copacul Sacru. Puțin câte puțin, poarta către Lumea de Dincolo se închidea.

Însoțit de Sobek Păzitorul, Sesostris vizită șantierul ale cărui lucrări, în ciuda tuturor întâmplărilor neprevăzute, continuau să înainteze. Datorită intervenției preoteselor lui Hathor, accidente se răriseră și uneltele nu se mai rupeau.

Mai-marele meșterilor mărturisi că trecuseră prin clipe grele, dar hotărârea lor rămânea neclintită. Toți își dădeau seama că iau parte la un adevărat război împotriva forțelor întunecate și fiecare piatră pe care reușeau să o așeze la locul ei li se părea o victorie.

Prezența faraonului îi îndemnă să lucreze cu și mai multă trageră de inimă. Siguri de sprijinul său neclintit, constructorii își promisese

să nu cedeze în fața dușmanului.

— Pregătiți Cercul de Aur din Abydos! Îi porunci Sesostris Pleșuvului.

Într-una din sălile templului lui Osiris, patru mese de ofrande fuseseră așezate în cele patru puncte cardinale. Semnul hieroglific pentru masa de ofrandă se citea *hotep* și însemna „pace, deplinătate, seninătate”, noțiuni ce desemnau misiunea Cercului de Aur din Abydos, ai cărui membri, în aceste timpuri înfricoșătoare, se întrebau dacă sunt capabili s-o îndeplinească.

Faraonul și regina erau așezați în direcția răsăritului. În fața lor, spre apus, stăteau Pleșuvul și generalul Sepi. La miazănoapte, se aflau purtătorul Sceptrului Puterii Sehotep și generalul Nesmontu, iar la miazăzi, Marele Trezorier Senankh.

— Din pricina unei sarcini ce i-a fost încredințată, unul dintre noi lipsește, anunță monarhul. Bineînțeles, hotărârile noastre îi vor fi aduse la cunoștință.

Toți membrii Cercului de Aur fuseseră inițiați în marile mistere ale lui Osiris. Între ei se stabiliseră legături trainice. Supuși secretului total, ca și înaintașii lor, își închinaseră viața măririi și fericirii Egiptului care se sprijinea tocmai pe transmiterea precisă a inițierii osiriene.

Aici, moartea era înfruntată pe față. Aici, așa cum se spunea într-un text gravat în piramidele regale ale Vechiului Regat, chiar moartea murea. Cercul de Aur din Abydos menținea dimensiunea supranaturală a Celor Două Regate unde trăia poporul Cunoașterii.

— Dacă Salcâmul se usucă, reaminti Sesostris, misterele nu vor mai fi celebrate. Seva care străbate Marele Trup al Egiptului va seca, unirea dintre cer și pământ se va rupe. De aceea trebuie să căutăm fără odihnă pricina acestei vrăji a cărui făptaș este, probabil, guvernatorul Khnum-Hotep.

— Vă mai îndoiiți încă, Luminăția Voastră? Îl întrebă generalul Nesmontu. Nevinovăția celorlalți a fost dovedită, nu mai rămâne decât el!

— Vreau să aud din gura lui motivele pentru care a săvârșit această ticăloșie. Trebuie să ne luptăm cu el și să-l prindem viu. În aceste vremuri atât de triste și primejdioase, unirea țării este mai necesară ca niciodată. Dezbinarea ne-a făcut slabi și aceasta e una dintre cauzele care au permis unei forțe distrugătoare să atingă Arborele lui Osiris, al cărui trup este format din provinciile cerești și pământene reunite.

— Cuvintele puterii rostite la Abydos primesc încă un răspuns binevoitor din partea zeilor, declară Pleșuvul, iar corpul preoților permanenți își îndeplinește sarcinile cu multă conștiinciozitate.

— Și dacă unul dintre preoți este complice? întrebă Senankh.

— Este o posibilitate ce nu poate fi neglijată, se plânse Pleșuvul, dar niciun semn nu o adevărește.

— Iertați-mi îndrăzneala de a vă adresa această întrebare, Luminăția Voastră, zise Sehotep cu gravitate, dar e nevoie: dacă veți muri în timpul înfruntării cu Khnum-Hotep, cine vă va urma la tron?

— Regina va asigura regența și cei care vor scăpa cu viață vor alege un nou monarh. Dar lucrul cel mai însemnat este să găsim un mijloc să tămăduim Salcâmul. Până acum, Calea căutării aurului a dat greș. Dar nu vom renunța.

— Cercetarea deșertului, găsirea carierelor și aducerea de acolo a metalului salvator vor dura mult timp, socoti generalul Sepi. Și nu mai vorbesc de primejdiile ce se vor ivi de-a lungul călătoriei.

— Fiecare dintre noi are de făcut o muncă ce depășește puterile unui om, îi lămurii Sesostriș. Oricare ar fi piedicile și greutatea, să jurăm că nu ne vom da bătăuți.

Rând pe rând, fiecare dintre cei prezenți jură.

— A sosit clipa ca discipolul nostru să facă următorii pași pe drumul misterelor, rosti regina. Desigur, nu e încă pregătită să treacă de Ultima Poartă și e primejdios s-o grăbim. Totuși, ea trebuie să încerce să străbată o nouă etapă spre Cercul de Aur.

Tânăra preoteasă se înclină în fața faraonului:

— Urmează-mă!

În toiul nopții, cei doi pătrunseră într-o capelă luminată de torțe. În mijloc, se afla un sipet alcătuit din patru lei așezați spate în spate. Din el se înălța un stâlp în vârful căruia se vedea o ascunzătoare.

— Iată stâlpul venerabil apărut la originile vieții, îi destăinuie monarhul. Prin el s-a ridicat Osiris, învingătorul morții. El, Cuvânt și Spirit, a fost ucis și tăiat bucăți. Dar transmițând inițierea câtorva oameni, le-a îngăduit să strângă la un loc părțile risipite ale lumii și să aducă la viață ființa cerească din care, în fiecare dimineață, Egiptul renaște. Nu există învățătură mai însemnată decât aceasta și tu va trebui să-i stăpânești multele-i secrete. Ești în stare să vezi ce este ascuns?

Preoteasa privi cu atenție sipetul, știind că nu putea rămâne nepăsătoare. O secundă, se gândi să ridice vâlul pentru a descoperi vârful stâlpului, totuși instinctul îi interzise să săvârșească o asemenea pângărire.

Se cuvenea să se adreseze leilor, acestor patru păzitori cu priviri de foc.

Tânăra înfruntă fiarele, una după alta. Ele îi deschiseră Porțile Timpului și Spațiului, și o ajutară să călătorească prin ținuturi uriașe, pline de capele, coline, câmpuri acoperite de grâu auriu, canale și grădini încântătoare. La capătul lor, se găsea un cerc de foc în mijlocul

căruia trona un vas pecetluit.

Apoi, privesc și îmi pierd conturul și tinerei preotese îi apără iar imaginea sipetului.

— Ai văzut secretul, îmi dădu seama regele. Vrei să înaintezi pe această cale?

— Vreau, Luminăția Voastră!

— Dacă zeii îți vor îngădui, într-o zi, să ajungi la vasul pecetluit și să descoperi ce se află înăuntru, vei cunoaște o bucurie ce nu aparține acestei lumi. Dar mai întâi te așteaptă încercări de temut. Ele vor fi mai severe și mai crude decât cele la care au fost supuse până acum preotesele inițiate, căci niciodată noi n-am cunoscut o asemenea primejdie. Dar mai este timp, poți încă să renunți. Să te gândești bine la hotărârea pe care o vei lua. În ciuda tinereții tale, poartă-te cu înțelepciune și nu te încrede prea mult în puterile tale! Calea apei nimicește ființele, calea pământului le înghite, cercul de foc este de netrecut. Dacă pornești în această călătorie, vei fi singură în cele mai grele clipe, măcinată de teamă și îndoială.

— Fericirea omenească nu este, oare, trecătoare, Luminăția Voastră? Ați vorbit despre o bucurie ce nu aparține acestei lumi. Tocmai pe ea o caut. Dacă slăbiciunile mele mă vor împiedica să o trăiesc, eu voi fi singura vinovată.

— Uite arma cu ajutorul căreia vei reuși să abați unele lovituri ale ursitei rele.

Sesostris îi înmână tinerei preotese un mic sceptru din fildeș:

— Se numește *heka*, magia născută din lumină. În el este gravat Cuvântul care naște energie. Doar în el se găsește vorba pătrunzătoare, pe care nu va trebui s-o folosești decât cu bună-credință. Acest sceptru a aparținut faraonului primei dinastii, Scorpionul. Se odihnește aici, după ce și-a legat soarta de Osiris. De când Egiptul este pământul iubit de zei, Cercul de Aur din Abydos a dovedit că moartea nu este fără întoarcere. Dar astăzi, Salcâmul piere și poarta către Lumea de Dincolo se închide. Dacă nu vom reuși s-o păstrăm deschisă, viața însăși ne va părăsi.

Strângând sceptrul la piept, preoteasa știu că nu avea să dea înapoi. Într-un fel surprinzător, gândurile o purtară spre tânărul scrib care, din ce în ce mai des, îi bântuia nopțile. Într-un astfel de moment solemn, fata își reproșă această slăbiciune. Nu era oare un semn care îi arăta cât de plin de primejdii îi era drumul?

Dar defectele și dușmanii din inima sa contau prea puțin și cel mai bine era să-i găsească și să se lupte cu ei fără întârziere. Totuși, ceea ce simțea pentru Iker nu părea nici să-i slăbească forțele, nici s-o abată de la drumul său. Dar oare înțelepții nu susțin că pasiunile oamenilor sfârșesc în rătăcirii și disperare, departe de bucuria cerească?

Dar multele emoții o tulburară prea tare pe tânăra preoteasă, ca să

mai fie capabilă să gândească limpede. Strângând cu putere scepтрul, de parcă ar fi fost o cârmă, îl însoți pe faraon și ieși din capela sipetului.

— Voi celebra ritualurile din zori, o anunță el, și o voi oferi pe Maat lui Maat. Fie ca judecata dreaptă să te călăuzească!

Singură în fața templului lui Osiris, tânăra femeie privi cum soarele se năștea din nou. Încă o dată, faraonul biruise întunericul.

Dacă Salcâmul se va stinge, astrul zilei n-ar mai fi fost decât un disc uscat, ce avea să pârzolească întreaga natură.

Tânăra se bucură de sfârșitul acestei nopți, în care destinul său se schimbase, și de primele licăriri ale zorilor din care speranța nu dispăruse.

În curând, împreună cu Pleșuvul, va vărsa apa și laptele la rădăcina Arborelui Vieții, în timp ce pământul sacru din Abydos se va acoperi de lumină.

Sfârșit

CHRISTIAN JACQ

Seria *Misterele lui Osiris*

♀ Arborele Vieții
♀♀ Uneltirile Răului

♀♀♀ Calea de Foc
♀♀♀♀ Marele Secret

Notes

[←1]

„Muntele înalt” (n. trad.).

[←2]

În orig. *sep tepe*.

[←3]

Timna, localitate aflată la treizeci de kilometri de Edom.

[←4]

Hathor este transcrierea cuvântului *Hout-Hor*. *Hout*, „casă, domeniu, templu”, (n.trad.).

[←5]

Menat-Khofu.

[←6]

Pe pistele moderne, special amenajate pentru competiții sportive, atleții pot să parcurgă 100 km în aproximativ șase ore. Însă în Antichitate, din cauza terenului dificil, se considera că erau necesare opt ore. (n.a.).

[←7]

Numele său complet era Sehotep-ib-Ra – „Cel care dă măreție inimii Luminii divine”, (n.a.)

[←8]

Speos Artemidos, aproape de Beni-Hassan (n.a.).

[←9]

Acolo se aflau Ogdoadele, comunitate de opt divinități creatoare grupate în patru perechi (n.a.).

[←10]

Numele său complet era Djehuty-Hotep, „Thot este în toată măreția sa” (n. a.).

[←11]

În original, *Maa-sedjem*. (n. a.).

[←12]

„Hieroglifa” este un termen grecesc ce înseamnă „gravură sacră”. Egiptenii îi spun *medou neter*, „cuvintele Zeului”. (n.a.).

[←13]

Buplevrum fruticosum, plantă din familia umbeliferelor, cu tulpini și ramuri cilindrice numeroase, care crește sub formă de tufișuri, (n. tr.).

[←14]

Orașul Kahun este într-adevăr construit respectând Proportia Divină a Numărului de Aur. (n.a.).